

คริสตจักรของพระเจ้า ที่เมืองโครินธ์

อรรถาธิบายแบบที่ละเอียดเกี่ยวกับ 1 และ 2 โครินธ์

โดย

จอห์น อาร์ ไรซ์, D.D., Litt. D., S.T.D.

บทนำ

เมืองโครินธ์อยู่ห่างไปประมาณหกสิบไมล์ทางทิศตะวันตกของกรุงเอเธนส์บนแหลมเพโลพอนเนซุส เมืองโครินธ์กรุงเก่านี้เคยอยู่ที่ดินเขาอะโครโครินธ์เช่นเดียวกับนครโบราณอื่น ๆ เนินเขาศูนย์กลางลูกนี้เป็นสถานที่นมัสการและสถานที่สำหรับการปกป้องแห่งหนึ่งในกรณีที่เกิดสงคราม เมืองโครินธ์ที่เก่ากว่านั้นได้ถูกทำลายไปโดยพวกโรมในปี 146 ก่อน ค.ศ. แต่มันถูกสร้างขึ้นใหม่โดยจูเลียส ซีซาร์ในปี 44 ก่อน ค.ศ. และมีผู้คนมากมายมาตั้งอาณานิคม ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นพวกสัญชาติโรมที่เป็นไท จากนั้นชาวกรีกจำนวนมากได้มา และหลังจากนั้นจึงมีนิคมชาวยิว

Godet กล่าวว่า “ณ เวลานั้นเมื่ออัครทูตเปาโลไปถึงในเมืองนั้น เมืองนั้นมีผู้คนอาศัยอยู่ประมาณหกถึงเจ็ดแสนคน ซึ่งในคนเหล่านี้สองแสนคนเป็นไทและสี่แสนคนเป็นทาส” เมืองโครินธ์เป็นหนึ่งในนครที่ใหญ่กว่าของจักรวรรดิโรม เคียงคู่กับกรุงโรมและเมืองเอเฟซัส มันตั้งอยู่บนคอคอดที่เชื่อมแหลมเพโลพอนเนซุสกับแผ่นดินใหญ่ของประเทศกรีซ มันมีท่าเรือใหญ่สองแห่ง-เคนเคเรีย ห่างไปเก้าไมล์บนฝั่งใต้ และเลคาเออุม ห่างไปหนึ่งไมล์ครึ่งบนฝั่งเหนือของคอคอดนั้น

Ellicott กล่าวว่า “สองสิ่งนั้นซึ่งในสมัยก่อนได้ทำให้เมืองโครินธ์มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ของชาวกรีกก็ยังคงทำให้เมืองนี้มีความสำคัญสูงยิ่งอยู่เหมือนเดิม จากมุมมองด้านการทหาร มันอาจถือได้ว่าเป็นกุญแจไขสู่แหลมเพโลพอนเนซุส และในด้านการพาณิชย์มันเป็นจุดศูนย์กลางแห่งการค้าขายอันไพศาลซึ่งมีระหว่างทวีปเอเชียกับยุโรป พายุซึ่งโหมกระหน่ำชายฝั่งตอนใต้ของประเทศกรีซอยู่เสมอได้ผลักดันให้การค้าส่วนใหญ่ไปยังเส้นทางบนบกที่ปลอดภัยกว่า ซึ่งทอดยาวผ่านเมืองเคนเคเรียและเลคาเออุม”

เรือลำเล็ก ๆ ถูกลากข้ามคอคอดนี้และเรือลำใหญ่ ๆ เอาของที่บรรทุกทุกลงและขนสัมภาระข้ามและไต่บนเรือลำอื่น ๆ เพื่อประหยัดเวลาไม่ต้องเดินทางไกลอ้อมแหลมนี้และเพื่อจะได้ไม่ต้องเผชิญทะเลที่มีพายุ บัดนี้มีคลองเมืองโครินธ์ ซึ่งตัดผ่านคอคอดนั้น พร้อมกับการสัญจรมากมาย และรถยนต์ก็ข้ามคอคอดนี้โดยใช้สะพานที่ทอดจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์

Farrar กล่าวว่า “เมืองโครินธ์เป็น งานออกร้านแห่งความไร้แก่นสารของจักรวรรดิโรม โดยเคยเป็นเหมือนกรุงลอนดอนและกรุงปารีสแห่งศตวรรษแรกภายหลังคริสตศาสนา ในโลกคนต่างชาติมันทั้งขึ้นชื่อและชื่อกระฉ่อนในเรื่องความทุจริต ความเสเพล ความสำมะเลเทเมา”

ประชากรนั้นมืองค์ประกอบมากมายยิ่งนัก หลากหลายภาษาเสียจนมันไม่น่าประหลาดใจเลยที่ภาษาเหล่านี้ถูกใช้ในคำสอนผิดเรื่องภาษาแปลก ๆ ที่ถูกพูดถึงใน 1 โครินธ์ 14 นักอรรถาธิบายท่านหนึ่งกล่าวว่า “ในทางวัฒนธรรม เมืองโครินธ์เป็นบ้านของชาวอิตาเลียน ชาวกรีก ชาวอียิปต์ ชาวซีเรีย ชาวยิวและชาวตะวันตก” ผู้หนึ่งกล่าวอีกว่า “ศาสนาที่ขึ้นชื่อมากที่สุดของเมืองโครินธ์คือ ศาสนาของเทพีอะโฟรไดท์ซึ่งวิหารของ

นางตั้งอยู่บนยอดเขาอะโครโครินธ์ ตามคำบอกเล่าของ Strabo ผู้ซึ่งเป็นนักภูมิศาสตร์ที่เคยมีชีวิตอยู่ในคริสต์ศตวรรษแรก “ในสมัยแรก ๆ ผู้หญิงหนึ่งพันกว่าคน พวกหญิงโสเภณีในพิธีทางศาสนา ได้ปรนนิบัติในวิหารของเทพีอะโฟรไดท์ ซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นเทพีอาหารเทพที่มักมากในกามของชาวฟินิเซียภายใต้ชื่อแบบกรีก”

ในสภาพแวดล้อมอันนอกรีตและลามกเช่นนั้น เราจึงไม่ประหลาดใจเลยที่ศีลธรรมอันหละหลวมโดยรวมนั้นจะส่งผลต่อเหล่าผู้เชื่อใหม่และจำเป็นต้องมีการเตือนใจอยู่เสมอให้พัฒนาอุปนิสัยแบบคริสเตียน

ลำดับเหตุการณ์ของ Ussher ระบุเวลาที่เปาโลไปถึงที่เมืองโครินธ์ว่าตรงกับประมาณปี ค.ศ. 54 เปาโลอยู่ที่นั่นนานกว่าสิบแปดเดือน Farrar กล่าวว่าหนังสือ 1 โครินธ์ถูกเขียน “เมื่อสิ้นสุดการอาศัยอยู่ยาวนานของเปาโลในเมืองเอเฟซัส หลังจากเขียนไปถึงชาวเรสะโลนิกาแล้ว อ.เปาโลได้ไปเยือนกรุงเยรูซาเล็มเพียงช่วงสั้น ๆ และจากนั้นได้อาศัยอยู่เกือบสามปีที่เมืองเอเฟซัส ฉะนั้นเขาจึงห่างหายไปจากเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองโครินธ์นานเกือบสี่ปี”

เปาโลพยายามไปยังนครใหญ่ ๆ และใช้เวลาส่วนใหญ่ของเขานั้นในเมืองโครินธ์ เมืองเอเฟซัส และกรุงโรม-และคงจะใช้เวลามากขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นศูนย์รวมของพวกยิวไปแล้วหากเขาได้รับอนุญาตให้ทำเช่นนั้น

ใน 1 และ 2 โครินธ์ มีคำสอนตามพระคัมภีร์ในทางปฏิบัติและมีรายละเอียดเกี่ยวกับกิจธุระต่าง ๆ ในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่แห่งหนึ่งและปัญหาเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องมากกว่าในจดหมายฉบับอื่น ๆ ทั้งหมดของภาคพันธสัญญาใหม่

ของค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดช่วยให้ความคิดเห็นเหล่านี้เป็นพระพร ประการแรก เรามาสู่ภารกิจบริสุทธิ์นี้ด้วยความทุ่มเทอันล้ำลึกที่สุดที่มีต่อพระวาระของพระเจ้าในฐานะเป็นพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำและไม่อาจล้มเหลวได้ เราตั้งใจที่จะเชื่อพระคัมภีร์ตามที่เขียนในทุกกรณียกเว้นเมื่อบริบทพิสูจน์ว่ามีความหมายฝ่ายวิญญาณหรือเชิงเปรียบเทียบบางอย่าง และประการที่สอง เรามาสู่ภารกิจนี้หลังจากไม่กี่ปีในการรับหน้าที่ศิษยาภิบาล หลังจากหลายปีในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับคริสตจักรและศิษยาภิบาลมากมายจริง ๆ และหลังจากตอบจดหมายหลายพันฉบับจากเหล่าผู้อ่านของ THE SWORD OF THE LORD เกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในคริสตจักร

ขอพระเจ้าทรงโปรดเยี่ยมให้แก่ข้อพระคำเหล่านี้เองและทรงเปิดใจหลายดวงให้รับพระพรจากข่าวสารของพระเจ้า

จอห์น อาร์ ไรซ์ 1973

1 โครินธ์ 1

ข้อ 1-3:

1:1 เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์โดยทางน้ำพระทัยของพระเจ้า และโสสเธเนสพี่น้องของพวกเรา	กันกับบรรดาคนในทุกแห่งหนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ทั้งของพวกเขาและของพวกเรา
1:2 เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์ แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ด้วย	1:3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดาราอยู่ กับท่านทั้งหลายเถิด

คำคำนับ (ข้อ 1)

“เปาโล ผู้ซึ่งถูกเรียกให้เป็นอัครทูต...” อัครทูตคือ ผู้ที่ถูกส่งไปแบบพิเศษจากพระเจ้า ไม่เพียงถูกเรียกให้เทศนาแต่พร้อมกับการเปิดเผยพิเศษจากพระเจ้า เปาโลยืนกรานเกี่ยวกับข่าวประเสริฐที่เขาประกาศ:

“เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข่าวประเสริฐนั้น แต่โดยการเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” (กท. 1:12) ข้อกำหนดพิเศษประการหนึ่งของอัครทูตทั้งสองก็คือว่า พวกเขาควรได้อยู่กับพระเยซูมาตั้งแต่บัพติศมาของยอห์นจนถึงเวลาแห่งการคืนพระชนม์ของพระองค์และการขึ้นสู่สวรรค์ (กิจการ 1:21,22) แต่เปาโลได้ข้อยุติสำหรับประเด็นนี้ไปแล้ว: เขาได้เห็นพระคริสต์ด้วยตัวเองหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์บนถนนไปเมืองดามัสกัส (1 คร. 15:8,9) เปาโลได้รับสิทธิอำนาจพิเศษของอัครทูตคนหนึ่ง (1 คร. 4:18-30) เขาได้รับการทบทวนแบบพิเศษซึ่งถูกมอบหมายให้แก่พวกอัครทูต (1 คร.

9:9-13) ตามที่เราเห็นจากเอเฟซัส 4:11 และ 1 โครินธ์ 12:28 พวกอัครทูตได้ถูกจัดอันดับให้อยู่เหนือกว่าพวกผู้พยากรณ์ พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ เหล่าศิษยาภิบาลและอาจารย์ และพวกเขาได้รับการทรงเรียกแบบพิเศษให้ทำงานก่อนที่ภาคพันธสัญญาใหม่ได้เสร็จสมบูรณ์ หลังจากเวลานั้นเราก็ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับอัครทูตคนอื่น ๆ อีก เกี่ยวกับชายทั้งหลายที่ถูกส่งไปพร้อมกับการประทานฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจแบบพิเศษนี้

ชายสิบเจ็ดคนถูกเรียกว่าอัครทูตในภาคพันธสัญญาใหม่ พวกเขามีอยู่สิบสองคนในตอนแรก (มธ. 10:2-4); จากนั้นก็มีทิมธีอัส ซึ่งถูกเลือกให้แทนที่ของพยานนั้นในตำแหน่งอัครทูต “ซึ่งโดยการละเมิดนั้นยูดาสได้หลงไปจากตำแหน่งอัครทูต” (กิจการ 1:23-26); “ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (กท. 1:19) ผู้ซึ่งดูเหมือนจะเป็นประธานในสถานที่ที่กรุงเยรูซาเล็มในกิจการ 15; บาร์นาบัสผู้ซึ่งถูกเรียกว่าอัครทูตเช่นกัน (กิจการ 14:14) กับเปาโลผู้เป็นอัครทูต; และพระเยซูคริสต์ทรงถูกเรียกว่า “อัครทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเรา” (ฮบ. 3:1)

“...และโสสเธเนสพี่น้องของเรา” (ข้อ 1) โสสเธเนสได้อยู่กับอัครทูตเปาโลและ เราเชื่อว่า กำลังเขียนแทนเปาโล เราเห็นว่าเปาโลลงชื่อจดหมายนี้ด้วยตัวเอง (1 คร. 16:21) การอนุমানก็คือว่าการเขียนจริง ๆ ถูกกระทำโดยใครสักคนตามคำบอกของเปาโล โสสเธเนสเป็นหัวหน้านายธรรมศาลาที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:17) น่าจะกลับใจรับเชื่อ เช่นเดียวกับคริสปัส มหาปุโรหิตผู้นั้นที่มาก่อนเขา “นายธรรมศาลา” ที่เมืองโครินธ์ (กิจการ 18:8) บัดนี้กับเปาโล โสสเธเนสถูกระลึกถึงแก่มิตรสหายของเขาและเหล่าคนที่รักที่เมืองโครินธ์ โสสเธเนสน่าจะแค่เขียนตามคำบอกของเปาโล เทอร์ทิอัสก็ทำเช่นนั้นกับจดหมายฝากถึงชาวโรม (รม. 16:22) เช่นเดียวกับทีติคัส ผู้ซึ่งนำจดหมายฝากของเปาโลไปส่งให้ชาวเอเฟซัส เขาอาจเขียนตามคำบอกของเปาโล (อฟ. 6:21) ทีโมธีถูกเอ่ยชื่อว่าเป็นร่วมกับเปาโลไปถึงชาวฟิลิปปี (ฟป. 1:1) และถึงชาวโคโลสี (คส. 1:1) สilas และทีโมธีถึงชาวเธสะโลนิกา (1 ธส. 1:1; 2 ธส. 1:1)

ดร. สโกฟิลด์ดึงความสนใจไปยังถ้อยคำของเปาโลในกาลาเทีย 6:11, “พวกท่านก็เห็นตัวอักษรที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใหญ่ขนาดไหน” แต่ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า,

กรีก “...ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใหญ่ขนาดไหน” จากการพิจารณาหลาย ๆ ด้าน อัครทูตท่านนี้ดูเหมือนจะเป็นโรคตาอักเสบรุนแรง ซึ่งเป็นโรคสามัญในแถบตะวันออก จนถึงขั้นเกือบตาบอดสนิท (ต.ย. กท. 4:13-15) ฉะนั้น เป็นธรรมดาที่เขาให้คนอื่นเขียนจดหมายต่าง ๆ ของเขาตามคำบอก แต่บัดนี้ ไม่มีคนช่วยจดอยู่ใกล้ตัว แต่เพราะเป็นห่วงภัยฝ่ายวิญญาณที่อาจมาสู่ชาวแคว้นกาลาเทียที่รัก เขาจึงเขียน เราไม่ทราบว่าจะด้วยความเจ็บปวดและความยากลำบากขนาดไหน ด้วยมือของเขาเอง โดยใช้ “ตัวอักษรใหญ่” ที่การมองเห็นอันมัวมืดของเขาได้ทำให้เขาต้องจำใจใช้

เราคิดถึงทันทีเกี่ยวกับ “หนามในเนื้อ” ของเปาโล ซึ่งถูกกล่าวถึงใน 2 โครินธ์ 12:7-9 เปาโลได้รับความลำบากในเรื่องสายตาที่มองไม่ค่อยเห็นหรือไม่ ตั้งแต่ที่เขาได้เห็นพระเยซูเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์และความเจิดจ้าที่ทำให้พราดาบนถนนไปเมืองดามัสกัส เมื่อเขาตาบอดนานสามวัน? นั่นเป็นไปได้ เขาได้กล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อที่รักของเขาในแคว้นกาลาเทียว่า “และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า พวกท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า คือเหมือนกับว่าเป็นพระเยซูคริสต์เลยด้วยซ้ำ ความปลื้มใจที่พวกท่านได้กล่าวถึงนั้นอยู่ที่ไหนแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้พวกท่านก็คงจะควักตาของพวกท่านออก และให้ดวงตานั้นแก่ข้าพเจ้าไปแล้ว” (กท. 4:14,15)

“เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์...” (ข้อ 2) คุณจะมีเหตุคำว่า คริสตจักร ถูกใช้ตรงนี้เพื่อหมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นแห่งหนึ่งของพวกคริสเตียน เหมือนอย่างที่มีมันถูกใช้ประมาณเก้าสิบหนในภาคพันธสัญญาใหม่ คำ ๆ นี้ไม่เคยหมายถึงนิกายหนึ่ง ไม่เคยหมายถึงกลุ่มหนึ่งของคริสตจักรหลายแห่ง ใน

ภาษากรีกคำ ๆ นี้แค่หมายถึง ชุมชนหนึ่งที่ถูกเรียกออกมา ในกิจการ 7:38 คำนี้ถูกใช้เพื่อหมายถึงชนชาติอิสราเอล ซึ่งถูกเรียกออกมาจากอียิปต์โดยอัมมูเซาซีนาย และถูกเรียกว่า “คริสตจักรในถิ่นทุรกันดาร” คำกรีก เอ็คเคลเซีย ถูกแปลเป็น “ที่ประชุม” สามครั้งในกิจการ 19, ข้อ 32, 39 และ 41 ทุกที่ที่เหลือในภาคพันธสัญญาใหม่คำนี้ถูกแปลเป็น “คริสตจักร”

คราวอื่น ๆ คำว่า “คริสตจักร” หมายถึงชุมชนใหญ่นั้นที่ถูกเรียกออกไปที่จะพบกันในสวรรค์เมื่อการรับขึ้นมาถึง โดยถูกพรรณานในฮีบรู 12:23 ในฐานะ “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” ดังนั้นคำว่า “คริสตจักร” ถูกใช้หลายครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อหมายถึงคริสเตียนทั้งหมดที่จะถูกเรียกออกไปเมื่อการรับขึ้นมาถึง มันคือ “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” ที่ถูกพูดถึงในเอเฟซัส 5:24, “...คริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์” และที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 25, “พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” และมันถูกเรียกว่า “กายคือคริสตจักร” เช่นกัน (คส. 1:18)

แต่ตรงนี้ในข้อ 2 เหมือนในคราวส่วนใหญ่ในภาคพันธสัญญาใหม่ คำว่า “คริสตจักร” หมายถึงชุมนุมชนท้องถิ่นแห่งหนึ่งของพวกคริสเตียน ชุมชนท้องถิ่นกลุ่มหนึ่งคือคริสตจักรทั้งหลายเสมอ, พหุพจน์, ไม่เคยเป็นคริสตจักรเดียวเลย, แต่ “คริสตจักรทั้งเจ็ดซึ่งอยู่ในแคว้นเอเชีย” (วว. 1:4) และ “คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย” (กท. 1:2)

“...แก่คนทั้งหลายที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน” (ข้อ 2) คริสเตียนทุกคนเป็น “วิสุทธิชน” นั่นคือ ถูกแยกตั้งไว้และถูกชำระให้บริสุทธิ์สำหรับพระเจ้า คำว่า “ชำระให้บริสุทธิ์” ไม่ได้หมายถึงไร้บาปแต่แค่ถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้า พร้อมกับความสำเร็จในหลากหลายระดับ ฮีบรู 10:10 จึงกล่าวว่า “โดยพระประสงค์นั้นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” และข้อ 14 “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” ทุกคนที่มาวางใจพระเยซูคริสต์และได้รับการบังเกิดใหม่ก็ถูกแยกตั้งไว้สำหรับสวรรค์และสุดท้ายแล้วจะตื่นขึ้นในลักษณะที่เหมือนกับพระเยซูคริสต์

แนวคิดของโรมันคาทอลิกที่ว่าน้อยคนไปถึงความเป็นนักบุญและความสมบูรณ์แบบ และถูกยอมรับให้เป็นนักบุญ ก็ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ ผู้เชื่อทุกคนที่เมืองโครินธ์ “ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ได้ถูกเรียกให้เป็นพวกวิสุทธิชน ด้วยกันกับบรรดาคนในทุกแห่งหนที่ร้องออกพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทั้งของพวกเขาและของเรา”

คุณหมายเหตุนั้นว่าจดหมายฝากฉบับนี้ไม่เพียงถูกส่งไปถึงเมืองโครินธ์ แต่ถึงคริสเตียนทุกคนทุกแห่งหน

มันเป็นพระวณะของพระเจ้าจากสวรรค์และสิทธิอำนาจของมันก็เป็นของจริงวันนี้สำหรับคริสเตียนทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วในโลกพอ ๆ กับที่มันเป็นของจริงสำหรับชาวเมืองโครินธ์

ขอบคุณพระเจ้าที่คริสเตียนทุกคนอยู่บนระดับเดียวกันของการถูกชำระให้บริสุทธิ์ในความหมายที่ว่าทุกคนถูกแยกตั้งไว้สำหรับสวรรค์ ทุกคนถูกซื้อด้วยพระโลหิต ทุกคนได้กลายเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าแล้ว ทุกคนเป็นทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์

มีกล่าวว่าการครั้งหนึ่งคริสตจักรแบปติสแห่งหนึ่งในอิตาลี ดิซี มีคนสองคนมาขอสมัครเป็นสมาชิกในวันเดียวกัน คนหนึ่งเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐฯ และอีกคนเป็นเด็กขายชาวจีนตัวน้อย ซึ่งได้รับความรอดในงานประกาศหนึ่งในเมืองนั้น ทั้งคู่ได้รับการต้อนรับแบบเดียวกันและขณะที่ทั้งคู่ยืนเพื่อจะรับ “มือขวาแห่งการร่วมสามัคคีธรรม” ศิษยาภิบาลก็ประกาศว่า “พื้นดินราบเรียบอย่างแสนวิเศษรอบกางเขนนั่น”

เปาโลผู้เป็นอัครทูตกล่าวได้ว่า “พระเยซูคริสต์ต้องค้ำพระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ทั้งของพวกเราและของพวกเรา” ช่วงวิเศษจริง ๆ ที่เราเข้ากับพวกอัครทูตและกับวิสุทธิชนทั้งปวงในความเป็นพี่น้องร่วมพระโลหิต ลูก ๆ ของพระเจ้าองค์เดียวกัน พี่น้องของพระเยซูเจ้าผู้เป็นที่รัก และถูกเรียกว่าวิสุทธิชน!

“ขอพระคุณและสันติสุข...จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” (ข้อ 3) นี่เป็นรูปแบบคำทักทายที่ได้รับการดลใจ ไม่อาจมีสันติสุขสำหรับมนุษยชาติที่ผิดบาปได้ยกเว้นว่าสันติสุขนั้นตั้งอยู่บนพระคุณของพระเจ้า ดังนั้นในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา เปาโลจึงกล่าวแก่คริสเตียนเหล่านั้นว่า “ขอให้พระคุณและสันติสุขมีแก่ท่านทั้งหลาย” (รม. 1:7; 2 คร. 1:2; กท. 1:3; อฟ. 1:2; ฟป. 1:2; คส. 1:2; 1 ธส. 1:1; 2 ธส. 1:2; ฟม. 1:3) อย่างไรก็ตาม ใน 1 และ 2 ทิโมธีและทิตัส เปาโลขยายสูตรคำทักทายนั้นให้ใหญ่โตขึ้นเป็น “ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุข” (1 ทธ. 1:2; 2 ทธ. 1:2; ทต. 1:4) และ 1 เปโตร 1:2 และ 2 เปโตร 1:2 ก็ใช้คำทักทายนั้น “ขอพระคุณและสันติสุข” ดังนั้นตรงนี้ในตอนต้นของจดหมายฝากเหล่านี้เลยคือ หลักคำสอนอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า และความหวังเดียวสำหรับมนุษย์ที่จะมีสันติสุข พระคุณมาก่อนเสมอและสันติสุขมาเป็นอันดับสอง ในกรณีที่มีมันเป็น “ขอพระคุณ พระเมตตาและสันติสุข” นั่นก็เป็นเพียงการสาธยาย เพราะว่าพระเมตตาคือพระคุณที่กระทำการ พระคุณหมายถึงความรอดสำหรับผู้คนที่สมควรได้รับความรอด มันหมายความว่าพระเจ้าทรงรักคนเหล่านั้นที่ในตัวพวกเขาเองเป็นคนไม่น่ารักเลย มันหมายความว่าคน ๆ หนึ่งที่สามารถได้รับแต่ความเป็นศัตรูและการลงโทษจากพระเจ้าสามารถมีสันติสุขได้เพราะการไหลออกแห่งพระคุณแสนมหัศจรรย์ของพระเจ้า

นี่ไม่เพียงเป็นพื้นฐานสำหรับแผนการแห่งความรอด แต่มันเป็นพื้นฐานสำหรับสันติสุขในแต่ละวันขณะที่คริสเตียนคนหนึ่งดำเนินไปกับพระเจ้า โอ ขอให้เราพึ่งพาพระคุณของพระเจ้า! โอ ขอให้เราคาดหวังมันและขึ้นบานในมันและมีความเชื่อมหัศจรรย์ที่จะอ้างพระสัญญาทั้งหลายของพระองค์เพราะพระคุณของพระองค์

ฮีบรู 4:16 กล่าวว่า “ฉะนั้นขอให้พวกเราที่มีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” ช่างเป็นมูลเหตุแสนวิเศษสำหรับคำอธิษฐานด้วยใจเชื่อและคาดหวัง! สเปนเซอร์เจียนเรียกให้สนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ โดยกล่าวว่าพระที่นั่งนี้ที่คริสเตียนคนใดมาหาไม่ใช่พระที่นั่งแห่งการพิพากษาแต่เป็นพระที่นั่งแห่งพระคุณและพระเมตตา

ข้อ 4-9:

1:4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอ	โดยรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เพื่อพวกท่าน เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งประทานแก่พวกท่านโดยทางพระเยซูคริสต์	1:8 พระองค์ผู้จะทรงให้พวกท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุดด้วย เพื่อพวกท่านจะได้รู้ที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
1:5 ว่าในทุกสิ่งทุกอย่างพวกท่านได้รับความบริบูรณ์โดยทางพระองค์ ในการพูดทุกอย่างและในบรรดาความรู้	1:9 พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ซึ่งโดยพระองค์นั้นพวกท่านได้ถูกเรียกมายังการร่วมสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
1:6 เหมือนกับที่คำพยานของพระคริสต์นั้นได้รับการยืนยันในพวกท่านแล้ว	
1:7 จนพวกท่านมิได้ขาดของประทานใด ๆ เลย	

เหล่าคริสเตียนชาวโครินธ์ที่ได้รับพระพรมากมาย

“...ในทุกสิ่งทุกอย่างพวกท่านได้รับความบริบูรณ์” (ข้อ 5) พึงออกมาจากความมืดของพวกนอกรีตได้ไม่นาน คริสตจักรหนึ่งซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อใหม่เป็นหลัก ทว่าเปาโลกล่าวแก่พวกเขาว่า “...จนพวกท่านมิได้ขาดของประทานใด ๆ เลย” ช่างเป็นวาระแห่งการอวยพรอันมหัศจรรย์ที่พระเจ้าได้ประทานให้ที่นั้น! เปาโลได้เริ่มต้นเทศนาที่นั้นในธรรมศาลาของพวกยิวประมาณห้าปีก่อนหน้านั้น อาจประมาณปี ค.ศ. 54 เขาพักอยู่ที่นั้นนานสิบแปดเดือน ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ชนะจิตวิญญาณจำนวนมาก เปาโลได้สั่งสอนพวกเขาและฝึกฝนพวกเขาในพระคัมภีร์ พวกเขา “ไม่ขาดของประทานใด ๆ เลย” ในทุกสิ่งพวกเขาได้รับความบริบูรณ์

การเติบโตฝ่ายวิญญาณอันยิ่งใหญ่มาพร้อมกับการชนะจิตวิญญาณเสมอ ที่ใดที่พระเจ้าทรงให้การฟื้นฟูอันทรงฤทธิ์และช่วยคนบาปจำนวนมากให้รอด คริสเตียนทั้งหลายก็ได้รับพระพรใหญ่โตที่สุด บางคนอาจคิดว่าคริสตจักรหนึ่งซึ่งมุ่งเน้นการสอนพระคัมภีร์แทนที่จะจะมุ่งเน้นการชนะจิตวิญญาณย่อมสร้างเหล่าคริสเตียนตามพระคัมภีร์ที่ดีกว่า แต่นั่นก็เป็นความคิดที่ผิด คนทั้งหลายที่เป็นอย่างมูดีและสเปนเซอร์เจียนและคริสตจักรยิ่งใหญ่เหล่านั้นที่ชนะจิตวิญญาณก็สร้างเหล่าคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่า ดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้า และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ สร้างเหล่าคริสเตียนที่อ่านพระคัมภีร์และมีคำสอนที่ถูกต้องมากกว่า

ริสตรักรเหล่านั้นที่ไม่ชนะจิตวิญญาณเป็นหลัก ดังนั้นที่เมืองโครินธ์ คริสเตียนเหล่านั้นจึง ‘ไม่ขาดของประทานใด ๆ เลย’

เนื่องจากมีผู้เชื่อใหม่จำนวนมากอยู่ที่นั่น แม้กระทั่งในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนที่ยอดเยียมกลุ่มนั้น แนนอนว่าย่อมมีการหลงผิดต่าง ๆ อันเกิดจากความไร้วุฒิภาวะกับบางคน บ้านทั้งหลายที่มีเด็กทารกย่อมมีผ้าอ้อมให้ซัก มีรอยสีเทียนบนผนัง มีรองเท้าสเก็ตในทางเข้าโรงรถ ดังนั้นจึงมีการแบ่งแยกแบบเด็ก ๆ เกิดขึ้นที่นี่ ชายคนหนึ่งก็ทำผิดศีลธรรมอย่างโจ่งแจ้ง (1 คร. 5:1,2) บางคนถึงขั้นฟ้องร้องคริสเตียนคนอื่น ๆ (1 คร. 6:6) บางคนก็ถึงขั้นเมาที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 คร. 11:20-22) มีคำสอนนอกเรื่อเรื่องการพูดภาษาแปลก ๆ ที่เมืองโครินธ์จนต้องถูกดำเนินในบทที่ 14 ทั้ง ๆ ที่มีคริสเตียนทารกจำนวนมาก ก็มีผู้คนกลุ่มใหญ่ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและมีของประทานฝ่ายวิญญาณผู้ซึ่งได้รับคำยกย่องจากเปาโล

“...โดยรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (ข้อ 7) เห็นได้ชัดว่าเราพบว่าเหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่กำลังรอคอยพระเยซูที่จะเสด็จมาในช่วงชีวิตของพวกเขา เปาโลเองคาดหวังอย่างชัดเจนว่าจะยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระคริสต์เสด็จมา ตามที่คุณเห็นใน 1 เธสะโลนิกา 4:16,17 และใน 1 โครินธ์ 15:50,51 อย่างไรก็ตาม มันไม่ควรเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์สำหรับเรา เพราะพระเยซูเจ้าได้ทรงบัญชาพวกอัครทูตไว้อย่างชัดเจนให้เฝ้าคอยการเสด็จมาของพระองค์ พวกเขาถูกบอกอย่างชัดเจนว่าไม่มีผู้ใดทราบวันนั้นหรือโมงนั้นแห่งการเสด็จมาของพระองค์ (ดู มธ. 24:36 และส่วนที่เหลือของบทนั้น; มธ. 25:13; มก. 13:32-37 และที่อื่น ๆ) พวกอัครทูตคิดถูกแล้วว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ การเสด็จมาของพระองค์นั้นเกิดขึ้นได้เสมอ มาถึงได้ทุกเมื่อเสมอ โดยไม่มีเวลาตายตัวและไม่มีทางที่ผู้ใดจะทราบได้ว่าเมื่อไร มันจะฉับพลันและไม่คาดคิดพอ ๆ กับน้ำท่วมนั้นได้มาสู่ผู้คนในสมัยของโนอาห์ มันจะฉับพลันพอ ๆ กับนายคนหนึ่งที่กำลังกลับมาในช่วงโมงที่ไม่คาดคิดจากการเดินทางไกลมายังบ้านของตนซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้ตั้งผู้คนให้เฝ้าคอยการมาของเขา และพระคัมภีร์สอนตรงนี้ เหมือนที่มันสอนในทิตัส 2:12 และ 13 ว่าความหวังอันมีสุขแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ ซึ่งทิตัสได้รับคำบัญชาให้สั่งสอน ควรส่งผลเป็น “การละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้” เพื่อที่ “พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้”

ดังนั้น 1 ยอห์น 2:28 สอนเราว่า “และบัดนี้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ พวกเราจะได้มีความมั่นใจ และไม่มี ความละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” และ 1 ยอห์น 3:3 สัญญาอีกว่า “และทุกคนที่มีความหวังนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์ เหมือนอย่างที่เราจะทรงบริสุทธิ์” นั้นเข้ากับข้อ 7 และ 8 มิใช่หรือ? ชาวโครินธ์เหล่านี้กำลังรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อที่พวกเขาจะได้ “รู้ที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”

ข้อ 10-17:

1:10 บัดนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ขอให้พวกท่านทุกคนกล่าวสิ่งเดียวกัน และไม่มีการแตกแยกกันในท่ามกลางพวกท่าน แต่ขอให้พวกท่านถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่ในความคิดอย่างเดียวกันและในการตัดสินใจอย่างเดียวกัน

1:11 ด้วยว่าสิ่งนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าเรื่องพวกท่าน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยคนทั้งหลายซึ่งอยู่ในครัวเรือนของนางคะโลเอ ว่ามีบรรดาการโต้แย้งกันในท่ามกลางพวกท่าน

1:12 บัดนี้ข้าพเจ้าขอกกล่าวว่า ทุกคนในพวกท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และ “ข้าพเจ้าเป็นของอปอลโล” และ “ข้าพเจ้าเป็นของเคphas” และ “ข้าพเจ้าเป็นของพระคริสต์”

1:13 พระคริสต์ทรงถูกแบ่งออกแล้วหรือ เปาโลได้ถูกตรึงที่กางเขนเพื่อพวกท่านหรือ หรือพวกท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ

1:14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสปิสและกายอัส

1:15 เกรงว่า ผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง

1:16 และข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครัวเรือนของสเตฟานัสด้วย นอกจากนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบว่าย่ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีก

1:17 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงส่งข้าพเจ้าไปเพื่อให้บัพติศมา แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ มิใช่ด้วยสติปัญญาแห่งบรรดาถ้อยคำ เกรงว่ากางเขนของพระคริสต์จะถูกทำให้สูญเปล่า

การแตกแยกของคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังเหล่านั้นถูกตำหนิ

คริสเตียนดี ๆ เหล่านี้ที่เมืองโครินธ์ (ข้อ 5-7) ยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนังตามที่เปาโลบอกพวกเขาในบทที่ 3 ข้อ 1-3 เพราะว่าพวกเขามีการแตกแยกกัน พวกเขามีความขัดแย้งนั้นในตัวแบบที่เปาโลมี ตามที่เขากล่าวไว้ในโรม 7:14-17 ความขัดแย้งนั้นระหว่างเนื้อหนังกับจิตวิญญาณที่ถูกประกาศในกาลาเทีย 5:17 การแตกแยกต่าง ๆ ของพวกเขาเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าเป็นความเชื่อมั่นของจริง กลุ่มหนึ่งรักอปอลโลมากเสียจนพวกเขาชอบเปาโลไม่ได้ คนอื่น ๆ ก็ได้รับพรผ่านทางเปโตร (เคphas) หรือโดยเปาโลมากกว่าและปกป้องพวกเขาอย่างแข็งแรง บางคนก็ภาคภูมิใจในพระคริสต์เหนือคนทั้งปวงจนพวกเขาไม่สนใจนักเทศน์ที่ได้รับการเจิมของพระเจ้าคนใดเลย

จากความผิดพลาดของพวกเขา ขอให้เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเลือกและใช้คนหลากหลายประเภท ผู้คนทั้งหมดของพระเจ้าต้องการพันธกิจอันหลากหลายของนักเทศน์มากกว่าหนึ่งคน เปาโลไม่ได้มีโวหารดีมากเท่ากับอปอลโล (กิจการ 18:24) และสภาพฝ่ายร่างกายของเขาก็อ่อนแอและคำพูดของเขาก็เป็นที่ดูถูก (2 คร.

10:10) พวกเขาถือว่า แต่เขาก็บริบูรณ์มากกว่าในเรื่องการทำงานหนัก (2 คร. 11:23) และไม่ได้ด้อยกว่าพวก อัครทูตคนเด่น ๆ เลย เปโตรได้ใช้เวลาสามปีครึ่งกับพระเยซู เป็นตัวเอกในอัครทูตพวกแรกนั้น ได้เทศนาที่เทศกาลเพ็นเทคอสต์ แต่ต่อมาขณะจิตวิญญาณได้น้อยกว่าเปาโล พระเจ้าทรงใช้พวกเขาทุกคน ทุกคนเป็นส่วนหนึ่งแห่งแผนการของพระองค์ ขอให้เราขอบคุณพระเจ้าสำหรับผู้ประกอบด้วยพระวิญญาณแต่ไม่ได้เล่าเรียนอย่าง D.L.Moody และผู้ที่มีการศึกษาอย่าง R.A. Torrey สำหรับผู้ที่หยาบกระด้างแต่เฝ้าติดตามอย่าง Billy Sunday และผู้ที่มีของประทาน ส่องงามและรื้อรนอย่าง George W. Truett

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในท่ามกลางเหล่าคริสเตียนมีความสำคัญมากจริง ๆ! ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ส่วนสำคัญของพระพรในเทศกาลเพ็นเทคอสต์นั้น ทั้งสาเหตุและผลกระทบ คือข้อเท็จจริงที่ว่าพวกสาวก “พร้อมใจกัน” อยู่เสมอ (กิจการ 1:14; 2:1; 2:46; 4:24; 5:12) ผู้ที่แข็งแกร่งควรช่วยเหลือและช่วยผู้ที่อ่อนแอ ให้กลับตั้งตัวได้อีก (ยอห์น 13:14; กท. 6:1)

มันคือความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณที่เราแสวงหา ไม่ใช่ความเป็นแบบเดียวกันหมดแบบขึ้นใจ แบบมีกำหนดการในด้านบุคลิกภาพและของประทานและความเห็นต่าง ๆ แต่เป็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของผู้คนที่ “พยายามรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระวิญญาณในการผูกมัดแห่งสันติสุข” เราถูกบอกในเอเฟซัส 4:3-16:

“มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนอย่างที่เราท่านถูกเรียกในความหวังอันเดียวแห่งการทรงเรียกของพวกท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวและพระบิดาของคนที่สิ้น ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด และทั่วสิ่งสารพัด และในพวกท่านทั้งสิ้น แต่พระคุณโปรดประทานแก่เราทุก ๆ คนตามขนาดแห่งของประทานของพระคริสต์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และได้ประทานของประทานทั้งหลายแก่มนุษย์’ (บัดนี้ ที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปแล้ว จะหมายความว่าอะไรเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้ได้เสด็จลงไปแล้ว ก็เป็นองค์เดียวกันกับที่ได้เสด็จขึ้นไปที่เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงด้วย เพื่อพระองค์จะได้เต็มอยู่ทั่วสิ่งสารพัด) และพระองค์ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้พยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมพวกวิสุทธิชนให้ดีพร้อม สำหรับงานแห่งการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าพวกเราทุกคนจะมาถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความเชื่อนั้น และแห่งความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า มาสู่การเป็นคนดีพร้อม มาสู่ขนาดแห่งความเป็นผู้ใหญ่แห่งความครบบริบูรณ์ของพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ที่ถูกขัดไปขัดมา และถูกหอบไปทั่วด้วยสายลมแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง โดยกลอุบายของมนุษย์ และเล่ห์เหลี่ยมอันฉลาดหลักแหลม ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้พวกเขาคอยข่มขู่เพื่อที่จะหลอกลวง แต่

โดยการพูดความจริงในความรัก จะจำเริญขึ้นเข้าไปในพระองค์ในสิ่งสารพัด ผู้ทรงเป็นศิระชนั้น นั่นคือพระคริสต์ ซึ่งจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสี่ที่เชื่อมต่อกันสนิทและผูกพันกันโดยสิ่งที่ทุก ๆ ข้อต่อจัดทำให้ ตามการกระทำกิจที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ในขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ทำให้ร่างกายนั้นจำเริญขึ้นไปสู่การเสริมสร้างร่างกายนั้นเองในความรัก”

ลูก ๆ ของพระเจ้ามีหลายสิ่งที่เหมือนกันมากเสียจนการร่วมสามัคคีธรรมควรน่ารักเสมอ ที่เมืองอินซอน ประเทศเกาหลี ผมได้เทศนาแก่เหล่าชายสูงวัยมีเคราที่นั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นคริสตจักรที่ขัดมัน และแก่คริสเตียนหนุ่มสาวที่นั่งอยู่บนแถวที่นั่งด้านหลัง ผมได้เทศนาโดยยืนเท้าเปล่าอยู่บนหมอนใบหนึ่ง แต่พระเจ้าได้ประทานน้ำตา การกลับใจใหม่ ความรอด และการชื่นชมยินดีร่วมกันให้แก่เรา ผู้คนของพระเจ้าเป็นผู้คนของผม ผมต้องรักพวกเขา มีสามัคคีธรรมร่วมกับพวกเขาในที่ใดก็ตามที่ผมทำได้ เราพูดกันคนละภาษาแต่มีพระเจ้าช่วยให้อรรถองค์เดียวกันและความรอดแบบเดียวกัน เราแต่งกายต่างกันแต่ใจของเราเหมือนกัน

เปาโลได้ให้บรรพตสมาธิ์เชื่อสองสามคนด้วยตัวเอง คนอื่น ๆ ก็ได้รับบรรพตสมาธิ์จากนักเทศน์คนอื่น ๆ อย่างแน่นอน แต่สายใยอันอ่อนโยนที่คน ๆ หนึ่งอาจรู้สึกต่อเปาโลผู้ซึ่งให้บรรพตสมาธิ์บางคน หากมันนำไปสู่การแบ่งพรรคแบ่งพวก ก็ทำให้เปาโลเศร้าใจ เปาโลมา “มิใช่เพื่อให้บรรพตสมาธิ์ แต่เพื่อประกาศข่าวประเสริฐ” นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาไม่ได้สอนผู้เชื่อใหม่ทุกคนให้เชื่อฟังพระคริสต์ในเรื่องนี้ เขาสอน แต่มีกล่าวไว้เกี่ยวกับพระเยซูเช่นกันว่าพระองค์ได้เสด็จมา “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) พระองค์ “ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด” (1 ทธ. 1:15) กระนั้นทั้งพระเยซูและเปาโลก็สอนว่าบรรพตสมาธิ์ของผู้เชื่อเป็นสิ่งที่ถูกต้องและถูกบัญชาให้กระทำ แม้ว่าบรรพตสมาธิ์ไม่ใช่จุดประสงค์หลักของพระเยซูและเปาโลก็ตาม บรรพตสมาธิ์เป็นเรื่องรองของพระบัญชาอันยิ่งใหญ่ นั่น การช่วยผู้คนให้ได้รับความรอดเป็นเรื่องหลักและมีความสำคัญมากกว่าอย่างหาที่สุดมิได้

ข้อ 18-25:

1:18 ด้วยว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นสำหรับคนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นเป็นเรื่องโง่เขลา แต่สำหรับพวกเราซึ่งรอดแล้วก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั้นเป็นฤทธาณภาพของพระเจ้า
1:19 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนรอบคอบสูญสิ้นไป’

1:20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน อาลักษณ์อยู่ที่ไหน นักโศกปัญหาแห่งโลกนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาแห่งโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้วหรือ
1:21 เพราะว่าหลังจากนั้นในพระสติปัญญาของพระเจ้าโลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า ก็เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าโดยความโง่เขลาแห่งการประกาศที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด

1:22 ด้วยว่าพวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญ และ
พวกกรีกเสาะหาสติปัญญา

ยิวและพวกกรีก พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพ
ของพระเจ้าและพระสติปัญญาของพระเจ้า

1:23 แต่พวกเราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่
กางเขนนั่น สำหรับพวกยิวก็เป็นหินสะดุด และ
สำหรับพวกกรีกก็เป็นความโง่เขลา

1:25 เพราะว่าความโง่เขลาของพระเจ้ามีปัญญายิ่ง
กว่ามนุษย์ทั้งหลาย และความอ่อนแอของพระเจ้า
ก็เข้มแข็งยิ่งกว่ามนุษย์ทั้งหลาย

1:24 แต่สำหรับคนทั้งหลายซึ่งถูกเรียกนั้น ทั้งพวก

ปัญญาของมนุษย์คือความโง่เขลาสำหรับพระเจ้า

“ด้วยว่าการประกาศเรื่องกางเขนนั่น...เรื่องโง่เขลา” (ข้อ 18) สำหรับคนที่ไม่รอด กางเขนนั่นคือความโง่เขลาและไม่น่าดึงดูดเลยสำหรับความคิดที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และหลักคำสอนนั้นก็โง่เขลา มนุษย์โดยสันดานก็เย่อหยิ่งเหลือเกิน ชอบธรรมในสายตาตัวเองเหลือเกิน Robert Ingersoll ผู้ไม่เชื่อนั้นได้กล่าวเกี่ยวกับกางเขนว่า “ตายผิดคนแล้ว” เขาบอกว่าตั้งแต่เป็นเด็กเขาเกลียดแนวคิดที่ว่าคนอื่นต้องลงแรงเพื่อให้เขาได้รับความรอด Dr. George Buttrick ผู้ไม่เชื่อชื่อกระฉ่อน กล่าวเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเรียกร้องการถวายบูชาเพื่อไถ่โทษว่า “พระเจ้าของคุณคือมารร้ายของผม” (*The Christian Fact and Modern Doubt*) และเขาเดินออกไปขณะนักเทศน์ตามพระคัมภีร์ท่านหนึ่งอธิบายโรม 5:7,8 มนุษย์ธรรมดาที่ไม่ยอมกลับใจใหม่อ้างว่ามนุษย์เป็นคนดีสมควรได้ไปสวรรค์ ไม่ต้องการการไถ่โทษ ไม่ต้องการการบังเกิดใหม่ แต่พระเจ้าทรงเปิดเผยว่ากางเขนนั่นเปี่ยมด้วยสง่าราศี เช่นเดียวกับความรักของพระเจ้าซึ่งได้จัดหาความรอดให้แก่เหล่าคนบาปผู้มีความผิดที่กลับใจ

“สติปัญญาของคนมีปัญญา...” (ข้อ 19) พวกคนเฉลียวฉลาด นักวิทยาศาสตร์ ชาวโลกกล่าวว่า “วิวัฒนาการ ไม่มีการเนรมิตสร้าง” เขากล่าวว่ามนุษย์ และชีวิตอื่น ๆ ทั้งหมด ได้ผุดขึ้นมา “จากพลังที่แฝงอยู่ภายใน” คนเฉลียวฉลาดมองมนุษย์ว่าพัฒนาขึ้นมาจากสัตว์และไต่ขึ้นไปโดยวิวัฒนาการของตัวเองและไม่ได้ถูกสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า ไม่ได้ตกต่ำ ไม่ได้เสียหาย คนมีปัญญาของโลกนี้ยืนดัดสินพระคัมภีร์ พระวาระของพระเจ้า! สติปัญญาของพระเจ้ายกย่องว่าทางขึ้นนั้นคือต้องลง ทางที่จะได้รับคือต้องให้ ทางไปสู่ความยิ่งใหญ่คือต้องเป็นผู้รับใช้ สติปัญญาของมนุษย์ก่อให้เกิดคนอย่างฮิตเลอร์, Tom Paine, Bishop Pike สติปัญญาของพระเจ้ายกย่องให้เกิดคนอย่างเปาโล หรือ D.L.Moody หรือ Sam Jones

โลกกล่าวร่วมกับ John Dewey และ Benjamin Spock และกบฏคนอื่น ๆ ว่า อย่าไปยับยั้งความปรารถนาต่าง ๆ ของคุณเลย อยากทำอะไรก็ทำ อย่ามีระเบียบวินัย อย่ามีโทษประหารชีวิตสำหรับการฆ่าคน อย่าเทศนากล่าวโทษบาป อย่าทำให้ผู้คนขัดเคืองใจ

สติปัญญาของพระเจ้ายกย่องว่า จงฝึกวินัยลูก ๆ จงยึดมั่นในคำสัตย์แห่งชีวิตคุณไม่ว่าจะมีความสุขหรือไม่

จงปฏิบัติตามกฎหมาย จงเคารพผู้มีอำนาจ จงเตือนเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา จงจำไว้ว่าคนเราเกี่ยวสิ่งที
ตนหว่าน

“...โลกโดยอาศัยปัญญาไม่ได้รู้จักพระเจ้า” (ข้อ 21) สเปอร์เจียนกล่าวไว้ว่ามนุษย์ธรรมดานั้นมี
แนวความคิดแบบอาร์มิเนียน อยากลงแรงเพื่อรับความรอด ได้ความดีความชอบสำหรับการทำงานและคุณความดีของ
ตน ดังนั้นฟาริซีนนั้นในลูกา 18 ที่โอ้อวดในพระวิหาร จึงเป็นมนุษย์ธรรมดา เช่นเดียวกับนักศาสนาคนนั้นใน
มัทธิว 7:21,22 ที่อยากได้หน้าสำหรับการขับพวกผีออกและการทำ “การงานมหัศจรรย์เป็นอันมาก” แต่ก็ถูก
ส่งไปเสียจากสวรรค์ และพระคริสต์ไม่ทรงยอมรับ คนเก็บภาษีผู้นำสงสารคนนั้นในพระวิหารที่ทูลขอพระ
เมตตา หญิงโสเภณีที่สำนึกผิดคนนั้นที่พระบาทของพระเยซูในมือเย็บที่บ้านเบธานีในลูกา 7:36-40 คนเหล่านี้
เป็นสัญลักษณ์และตัวอย่างของพระคุณและของสติปัญญาของพระเจ้า

“...ที่จะช่วยคนทั้งหลายที่เชื่อให้รอด” (ข้อ 21) แนวความคิดแบบเนื้อหนังกล่าวว่า, จงช่วยคนเหล่านั้นที่
สัตย์ซื่อให้รอด จงช่วยคนเหล่านั้นที่สมควรได้รับความรอด จงช่วยคนเหล่านั้นที่ได้รับบัพติศมาหรือศีลยืนยัน
แล้วให้รอด จงช่วยคนเหล่านั้นที่ดำรงอยู่ในพันธสัญญานั้นให้รอด สติปัญญาของพระเจ้านั้นน่ารักและเรียบง่าย
เหลือเกิน! คนเราแค่พึ่งพาพระคริสต์ วางใจในพระองค์ พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงไถ่โทษของเรา และเขาก็ได้รับ
ความรอด! นั่นคือสติปัญญาของพระเจ้า

“พวกยิวเรียกร้องหมายสำคัญ...” (ข้อ 22) คำพยากรณ์มากมายเหล่านั้นของพระคัมภีร์ ซึ่งถูกทำให้
สำเร็จจริงแล้วในพระคริสต์ จงใจพวกยิวที่ไม่เชื่อไหม? ไม่ “เพราะถ้าท่านทั้งหลายได้เชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็
คงจะเชื่อเราไปแล้ว เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา” พระเยซูตรัส (ยอห์น 5:46) แม้กระทั่งในนรก เศรษฐีคน
นั้นที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ก็อยากได้การอัครัยหนึ่งเพื่อพี่น้องห้าคนของเขาที่มีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอยู่
แล้ว พวกยิวกล่าวแก่พระเยซูว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญอันหนึ่งจากท่าน” (มธ.
12:38) แต่ไม่ประทานหมายสำคัญใดให้เลยนอกจากการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ พวกเขากล่าวว่า “ให้เขา
ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และพวกเราจะเชื่อเขา” (มธ. 27:42) โดยหลบลูบลูตาเพิกเฉยข้อเท็จจริงที่ว่า
นั่นคงจะยกเลิกแผนการไถ่ของพระเจ้าและไม่พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์

“พวกกรีกเสาะหาสติปัญญา” (ข้อ 22) ดังนั้นพวกนักวิชาการด้านพระคัมภีร์จึงทำตามแบบอย่างของ
พวกนักปรัชญากรีก พวกคนไม่เชื่อสมัยใหม่ติดตามความเห็น “แบบนักวิชาการ” แทนที่พระวจนะของพระเจ้า

ข้อ 26-31:

1:26 ด้วยว่าพวกท่านได้เห็นการทรงเรียกของพวก	น้อยคน มีผู้มีอำนาจน้อยคน มีคนที่มีตระกูลสูง
ท่าน พี่น้องทั้งหลาย ว่ามีคนมีปัญญาตามเนื้อหนัง	น้อยคน ที่ถูกเรียก

1:27 แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลา
ของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้า
ได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้
สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน

1:28 และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้ง
หลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ให้
แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำการสิ่งทั้ง
หลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป

1:29 เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์
พระองค์ได้

1:30 แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซู
คริสต์ ผู้ซึ่งโดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติ
ปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้
และการไถ่ถอน สำหรับเราทั้งหลาย

1:31 เพื่อที่ว่า ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่อ้ออวด
จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’

พระเจ้าทรงเลือกคนอ่อนแอ แล้วพระเจ้ายกย่องเกียรติ

“...คนมีปัญญาตามเนื้อหนังน้อยคน ...มีคนที่มิตระกูลสูงน้อยคน” (ข้อ 26) นักชีวประวัติท่านหนึ่ง
กล่าวว่า “Billy Sunday คือเสียงหัวเราะของพระเจ้าที่มีต่อนักเทศน์เหล่านั้น” นักเบสบอลที่ไม่ได้เรียนหนังสือ
ได้เทศนาแก่คนหลายล้าน ขณะที่พวกดีออกเตอร์และบิชอปและนักศาสนศาสตร์ไม่มีคนฟังเลย บางครั้งพวกเขา
เย้ยหยันผู้กลับใจเชื่อหลายล้านคนของคุณซันเดย์ แต่ก็อีกเขา มูตัสซึ่งจบ ป. 5 และสเปอร์เจียน ผู้ซึ่งไม่เคยไป
เรียนมหาวิทยาลัยเลย แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเลือกคนอ่อนแอและทำให้พวกเขาเข้มแข็งในพลังกำลังของ
พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติ อัครทูตสิบสองคนนั้นเป็นคนที่ “ขาดการศึกษาและเป็นคนขาดความ
รู้” เราอ่านในกิจการ 4:13 แต่ปุโรหิตใหญ่ “สำนึกเกี่ยวกับคนทั้งสองนี้ว่า คนทั้งสองได้เคยอยู่กับพระเยซู”
(กิจการ 4:13) พระคัมภีร์เชิดชูเหรียญสดทองคำของหญิงม่ายคนนั้น ไม่เท่าในมือโมเสส ขนบปึงหำกัอนกับปลา
สองตัวซึ่งเป็นมือเที่ยงของเด็กชายคนนั้นซึ่งเลี้ยงคนได้ห้าพันคน ประตักวัวผู้นั้นในมือของผู้วินิจฉัยซิมการ์
(ผดจ. 3:31)

คนมีปัญญาและคนสูงศักดิ์ไม่เยอะเลย! คนอย่างโมเสส, เปาโล, Torrey, Robert Dick Wilson,
Machen, B.H. Carroll! แต่โมเสสต้องมาสู่ความล้มเหลวในอียิปต์และดื้อนแกะในทะเลทรายจนเขาอายุแปด
สิบ และเปาโลต้องมีหนามในเนื้อหากเขาอยากถูกใช้การได้มากที่สุด พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคน
ยากจนย่อมได้รับพร” (ลูกา 6:20) แต่พระองค์ตรัสเช่นกันว่า “บรรดาผู้ที่ยากจนในจิตวิญญาณย่อมได้รับ
พร...” (มธ. 5:3) เศรษฐีคนนั้นอาจไปสวรรค์ได้หากเขาอยากจนในจิตวิญญาณมากพอจนรู้สึกสิ้นหวังในคุณความ
ดีและทรัพย์สมบัติและยอมรับความโง่เขลาของพระคริสต์ด้วยความเชื่อ

“...คนอ่อนแอ” ผู้ที่ “ถูกรังเกียจ” ผู้ที่ “ต่ำต้อย” คนหนุ่ม, บุตรสาว, หรือบ่าว, สาวใช้ก็สามารถเต็ม
เปี่ยมด้วยพระวิญญาณและพยากรณ์ในฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้เช่นเดียวกับผู้เป็นพ่อ; บ่าวเช่นเดียวกับนาย
(กิจการ 2:17,18) หัวขโมยตามแม่น้ำ, Jerry McAuley; คนขี้เมา, Mel Trotter, และคนขี้เมา หัวขโมยและ

อาชญากรอีกมากมายได้ถูกยกชูให้เป็นพยานเพื่อพระเจ้า

“เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” (ข้อ 29) พระเจ้าทรงมีสติปัญญานั้นซึ่งคนเขลาต้องการ พระเจ้าทรงมีการไถ่กู้และประทานมันให้ฟรี ๆ แก่คนเหล่านั้นที่ไม่สมควรได้รับมัน พระองค์ทรงมีความชอบธรรมนั้นที่ถูกยกให้และถูกถ่ายทอดให้เพื่อแทนที่ความผิดบาปของเรา พระองค์ทรงมีการชำระให้บริสุทธิ์ที่เราควรมี ทรงมีมันสำหรับเรา- “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) เปาโลคร่ำครวญที่พวกยิว “พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า” (รม. 10:3)

1 โครินธ์ 2

ข้อ 1-8:

2:1 และข้าพเจ้าพี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้าได้มาหาพวกท่าน ก็ไม่ได้มาด้วยความเลอเลิศแห่งคำพูดหรือแห่งสติปัญญา โดยประกาศคำพยานของพระเจ้าแก่พวกท่าน

2:2 เพราะว่าข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

2:3 และข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก

2:4 และคำพูดของข้าพเจ้าและการประกาศของข้าพเจ้า ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์ แต่ในการแสดงออกของพระวิญญาณ และของฤทธิ์เดช

2:5 เพื่อความเชื่อของพวกท่านจะไม่ได้ตั้งอยู่ในสติปัญญาของมนุษย์ แต่อยู่ในฤทธิ์เดชของพระเจ้า

2:6 อย่างไรก็ตามก็ดี พวกเรากล่าวสติปัญญาในท่ามกลางคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ก็ไม่ใช่สติปัญญาของโลกนี้ หรือของพวกเจ้านายของโลกนี้ ที่เสื่อมสูญไป

2:7 แต่พวกเรากล่าวพระสติปัญญาของพระเจ้าในข้อลึกลับ คือพระสติปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีของพวกเรา

2:8 ซึ่งไม่มีผู้ใดในพวกเจ้านายของโลกนี้ได้รู้จักพระสติปัญญานั้น เพราะว่าถ้าพวกเขาได้รู้จักพระสติปัญญานั้นแล้ว พวกเขาก็คงจะไม่ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีไว้ที่กางเขน

เปาโลไม่ได้ใช้ถ้อยคำล่อลวงแห่งปัญญาแบบมนุษย์

“ข้าพเจ้าได้อยู่กับพวกท่านในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก” (ข้อ 3) อัครทูตเปาโลเคยมีใจกล้าและไม่กลัวเกรงในเกาะไซปรัส (กิจการ 13:6-12), ในเมืองอันทิโอกในแคว้นปิสิดี (กิจการ 13:40-46), ในเมืองอีโคเนีย (กิจการ 14:1-3) เขาและบาร์นาบัสถูกเชื่อว่าเป็นเหล่าเทพเจ้าในเมืองลิสตราเพราะฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของตน และเมื่อเปาโลวางแผนว่าจะไปยังกรุงโรม เขาก็เขียนอย่างเปี่ยมชัยชนะว่า “และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์” (รม. 15:29) แต่เมื่อเขามายังเมืองโครินธ์ เขาก็มา “ในความอ่อนกำลัง และในความกลัว และในความตัวสั่นเป็นอันมาก” เขาได้ตั้งปณิธานอันแรงกล้า ในความหวังโยของเขาเกี่ยวกับการอวยพรของพระเจ้า “ว่าจะไม่รู้สิ่งใด ๆ ในท่ามกลางพวกท่านเลย เว้นแต่พระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน”

เหตุใดต้องหวาดกลัวเป็นพิเศษเช่นนั้นเมื่อเขามายังเมืองโครินธ์? อาจเพราะเขาได้รับอิทธิพลจากข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเพิ่งมาจากกรุงเอเธนส์ซึ่งเป็นที่ ๆ ผลลัพธ์ฝ่ายวิญญาณมีเพียงเล็กน้อยและเปาโลจากมาพร้อม

กับผู้เชื่อไม่กี่คน: “และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย และคนอื่น ๆ กล่าวว่า “พวกเราจะฟังท่านอีกในเรื่องนี้” ดังนั้นเปาโลจึงออกไปจากท่ามกลางพวกเขา” (กิจการ 17:32,33) ที่กรุงเอเธนส์ เปาโลซึ่งประทับใจที่เขาได้อยู่ ณ ใจกลางแห่งความเฉลียวฉลาดของโลก และเมื่อเผชิญหน้ากับเหล่านักปรัชญา, พวกเอปิคุเรียนและพวกสโตอิก, เขาก็สาธยายและดูมีความรู้มาก ๆ ในคำปราศรัยของเขา มันจะดีกว่าไหมหากเขาประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์ผู้ถูกตรึงกางเขนอย่างเรียบง่ายมากกว่า? นั่นเป็นเหตุผลหนึ่งใหม่สำหรับผลลัพธ์อันเล็กน้อยที่กรุงเอเธนส์? เขาอาจคิดเช่นนั้น โอ ที่เมืองโครินธ์ เขาจะตรงไปตรงมามากขึ้นและประกาศข่าวประเสริฐอย่างยืนกรานมากขึ้น

ดูเหมือนว่าที่กรุงเอเธนส์ เปาโลต้องการการให้ความมั่นใจแบบพิเศษจากพระเจ้า ดังนั้นในกิจการ 18:9-11 พระเจ้าจึงประทานมันให้ “แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลในเวลากลางคืนโดยทางนิมิตว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และเจ้าอย่านิ่งเสีย เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า และจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดต่อสู้กับเจ้าเพื่อทำร้ายเจ้า เพราะว่าเรามีคนจำนวนมากในเมืองนี้” และท่านอยู่ที่นั่นต่อไปเป็นเวลาหนึ่งปีกับหกเดือน โดยสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในท่ามกลางพวกเขา” เราทุกคนต้องจดจำไว้ ตามที่อัครทูตผู้ได้รับการดลใจท่านนี้ได้เน้นย้ำมาตลอดในบทที่ 1 ว่าพระเจ้าทรงชอบใช้การคนที่อ่อนแอ คนที่ชื่อ ๆ คนที่ตรงไปตรงมา แทนที่ปัญญาแบบมนุษย์และความเป็นนักวิชาการ

“...ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์เดช” (ข้อ 4) โอ อย่าลืมว่า มันต้องเป็นฤทธิ์เดช พระวิญญาณบริสุทธิ์: “พระองค์ประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรงขึ้น แม้แต่ยาวจนทั้งหลายจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และคนหนุ่ม ๆ จะล้มลงทีเดียว แต่เขาทั้งหลายที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงของพวกเขาใหม่ พวกเขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรีทั้งหลาย พวกเขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย และพวกเขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” (อิสย. 40:29-31) และเราต้องจดจำไว้: “มิใช่ด้วยกำลัง และมีใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส” (ศคย. 4:6)

อย่างไรก็ตาม คุณมีการเล่าเรียน ความเป็นนักวิชาการ สติปัญญาแบบมนุษย์หรือ? ฉะนั้นจงถ่อมใจเหมือนเด็กเล็ก ๆ ในการใช้มัน และจงแสวงหาการประทานฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพิเศษ

เราเชื่อได้ว่าเปาโล เมื่อไปถึงเมืองโครินธ์ ก็เป็นเหมือนพวกสาวกในกรุงเยรูซาเล็มที่แสวงหาการประทานฤทธิ์ใหม่ตามอย่างเพ็นเทคอสต์และไม่มีข้อสงสัยเลยว่าเขาได้รับมันเหมือนที่พวกเขาได้รับ: “และเมื่อพวกเขาอธิษฐานแล้ว สถานที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว และพวกเขาทุกคนเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพวกเขากล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” (กิจการ 4:31) พระเจ้าต้องได้รับเกียรตินั้น ไม่ใช่มนุษย์ เราไม่สงสัยเลยว่าเปาโลต้องผ่านช่วงที่ตรวจค้นใจแบบจริงจังตอนที่เขาทูลขอให้เอา

หนามในเนื้อของเขาออกไปแต่ถูกปฏิเสธ พระเจ้าทรงอยากประทานพระคุณให้แก่ผู้ที่อ่อนแอ ที่อวดในความอ่อนแอต่าง ๆ ของตนมากกว่า “เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า” (2 คร. 12:1-10)

ข้อ 9-16:

2:9 แต่ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’

2:10 แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไขแล้ว สิ่งลึกลับเหล่านั้นของพระเจ้า

2:11 ด้วยว่าผู้ใดเล่ายังรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเอง ฉะนั้น สิ่งทั้งหลายของพระเจ้าย่อมไม่มีผู้ใดยังรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น

2:12 บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา

2:13 ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็กล่าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ

2:14 แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ

2:15 แต่ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณซึ่งขาดสิ่งสารพัดได้ แต่ตัวเขาเองไม่ถูกขีดโดยมนุษย์คนใดเลย

2:16 เพราะว่า ‘ผู้ใดเล่าได้รู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อผู้นั้นจะสอนพระองค์ได้’ แต่พวกเราก็มีพระทัยของพระคริสต์

ความจริงฝ่ายวิญญาณทั้งหลายไม่ถูกค้นพบโดยแหล่งที่มา

แบบมนุษย์แต่ถูกเปิดเผย

ในที่นี้อัครทูตเปาโลเริ่มต้นคำสอนที่ละเอียดมากที่สุดเกี่ยวกับการดลใจในภาคพันธสัญญาใหม่ การดลใจที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกอัครทูตก่อนที่ภาคพันธสัญญาได้ถูกเขียน และการดลใจของพระคัมภีร์บางคนเทศนาเกี่ยวกับสง่าราศีต่าง ๆ แห่งสวรรค์ ซึ่งพวกเขาคิดว่าถูกกล่าวถึงในข้อ 9 แต่พวกเขาเข้าใจผิด สิ่งพิเศษเหล่านั้น “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” อยู่ในพระคัมภีร์ สง่าราศีต่าง ๆ แห่งการเปิดเผยของพระเจ้าถูกพูดถึงตรงนี้ จงหมายเหตุในที่นี้ว่ามีหลักการที่ยิ่งใหญ่หลายประการ จงแน่ใจว่าคุณเห็นสิ่งนี้ว่าพระคัมภีร์ตามที่เรามีนับไม่ได้มีแหล่งที่มาจากมนุษย์ พระคัมภีร์ไม่ได้มาจากมนุษย์แต่มาจาก

พระเจ้า

“นัยน์ตาไม่เห็น...” (ข้อ 9) ทางโทรศัพท์เรารับชมรายการ “ข่าวจากเหล่าประจักษ์พยาน” ทุกคืน นั่นไม่ใช่วิธีที่เราได้พระคัมภีร์มา ใครเล่าได้เห็นและสามารถบันทึกในฐานะประจักษ์พยานการทรงสร้างจักรวาล และสิ่งสารพัดที่อยู่ในมันในหกวัน ตามที่ถูกบันทึกในหนังสือปฐมกาล? ไม่มีใคร พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อเท็จจริงเหล่านั้นโดยพระวิญญาณของพระองค์แก่มอเสส โมเสสทราบได้อย่างไรเกี่ยวกับลำดับพงศ์พันธุ์ของคนเหล่านั้นที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนน้ำท่วมโลกและรายชื่อลำดับพงศ์พันธุ์อื่น ๆ อีกยาวเหยียดซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้ก่อนหน้านี้ โมเสส? เขาได้เห็นบันทึกโบราณและคัดลอกพวกมันหรือ? ไม่ใช่ สิ่งเหล่านั้นได้ถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระเจ้า บันทึกต่าง ๆ ของมนุษย์คงจะมีข้อผิดพลาดแน่นอน และผู้คัดลอกที่เป็นมนุษย์คงจะทำผิดพลาดที่ไหนสักแห่ง ไม่เลย สิ่งพิเศษทั้งหลายถูกเตรียมไว้สำหรับเราในพระคัมภีร์ “นัยน์ตาไม่เห็น”

บันทึกเหตุการณ์ที่พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มให้เกี่ยวกับพระเยซูที่ทรงเลี้ยงฝูงชน หรือเดินบนน้ำ หรือทำให้ลมพายุสงบด้วยคำตรัสเดียว หรือทำให้คนตายเป็นขึ้น-สิ่งเหล่านี้ถูกบันทึกตามที่มัทธีว มาระโก ลูกา และยอห์นเห็นพวกมันหรือ? ไม่เลย พยานที่เป็นมนุษย์ไม่เพียงพอ เหตุการณ์เหล่านั้นถูกเปิดเผยโดยพระวจนะของพระเจ้า

Dr. Harry Rimmer บอกเล่าเกี่ยวกับเด็กชายคนหนึ่งที่ยืนยันว่าตนได้เห็นชายคนหนึ่งทำม้าตัวหนึ่งขึ้นมา เขาเพิ่งตอกตะปูบนเท้าของม้าตัวนั้นเสร็จเอง เด็กชายประกาศ แต่ช่างดีเหลือเกินคนหนึ่งเพิ่งตอกตะปูบนเกือกม้าแค่นั้น พยานที่เป็นมนุษย์เชื่อถือไม่ได้ ครั้งหนึ่งหลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่ถึงชีวิต ผู้เขียนคนนั้นถูกขอให้ระบุรูปพรรณสัณยต์คันหนึ่ง ภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณผมได้รายงานว่ารถคันนั้นสีดำ ภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณผู้ช่วยนายอำเภอที่ลากรถคันนั้นเข้ามาประกาศว่ามันเป็นรถสีเขียว เราทั้งคู่ไปดูรถ-มันเป็นสีฟ้าเข้ม! แม้แต่ประจักษ์พยานที่เป็นมนุษย์ที่ระมัดระวังและเฉลียวฉลาด ก็ยังเชื่อถือไม่ได้ขนาดนั้นเลย นั่นไม่ใช่แหล่งที่มาที่ดีพอสำหรับการเปิดเผยของพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่ใช่ผลลัพธ์แห่งรายงานของมนุษย์ผู้เป็นประจักษ์พยาน

เป็นความจริงที่ว่าเรามีบันทึกของพระเจ้าที่ว่าผู้คนมากมายได้เห็นพระเยซูว่าทรงพระชนม์อยู่หลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสเช่นนั้น ไม่ใช่พยานเหล่านี้ (1 คร. 15:1-8) ยอห์นผู้เป็นที่รักได้รายงานใน 1 ยอห์น 1:1 และ 2 ว่า “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งพวกเราได้ยิน ซึ่งพวกเราได้เห็นกับตาของพวกเรา ซึ่งพวกเราได้พินิจดู และมือของพวกเราได้จับต้อง เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต (ด้วยว่าชีวิตนั้นได้ปรากฏ และพวกเราได้เห็นชีวิตนั้นและเป็นพยาน และสำแดงชีวิตนิรันดร์นั้นแก่พวกท่าน ซึ่งได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่พวกเรา)...” นั่นก็เชื่อถือได้อย่างสมบูรณ์ ไม่ใช่เพราะว่ายอห์นได้เห็นพระเยซูหรือได้สัมผัสพระองค์แต่เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าตรัสแล้วว่ายอห์นได้เห็นพระองค์และจับต้องพระองค์ และสิ่งที่มีคือถ้อยคำของพระวิญญาณของพระเจ้า ไม่ใช่แค่ถ้อยคำของยอห์น

ยอห์นพูดความจริงเพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยคำพยานนั้นและเขาก็รายงานมันอย่างสัตย์จริง

“...และहुไม่ได้ยิน” (ข้อ 9) พระคัมภีร์ไม่ได้ตั้งอยู่บนคำพยานของสิ่งที่ผู้คนได้ยินมา ใครบางคนเชื่อตามอย่างที่บิดาคริสตจักรท่านหนึ่งเคยเสนอแนะ ว่ามาระโกเคยอยู่กับเปโตร และเปโตรบอกมาระโกเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นในพระกิตติคุณนั้น มาระโกจึงบันทึกสิ่งเหล่านั้นลงไปแทนเปโตร ไม่ใช่เลย! มาระโกได้รับการดลใจจากพระเจ้าโดยตรง ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำของพระเจ้า ใครบางคนคิดว่าลูกาคงได้รับเรื่องที่ตนเขียนมาจากอัครทูตเปาโล และฉะนั้นหนังสือกิจการจะได้มี “สิทธิอำนาจของอัครทูต” คอยหนุนหลังมัน ไม่ใช่เลย สิ่งพิเศษเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้สำหรับเราที่รักพระองค์ในการเปิดเผยของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งเหล่านั้นซึ่งหูเคยได้ยิน

บางคนคิดว่าลูกาได้พูดคุยกับมารีย์และนางจึงเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับการประสูติจากหญิงพรหมจารีนั้น แต่คำของมารีย์ก็เป็นคำของมนุษย์ ที่อ่อนแอและล้มเหลวได้ เราไม่สามารถวางใจคำของมนุษย์ได้ในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับพระเจ้าและเป็นนิรันดร์อย่างความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการที่พระเจ้าได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ไม่ใช่เลย ลูกาเองกล่าวว่าเขา “ได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์แบบเกี่ยวกับสิ่งสารพัดจากเบื้องบน” - ไม่ใช่ “มาตั้งแต่ต้น” อย่างที่ลบบิงเจมส์แปลมัน แต่ อะโนเอ็น, “จากเบื้องบน” (ลูกา 1:3) อย่าให้คำเกริ่นนำสู่พระกิตติคุณของลูกาขัดแย้งกับคำกล่าวที่ชัดเจนนี้เกี่ยวกับแหล่งที่มาของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ไม่ได้มาจากประจักษ์พยาน และไม่ได้มาจากสิ่งที่มนุษย์ได้ยินคนอื่นพูด และไม่ได้มาจาก “ประเพณีที่บอกเล่าสืบต่อกันมา” อย่างที่พวกถือแนวคิดเสรีนิยมกล่าว

เปาโล ผู้ซึ่งประกาศข่าวประเสริฐในความบริสุทธิ์ของมันเป็นอย่างอัศจรรย์ บอกเราอย่างชัดเจนในกาลาเทีย 1 และ 2 ว่าเขาไม่ได้รับข่าวประเสริฐมาจากผู้อื่น “แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้ตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์ ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระองค์ท่ามกลางพวกคนต่างชาติ โดยทันทีทันใดข้าพเจ้าไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย และข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มไปหาคนที่ทั้งหลายที่เป็นอัครทูตก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในประเทศอาระเบีย และกลับมายังเมืองดามัสกัสอีก แล้วหลังจากสามปีต่อมา ข้าพเจ้าได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับเปโตร และพักอยู่กับท่านเป็นเวลาสิบห้าวัน แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครทูตคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านทั้งหลายนี้ ดูก่อน ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสาเลย หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในแคว้นซีเรียและซีลีเซีย และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าของข้าพเจ้าเลย แต่เขาทั้งหลายได้ยินเพียงแต่ว่า “ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเราทั้งหลาย บัดนี้ก็ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยทำลาย” และเขาทั้งหลาย

ได้ถวายส่งาราศีแด่พระเจ้าในตัวข้าพเจ้า” (กท. 1:15-24) สิบสี่ปีต่อมาเขากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม: “และข้าพเจ้าได้ขึ้นไปตามการเปิดเผย และได้ประกาศแก่พวกเขาถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศอยู่ท่ามกลางพวกเขาคนต่างชาติ แต่ประกาศเป็นส่วนตัวแก่คนทั้งหลายที่มีชื่อเสียงเกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าอาจจะวิ่งหรือได้วิ่งแล้วอย่างไรประโยชน์” (กท. 2:2) แต่อัครทูตเหล่านั้นในกรุงเยรูซาเล็ม “...คนเหล่านั้นที่ดูเหมือนว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย” (กท. 2:6)

ไม่เลย เปาโลไม่ได้เทศนาสิ่งที่ใครบางคนบอกเขาว่าเป็นความจริงเกี่ยวกับพระคริสต์และข่าวประเสริฐ เขาเทศนาสิ่งที่ถูกเปิดเผยโดยพระวิญญาณของพระเจ้าแก่เขา และเมื่อเขาเขียนมันลงไป เขาก็เขียนด้วยสิทธิอำนาจของพระเจ้า สิ่งอัศจรรย์เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงมีให้เราในพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกรับไว้โดยสิ่งที่ผู้เขียนได้เห็นหรือได้ยิน

“...และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (ข้อ 9) เปาโลได้ศึกษาค้นคว้าหนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส บรรดาบัญญัติด้านพิธีการ และจึงเริ่มเข้าใจความหมายฝ่ายวิญญาณอันแสนวิเศษของสิ่งเหล่านี้และเขียนพวกมันลงไปอาจในหนังสือฮีบรูนั้นหรือ?

ในคำนำสู่หนังสือฮีบรู ดร. สโกฟิลด์กล่าวว่า “ตรงนี้เรามีวิธีการพูดกับธรรมศาลาของเปาโลอย่างไม่ต้องสงสัย” ผมไม่คิดเช่นนั้น อย่างน้อยการจัดเตรียมเช่นนั้นโดยเปาโลก็ไม่ใช่แหล่งที่มาของหนังสือฮีบรู หากเขาเป็นผู้เขียนที่ได้รับการดลใจนั้น และถ้าเปาโลปฏิบัติตามโครงร่างใด ๆ เช่นนั้น เขาก็เรียนรู้พวกมันจากหนังสือฮีบรูซึ่งพระเจ้าได้ทรงดลใจ ไม่มีพระคัมภีร์ส่วนใดเลยที่เป็นผลลัพธ์ของการใช้เหตุผลแบบมนุษย์ ดูเหมือนว่าหนังสือปัญญาจารย์จงใจที่จะรายงานสิ่งสารพัดที่ความสามารถมองเห็นและรู้จักได้ “ภายใต้ดวงอาทิตย์” และเรามีบันทึกที่ได้รับการดลใจเกี่ยวกับข้อสรุปเหล่านั้นแบบมนุษย์ แต่สติปัญญาแบบมนุษย์ก็ไม่เคยเหมือนกับสติปัญญาของพระเจ้า และการมองเห็นและการได้ยินและการยกเหตุผลของมนุษย์ก็ไม่เคยเป็นพื้นฐานสำหรับพระคัมภีร์

เหล่าศาสตาศาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิม ผู้ซึ่งได้รับการดลใจให้พยากรณ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์และการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระองค์ ได้สืบค้นอย่างขมิ้มมันและค้นดูพระคัมภีร์ของพวกเขาเอง โดยพยายามที่จะเข้าใจพระคำเหล่านั้น (1 เปโตร 1:10-12) และรู้ว่าสิ่งที่ตนได้เขียนในพระคัมภีร์นั้นมีไว้สำหรับพวกเราผู้ซึ่งจะมีชีวิตในสมัยต่อมาและซึ่งเลยพ้นความเข้าใจอันถ่องแท้ของพวกเขาฉันใด คนเหล่านั้นผู้ซึ่งเขียนภาคพันธสัญญาใหม่ก็เขียนเลยพ้นสิ่งใดที่พวกเขาได้เห็นหรือได้ยินหรือสิ่งใดที่พวกเขาได้ใช้เหตุผลอธิบายฉันนั้น พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งมหัศจรรย์หลายอย่างไว้ในพระคัมภีร์มิใช่จากการมองเห็นและการได้ยินและสติปัญญาของมนุษย์ “แต่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นแก่พวกเราโดยทางพระวิญญาณของ

พระองค์” (ข้อ 10) ฉะนั้นการเปิดเผยจึงไปถึงสิ่งที่ไร้ขีดจำกัดและเป็นการที่พระเจ้าตรัสแก่มนุษย์และเปิดเผย
สิ่งต่าง ๆ ที่มนุษย์ไม่อาจทราบได้โดยปราศจากการเปิดเผยของพระเจ้า “ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยั่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของ
มนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจ้าย่อมไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้
เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น” ดังนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าจึงได้เสด็จมาบนผู้เขียนที่ได้รับการ
ดลใจนั้น “เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา”

แต่การเปิดเผยอันสมบูรณ์แบบนั้นที่เกี่ยวข้องในพระคัมภีร์ ซึ่งเลยพ้นสิ่งที่มนุษย์มองเห็นหรือได้ยิน
หรือเข้าใจได้จนมันเป็นรายงานที่สมบูรณ์แบบ ต้องเกี่ยวข้องกับการดลใจด้านถ้อยคำแบบคำต่อคำจริง ๆ ข้อ
13 จึงกล่าวว่า “ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่
ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ”
และฉบับ American Standard Version กล่าวอย่างเหมาะสมว่า “เปรียบเทียบสิ่ง [หรือเรื่อง] ฝ่ายวิญญาณ
กับถ้อยคำฝ่ายวิญญาณ”

ดังนั้นเราจึงกล่าวอีกครั้งสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกล่าวอ้างในมัทธิว 4:4 ซึ่งยกคำพูดมาจากพระราชนิ
บัญญัติ 8:3, “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออก
มาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” พระคัมภีร์มาจากไหน? “ทุกคำ...ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” โปรด
อ่านหนังสือเล่มใหญ่ของผู้แต่งที่ชื่อว่า *Our God-Breathed Book-**THE BIBLE**, the Verbally Inspired, Eternal, Inerrant Word of God*

จงหมายเหตุว่าพระเจ้าทรงรับประกันทุกตัวอักษรและทุกจุด (มธ. 5:18) จงสังเกตว่าพระเจ้าไม่เพียง
ประทานทุกคำที่พระองค์ทรงหมายความว่าความแต่เอกพจน์และพหูพจน์ของมันด้วย: “พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘และแก่
เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่ง
เป็นพระคริสต์” (กท. 3:16) เราไม่ประหลาดใจเมื่อพระคัมภีร์กล่าวว่า “และโมเสสได้จารึกพระวจนะทุกคำนั้น
ของพระเยโฮวาห์” ในหนังสือห้าเล่มแรกนั้น (อพย. 24:4) พระเจ้าทรงใส่คำเหล่านั้นไว้ในปากของอิสยาห์
(อสย. 51:16) และในปากของเยเรมีย์ (ยรม. 1:9; ยรม. 36:28,32) ในปากของเอเสเคียล (อสค. 2:7; 3:10) ใน
ปากของดาวิด (2 ซมอ. 23:1,2) ทั้งเรื่องราวและถ้อยคำของต้นฉบับเดิมถูกประทานให้โดยพระเจ้า

และเรื่องนี้ถูกสรุปย่อในข้อ 14: “แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของ
พระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่ง
เหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” มนุษย์อาจศึกษาพระคัมภีร์ด้วยใจยำเกรง เข้าหามั่นในฐานะสิทธิอำนาจ
ของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่กล้านั่งตัดสินพระวจนะของพระเจ้า

นั่นหมายความว่าไม่มีนักวิชาการคนใด ไม่ว่าจะร่ำเรียนมากขนาดไหน เหมาะที่จะสอนหรืออธิบาย

พระวณะของพระเจ้านอกเสียจากว่าเขามาด้วยใจถ่อม ยอมรับพระคัมภีร์ว่าเป็นพระวณะของพระเจ้าและจากนั้น เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงส่องสว่างเพื่อที่จะเข้าใจสิ่งที่พระวิญญาณได้ประทานไว้ในพระคัมภีร์ และแม้กระนั้น ความคิดของมนุษย์ซึ่งถูกส่องสว่างและได้รับความกระจ่าง และพระวิญญาณทรงช่วยให้มีความสามารถ ก็เข้าใจความมหัศจรรย์เหล่านั้นแห่งการตรึงใจของพระเจ้าได้ทีละเล็กละน้อยและเพียงบางส่วน น้อยกว่าความสมบูรณ์ เกี่ยวกับพระคัมภีร์ ความคิดที่มีขีดจำกัด แม้กระทั่งความคิดที่ถูกส่องสว่างโดยพระวิญญาณของพระเจ้า ก็ไม่สามารถไปถึงความสมบูรณ์ซึ่งการเปิดเผยของพระเจ้านั้นมีในพระคัมภีร์ที่ได้รับการตรึงใจ และดังนั้นเราจึงต้องกล่าวว่า “ด้วยว่าพวกเรารู้เพียงส่วนหนึ่ง และพวกเราก็คงพยากรณ์เพียงส่วนหนึ่ง...เพราะว่าบัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมัวมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย” (1 คร. 13:9,12)

แต่มันเป็นความจริงอย่างแสนวิเศษที่ว่าคนที่พระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในใจที่บังเกิดใหม่แล้ว และคนที่ได้รับการส่องสว่างโดยพระวิญญาณ ก็วินิจฉัยสิ่งสารพัด

Dr. Bob Jones, Sr. กล่าวไว้ว่าหญิงคนหนึ่งที่ไม่ได้เรียนหนังสือในกระท่อมบนภูเขา ก็อาจเข้าใจความจริงเหล่านั้นแห่งพระวณะของพระเจ้าได้ดีกว่านักวิชาการผู้ร่ำเรียนในมหาวิทยาลัยโดยปราศจากการนำทางของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามีพระคริสต์ พระวิญญาณของพระองค์ประทับอยู่ภายในเรา มีการร่วมสนิทอันแสนหวานระหว่างคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วและที่พระวิญญาณทรงนำกับพระวณะของพระเจ้า

“มนุษย์ธรรมดา...” (ข้อ 14) เกี่ยวกับข้อ 14 หมายถึงเหตุของ Dr. C.I. Scofield กล่าวว่า:

“เปาโลแบ่งมนุษย์ออกเป็นสามประเภท: ซุคิคอส, ‘แห่งผัสสะทั้งหลาย’ (ยก. 3:15; ยูดาส 19), หรือ ‘แบบธรรมชาติ’ นั่นคือ มนุษย์แบบอาดัม ไม่ได้ถูกสร้างใหม่โดยการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3,5); พนีอมาทิกอส, ‘ฝ่ายวิญญาณ’ นั่นคือ มนุษย์ที่ถูกสร้างใหม่ซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณและดำเนินในพระวิญญาณในการร่วมสนิทอันเต็มเปี่ยมกับพระเจ้า (อฟ. 5:18-20); และ ซารคิคอส, ‘ฝ่ายเนื้อหนัง’, ‘ตามเนื้อหนัง’ นั่นคือมนุษย์ที่ถูกสร้างใหม่แล้วผู้ซึ่ง ดำเนิน ‘ตามเนื้อหนัง’ ยังคงเป็นทาสในพระคริสต์ (1 คร. 3:1-4) มนุษย์ธรรมดาอาจเป็นผู้เล้าเรียน สุภาพ มีโวหาร น่าประทับใจ แต่เนื้อหาฝ่ายวิญญาณของพระคัมภีร์ก็ถูกซ่อนไว้อย่างสิ้นเชิงจากเขา; และคริสเตียนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง หรือตามเนื้อหนัง ก็สามารถเข้าใจได้แค่ความจริงที่เรียบง่ายที่สุดของมัน, ‘น้ำนม’ (1 คร. 3:2)”

1 โครินธ์ 3

ข้อ 1-4:

3:1 และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย ไม่อาจจะพูดกับพวกท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่เหมือนพูดกับคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง คือเหมือนกับเป็นพวกทารกในพระคริสต์

3:2 ข้าพเจ้าได้เลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนม และมีไขด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นพวกท่านยังไม่สามารถรับอาหารแข็งนั้นได้ และถึงแม้เดี๋ยวนี้พวกท่านก็ยังไม่สามารถ

3:3 ด้วยว่าพวกท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าในท่ามกลางพวกท่านมีการอิจฉากัน และการโต้เถียงกัน และการแตกแยกกัน พวกท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง และดำเนินเหมือนมนุษย์สามัญดอกหรือ

3:4 เพราะขณะที่คนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของอพอลโล” พวกท่านมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

พวกคริสเตียนทารกที่ตามเนื้อหนังและไม่รู้จักโต

ก็มีความอิจฉาและการวิวาท

“และข้าพเจ้า พี่น้องทั้งหลาย...” (ข้อ 1) เปาโลกำลังเขียนไปหาพวกพี่น้อง นั่นคือ คริสเตียนทั้งหลาย ผู้คนที่รับความรอดแล้ว ลูก ๆ ของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่เป็นคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ มันผิดที่จะคิดว่าคน ๆ หนึ่งที่กลับใจเชื่อ ผู้เชื่อแท้คนหนึ่ง กลายเป็นผู้ใหญ่ในทันทีพร้อมกับพระคุณและอุปนิสัยแบบคริสเตียนทั้งสิ้นหาเป็นเช่นนั้นไม่ บางคนยกคำพูดจาก 2 โครินธ์ 5:17, “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดุจเกิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” เพื่อที่จะให้หมายความว่าสารพัดความชอบเก่า ๆ นิสัยเก่า ๆ การลงใจเก่า ๆ หมดยกไปโดยอัตโนมัติเมื่อผู้หนึ่งได้รับความรอด เป็นความจริงที่ว่ามี “ผู้ถูกสร้างใหม่” หรือ “สิ่งทรงสร้างใหม่” บัดนี้มี “คนใหม่” แล้ว แต่เรายังมี “มนุษย์เก่า” อยู่ ตามที่พระคำหลายข้อแสดงให้เห็น

และบัดนี้เนื่องจากคริสเตียนมีธรรมชาติเก่าและธรรมชาติใหม่ จึงมีความขัดแย้ง การต่อสู้

“ด้วยว่าสิ่งซึ่งข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่อนุญาติ เพราะว่าสิ่งใดที่ข้าพเจ้าประสงค์ สิ่งนั้นข้าพเจ้าก็ไม่กระทำ แต่สิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชัง สิ่งนั้นข้าพเจ้ากระทำ ดังนั้น ถ้าข้าพเจ้ากระทำการซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยกับพระราชบัญญัติว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ฉะนั้นบัดนี้ ไม่ได้เป็นข้าพเจ้าซึ่งกระทำการนั้น แต่เป็นบาปซึ่งอาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า ด้วยว่าข้าพเจ้าทราบในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอาศัยอยู่เลย เพราะว่าความประสงค์ก็อยู่กับข้าพเจ้า แต่จะกระทำการดีนั้นอย่างไร ข้าพเจ้าหาพบไม่ ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าประสงค์กระทำ ข้าพเจ้าก็ไม่ได้กระทำ แต่การชั่วร้ายซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์กระทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่ บัดนี้ ถ้าข้าพเจ้ายังกระทำการซึ่งข้าพเจ้าไม่ประสงค์ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำการ

นั่น แต่เป็นบาปที่อาศัยอยู่ในตัวข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพบบัญญัติอย่างหนึ่ง คือว่า เมื่อข้าพเจ้าประสงค์กระทำความดี ความชั่วร้ายก็อยู่กับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตามมนุษย์ซึ่งอยู่ภายในนั้น แต่ข้าพเจ้าเห็นบัญญัติอีกอย่างหนึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งทำสงครามกับบัญญัติแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และนำข้าพเจ้าเข้าสู่การตกเป็นเชลยต่อบัญญัติแห่งบาปซึ่งอยู่ในบรรดาอวัยวะของข้าพเจ้า โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อใจจริง ผู้ใดจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้ ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ดังนั้นด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป”- รม. 7:15-25

และอย่าคิดเด็ดขาดว่าอัครทูตผู้ได้รับการคลไจท่านนี้พูดถึงช่วงเวลาหนึ่งซึ่งผ่านพ้นไปนานแล้วตอนที่ข้อความนี้ถูกเขียน อย่าคะยั้นคะยอผู้คนให้ “ออกไปจากบทที่ 7 ของหนังสือโรม เข้าสู่บทที่ 8” ทั้งสองบทเป็นของคริสเตียนทุกคน

มีมนุษย์ภายในผู้ขึ้นบานในพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่บัญญัตินั้นในอวัยวะทั้งหลายของเรา เนื้อหนังของเรา ทำสงครามต่อสู้อับยัติแห่งจิตใจ พระคัมภีร์กล่าว “ดังนั้นด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” กาลาเทีย 5:17 กล่าวว่า “เพราะว่าเนื้อหนังมีตัณหาต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง และทั้งสองฝ่ายนี้อยู่ตรงกันข้ามกัน ดังนั้นพวกท่านจึงกระทำการบรรดาสิ่งที่พวกท่านปรารถนากระทำไม่ได้” ดังนั้นคริสเตียนจึงควรดำเนินในพระวิญญาณและควรตรึงกางเขนเนื้อหนังทุกวัน พร้อมกับความใคร่อยากและราคะตัณหา แต่การตีความพระคัมภีร์แบบที่ซื้อตรงที่สุดก็คือว่า คริสเตียนทุกคนมีธรรมชาติเก่าและธรรมชาติใหม่ ทั้งสองนั้นต่อสู้กันและกัน

เกี่ยวกับธรรมชาติใหม่ ธรรมชาติที่บังเกิดใหม่แล้ว เราถูกบอกว่า “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำความบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:9) แต่คริสเตียนทุกคนมีธรรมชาติเก่าซึ่งยังไม่ได้ถูกแปลงสภาพ

ฉะนั้นเราจึงได้รับคำบัญชาว่า “จงสวมมนุษย์ใหม่ ซึ่งถูกสร้างขึ้นตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (อฟ. 4:24 ดู คส. 3:10 เช่นกัน) ถ้าวิสุทธิชนเหล่านั้นที่เมืองเอเฟซัสถูกบัญชาให้สวมมนุษย์ใหม่ นั่นก็หมายความว่าพวกเขาหลายคนยังดำเนินชีวิตตามมนุษย์เก่ามากเกินไป คือธรรมชาติเก่านั้น ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับคำบัญชาให้ “ละทิ้งการกระทำอันเก่าก่อนของมนุษย์เก่า ซึ่งเสื่อมทรามไปตามบรรดาตัณหาที่หลอกลวง และถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ในวิญญาณแห่งความคิดของพวกท่าน” (อฟ. 4:22,23) และโคโลสี 3:8-14 กล่าวว่าเราจะต้องถอดทิ้งการมูสา ฯลฯ

คุณเห็นแล้วว่า ไม่มีคริสเตียนคนใดเป็นคริสเตียนที่ตินอกเสียจากว่าเขาลงแรงในการเป็นคริสเตียนที่ดี ถูกนำโดยพระวิญญาณ ประหารการกระทำต่าง ๆ ของเนื้อหนัง เติบโตในพระคุณผ่านทางพระวจนะของ

พระเจ้า คริสเตียนที่ไม่ถูกสอนบางคนกล่าวว่า “พวกท่านจะรู้จักพวกเขาโดยผลต่าง ๆ ของพวกเขา” และคิดว่าตนมีสิทธิ์และความสามารถที่จะตัดสินว่าใครรอดและใครไม่รอดโดยการงานของพวกเขา แต่พวกเขาบิดเบือนและใช้คำตรัสของพระเยซูในมัทธิว 7:15-20 แบบผิด ๆ ที่พระองค์ตรัสว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม...เหตุฉะนั้นโดยผลทั้งหลายของพวกเขา ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพวกเขาได้” คุณสามารถรู้จักคนสอนเท็จได้โดยคำสอนของเขา เมื่อผู้ใดไม่ยอมรับอย่างเปิดเผยเรื่องการคล้อยใจของพระคัมภีร์ ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ การไถ่โทษโดยพระโลหิตของพระองค์ คุณก็รู้ว่าคน ๆ นั้นเป็นสุนัขป่าในคราบแกะ คุณสามารถตัดสินคนสอนเท็จได้โดยคำสอนของเขา นั่นไม่ได้หมายความว่าผู้ใดฉลาดพอที่จะมองเห็นจิตใจและบอกได้ว่าใครบังเกิดใหม่แล้วและใครไม่ “มนุษย์มองดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทรงมองดูหัวใจ” (1 ซมอ. 16:7)

คุณจะกล่าวใหม่ว่าเมื่อเปโตรสับสนและไม่ยอมรับพระคริสต์และเลิกงานรับใช้ เขาก็ไม่รอด? คุณจะตัดสินใหม่ว่าเมื่อดาวิดเล่นซู้และก่อเหตุฆาตกรรม เขาก็ไม่ได้กลับใจรับเชื่อจริง? พระเจ้าไม่ทรงตั้งมนุษย์ให้เป็นผู้ตัดสินเกี่ยวกับใจของคนอื่นในเรื่องของความรอด

มันน่าสังเกตที่ว่าในจดหมายเหล่านี้ถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เปาโลไม่เคยบอกเป็นนัยเลยว่า คริสเตียนที่ไม่รู้จักโตเหล่านี้ยังไม่รอด พวกเขาทะเลาะเบาะแว้งและมีการวิวาทและการแตกแยกและความเป็นศัตรูในหมู่พวกเขา กระนั้นพวกเขาก็ถูกเรียกว่าพี่น้อง พวกเขาบางคนฟ้องร้องกันต่อหน้าคนไม่เชื่อ (1 คร. 6:6) บางคนไม่รับประทานที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสมควรและต้องล้มป่วย และบางคนก็ตาย และบางคนก็เมามายที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า (1 คร. 11:21,30) กระนั้นคนเหล่านี้ก็เป็นคริสเตียน พวกเขาเป็นคริสเตียนทารก คริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังและไม่รู้จักโต แต่พวกเขาก็เป็นลูก ๆ ของพระเจ้า

ความสุขมีแก่ศิษยาภิบาลและความสุขมีแก่คริสเตียนเหล่านั้นที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้ซึ่งมีความรักและความกรุณาและผู้ซึ่งช่วยเหลือเหล่าทารกให้เติบโตเป็นคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่และช่วยคนเหล่านั้นที่ลุ่มในบาปให้กลับตั้งตัวขึ้นใหม่ ตามที่กล่าวไว้ในกาลาเทีย 6:1

“ข้าพเจ้าได้เลี้ยงพวกท่านด้วยน้ำนม” (ข้อ 2) เราต้องไม่ลืมที่จะวางอาหารไว้ตรงที่ ๆ ลูกแกะจะกินได้ เราต้องจำไว้ว่าคริสเตียนจำนวนมากต้องเรียนรู้ซ้ำแล้วซ้ำอีกเรื่องความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณ การเฝ้าดูแลรักษาอยู่เสมอของพระเจ้า การเข้าถึงพระคริสต์ได้โดยการอธิษฐานของเรา และความมั่นใจอันแสนวิเศษเรื่องการยกโทษและการชำระให้สะอาดเมื่อเราสารภาพบรรดาความล้มเหลวและบาปของเรา คริสเตียนบางคนไม่สามารถรับอาหารแข็งได้แต่พวกเขาต้องได้รับน้ำนม

“ข้าพเจ้าเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นของอปอลโล” (ข้อ 4) มันเป็นแนว

โน้มของพวกคริสเตียนที่ไม่รู้จักโตที่จะติดตามมนุษย์โดยปราศจากการแยกแยะมากนัก พวกเขาไม่มีพื้นฐานมั่นคงในเรื่องความเชื่อมั่นด้านหลักคำสอน พวกเขาตกเป็นเหยื่อของพวกคนสอนเท็จได้ง่าย พวกเขาถูกนำเข้าสู่ลัทธิเทียมเท็จต่าง ๆ พวกเขาถูกนำให้หลงเงินในเรื่องเล็กน้อยทั้งหลาย พวกเขาชอบแตกแยกและวิวาทกันในเรื่องตำแหน่งผู้นำของมนุษย์ คริสตจักรอายุน้อยทั้งหลายจึงมักมีการวิวาทและการแบ่งแยก คริสตจักรใหญ่ ๆ ที่ชนะจิตวิญญาณต้องพบว่าพวกเขามีเหล่าคริสเตียนใหม่ที่ยังไม่โตที่ต้องรับการสอน ครอบครัวที่มีเด็กทารกจะมีผ้าอ้อมให้ซัก จะมีรอยสีเทียนบนผนัง จะมีของเล่นเกลื่อนอยู่บนพื้น โอ แต่มอบเด็กทารกเหล่านั้นไว้ให้เราเถิดและขอให้เราฝึกฝนพวกเขา!

ข้อ 5-9:

3:5 ดังนั้น เปาโลเป็นผู้ใด และอปอลโลเป็นผู้ใด	หากที่สำคัญ
นอกจากเป็นพวกผู้รับใช้ซึ่งโดยพวกเราพวกท่านได้	3:8 บัดนี้คนที่ปลุกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวก
เชื่อแล้ว ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้โปรดประทาน	เดียวกัน และทุกคนจะได้รับบำเหน็จของตนตาม
แก่ทุกคน	การทำงานหนักของตนเอง
3:6 ข้าพเจ้าได้ปลุก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้า	3:9 ด้วยว่าพวกเราเป็นพวกผู้ร่วมทำการด้วยกัน
ทรงทำให้เติบโต	กับพระเจ้า พวกท่านเป็นไร่นาของพระเจ้า พวก
3:7 ดังนั้น คนที่ปลุกไม่สำคัญอะไร และคนที่รดน้ำ	ท่านเป็นสิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า
ไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้โปรดให้เติบโตนั้นต่าง	

เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าเป็นเพียงเครื่องมือของพระเจ้าเหมือนกัน

เปาโล อปอลโล และเศฟาส (ซีโมนเปโตรที่ถูกกล่าวถึงใน 1:12) ล้วนเป็นคนที่ถูกใช้การอย่างยิ่งใหญ่ ถูกจัดเตรียมไว้เป็นพิเศษ ผู้คนที่มีของประทานที่แตกต่างกัน แต่ทุกคนก็ถูกประทานให้แก่ผู้คนของพระเจ้าเหมือน ๆ กัน คริสเตียนทุกคนต้องการงานรับใช้ของคนอื่น ๆ นอกเหนือจากนักเทศน์คนโปรดของตนผู้ซึ่งได้ชนะจิตวิญญาณเขามาหรือได้ให้บังเกิดมาเขา

อปอลโลได้มาที่เมืองโครินธ์หลังจากที่เปาโลใช้เวลาสิบแปดเดือนที่นั่นและได้ก่อตั้งและสั่งสอนคริสตจักรนั้น (กิจการ 19:1) อปอลโลไม่ได้รับการปลุกฝังด้านหลักคำสอนอย่างถี่ถ้วนมากเท่ากับอัครทูตเปาโล ไม่ได้สอนผู้คนที่เมืองเอเฟซัสเกี่ยวกับการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฤทธิ์เดชที่จะชนะจิตวิญญาณ ตามที่คุณเห็นในกิจการ 19:1-7 หลายคนคงจะให้เกียรติเปาโลอย่างเหมาะสมในฐานะอัครทูตที่ไม่มีใครเทียบและที่พระเจ้าทรงรับรอง

แต่อปอลโลก็น่าสนใจมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด โดดเด่นมากกว่า “เป็นคนมีไหวพริบดี และชำนาญมากใน

ทางพระคัมภีร์” (กิจการ 18:24) ขณะที่คนกลุ่มเดียวกันนี้ที่เมืองโครินธ์ได้กล่าวเกี่ยวกับเปาโลว่า “จดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น...มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม” (2 คร. 10:10) ไม่น่าประหลาดใจที่บางคนชอบคนหนึ่งมากกว่าอีกคน และเปโตร แม้เขาไม่เคยมาที่เมืองโครินธ์ ก็เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในฐานะหัวหน้าของพวกอัครทูต, นักเทศน์ในที่เทศกาลเพ็นเทคอสต์, และอาจเป็นไปได้ว่าตลอดทั่วพื้นที่นั้นไม่ว่าพวกคริสเตียนไปใดก็ตาม ผู้คนก็พูดถึงอัครทูตเปโตร และความเป็นเอกฉันท์ได้นำให้พี่น้องชาวโรมในสมัยต่อมาอ้างว่าเปโตรเป็นพระสันตะปาปาคนหนึ่งและอ้างให้เขามีสิทธิอำนาจที่คนอื่นไม่มีจากพระเจ้า อาจทำให้เขาเป็นคนโปรดของหลายคน แต่พวกเขาก็คิดผิดที่ยกคนหนึ่งมาสู้กับอีกคน ทุกคนเป็นบ่าวและผู้รับใช้ของพระเจ้าซึ่งมีของประทานที่แตกต่างกัน พวกเขามีพระคริสต์องค์เดียวกัน หลักคำสอนเดียวกัน เป้าหมายเดียวกัน และพวกเขาทุกคนเป็นตัวแทนของพระเยซูเจ้าเหมือน ๆ กัน

เปาโลกล่าวว่า “พวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของพระคริสต์ด้วย” (1 คร. 11:1) ใช่แล้ว แต่เฉพาะเมื่อเขาติดตามพระคริสต์เท่านั้น และกับผู้อื่นเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าประเสริฐทั้งสิ้น พระพรทั้งหมดล้วนมาจากพระคริสต์ และพระองค์ควรได้รับความรักและคำสรรเสริญหลัก ผู้ใดก็ตามที่เฝ้า ผู้ใดก็ตามที่ปลูก-พระเจ้าเพียงผู้เดียวประทานการเพิ่มพูน ผู้ใดที่ถูกชนะมาถึงพระคริสต์โดยเปโตรควรสรรเสริญพระเจ้าสำหรับเปาโลหรือปอลโล ผู้รับใช้คนอื่น ๆ ของพระคริสต์ที่ถูกส่งมาอย่างเท่าเทียมกัน ดังนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาจึงกล่าวเกี่ยวกับพระคริสต์ว่า “พระองค์จะต้องยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าจะต้องด้อยลง” (ยอห์น 3:30)

ในการเข้าไปเพื่อพิชิตคานาอัน ชนชาติอิสราเอลได้รับคำทรงบัญชาไม่ให้ทำลายต้นไม้ที่มีผล พวกเขาได้รับคำบัญชาว่า:

“เมื่อท่านจะล้อมนครหนึ่งนครโดยอยู่ชานาน โดยการทำสงครามต่อนครนั้นเพื่อยึดเอานครนั้น ท่านต้องไม่ทำลายบรรดาต้นไม้ของนครนั้นโดยใช้ขวานฟันต้นไม้เหล่านั้น เพราะท่านสามารถรับประทานจากต้นไม้เหล่านั้นได้ และท่านต้องไม่โค่นต้นไม้เหล่านั้นลง (เพราะต้นไม้แห่งทุ่งนาเป็นชีวิตของมนุษย์) เพื่อจะใช้พวกมันในการล้อมนั้น เฉพาะบรรดาต้นไม้ซึ่งท่านทราบว่าเป็นต้นไม้ที่ไม่ได้ใช้เป็นอาหาร ท่านต้องทำลายและโค่นต้นไม้เหล่านั้นลง และท่านต้องสร้างเครื่องล้อมต่อสู้นครที่ทำสงครามกับท่าน จนกว่านครนั้นจะถูกปราบ”-
อพย. 20:19,20

โอ เหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณเป็นต้นไม้ที่มีผลของพระเจ้าและพวกเขาควรเป็นที่รักต่อหัวใจของคริสเตียนทุกคน เหมือนกับที่พวกเขาเป็นที่รักต่อพระเจ้า พระเจ้าจะประทานบำเหน็จให้พวกเขาแต่ละคน เราต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกแยกด้วยเรื่องคนเหล่านั้นที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าผู้ซึ่งสอนถูกและพระเจ้าทรงใช้การ แม้พวกเขามีของประทานที่แตกต่างกันก็ตาม

ข้อ 10-15:

3:10 ตามพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้โปรดประทาน แก่ข้าพเจ้า เหมือนเป็นนายช่างผู้ชำนาญ ข้าพเจ้า ได้วางรากฐานลงแล้ว และอีกคนหนึ่งก็มาก่อสร้าง บนรากฐานนั้น แต่ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเราจะ ก่อสร้างบนรากฐานนั้นอย่างไร

3:11 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจาก รากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์

3:12 บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วย ทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หินปูนแห้ง ฟาง

3:13 การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะ ว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะ ทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง

3:14 ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้ผู้นั้นได้ก่อก่อสร้างบน รากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ

3:15 ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะ ขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่าง รอดจากไฟ

บำเหน็จต่าง ๆ ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

เปาโลเป็น “นายช่างผู้ชำนาญ” โดยการดลใจของพระเจ้า เขากล่าวคำนี้ได้และมันเป็นความจริง เขา เป็นอัครทูตคนหนึ่ง ผู้หนึ่งที่ถูกส่งมาอย่างพิเศษ ผู้หนึ่งที่ได้รับการเปิดเผยพิเศษจากพระเจ้า พร้อมกับสิทธิ อำนาจและฤทธิ์เดช เขายกย่องตำแหน่งอัครทูตของตน (1 คร. 9:1; รม. 11:13; กท. 2:7-9) จดหมายหลาย ฉบับที่ได้รับการดลใจของเขา ผู้กลับใจเชื่อหลายพันคนนั้น คริสตจักรเหล่านั้นที่เขาปลูก เป็นพยานถึงเขาว่า เป็น “นายช่างผู้ชำนาญ”

ที่เมืองโครินธ์ เขาได้ทำงานหนักนานสิบแปดเดือน (กิจการ 18:11) และที่นั่นเขาช่วยให้ชาวโครินธ์ เหล่านี้จำนวนมากได้รับความรอด และจะเป็นอย่างไรหากว่า หลังจากที่เขาได้วางรากฐานนั้นแล้ว-ความรอด โดยทางพระคริสต์-คนอื่นบางคนมาก่อขึ้นบนรากนั้น? โอ แต่บัดนี้คริสเตียนทุกคนต้องรับผิดชอบสำหรับสิ่งที่ ตนก่อ นั่นคือ ชีวิตคริสเตียนของเขาหลังจากที่เขาต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

รากฐานนั้นคือพระคริสต์

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” (ข้อ 11) คริสตจักรถูกก่อก่อขึ้นบนพระคริสต์และบนศิลาที่มีชีวิตนั้นพวกเรา ในฐานะเป็นศิลาที่มีชีวิต ก็ถูกก่อก่อขึ้นเป็นนิเวศ ฝ่ายวิญญาณหลังหนึ่ง (1 ปต. 2:4,5) เมื่อพระเยซูเจ้าตรัสแก่เปโตรว่า “ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะ สร้างคริสตจักรของเราไว้” พระองค์ก็กำลังตรัสแบบตรงตัวว่า “ท่านคือเปโตร หินก้อนหนึ่งที่เคลื่อนย้ายได้; แต่ บนศิลานี้ (อีกคำหนึ่ง, รากฐาน, พระคริสต์เอง) พระคริสต์ได้ทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์”

ในมัทธิว 21:42-44 เราอ่านว่า,

“พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ศิลาอันเดียวกันนั้นได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว สิ่งนี้เป็นการกระทำขององค์พระผู้เป็นเจ้า และสิ่งนี้ก็มีหัตถ์จารอยู่ในสายตาของพวกเรา’ เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวแก่พวกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกเอามาไปเสียจากพวกท่าน และยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะทำให้เกิดผลทั้งหลายของอาณาจักรนั้น และผู้ใดก็ตามที่จะล้มทับศิลานี้ จะถูกทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูกศิลานี้ตักทับ ศิลาอันนั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจนเหลือเป็นผง”

ดร. สโกฟิลด์กล่าวเกี่ยวกับพระคำตอนนี้, มัทธิว 21:42-44:

“พระคริสต์ในฐานะ ‘ศิลา’ นั้นถูกเปิดเผยในสามลักษณะ: (1) แก่ชนชาติอิสราเอล พระคริสต์ ซึ่งเสด็จมามิใช่ในฐานะกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แต่ในรูปแบบของผู้รับใช้คนหนึ่ง ก็ทรงเป็นหินสะดุดและศิลาที่ทำให้ขัดเคือง (อสย. 8:14,15; รม. 9:32,33; 1 คร. 1:23; 1 ปต. 2:8); (2) แก่คริสตจักร พระคริสต์ทรงเป็นศิลารากฐานและศิลามุมเอก (1 คร. 3:11; อฟ. 2:20-22; 1 ปต. 2:4,5); (3) แก่เหล่าอำนาจโลกคนต่างชาติ (ดู ‘คนต่างชาติ’, ลก. 21:24; วว. 16:19) พระองค์จะทรงเป็นหินที่ชนจนพินาศ (ดนล. 2:34) ชนชาติอิสราเอลสะดุดข้ามพระคริสต์; คริสตจักรถูกก่อสร้างบนพระคริสต์; อำนาจครอบครองโลกคนต่างชาติจะถูกทำให้แตกหักโดยพระคริสต์ (ดู ‘อารมาเกดโดน’, วว. 16:14; 19:19)”

บางครั้งพี่น้องดี ๆ กล่าวว่ารากฐานนั้นคือคำสารภาพของเปโตรที่ว่าพระคริสต์กำลังสร้างคริสตจักร แต่มันอยู่บนพระคริสต์เอง; “ผู้ใดจะวางรากฐานอื่นไม่ได้”

จงหมายเหตุว่าเป็นการพิพากษาหนึ่งเกี่ยวกับการงานของคริสเตียนแต่ละคน ไม่ใช่การงานของคนทั้งหลาย การงานที่ดีอาจถูกนำเสนอให้เป็นทองคำ เงิน เพชรพลอย พวกมันอาจแตกต่างกันในเรื่องมูลค่า แต่ทั้งหมดก็มีค่า และดังนั้นจึงหมายถึงการงานเหล่านั้นที่มีผลลัพธ์นิรันดร์และจึงได้รับบำเหน็จนิรันดร์ ดานิเอล 12:3 บอกเราว่าผู้ชนะจิตวิญญาณจะ “ส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า” และมัทธิว 10:42 บอกเราว่าแม้กระทั่งน้ำถ้วยเดียวที่ให้ในพระนามของพระเยซูก็จะไม่ขาดบำเหน็จ ในลูกา 14:12-14 พระเยซูตรัสว่าคนเหล่านั้นที่ทำการเลี้ยง มีใช้เพื่อมิตรสหาย พี่น้อง ญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี แต่เพื่อ “คนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด” จะมีการตอบแทนในสวรรค์ 2 ทิโมธี 2:12 กล่าวว่า “ถ้าพวกเรารทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” โอ คุณแน่ใจได้เลยว่าทุกการกระทำที่ทำเพื่อพระคริสต์ ทุกการดีอย่างแท้จริงจะถูกหมายเหตุที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ไม่ว่าจะเป็นทองคำ เงิน หรือเพชรพลอย

แต่การงานบางอย่างของคริสเตียนก็ถูกแสดงภาพโดย “ไม้ หน้ำแห้ง ฟาง” มูลค่าของพวกมันก็แตกต่างกันเช่นเคย ไม้ อาจเป็นไม้มะฮอกกานีฮอนดูรัสชั้นดีหรือไม้เมเปิ้ลเบิร์ดสกายหรือโรสวูด หรือมันอาจเป็นหญ้า

แห่ง ซึ่งมีประโยชน์แต่หาได้ง่าย หรืออาจเป็นฟางที่ไร้ค่า แต่ไม่ว่ามันจะถูกจัดอันดับว่าดีขนาดไหนในท่ามกลางมนุษย์ การงานมากมายเหล่านี้ก็จะถูกเผาไหม้ ถูกทิ้ง ถูกนับว่าไม่มีค่าที่การพิพากษานั้น

โอ ฉะนั้น ขอให้คริสเตียนทุกคน “จงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อสร้าง” บนรากฐานนี้อย่างไร! โอ มันช่างสำคัญยิ่งที่เราต้องมีจิตใจของพระคริสต์ ที่จะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ในความสว่างแห่งนิรันดร์กาล! คนที่ท้อถอยหรือทรยศสมบัติก็จะพบว่าพวกมันหลุดลอดผ่านนิ้วที่เย็นชืดของเขาไปยามเขาตาย คนที่ก่อสร้างคฤหาสน์และปราสาทหลายหลังเพื่อตัวเองก็จะพบว่าตัวเองนอนมือเปล่าอยู่ในโลงแคบ ๆ ในผืนดิน!

ใน 2 โครินธ์ 5:10 เปาโลเตือนใจคนกลุ่มเดียวกันนี้ว่า “เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งที่เขาได้ทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว”

“ถ้าการงานของผู้ใดทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ” (ข้อ 14) บำเหน็จหรือ? ใช่แล้ว ไม่ใช่ความรอด การพิพากษานี้มีไว้สำหรับผู้คนที่ได้รับความรอดแล้ว อยู่ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีและฟื้นคืนชีพแล้ว ถูกรับขึ้นไปพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศแล้วที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ในสวรรค์ อย่าสับสนการพิพากษานี้กับการพิพากษาบนแผ่นดินโลกเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองและพิพากษาเหล่าชนต่างชาติเมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากนั้น ซึ่งถูกบอกในมัทธิว 25:31-46 อย่าสับสนการพิพากษานี้กับการพิพากษาของพวกคนตายที่ไม่รอดในอวกาศที่พระที่นั่งใหญ่สีชาวนั้นและหลังจากการครอบครองยุคพันปีบนแผ่นดินโลก ตามที่ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 20 นี่เป็นการพิพากษาของเหล่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วและคนเหล่านั้นที่การงานของตนทนอยู่ก็จะได้รับบำเหน็จ และไม่ได้ตัดสินเรื่องความรอดเลย

บำเหน็จแบบไหน? ผมคิดว่าเป็นการกินเลี้ยงในสวรรค์เพื่อตอบแทนสำหรับการให้แก่ผู้อื่นบนแผ่นดินโลก (ลูกา 14:14-16) แน่แน่นอนว่ามันคงรวมถึงการช่วยพระคริสต์ครอบครองด้วย เพราะว่า “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12)

ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ในมัทธิว 25:14-30 คนหนึ่งที่เงินห้าตะลันต์ของเขาได้กำไรห้าตะลันต์ และคนที่เงินสองตะลันต์ของเขาได้กำไรสองตะลันต์ ได้รับคำทรงสัญญาว่า “เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย” ฉะนั้น คริสเตียนทั้งหลายจึงจะช่วยครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลกนี้เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาสำหรับอาณาจักรยุคพันปีที่นี่ และบำเหน็จเหล่านั้นจะไม่เหมือนกันสำหรับทุกคนในสวรรค์ บางคนจะนั่งใกล้หัวโต๊ะมากกว่าที่งานเลี้ยงนั้น ในคำอุปมาเรื่องเงินมินาในลูกา 19:11-27 คนหนึ่งที่ได้กำไรสิบมินาถูกบอกไว้ว่า “เจ้าจงมีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบเมืองเถิด” และคนที่ได้กำไรห้ามินาถูกบอกไว้ว่า “เจ้าจงครอบครองเหนือเมืองห้าเมืองเช่นกันเถิด” อนิจจา บางคนที่การงานของตนถูกไฟเผา จะทนทุกข์กับการสูญเสีย

จงหมายเหตุให้ตีว่าคนที่ทนทุกข์กับการสูญเสียที่บัลลังก์พิพากษานี้ของพระคริสต์ “ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” การสูญเสียในสวรรค์หรือ? ใช่แล้ว หากเขามีหลายคนที่เขารักซึ่งเขาไม่ได้ขึ้นมาถึงพระคริสต์และคนเหล่านั้นไปสู่นรกแล้ว พวกเขาก็จากไปแล้วเหมือนเดิม หากมีโอกาที่เขาพลาดไปและคำสัตย์ปฏิญาณที่เขาไม่ได้รักษาไว้ เขาก็จะต้องเศร้าเสียใจอยู่นาน หากคนอื่น ๆ ที่เต็มใจทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ได้ครอบครองกับพระองค์ คนที่พลาดแล้วและไม่รักดีก็จะได้ครอบครอง ใช่แล้วคริสเตียนบางคนจะทนทุกข์กับการสูญเสียในสวรรค์

นี่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ว่าทำไม หลังจากที่คริสเตียนเหล่านั้นได้รับร่างกายที่ฟื้นคืนชีพแล้วและครอบครองกับพระคริสต์นานหนึ่งพันปีและหลังจากการพิพากษาสุดท้ายนั้นของเหล่าคนตายที่ไม่รอด เมื่อพวกเขาเห็นเหล่าคนที่พวกเขารักซึ่งไม่ได้กลับใจเชื่อและคนอื่น ๆ อีกมากมายถูกโยนทิ้งในบึงไฟ เราก็ถูกบอกว่าเมื่อนั้น “พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของพวกเขา” (วว. 21:4) เห็นได้ชัดว่าในระหว่างยุคพันปีและหลังจากยุคพันปีนั้น คริสเตียนจำนวนมากจะร้องไห้เพราะความล้มเหลวและบาปต่าง ๆ ของตนบนแผ่นดินโลก และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาออกไปและจากนั้น ขอบอกพระเจ้า “จะไม่มีความตายอีกต่อไป หรือความโศกเศร้า หรือการร้องไห้ และจะไม่มีการเจ็บปวดใด ๆ อีกต่อไป เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ ในกาลก่อนนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” (วว. 21:4)

ข้อ 16,17:

3:16 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน

3:17 ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าบริสุทธิ์ ซึ่งพวกท่านเป็นวิหารนั้น

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระเจ้า

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าเคยประทับอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดในสง่าราศีเซคินาห์นั้นเหนือพระที่นั่งกรุณา เราเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงปรากฏในเสาเมฆนั้นตอนกลางวันและเสาไฟนั้นตอนกลางคืนซึ่งนำชนชาติอิสราเอลไปในถิ่นทุรกันดาร และศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นจึงกล่าวได้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด” (ฮบก. 2:20) แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นแล้ววันนี้!

เมื่อทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์และปฏิเสศพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “ดูเถิด ‘บ้านเรือน (พระนิเวศ) ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’” (มธ. 23:38) เราเชื่อว่าเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นและ “ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอด

ล่าง และมีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน” (มธ. 27:51) พระเยซูทรงหมายความว่า บัดนี้พระเจ้าไม่ทรงอาศัยอยู่ในพระนิเวศนั้นอีกต่อไปแล้ว มันเปิดรับคนทั้งโลกได้แล้ว พระวิหารนั้นได้ถูกทำลายใน ค.ศ. 70 โดยที่ดัสในการทำลายกรุงเยรูซาเล็ม

บางครั้งคริสตจักรสักแห่งก็มีข้อความเขียนไว้ตรงมุมประตูด้านหน้าซึ่งเป็นถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ ที่กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ในวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้แผ่นดินโลกทั้งสั่นสงบเงียบต่อพระพักตร์พระองค์” แต่นั่นเป็นการใช้ข้อพระคัมภีร์นี้แบบผิด ๆ พระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่ในอาคารที่ประชุม ไม่มีหอประชุมคริสตจักรใดควรถูกเรียกว่า “สถานบริสุทธิ์” เพราะมันไม่ใช่ ที่อยู่อาศัยอันต่ำต้อยแห่งใด ๆ ก็ตามที่ผู้คนอธิษฐานและรักและรับใช้พระเจ้าก็บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ต่อพระเจ้าพอ ๆ กับอาคารที่ประชุมคริสตจักรแห่งหนึ่ง เป็นความจริงที่ผู้คนควรเคารพนักเทศน์และเคารพสิทธิของผู้อื่น และสิ่งต่าง ๆ ควรถูกกระทำอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่การให้ความเคารพยำเกรงต่อที่ประชุมคริสตจักรในลักษณะเช่นนั้นก็ผิดที่ผิดทาง ไม่มีอาคารที่ประชุมคริสตจักรใดถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ด้วยซ้ำ ความเคารพยำเกรงควรให้แก่พระวanges ของพระเจ้าและให้แก่คนของพระเจ้า ผู้ซึ่งประกอบด้วยพระวิญญาณ กล่าวข่าวสารนั้นและให้แก่คริสเตียนคนอื่น ๆ ที่มาประชุมร่วมกัน

พระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในร่างกายของคริสเตียนแต่ละคน นี่ได้เริ่มต้นวันนั้นที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตายและเมื่อพระองค์เสด็จมาและระบายลมหายใจบนเหล่าสาวกและตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:19-23) จากช่วงเวลานั้นเป็นต้นมาคริสเตียนทุกคนก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในตน

นี่เป็นคำเตือนที่น่ายำเกรง: “ถ้าผู้ใดทำให้วิหารของพระเจ้าเป็นมลทิน พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น” บ่อยครั้งสุขภาพและสวัสดิภาพของร่างกายคริสเตียนคนหนึ่งก็ขึ้นอยู่กับว่าเขาทำให้ร่างกายนั้นเป็นมลทินหรือไม่หรือว่าเขาทำบาปหรือไม่ ยากอบ 5:13-16 กล่าวชัดเจนว่าการยกโทษบาปมักมาพร้อมกับการรักษาร่างกายให้หาย และคริสเตียนทั้งหลายถูกตักเตือนให้ “สารภาพความผิดทั้งหลายของพวกท่านต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อพวกท่านจะได้รับการรักษาให้หาย” การถูกทำลายของร่างกายมักมาเพราะบาปนั้นยังเป็นความจริงมากขึ้นเกี่ยวกับการล่วงประเวณี การเมาเหล้า และบาปอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับร่างกายโดยเฉพาะ (1 คร. 6:18)

ข้อ 18-23:

3:18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดใน
ท่ามกลางพวกท่านถือว่าตัวเป็นคนมีปัญญาในโลก

นี้ จงให้ผู้นั้นกลายเป็นคนโง่เขลา เพื่อผู้นั้นจะเป็น
คนมีปัญญาได้

3:19 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลา

เฉพาะพระเจ้า เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์
ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของพวกเขาเอง’

3:20 และมีอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ
ความคิดทั้งหลายของคนมีปัญญาว่า ความคิดเหล่านี้
นั้นเป็นเพียงแต่ไร้สาระ’

3:21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดโอ้อวดในมนุษย์ทั้ง

หลาย เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกเขา

3:22 ไม่ว่าเปาโล หรืออปอลโล หรือเคphas หรือ
โลก หรือชีวิต หรือความตาย หรือบรรดาสิ่งใน
ปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายในอนาคต สิ่งสารพัดนั้น
เป็นของพวกเขา

3:23 และพวกเขาคือเป็นของพระคริสต์ และพระ
คริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

เราจะต้องไม่โอ้อวดในมนุษย์แต่

มีสิ่งสารพัดในพระคริสต์

เนื่องจากพระเจ้าจะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนสำหรับการทำงานของเขาคตามที่เขาสมควรได้รับ เราจึง
ต้องฝากเรื่องนั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และเนื่องจากพระเจ้าจะทรงนับว่าเป็นทองคำ เงิน เพชรพลอย สิ่ง
ทั้งหลายที่ผู้คนอาจคิดว่าเป็นความโง่เขลา และเนื่องจากพระเจ้าอาจทรงนับว่าสิ่งซึ่งดูเหมือนมีปัญหาและดีใน
สายตาของเราเป็นไม้ หญ้าแห้ง และฟาง ขอให้เรารู้อย่างแน่นอนว่าสิ่งที่เราฝากไว้กับพระเจ้าเรื่องการตัดสินคุณค่าของ
มนุษย์ในงานของพระองค์ ฉะนั้นขอให้พระเจ้าประทานใจที่ซื่อตรงเหมือนเด็กให้แก่เรา

เราควรโอ้อวดในมนุษย์ไหม? “เพราะว่าสิ่งสารพัดเป็นของพวกเขา” ช่างวิเศษจริง ๆ เปาโลและอ
ปอลโลและทั้งโลก และชีวิตและความตายและสิ่งสารพัดเป็นของฉัน โอ เราควรดำเนินอย่างถ่อมใจจริง ๆ และ
ให้พระคริสต์เป็นที่หนึ่งเสมอ และคริสเตียนผู้ซึ่งเป็นเจ้าของสิ่งสารพัดในพระคริสต์ก็มั่งมีจริง ๆ ขอให้เรารื่นชม
ยินดีในความมั่งมีนั้นและในสติปัญญานั้น ไม่ใช่ในปัญญาหรือการตัดสินต่าง ๆ แบบโลก

1 โครินธ์ 4

ข้อ 1-8:

4:1 จงให้ผู้ใดถือว่า พวกเราเป็นเหมือนบรรดาผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นเหมือนผู้อารักขาทั้งหลายแห่งบรรดาข้อลึกลับของพระเจ้า

4:2 ยิ่งกว่านี้ เป็นสิ่งจำเป็นในผู้อารักขาทั้งหลายว่าเป็นคนที่ถูกพบว่ามีสัตย์ซื่อ

4:3 แต่สำหรับข้าพเจ้า ก็เป็นสิ่งที่เล็กน้อยที่ข้าพเจ้าจะถูกตัดสินโดยพวกท่าน หรือถูกตัดสินโดยมนุษย์

4:4 เพราะข้าพเจ้าเองก็ไม่ตัดสินตัวข้าพเจ้าเอง

4:5 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าเองก็ไม่ถนอมว่าชอบธรรมโดยการนี้ แต่ผู้ที่ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้านั้นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

4:6 เหตุฉะนั้น อย่าตัดสินสิ่งหนึ่งสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลา จนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา

4:7 พระองค์ผู้ที่จะทรงนำบรรดาความลึกลับที่ซ่อนอยู่แห่งความมืดมาสู่ความสว่าง และจะทรงสำแดงบรรดาความคิดมั่วหมายแห่งใจทั้งหลาย และเมื่อนั้นมนุษย์ทุกคนจะได้รับการชมเชยจากพระเจ้า

4:6 และสิ่งเหล่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้นำมาเป็นภาพเปรียบถึงตัวข้าพเจ้าและถึงอพอลโล ก็เพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้เรียนรู้ในพวกเราว่าไม่ควรคิดเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายเกินกว่าสิ่งซึ่งได้เขียนไว้แล้ว เพื่อที่จะไม่มีใครหนึ่งคนใดในพวกท่านผยองขึ้นเพื่อยกคนหนึ่งเหยียดอีกคนหนึ่ง

4:7 ด้วยว่าผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านแตกต่างจากอีกคนหนึ่ง และท่านมีอะไรที่ท่านไม่ได้รับเล่า บัดนี้ถ้าท่านได้รับสิ่งนั้นแล้ว เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดราวกับว่าท่านไม่ได้รับสิ่งนั้นเลย

4:8 บัดนี้ พวกท่านอิมมูนาแล้ว บัดนี้ พวกท่านมั่งมีแล้ว พวกท่านได้ครอบครองเหมือนอย่างพวกกษัตริย์แล้วโดยปราศจากพวกเรา และข้าพเจ้าขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านได้ขึ้นครอบครองจริง ๆ เพื่อพวกเราจะได้ขึ้นครอบครองพร้อมกับพวกท่านด้วย

เปาโลและอพอลโลเป็นผู้อารักขา

ที่ต้องให้การต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียว

ไม่มีผู้ใดสามารถตัดสินหน้าที่ผู้อารักขาของเปาโลได้นอกจากพระเจ้า เขาเป็นผู้อารักขาข้อลึกลับทั้งหลายที่พระเจ้าทรงเปิดเผย ข้อลึกลับหนึ่งที่พระเจ้าประทานให้ ผู้ใดเล่าจะมีสติปัญญาพอที่จะประเมินค่างานรับใช้ของเขาได้? เขาต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อ-การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่องานรับใช้ของเขา ชาวประเสริฐที่เปาโลประกาศเขาก็ได้รับมาจากพระเจ้า-ฤทธิ์เดชนั้นจากพระเจ้า เปาโลไม่อาจอ้างความดีความชอบสำหรับสิ่งเหล่านั้นและเขาไม่กล้าแม้แต่จะตัดสินตัวเอง

ผู้คนมองเห็นแต่สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอก มีแต่พระเจ้าที่ทรงมองเห็นจิตใจ (ข้อ 5) เราทุกคนควรระวังที่

จะไม่จัดอันดับเหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้า ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์พระเยซูได้ตรัสถ้อยคำที่อ่อนหวานนั้นว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย” (มธ. 25:21,23) แก่คนที่ได้กำไรสองตะลันต์และคนที่ได้อีกห้าตะลันต์ หญิงม่ายคนหนึ่งที่ถวายเงินสองสตางค์ พระเยซูตรัสว่า นางได้ให้มากกว่าของกำนัลบริบูรณ์ของคนเหล่านั้นที่ถวายเป็นจำนวนมาก

และดาวิดตั้งกฎไว้ว่า “คนที่ลงไปทำศึกนั้นได้ส่วนแบ่งของเขายังไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็จะได้ส่วนแบ่งของตนอย่างนั้น ทั้งสองพวกจะรับส่วนแบ่งเหมือนกัน” (1 ซมอ. 30:24) และบำเหน็จที่ให้แก่คนนั้นที่ให้น้ำเย็นถ้วยหนึ่งแก่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งก็อาจมากกว่าบำเหน็จของคน ๆ นั้นที่ถวายเงินเป็นล้าน (มาระโก 9:41)

สติปัญญาแบบมนุษยใดเล่าจะรู้วิธีซึ่งน้ำหนักรามีไวยาหารดีของอ پولโล (กิจการ 18:24,25) เทียบกับจดหมายฝากทั้งหลาย “ที่มีน้ำหนักมาก” ของเปาโลพร้อมกับความพิการต่าง ๆ ของเขา: “แต่ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม” ตามที่ชาวโครินธ์เหล่านี้ตัดสิน (2 คร. 10:10)?

และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น นักเทศน์ย่อมไม่กล้าทำงานรับใช้ของตนเพื่อเอาใจผู้คน ดังนั้นคำเทศนาของเปาโลจึง “ไม่ใช่ด้วยถ้อยคำอันชักชวนแห่งสติปัญญาของมนุษย์” (1 คร. 2:4) เปาโลเอาใจมนุษย์ไม่ได้ เพราะบ่อยครั้งเขาต้องตำหนิบาปต่าง ๆ ของพวกเขาและแก้ไขหลักคำสอนเทียมเท็จของพวกเขา เขากล่าวแก่เหล่าคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียว่า “เพราะบัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังชักชวนมนุษย์หรือ หรือพระเจ้า หรือข้าพเจ้าแสหาที่จะเอาใจมนุษย์หรือ เพราะถ้าข้าพเจ้ากำลังเอาใจมนุษย์อยู่ ข้าพเจ้าก็ไม่ควรเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์”

เมื่อเหล่าผู้พยากรณ์ที่มูสาของกษัตริย์อาหับพยากรณ์ว่าเขาจะได้รับชัยชนะยิ่งใหญ่ที่ราโมทกิเลอาด มีคายาห์ ผู้พยากรณ์แท่นหนึ่ง ก็ถูกรบเร้าให้ทำแบบเดียวกัน “และผู้สื่อสารที่ได้ไปเพื่อเรียกมีคายาห์พูดกับท่าน โดยกล่าวว่า “บัดนี้ ดูก่อน ถ้อยคำทั้งหลายของผู้พยากรณ์เหล่านั้นต่างพูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่าน ข้าพเจ้าขอรับรองท่าน เป็นเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดสิ่งที่ดีเกิด” และมีคายาห์กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น” (1 พงศกษัตริย์ 22:13,14) และเขาก็พยากรณ์ว่า “ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งสิ้นกระจัดกระจายอยู่บนเนินเขาต่าง ๆ อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีนายให้พวกเขาทุกคนกลับไปยังบ้านของตนโดยสันติเกิด’ ” นั่นไม่ได้ทำให้อาหับพอใจแต่เป็นคำพยากรณ์ที่แท้จริง

เมื่อเยเรมีย์พยากรณ์ซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงความพินาศที่จะมาของกรุงเยรูซาเล็มหากประชาชนนั้นไม่ยอมจำนนต่อเนบูคัดเนสซาร์ เขาก็ถูกทุบตี ถูกจำคุกมากกว่าหนึ่งหน และเข้าใกล้ความตาย เขาไม่ได้เอาใจมนุษย์ แต่เขาเป็นตัวแทนของพระเจ้า

เมื่อเปโตรและยอห์นถูกบัญชาไม่ให้พูดอีกต่อไปในพระนามของพระเยซู พวกเขาทั้งสองก็กล่าวว่า “จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ ที่จะตั้งใจฟังพวกท่านมากกว่าพระเจ้า ขอพวกท่านจงพิจารณา ดูเถิด เพราะว่าพวกเราจะไม่พูดสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้เห็นและได้ยินแล้วนั้นก็ไม่ได้” (กิจการ 4:19,20) และ คำร้องทุกข์อันขมขื่นของมหาปุโรหิตผู้นั้นคือ “พวกเราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงแล้วมิใช่หรือว่าไม่ให้พวก เจ้าสอนในชื่อนี้ และดูเถิด พวกเจ้าได้ทำให้กรุงเยรูซาเล็มเต็มไปด้วยหลักคำสอนของพวกเจ้า และตั้งใจที่จะนำ โลหิตของชายผู้นี้ให้ตกอยู่บนพวกเรา” (กิจการ 5:28)

อัครทูตเปาโลเตือนทิโมธีเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ไม่ให้เทศนาเพื่อเอาใจมนุษย์ ในข่าวสารอำลาของ 2 ทิโมธี 4:1-5 เขากล่าวว่า:

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงกำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาทุกคน เป็นและคนตาย ในการปรากฏของพระองค์และในอาณาจักรของพระองค์ จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำ ตอนที่สะดวกละตอนที่ไม่ว่าง จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำ สอน เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามตณหาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คัน และพวกเขาจะบ้ายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ แต่ท่านจงระวังระไวอยู่ในสิ่งทั้งปวง จงสู้ทนบรรดาความทุกข์ยากลำบาก จง กระทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ จงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จเต็มที”

ฉะนั้นนักเทศน์จึงต้องไม่เทศนาเพื่อเอาใจมนุษย์ เขาต้องรักผู้คน เขาต้องมีฤทธิ์เดชเพื่อที่จะนำพาผู้คน และชนะพวกเขา แต่บางครั้งผู้คนจะ “บ้ายหูของตนไปเสียจากความจริง” และบางครั้งพวกเขาจะหันมาต่อสู้นักเทศน์เหมือนอย่างที่บ้านคนเคยหันมาเล่นงานเปาโล เหมือนอย่างที่บ้านคนเคยต่อสู้เยเรมีย์และมีคายาห์ บาง ครั้งเมื่อคน ๆ หนึ่งเทศนาอย่างเรียบง่ายและเป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ เหมือนอย่างที่ได้กระทำเมื่อเขาตำหนิเปโตรในกาลาเทีย 2:4-11 คนของพระเจ้าย่อมจะถูกว่ากล่าวโดยกระตือรือร้นที่ดี ๆ แต่นักเทศน์ต้องทำให้พระเจ้าพอพระทัย

เราคงไม่แก้ตัวให้กับจิตใจที่ขี้หุนหิดหรือโอหังในตัวนักเทศน์ เขาต้องพูดความจริง แต่เขาต้องทำเช่นนั้นด้วยความรัก เขาต้องเทศนาความจริง แต่เขาต้องมีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่บนตัวเขา เขาต้องเต็มใจที่จะเป็นผู้รับใช้เพื่อที่จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ แต่นักเทศน์ต้องให้การรายงานต่อพระเจ้าเองและแน่นอนว่าพระเจ้าจะประทานให้แก่แต่ละคนตามที่เขาสมควรได้รับในบำเหน็จ

ข้อ 9-17:

4:9 เพราะข้าพเจ้าคิดว่าพระเจ้าได้ทรงนำตัวพวก

เราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย

เหมือนกับว่าถูกกำหนดไว้แก่ความตาย เพราะว่า
พวกเราถูกทำให้เป็นภาพที่น่าตื่นตาแก่โลก และแก่
พวกทูตสวรรค์ และแก่นมนุษย์ทั้งหลาย

4:10 พวกเราเป็นพวกคนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระ
คริสต์ แต่พวกท่านมีสติปัญญาในพระคริสต์ พวก
เราอ่อนกำลัง แต่พวกท่านเข้มแข็ง พวกท่านมี
เกียรติยศ แต่พวกเราถูกเหยียดหยาม

4:11 คือจนถึงเวลานี้พวกเราทั้งหิว และกระหาย
และเปลือยเปล่า และถูกโบยตี และไม่มีที่อยู่อาศัย
ที่แน่นอน

4:12 และทำการหนัก โดยทำงานด้วยมือของพวก
เราเอง เมื่อถูกตำว่า พวกเราก็อวยพร เมื่อถูก
ข่มเหง พวกเราก็อวยพรข่มเหงนั้น

4:13 เมื่อถูกใส่ร้าย พวกเราก็อ่อนน้อม พวกเราถูก
ทำให้เป็นเหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และ
เหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัดจนถึงวันนี้

4:14 ข้าพเจ้ามิได้เขียนสิ่งเหล่านี้เพื่อจะให้พวก
ท่านได้ละอาย แต่เหมือนเป็นบรรดาผู้ที่รักของ
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอเตือนพวกท่าน

4:15 เพราะถึงแม้ว่าพวกท่านมีครูสักหนึ่งหมื่น
คนในพระคริสต์ แต่พวกท่านไม่มีบิดาหลายคน
ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวก
ท่านโดยทางข่าวประเสริฐ

4:16 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน ขอ
พวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า

4:17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ส่งทิโมธี ผู้ซึ่งเป็น
ผู้ที่รักของข้าพเจ้า และสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็น
เจ้า ให้มาหาพวกท่าน ผู้ซึ่งจะนำพวกท่านให้ระลึก
ถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์
เหมือนอย่าง que ข้าพเจ้าสอนอยู่ทุกแห่งหนในทุกค
รีสตจักร

เหล่าผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้าได้รับ

ตำแหน่งผู้นำผ่านการทนทุกข์ คำคำว่า

และการทำงานหนักไม่หยุดหย่อน

“...พระเจ้าได้ทรงนำตัวพวกเราผู้เป็นเหล่าอัครทูตให้ออกมาเป็นลำดับสุดท้าย เหมือนกับว่าถูกกำหนด
ไว้แก่ความตาย” (ข้อ 9) แน่แน่นอนว่ามันสอดคล้องกับข้อพระคำตอนนี้ที่อัครทูตยากอบถูกตัดศีรษะ ที่สเทเฟน
ถูกหินขว้างจนตาย ที่อัครทูตยอห์นถูกเนรเทศให้ไปอยู่โดดเดี่ยวบนเกาะปัทมอส และคนอื่น ๆ บางคนได้ตาย
ในฐานะมรณะสักขี เราไม่เชื่อตามประเพณีของพวกโรม และเปโตรไม่เคยอยู่ที่กรุงโรมและเขาไม่ได้ถูกตรึง
กางเขนที่นั่น แต่อัครทูตเหล่านั้นได้ทนทุกข์กับการสูญเสียสิ่งสารพัดและจ่ายราคาสูงยิ่งสำหรับตำแหน่งผู้นำ
ของตนมากกว่าคนอื่น ๆ ส่วนใหญ่

มันไม่น่าประหลาดใจเลยที่ว่าเมื่อพระเจ้าทรงเรียกคน ๆ หนึ่งมาสู่งานรับใช้หรืองานประกาศต่างแดน
พระองค์ก็ดูเหมือนจะทำให้ใบหน้าของคน ๆ นั้นต้องคลุกฝุ่นแห่งความยากจนและความขัดสนเกือบเสมอ ถ้า
นักเทศน์คนใดไม่ตั้งใจจริงมากพอที่จะทนทุกข์เพื่อพระเยซู ที่จะยากจนเพื่อพระเยซู ที่จะยอมให้ครอบครัวของ

ตนไม่ได้รับเครื่องนุ่งห่มและบ้านเรือนดีเท่ากับคนอื่น ๆ ที่ได้รับการฝึกฝนแบบเท่าเทียมกัน เขาก็ไม่อาจเป็นผู้ที่
ดีเยี่ยมที่สุดเพื่อพระเจ้าได้ ถ้าผู้ใดไม่เต็มใจที่จะเจอกับการต่อต้านขัดขวางบ้าง ที่จะทนทุกข์การถูกด่าว่าเพื่อ
ความจริงบ้าง เขาก็ไม่เหมาะสำหรับตำแหน่งผู้นำ

เปาโลอ้างสิทธิความเป็นผู้นำใดเมื่อเขากล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน ขอพวกท่าน
จงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า”? มันคือคำกล่าวอ้างที่ว่าเขาเต็มใจที่จะถูกนับว่าอ่อนแอ เขาถูกรังเกียจ
เขาต้องทนหิวและขาดเสื้อผ้าเพียงพออยู่บ่อย ๆ เขาทำงานด้วยมือของเขาเองในการทำเต็นท์เพื่อหาเลี้ยงชีพให้
ตัวเองและเหล่าผู้ช่วยของเขาในบางครั้ง เขาถูกใส่ร้ายป้ายสีแต่เขาก็ยังอ่อนน้อม เขาได้ให้บังเกิดคริสเตียนเหล่า
นี้โดยทางพระคริสต์ในฐานะพ่อคนหนึ่ง และดังนั้นพวกเขาจึงควรติดตามเขา

เราต้องจำไว้ว่าคนที่อยากเป็นผู้นำต้องเป็นผู้รับใช้ พระเยซูตรัสว่า “แต่จะไม่ใช่อย่างนั้นในท่ามกลาง
พวกท่าน แต่ผู้ใดก็ตามที่ใครจะเป็นใหญ่ในท่ามกลางพวกท่าน จงให้ผู้นั้นเป็นผู้ปรนนิบัติของท่านทั้งหลาย และ
ผู้ใดก็ตามที่ใครจะเป็นเอกเป็นต้นในท่ามกลางพวกท่าน จงให้ผู้นั้นเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลาย เหมือนกับที่
บุตรมนุษย์ได้มา มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อจะประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่
สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:26-28)

การเสียสละ การถูกด่าว่า และการถูกเข้าใจผิดเป็นส่วนหนึ่งของคนที่อยากได้รับตำแหน่งผู้นำใน
ท่ามกลางประชากรของพระเจ้า

Billy Sunday ถูกใส่ร้ายว่าเป็นพวกหัวเงิน แม้เขาไม่ได้เรียกร้องเลยว่าเขาควรได้รับเงินเท่าไรในการ
ประชุมฟื้นฟูแต่ละครั้ง และเงินถวายมากที่สุดที่เขาเคยได้รับในงานประชุมฟื้นฟูหนึ่ง-ในนิวยอร์กซิตี้-เขาก็มอบ
เงินนั้นให้แก่ Servicemen’s Center เงินถวายในงานประชุมฟื้นฟูครั้งใหญ่ในชิคาโก เขาส่งมอบเงินนั้น
ทั้งหมดให้แก่ Pacific Garden Mission ซึ่งเป็นที่ ๆ เขาได้รับความรอด

ผู้เขียนคนนี้ได้รับความเพลิดเพลินที่ได้อยู่ในกระท่อมน้อยของ Billy Sunday ซึ่งมีห้าหรือหกห้องที่
ทะเลสาบวินเนว ซึ่งคิดเป็นเงิน 3,800 เหรียญสหรัฐ และเมื่อตัวผมเองได้จัดงานประชุมฟื้นฟูทั่วเมืองใหญ่ทั่ว
อเมริกา มันก็เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของผมที่จะส่งมอบบัญชีค่าใช้จ่ายที่คิดเป็นเงินแค่ 2.00 เหรียญสหรัฐ
สำหรับอาหารหลายมื้อ ผมไม่ยอมให้พวกคนใส่ร้ายที่เกลียดชังการประกาศข่าวประเสริฐและผู้ประกาศข่าว
ประเสริฐได้รับความน่าเชื่อถือใด ๆ

จงหมายเหตุความอ่อนโยนในข้อ 15 ที่ว่า “เพราะถึงแม้ว่าพวกท่านมีครูสักหนึ่งหมื่นคนในพระคริสต์
แต่พวกท่านไม่มีบิดาหลายคน ด้วยว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดพวกท่านโดยทางข่าวประเสริฐ” เรา
ถูกเตือนใจว่าหัวใจที่เปี่ยมด้วยความรักของเปาโลต้องแตกสลายเพราะคำสอนนอกรีตต่าง ๆ ซึ่งพวกครูสอน
เท็จนำมาสู่เหล่าผู้เชื่อที่รักแห่งแคว้นกาลาเทีย

และคนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์จะยังถูกเตือนใจให้ระลึกถึงคำสอนของเปาโลต่อไป (ข้อ 17) ทิโมธีจะเตือนใจพวกเขาและสั่งสอนพวกเขาให้ดำเนินชีวิตตามหลักการเหล่านั้นที่เปาโลได้สั่งสอนพวกเขาแล้ว

ข้อ 18-21:

4:18 บัดนี้บางคนผยองขึ้น ราวกับว่าข้าพเจ้าจะไม่
มาหาพวกท่าน

4:19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด ข้าพเจ้าจะมา
หาพวกท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่
ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิ์
อำนาจของพวกเรา

4:20 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามีได้อยู่ใน
ถ้อยคำ แต่ในฤทธิ์เดช

4:21 พวกท่านจะเอาอะไร จะให้ข้าพเจ้ามาหา
พวกท่านด้วยไม้เรียว หรือในความรัก และในจิต
วิญญาณแห่งความอ่อนสุภาพ

เปาโลจะเห็นหน้าพวกเขา โดยมาพร้อมกับสิทธิอำนาจ

มันไม่น่าประหลาดใจที่ในคริสตจักรอายุน้อยสักแห่งจะมีการแตกแยกอยู่บ้างในหมู่ผู้เชื่อใหม่จำนวนมากที่ไม่ได้มีพื้นฐานหนักแน่นพอ บางครั้งจะมีความโอหังและพวกครูสอนเท็จและการหันไปเสียจากคนเหล่านั้นที่ได้นำพวกเขามาถึงความรอดและได้นำพวกเขาในอย่างก้าวแรก ๆ ของพวกเขาเกี่ยวกับความจริงฝ่ายวิญญาณ

เราจำได้ว่าเปาโลขอร้องทิโมธีว่า “เหตุฉะนั้นท่านอย่าละอายคำพยานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา หรือของตัวข้าพเจ้าผู้เป็นนักโทษของพระองค์” (2 ทธ. 1:8)

และเปาโล แม้จะถ่อมใจและแม้ว่าเขาเขียนมาพร้อมกับการวิงวอน ก็ยังทราบว่ายุทธเดชของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เขาสามารถมาในการพิพากษาต่อพวกเขาได้หากจำเป็น ในบทถัดไปเขาจะบอกพวกเขาอย่างชัดเจนว่าบนสิทธิอำนาจของเขา พวกเขาต้องเลิกการร่วมสมาคมกับคริสเตียนคนใดที่เล่นชู้และทำบาป

และฉะนั้นสิทธิอำนาจของเปาโลจึงไม่ใช่สิทธิอำนาจของคริสตจักรหนึ่งหรืออัครทูตคนหนึ่ง แต่เป็นสิทธิอำนาจของผู้หนึ่งที่มีฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา และเขาเตือนพวกเขาว่าหากจำเป็นเขาจะมาพร้อมกับไม้เรียวอันหนึ่ง นั่นคือ เพื่อดำเนินและตัดสินพวกเขาและกำราบคนโอหังและเก็บกวาดคริสตจักรนั้น

และเราเรียนรู้ใน 2 โครินธ์ 1:23,24 ว่าเปาโลชะลอการกลับไปยังเมืองโครินธ์ของเขา: “...เพื่อจะจดโทษพวกท่านไว้ก่อน ข้าพเจ้าจึงยังไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์”

เปาโลไปยังเมืองโครินธ์อีกทีเมื่อไร? อาจหลังจากช่วงสามปีของเขาที่เมืองเอเฟซัส และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่นั่น ซึ่งถูกบรรยายในกิจการ 19 กิจการ 20:1-3 บอกเราว่าเขาเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย จากนั้นก็เข้าไปในประเทศกรีซและอยู่ที่นั่นสามเดือน นั่นน่าจะรวมถึงเมืองโครินธ์ด้วย กิจการ 19:21,22 บอกเราว่าเขาได้

วางแผนไว้ก่อนแล้วว่าจะผ่านเข้าแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาแต่ล่าช้าและส่งทิโมธีกับเอรัสทัสไป

เปาโลไปเยือนเมืองโครินธ์เป็นครั้งที่สามไหม? ใน 2 โครินธ์ 13:1 เขากล่าวว่า “นี่เป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน” ผมไม่พบบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการไปเยือนครั้งที่สามก่อนหน้าการถูกไต่สวนความของเขาและการเดินทางไปยังกรุงโรมและการติดคุกที่นั่นของเขา แต่ไม่แน่ว่าเปาโลถูกปล่อยตัวจากการจำคุกครั้งแรกของเขา ตามที่เราคิดว่าเขาได้รับการปล่อยตัว และจากนั้นต่อมาก็ถูกจับกุมอีกและถูกจำคุกและถูกประหารชีวิต-นั่นอาจเปิดช่องสำหรับการไปเยือนเมืองโครินธ์หนหนึ่ง

มีการอนุมานหลายหนที่ว่าเปาโลได้รับการปล่อยตัวจากคุกชั่วคราวระยะหนึ่ง เขาคิดว่าเขาจะได้รับการปล่อยตัวและเขาน่าจะกล่าวเช่นนั้นโดยได้รับการตลใจจากพระเจ้า ข้อ 22 ของฟีเลโมนกล่าวว่า “แต่พร้อมกันนี้ ขอท่านจัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าโดยทางคำอธิษฐานต่าง ๆ ของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าจะถูกมอบไว้แก่พวกท่าน” และในโรม 15:24 เปาโลเขียนว่า “เมื่อไรก็ตามที่ข้าพเจ้าทำการเดินทางของข้าพเจ้าไปยังประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าวางใจว่าจะได้เห็นพวกท่านในการเดินทางของข้าพเจ้า” ฉะนั้นคำกล่าวนั้นที่ได้รับการตลใจจึงบ่งบอกว่าเปาโลถูกปล่อยตัวจากกรุงโรม เดินทางต่อไปยังประเทศสเปน และจากนั้นก็กลับไปเพื่อพบกับฟีเลโมนและคนอื่น ๆ

ในฟิลิปปี 1:25 เปาโลเขียนว่า “และโดยมีความไว้น้ำใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบที่ข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับพวกท่านทุกคนต่อไปเพื่อการจำเริญขึ้นและความปิติยินดีแห่งความเชื่อของพวกท่าน” และนั่นบ่งบอกว่าเขาน่าจะคาดหวังว่าจะได้รับการปล่อยตัวจากคุก

ใน 2 ทิโมธี 4:20 เปาโลเขียนจากกรุงโรม เมื่อเราคิดว่าเป็นการติดคุกรอบสองของเขา, “เอรัสทัสยังอาศัยอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่ข้าพเจ้าละโตรพิมัสไว้ที่เมืองมิเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่” แต่เปาโลไม่ได้ผ่านมาหาโตรพิมัสในการเดินทางรอบแรกของเขาไปยังกรุงโรม ดังนั้นจึงน่าจะเป็นการเดินทางรอบที่สอง และในกรณีนั้นเขาน่าจะอยู่ที่เมืองโครินธ์และละเอรัสทัสไว้ที่นั่น

1 โครินธ์ 5

ข้อ 1:

5:1 มีรายงานโดยทั่วไปว่ามีการล่วงประเวณีใน ไม่กล่าวถึงแม้แต่ในท่ามกลางพวกคนต่างชาติ ที่
ท่ามกลางพวกท่าน และการล่วงประเวณีเช่นนั้น คนหนึ่งจะได้ภรรยาบิดาของตน

คริสเตียนคนหนึ่งมีความผิดเรื่องการล่วงประเวณี

คริสเตียนคนหนึ่งสามารถล้มในบาปอันเลวร้ายเช่นนั้นได้หรือไม่? ใช่แล้ว ดาวิดเคยล้มแล้ว คริสเตียนมีความปรารถนาฝ่ายร่างกายตามธรรมชาติทุกอย่างเหมือนแต่ก่อน เราจึงได้รับคำบัญชาว่า “จงหลีกเลี่ยงเสียจากราคะตัณหาของคนหนุ่มสาว” (2 ทธ. 2:22) คริสเตียนได้รับคำเตือนว่า “แต่การล่วงประเวณี บรรดาการลามก และความโลภ อย่าให้สิ่งเหล่านี้ถูกเอ่ยถึงแม้แต่ครั้งเดียวในท่ามกลางพวกท่านเลย ให้สมกับพวกวิสุทธิชน ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโลนเกร ซึ่งเป็นการไม่เหมาะสม แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า” (อฟ. 5:3,4)

บทที่ 6 ให้คำเตือนที่จริงจังเกี่ยวกับบาปของการล่วงประเวณี และเห็นได้ชัดว่าคริสเตียนหนุ่มสาวทั้งหลายตกอยู่ในอันตรายเป็นพิเศษดังนี้

และในบทที่ 7 ข้อ 2 กล่าวว่า “แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง” คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้ “ทำลายกิจการทั้งหลายของร่างกายเสีย” (รม. 8:13) แน่แน่นอนว่าผู้รับใช้ของพระเจ้าควรเตือนอย่างจริงจังให้คริสเตียนทั้งหลายระวังบาปของการล่วงประเวณี ใช่แล้ว และบาปอื่น ๆ ที่นำไปสู่บาปนี้ ภาพยนตร์ลามก ชุดโป๊ ๆ หนังสือโป๊ที่สกปรกหยาบโลน การกอดจูบลูบคลำของคนหนุ่มสาวล้วนเป็นบาปที่นำไปสู่บาปอื่น ๆ และประชาชนของพระเจ้าต้องถูกเตือนให้ระวังอันตรายในการเล่นกับไฟแห่งเซ็กซ์ ไฟที่อยู่ในอกของชายและหญิงทุกคน คริสเตียนทั้งหลายได้รับคำบัญชาให้ “เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ธส. 5:22) พวกผู้หญิงได้รับคำบัญชาให้ “แต่งตัวในเครื่องนุ่งห่มที่สุภาพเรียบร้อย” (1 ทธ. 2:9) มันคงจะเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดว่าลูกของพระเจ้าคนใดไม่ต้องได้รับการเตือนให้ระวังบาปเช่นนั้น

ข้อ 2-5:

5:2 และพวกท่านก็ผยองขึ้น และได้โสโครกเส้า	ข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย เกี่ยวกับคนนั้นที่ได้กระทำ
แทน เพื่อคนที่ได้กระทำกิจการนี้จะถูกเอาไปเสีย	กิจการนี้
จากท่ามกลางพวกท่าน	5:4 ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็น
5:3 ด้วยว่าแท้จริงแล้วข้าพเจ้า ซึ่งไม่อยู่ด้วยในกาย	เจ้าของพวกเรา เมื่อพวกท่านชุมนุมกัน และจิต
แต่อยู่ด้วยในจิตวิญญาณ ได้ตัดสินแล้ว รวากับว่า	วิญญาณของข้าพเจ้า พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระ

เยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ทำลายของเนื้อหนังเสีย เพื่อจิตวิญญาณจะได้รอด

5:5 เพื่อจะมอบคนเช่นนั้นไว้ให้ซาตานเพื่อการ

ในวันของพระเยซูเจ้า

คริสตจักรต้องไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับเหล่าสมาชิกที่ไม่ยอมกลับใจ

ที่ยังทำบาปอันน่าเกลียดต่อไป

เหล่าคริสเตียนชาวโครินธ์ควรสะท้อนใจกับบาปของชายผู้นี้ที่อยู่กินกับแม่เลี้ยงของตัวเอง ไม่ใช่แค่การล่วงประเวณีแต่เป็นการร่วมประเวณีกับคนในครอบครัวและทำบาปต่อบิดาของตัวเอง พวกเขาไม่ได้สะท้อนใจแต่บางคนอาจแก้ตัวให้หรือถึงกับปกป้องคนบาปผู้นั้น

การที่คริสตจักรนั้นไม่ได้ทุกขุโสเพราะบาปนี้ได้ทำให้พวกเขาทุกคนเหมือนมีความผิดในบาปนี้ เหมือนอย่างที่ชนชาติอิสราเอลมีความผิดเพราะบาปของอาคาน เมื่ออาคานได้ขโมยข้าวของบางอย่างมาในการยึดเมืองเยรีโคและไม่มีใครคอยเฝ้าดูและระวังที่จะหลีกเลี่ยงการฝ่าฝืนพระบัญชาที่ชัดเจนของพระเจ้า พระเจ้าก็ตรัสแก่โยชูวาว่า “คนอิสราเอลได้กระทำความบาป” (ยชว. 7:11)

บัดนี้คริสตจักรได้รับคำบัญชาให้ใช้มาตรการขั้นเด็ดขาด พวกเขาจะต้องเลิกการร่วมสามัคคีธรรมกับชายผู้นี้ พวกเขาจะต้อง “มอบคนเช่นนั้นไว้ให้ซาตานเพื่อการทำลายของเนื้อหนังเสีย” (ข้อ 5) ในมัทธิว 18 พระเยซูได้ประทานคำบัญชาว่าถ้าคน ๆ หนึ่งถูกละเมิด เขาก็ควรไปหาผู้ที่กระทำความผิดนั้นสองต่อสอง จากนั้นหากจำเป็น เขาก็อาจพาอีกสองคนไปด้วยได้ และจากนั้นถ้าอีกฝ่ายไม่ฟังเขา ควรนำเรื่องนี้ไปถึงคริสตจักรและคริสตจักรจะต้องตกลงว่าพี่น้องที่ถูกทำผิดและผู้ที่ยังกระทำความผิดนั้นควรฟังคริสตจักร ถ้าไม่ฟัง “จงถือเสียว่าสำหรับท่าน เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี” พระเยซูตรัส (มธ. 18:15-17)

แต่ตรงนี้ในเมืองโครินธ์ การกระทำความผิดนั้นไม่ได้เป็นการทำผิดต่อคน ๆ หนึ่งแต่ทำผิดต่อพระเจ้าและทั้งคริสตจักร บาปของเขาจะทำให้ภาพลักษณ์และคำพยานของทั้งคริสตจักรเสียหายและจะส่งผลกระทบต่อคนอื่น ๆ ด้วย มันเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีการลงโทษเบื้องต้นอะไรแล้ว ทุกคนได้ทราบและพูดถึงบาปของเขาแล้ว เขาไม่เพียงทำบาปร้ายแรงแต่ยังไม่ยอมสำนึกผิดด้วย และในข้อ 13 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายนั้นออกเสียจากท่ามกลางพวกท่านเถิด”

เขาถูกมอบไว้ “ให้ซาตานเพื่อการทำลายของเนื้อหนัง” บาปมีผลลัพธ์ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้บางประการ ทางทั้งหลายของซาตานคือทางอันน่าเศร้าและสิ้นสุดในความพินาศ แอปเปิ้ลทุกลูกของซาตานมีหนอน คำสัญญาทุกอย่างของซาตานเป็นคำมุสา เวลาสนุกทั้งหมดของซาตานจบลงด้วยใจสลาย

แต่นอกเหนือจากการต้องเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาหว่านในท้ายที่สุดแล้ว ดูเหมือนจะมีการพิพากษาพิเศษตกอยู่บนชายผู้นี้ด้วย อัครทูตเปาโลมีสิทธิอำนาจและเขาบัญชาชาวโครินธ์ว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพวกท่านชุมนุมกัน และจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซู

คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ให้มอบชายผู้นี้ไว้แก่ชาตาน เปาโล ในฐานะอัครทูตคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา มีความเหมาะสมเป็นพิเศษที่จะกระทำการแทนพระเจ้าในการสอนหลักคำสอนและดำเนินบาป โดยเฉพาะอย่างยิ่งจนกว่าภาคพันธสัญญาถูกเขียนเสร็จแล้ว ฉะนั้นชุมนุมชนนั้น “พร้อมด้วยฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” จึงได้รับสิทธิอำนาจบางอย่าง เหมือนอย่างซึ่งพระเยซูได้ประทานให้แก่เหล่าสาวกในยอห์น 20:21-23 คริสเตียนทั้งหลายซึ่งพระวิญญาณทรงนำและซึ่งพระวิญญาณทรงเติมเต็มได้ รับคำทรงสัญญาว่า “บาปทั้งหลายของผู้ใดก็ตามที่พวกท่านยกโทษให้ มันก็ถูกยกโทษให้แก่ผู้นั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่พวกท่านยังเก็บไว้ บาปเหล่านั้นก็ถูกเก็บไว้”

“การทำลายของเนื้อหนัง...” (ข้อ 5) ดร. สโกฟิลด์หมายเหตุในที่นี้ว่า “คำกรีก ออเลธรอส ซึ่งถูกใช้ที่อื่น, 1 ธส. 5:3; 2 ธส. 1:9; 1 ทธ. 6:9, ไม่เคยหมายถึงการพินาศดับสูญ”

และวัตถุประสงค์ในที่นี้ก็ไม่ใช่ความพินาศย่อยยับหรือการลงโทษชายผู้นี้ที่ได้ทำผิดมากเท่ากับที่มันเป็นไปเพื่อที่ “จิตวิญญาณจะได้รอดในวันของพระเยซูเจ้า” ดังนั้นคำเตือนที่จริงจังของคริสเตียนคนใดหรือคำตำหนิของทั้งคริสตจักรจึงมีจุดประสงค์เพื่อที่จะช่วยชายคนนั้นให้กลับมามีสัมพันธไมตรีกับพระเจ้าและกับคริสเตียนทั้งหลายอีกครั้ง มิใช่แค่เพื่อทำร้ายเขา

ในมัทธิว 18:15 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าถ้าผู้ใดไปหาพี่น้องของตนพร้อมกับเรื่องที่ทำผิดและพี่น้องคนนั้นฟังเขา “ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว” นั่นคือเหตุจงใจ และจากนั้นในกาลาเทีย 6:1 พระคัมภีร์กล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความพลั้งผิด พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นกลับตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย”

เปาโลไม่เคยกังขาความรอดของชายผู้นี้เลย นั่นอาจดูเหมือนเป็นเรื่องแปลก แต่เห็นได้ชัดว่าเปาโลคิดถูกแล้วในการถือว่าชายผู้นี้เป็นคริสเตียนคนหนึ่งซึ่งกลับสัตย์และทำบาป มิใช่คนบาปที่หลงหาย เพราะว่าใน 2 โครินธ์ 2:1-11 เราพบว่าชายผู้นี้ได้กลับใจแล้วด้วยความโศกเศร้ามากมายและควรถูกต้องรับกลับมา ร่วมสัมพันธไมตรี

คริสเตียนทั้งหลายในที่นี้ ที่ยังคงทำบาปต่อไป อาจสูญเสียการร่วมสัมพันธไมตรีกับคริสเตียนทั้งหลายได้ พวกเขาอาจได้รับการลงโทษรุนแรงในเนื้อหนังได้ และเนื่องจากพระเจ้าไม่ยอมและไม่สามารถส่งคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วคนใดไปนรก พระองค์จึงต้องลงโทษเขาในชีวิตนี้และจากนั้นเขาก็อาจสูญเสียบำเหน็จที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์และ “จะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” (1 คร. 3:10-15)

มันเป็นส่วนหนึ่งของหลักคำสอนอันเปี่ยมสุขของพระเจ้าเรื่องชีวิตนิรันดร์ ความรอดนิรันดร์สำหรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ “ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขียนติบุดรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” (ฮบ. 12:6) พระเจ้าไม่ทรงปล่อยให้บาปลอยนวล

ภาพประกอบที่ดีของเรื่องนั้นคือวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับราชวงศ์ของดาวิด ซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาพระที่นั่งแก่พวกเขา ในเพลงสดุดี 89:28-34 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอธิบายว่า:

“เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิรันดร์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่กับเขา เราจะทำให้เชื้อสายของเขาดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ด้วย และพระที่นั่งของเขาเหมือนอย่างวันทั้งหลายแห่งสวรรค์ ถ้าลูกหลานของเขาทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา และไม่ดำเนินในบรรดาคำตัดสินของเรา ถ้าพวกเขาฝ่าฝืนบรรดากฎเกณฑ์ของเรา และมิได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา แล้วเราจะเย้ยเยียนการละเมิดของพวกเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของพวกเขาด้วยการเฆี่ยน แต่กระนั้น เราจะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขาอย่างสิ้นเชิง และไม่ยอมให้ความสัตย์ซื่อของเราล้มเหลว เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกแพลงสิ่งที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา”

สุดท้ายแล้วพระที่นั่งของดาวิดจะถูกตั้งขึ้นอีกเป็นนิรันดร์ พร้อมกับพระคริสต์ผู้ประทับอยู่บนมัน ดังนั้นพันธสัญญาของพระเจ้าพระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน แต่พระองค์จะทรงเตือนลูกหลานคนใดของดาวิดตามที่จำเป็น ดังนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงฝ่าฝืนพันธสัญญาของพระองค์กับคริสเตียนคนใดเลย แต่พระองค์ทรงเตือนเขายามจำเป็น

ข้อ 6-8:

5:6 การโอ้อวดของพวกท่านไม่ดี พวกท่านไม่	ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาเพื่อพวกเราแล้ว
ทราบหรือว่าเชื่อนิดเดียวยอมทำให้ก้องกังวานฟู	5:8 เหตุฉะนั้นจงให้พวกเราถือเทศกาลเลี้ยงนั้น
ขึ้น	มิใช่ด้วยเชื้อเก่า หรือด้วยเชื้อแห่งการคิดปองร้าย
5:7 เหตุฉะนั้น จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อพวกท่าน	และความชั่วช้า แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อแห่งความ
จะได้เป็นก้อนใหม่ เหมือนพวกท่านไร้เชื้อ เพราะ	จริงใจและความจริง
ว่าแม้แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปีศาจของพวกเรา	

บาปที่ปล่อยไว้ไม่ถูกดำเนิน ไม่ถูกลงโทษ จะทำงานเหมือนเชื้อ

ที่ทำให้ทั้งกลุ่มเป็นมลทิน

เชื้อในที่นี้ถูกกล่าวถึงพร้อมกับความหมายฝ่ายวิญญาณที่ไม่ดีเหมือนที่มันเป็นตลอดทั่วพระคัมภีร์ อับราฮัมเลี้ยงพระเจ้ากับทูตสวรรค์สององค์ด้วยขนมอบที่ทำเสร็จเร็วซึ่งปราศจากเชื้อ (ปฐม. 18:6) โลกได้ทำการเลี้ยงเพื่อทูตสวรรค์สององค์นั้น “และได้อบขนมปังไร้เชื้อ และพวกเขาได้รับประทาน” พิธีปัสกาดำเนินการรับประทานพร้อมกับ “ขนมปังไร้เชื้อ” เสมอ (อพย. 12:8) เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อจะต้องสืบเนื่องต่อไปนานเจ็ดวัน (อพย. 12:15) ห้ามมิให้พบเชื้อในบ้านเรือนของพวกเขาเลยในช่วงเวลานั้น (อพย. 12:19,20) เชื้อซึ่งเป็น

ภาพของบาป ไม่อาจเป็นตัวแทนของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต ดังนั้นในที่นี้พวกเขาจึงถูกเตือนว่า พระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราทรงถูกฆ่าบูชาเพื่อเราและเราเป็นพระกายของพระองค์ และบาปที่ไม่ถูกตัดเตือนและไม่ถูกลงโทษ ก็แพร่เชื้อไปยังคริสเตียนทั้งหมดนั้น ทำลายคำพยานของพวกเขาและภาพลักษณ์ของพวกเขาและนำไปสู่บาปไม่ขาดตอน

เชื้อเป็นภาพของ “การคิดปองร้ายและความชั่วช้า” ในข้อ 8

เราจำได้ว่าพระเยซูทรงเตือนเหล่าสาวกให้ “ระวังเชื้อของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสีให้ดี” (มธ. 16:6) และตรงนั้นมันหมายถึง “หลักคำสอนของพวกฟาริสีและของพวกสะดูสี” (มธ. 16:12) ดังนั้นเราจึงเห็นความหมายของคำอุปมาเรื่องเชื้อในมัทธิว 13:33 เมื่อพระเยซูตรัสว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามา และซ่อนไว้ในแป้งบดสามถัง จนแป้งบดนั้นฟูขึ้นทั้งหมด” และนั่นก็เป็นภาพของแนวโน้มไปในทางที่เสื่อมลงที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในชีวิตคริสเตียน หลักคำสอนเท็จและการละทิ้งความเชื่อ เมื่อมันไม่ถูกขับไล่ออกไป ก็แพร่เชื้อไปยังแป้งทั้งก้อน พาชูมนุมชนทั้งหมดและหลายกลุ่มเข้าสู่บาปและหลักคำสอนเท็จ ฉะนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงควรหลีกเลี่ยงการยอมทนต่อบาปและหลักคำสอนเท็จใด ๆ!

ข้อ 9-13:

5:9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านในจดหมายฉบับหนึ่งว่า อย่าคบกับบรรดาคนล่องประเวณี	เป็นคนล่องประเวณี หรือคนโลภ หรือคนไหวรูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง กับคนเช่นนี้ไม่กินด้วยกันเลย
5:10 แต่ไม่ได้หมายรวมถึงกับบรรดาคนล่องประเวณีแห่งโลกนี้ หรือกับพวกคนโลภ หรือคนฉ้อโกงทั้งหลาย หรือพวกคนไหวรูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นพวกท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้	5:12 ด้วยว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่อะไรที่จะตัดสินคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกเช่นกันเล่า พวกท่านตัดสินคนเหล่านั้นที่อยู่ภายในมิใช่หรือ
5:11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านว่าอย่าคบหาสมาคม ถ้าผู้ใดที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องแล้ว	5:13 แต่คนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกนั้นพระเจ้าทรงพิพากษา เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายนั้นออกเสียจากท่ามกลางพวกท่านเถิด

หลักคำสอนตามพระคัมภีร์เรื่องการแยกออกจาก

คริสเตียนทั้งหลายที่ทำบาป

ในที่นี้เปาโลทำการแบ่งแยกที่สำคัญ พวกเขาจะต้องเลิกร่วมสมาคมกับพี่น้องคริสเตียนคนหนึ่งที่ทำบาปอันเลวร้ายและไม่ยอมสำนึกผิด แต่พระคัมภีร์อธิบายว่าคริสเตียนไม่สามารถหลีกเลี่ยงการติดต่อสัมพันธ์ทั้งหมดกับผู้ที่ไม่กลับใจเชื่อได้ เราอาศัยอยู่ในโลกนี้และนั่นก็หมายความว่าเราจะมี การติดต่อ

สัมพันธ์กับคนที่ไม่รอดและเราไม่สามารถควบคุมพวกเขาหรือตัดสินพวกเขาได้

คริสเตียนคนหนึ่งที่นั่งโดยสารรถบัสหรือเครื่องบินหรือรถไฟก็จำเป็นต้องนั่งโดยสารไปกับบางคนที่ไม่ได้รับความรอด คนที่ซื้อของจากร้านค้าหรือปั๊มน้ำมันก็จะซื้อของจากสถานที่แห่งเดียวกันกับที่คนที่ไม่รอดซื้อของ คุณหมอบที่เข้าร่วมกับสมาคมการแพทย์ก็จะพบว่าตัวเองอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ที่ประกอบวิชาชีพเดียวกันผู้ซึ่งยังไม่ได้กลับใจเชื่อ ทนายความผู้ประกอบอาชีพนี้ก็จะพบกับทนายความคนอื่น ๆ ซึ่งบางคนไม่ได้รับความรอด

มันไม่ใช่การเทียมแอกแบบไม่เท่ากันที่จะมีการคบหาสมาคมในส่วนที่จำเป็นกับผู้ที่ไม่รอด ในที่ ๆ ไม่มีพันธะด้านศีลธรรมหรือฝ่ายวิญญาณเข้ามาเกี่ยวข้อง เหล่าทนายความก็ล้วนสนใจอยู่กับกระบวนการของกฎหมายและการขึ้นศาล นั่นไม่ใช่การเทียมแอกแบบไม่เท่ากัน คุณหมอบทั้งหลายก็สนใจในวิชาชีพของการรักษาให้หายและยารักษาโรคและพวกเขาก็เหมือนกันในเรื่องนั้น ไม่ว่าเป็นผู้ที่รอดหรือหลงหาย รัฐบาลที่มีการติดต่อสัมพันธ์ทางการทูตกับประชาชาติอื่นบางครั้งก็จะมีทูตที่เป็นคริสเตียนในศาลต่างประเทศ ดาวิดและซาโลมอนมีการติดต่อค้าขายกับฮิราม กษัตริย์แห่งเมืองไทรธ ซึ่งเป็ กษัตริย์ที่นับถือพระอื่นและเป็นมิตรสหายของพวกเขา ดังนั้นคำบัญชาที่ไม่ให้คบหาสมาคมกับคนล່วงประเวณีจึงถูกดัดแปลงให้เข้าขอบข่ายนี้คือ “แต่ไม่ได้หมายรวมถึงกับบรรดาคนล่งประเวณีแห่งโลกนี้ หรือกับพวกคนโลก หรือคนฉ้อโกงทั้งหลาย หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นพวกท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้” ไม่ใช่เลย ในอาณาเขตแห่งความเป็นพี่น้องคริสเตียนและการร่วมสามัคคีธรรมและสายใยฝ่ายวิญญาณ คริสเตียนทั้งหลายจะต้องมีการแยกออก แต่เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ามีหน้าที่อะไรที่จะตัดสินคนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกเช่นกันเล่า” และกล่าวอีกว่า “แต่คนทั้งหลายที่อยู่ภายนอกนั้นพระเจ้าทรงพิพากษา”

แต่ผู้คนที่เป็ คริสเตียนต้องเข้มงวดมาก ๆ ในมาตรฐานต่าง ๆ ของตนในส่วนของผู้ที่พวกเขาคบหาสมาคมด้วย ถ้าคนใดที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องคนหนึ่งเป็น “คนล่งประเวณี หรือคนโลก หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง กับคนเช่นนี้ไม่กินด้วยกันเลย” ผมคิดว่าพวกเขาคงไม่ถูกยอมรับให้เข้าร่วมในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนซึ่งเกี่ยวข้องที่นั่น และจะต้องไม่ถูกต้อนรับในการร่วมสามัคคีธรรมแบบอื่น

หมายเหตุ: “ถ้าผู้ใดที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องแล้ว” (ข้อ 11)- ไม่ว่าเขาจะเป็นคริสเตียนจริง ๆ หรือเป็นแค่คนหนึ่งี่แสร้งว่าเป็นคริสเตียน ดังนั้นบาปที่เลวร้ายกว่าเหล่านี้ควรที่จะหมายความว่าพวกเขาต้องไม่ถูกยอมรับให้เข้าร่วมการสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนจนกว่าพวกเขาจะกลับใจ

ผมถือว่านี่ค่อนข้างคล้ายกับข้อปฏิบัติของเปาโลใน 2 เธสะโลนิกา 3:6-12 เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ไม่ทำงาน ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้าน ประพฤติตัวเกะกะ ตรงที่ว่าพวกเขาอยากกินโดยไม่ต้องทำงานและเบียดเบียนผู้อื่น เปาโลกล่าวถึงคนแบบนั้นว่า “อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้ละอายใจ ถึงอย่างนั้นอย่า

ถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาเหมือนอย่างพี่น้องคนหนึ่ง” ในโรม 14:1 เราถูกสั่งว่า “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” คนที่เชื่อในหลักสำคัญ ๆ ที่ยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อแบบคริสเตียนควรได้รับการต้อนรับและรับไว้ดูจคริสเตียนที่ดีคนหนึ่ง หากเขาเป็นเช่นนั้น และถึงแม้ว่าเขาอ่อนแอในเรื่องเล็กน้อยบางเรื่องก็ตาม แต่จะต้องไม่ได้เถียงกัน หากการร่วมสามัคคีธรรมของเขานำมาซึ่งการวิวาทและการแตกแยก เราก็ไม่ควรร่วมงานกับเขาได้

แต่ในที่นี้เห็นได้ชัดว่าคริสเตียนทั้งหลายควรขับออกไปจากการร่วมสามัคคีธรรมของตนคริสเตียนคนใดที่ยังทำบาปที่เลวร้ายต่อไป นั้นหมายความว่า พวกเขาต้องเอาออกไปไม่ใช่แค่การล่วงประเวณี แต่ความโลภและการด่าว่าและการเมาสุราและการฉ้อโกงด้วย “เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วร้ายนั้นออกเสียจากท่ามกลางพวกท่านเถิด”

1 โครินธ์ 6

ข้อ 1-8:

6:1 มีคนใดในพวกท่านที่เป็นความกับอีกคนหนึ่ง
กล้าที่จะไปว่าความกันต่อหน้าคนอธรรม และไม่ใช้
ต่อหน้าบรรดาวิสุทธิชนหรือ

6:2 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า บรรดาวิสุทธิชนจะ
พิพากษาโลก และถ้าโลกจะถูกพิพากษาโดยพวก
ท่าน พวกท่านไม่ควรจะพิพากษาความเรื่องเล็ก
น้อยที่สุดหรือ

6:3 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกเราจะพิพากษา
พวกทูตสวรรค์ สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้จะมี
มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าไร

6:4 ดังนั้น ถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องสิ่งต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตนี้ จงตั้งคนทั้งหลายที่ถูกล้าง
น้อยที่สุดในคริสตจักรให้ตัดสินเถิด

6:5 ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้พวกท่านละเอียดใจ
จริงหรือที่ว่าไม่มีคนมีปัญญาในท่ามกลางพวกท่าน
เลย ไม่เลยหรือ ไม่มีใครที่จะสามารถชำระความ
ระหว่างพี่น้องของตนได้เลยหรือ

6:6 แต่พี่น้องต้องไปว่าความกันกับพี่น้อง และทำ
อย่างนั้นต่อหน้าบรรดาคนที่ไม่เชื่อ

6:7 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงมีความผิดพลาดใน
ท่ามกลางพวกท่านจริง ๆ เพราะว่าพวกท่านไป
เป็นความกันต่อกันและกัน ทำไมพวกท่านจึงไม่ทน
ต่อการร้ายเสียดีกว่าเล่า ทำไมพวกท่านจึงไม่ยอม
ให้ตนเองถูกโกงเสียดีกว่าเล่า

6:8 ไม่ใช่เลย พวกท่านทำร้ายกัน และโกงกัน และ
ทำต่อพวกพี่น้องของท่านทั้งหลายเอง

คริสเตียนถูกห้ามมิให้ฟ้องร้องซึ่งกันและกัน

คริสเตียนทั้งหลายจะต้องหาข้อยุติสำหรับความบาดหมางต่าง ๆ ของตนในท่ามกลางพวกเขาเอง และ
ที่ใดที่คนสองคนตกลงกันไม่ได้ พวกเขาก็ควรนำเรื่องนั้นไปบอกคริสเตียนคนอื่น ๆ เพื่อขอคำตัดสิน “ต่อหน้า
บรรดาวิสุทธิชน” ในที่นี้หมายถึงต่อหน้าคริสเตียนทั้งหลาย ผู้ที่รอดแล้วทุกคนเป็นวิสุทธิชน

จงหมายเหตุ “...บรรดาวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก” (ข้อ 2), “พวกเราจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์” (ข้อ
3) พระเยซูตรัสแก่สาวกสิบสองคนของพระองค์ว่า “เมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งในพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์
นั้น พวกท่านจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่เช่นกัน โดยพิพากษาคนอิสราเอลสิบสองเผ่า” (มธ. 19:28) พระเยซู
เจ้าตรัสแก่เหล่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อซึ่งเงินตะลันต์ที่ลงทุนของพวกเขาก็ได้กำไรในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ว่า
“เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย” (มธ. 25:21,23)
และในคำอุปมาที่คล้ายกันเรื่องเงินมินา ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อคนหนึ่งได้รับคำทรงสัญญาว่าเขาจะได้ครอบครองสิบ
เมืองและอีกคนได้ครอบครองห้าเมือง (ลูกา 19:17,19) วิวรณ์ 20:6 บอกเราว่าคนเหล่านั้นทุกคนในการฟื้นคืนชีพ
ครั้งแรก, การฟื้นคืนชีพของคริสเตียน, “จะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับ
พระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” เราจะพิพากษาเหล่าทูตสวรรค์หรือ? ใช่แล้ว เหล่าทูตสวรรค์- “ทูตสวรรค์ทั้ง

สิ้นนั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอดมิใช่หรือ” (ฮบ. 1:14) ฉะนั้นแน่นอนว่า คริสเตียนทั้งหลาย ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วโดยมีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ภายในพวกเขา ควรที่จะสามารถตัดสินความระหว่งพี่น้องด้วยกันและช่วยเหลือผู้คนให้ได้รับความยุติธรรมและสันติสุข

การวิวาทและการกล่าวหาและความขมขื่นของการขึ้นศาลไม่ใช่เรื่องที่คริสเตียนคนหนึ่งควรกระทำต่อคริสเตียนอีกคนเลย

คริสเตียนจะได้รับความยุติธรรมเสมอไปไหม? ไม่เลย บางครั้งคน ๆ หนึ่งก็ไม่ยอมพอใจที่ตนได้รับความยุติธรรมอันสมบูรณ์แล้ว คนอื่นอาจมองคดีนั้นแตกต่างไปจากเขา แต่ถึงกระนั้นก็ไม่มีคำแนะนำว่าเขาจะพอใจกับศาลของแผ่นดินนั้น “ทำไมพวกท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายเสียดีกว่าเล่า ทำไมพวกท่านจึงไม่ยอมให้ตนเองถูกโกงเสียดีกว่าเล่า” และบางครั้งในการขึ้นศาล คน ๆ หนึ่งก็ต้องโกงพี่น้องของตนจริง ๆ (ข้อ 8) คำตัดสินของผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่ได้กลับใจเชื่อ พร้อมกับเหล่าทนายความที่ไม่กลับใจเชื่อและบางครั้งก็คณะลูกขุนที่ไม่รอดและมีอคติ ไม่รับประกันว่าจะให้ความยุติธรรมแก่คริสเตียนคนใด แม้หากคน ๆ หนึ่งจะต้องเป็นฝ่ายสูญเสีย เขาก็ควรรักพี่น้องของเขาและอาศัยอยู่อย่างสงบสุขกับพี่น้องของเขาและไม่นำคำเหยียดหยามมาสู่อุดมการณ์ของพระคริสต์โดยการฟ้องร้อง

เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้คริสเตียนทั้งหลายมีความแตกต่างเป็นอย่างมากจากชาวโลกและสังคมของเหล่าคริสเตียนควรเป็นที่หลบภัยอันน่ารักและน่าอภิรมย์จากโลกที่ชั่วร้ายรอบตัวเรา

ข้อ 9-12:

6:9 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนอธรรมจะไม่ได้รับ
อาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าถูกหลอกลวง
เลย ทั้งบรรดาคนล่วงประเวณี หรือพวกคนไหวรูป
เคารพ หรือคนเล่นซู้ทั้งหลาย หรือคนนิสัยเหมือน
ผู้หญิง หรือพวกคนรักร่วมเพศ

6:10 หรือบรรดาคนขโมย หรือพวกคนโลภ หรือ
คนขี้เมาทั้งหลาย หรือพวกคนปากร้าย หรือเหล่า
คนฉ้อโกง จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็น
มรดก

6:11 และบางคนในพวกท่านเคยเป็นคนเช่นนั้น

แต่พวกท่านถูกชำระล้างแล้ว แต่พวกท่านถูกแยก
ตั้งไว้แล้ว แต่พวกท่านถูกนับว่าชอบธรรมแล้วใน
พระนามของพระเยซูเจ้า และโดยพระวิญญาณ
ของพระเจ้าของพวกเรา

6:12 สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ
สำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งเป็นประโยชน์ สิ่ง
สารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับ
ข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใด
เลย

คนอธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรนั้นเป็นมรดก

คริสเตียนใหม่เหล่านี้ที่ไม่รู้จักโตและอยู่ฝ่ายเนื้อหนังที่เมืองโครินธ์ ไม่ได้ทุกขโศกเลยเรื่องการล่วงประเวณี พวกเขาต้องทุกขใจบ้าง เหมือนอย่างที่เราต้องทุกขใจ ความอธรรมไม่เข้ากันกับสวรรค์ บาปทั้งหลายที่ถูกเอ่ยชื่อในที่นี้ต้องไม่ถูกคิดว่าเหมาะสมสำหรับคริสเตียนเลย

จงหมายเหตุบาปอันหลากหลายมาก ๆ ซึ่งถูกกล่าวถึงในที่นี้ ไม่ใช่แค่คนล่วงประเวณีและคนไหวรูปเคารพและคนเล่นซู้ แต่กระทั่งคนโลภและคนปากร้ายก็ถูกกล่าวถึงในที่นี้ด้วย ความโลภมักไม่ถูกถือว่าเป็นบาปที่ชั่วแต่พระเจ้าทรงจัดให้มันเป็นเช่นนั้น คนที่ใช้ถ้อยคำคำว่าหยาบคาย ไม่เคารพสิทธิอำนาจ ใช้คำพูดใจดำกับผู้อื่น อาจถูกถือว่าเป็นคนนิสัยดีมาก ๆ และนั่นเป็นข้อบกพร่องเล็กน้อย แต่จริง ๆ แล้วบาปเหล่านั้นไม่เหมาะสมสำหรับคริสเตียนและพวกมันเข้าในสวรรค์ไม่ได้

แต่บางคนในพวกเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์เคยเป็นคนบาปที่เลวที่สุด พวกเขาได้รับความรอดแล้วตอนนี้ พวกเขา “ถูกชำระล้าง...ถูกแยกตั้ง...ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว” พวกเขาจะไม่ถูกเรียกอีกต่อไปว่าคนซี้เมาและคนล่วงประเวณีและคนไหวรูปเคารพ

เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าสามารถทำให้ซี้เมาเลิกเหล้าได้ สามารถทำให้คนล่วงประเวณีสะอาดได้ สามารถทำให้คนไม่เชื่อกลายเป็นวิสุทธิชนที่เชื่อได้ และนั่นส่วนหนึ่งก็ถูกหมายถึงตรงนี้ แต่พระเจ้าทรงหมายความว่ายิ่งกว่านั้น ผมคิดว่าพระองค์ทรงหมายความว่าลูกของพระเจ้าทุกคนมีธรรมชาติใหม่ที่ไม่ทำบาป ที่เกลียดชังบาป ธรรมชาติหนึ่งที่ทำบาปไม่ได้ (1 ยอห์น 3:9 และ 1 ยอห์น 5:18) มันไม่มีทางหมายความว่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วจะไม่วันทำบาปใด ๆ เหล่านี้เลย มีใครเล่าที่ไม่เคยมีความคิดที่โลก ที่ไม่เคยพูดคำคำว่าใครเลยหลังจากที่พวกเขาได้รับความรอดแล้ว? แต่มันหมายความว่าผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วถูกเปลี่ยนแปลงภายใน ได้รับการยกโทษ ถูกชำระให้สะอาดและถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว ดังนั้นคริสเตียนจึงควรสวมมนุษย์ใหม่และประหารการกระทำทั้งหลายของเนื้อหนัง เราจะต้องเผื่อระวังแนวโน้มที่จะทำบาปอยู่เสมอ และเราควรเกลียดชังบาป

ข้อ 13-20:

6:13 อาหารทั้งหลายมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหารทั้งหลาย แต่พระเจ้าจะทรงทำลายทั้งท้องและอาหารทั้งหลายนั้น บัดนี้ร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับร่างกาย

6:14 และพระเจ้าได้ทรงชุบองค์พระผู้เป็นเจ้าให้เป็นขึ้นมาใหม่ และจะทรงชุบพวกเราให้เป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์เองด้วย
6:15 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายทั้งหลายของพวกท่านเป็นอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์

ดังนั้นข้าพเจ้าจะเอาอวัยวะทั้งหลายของพระคริสต์
และทำอวัยวะเหล่านั้นให้เป็นอวัยวะทั้งหลายของ
หญิงโสเภณีได้หรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่น
นั้นเลย

6:16 อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนซึ่ง
ผูกพันกับหญิงโสเภณีก็เป็นกายอันเดียวกัน เพราะ
พระองค์ตรัสว่า ‘เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออัน
เดียวกัน’

6:17 แต่คนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นจิต
วิญญาณอันเดียวกัน

6:18 จงหนีเสียจากการล่วงประเวณี บาปทุกอย่าง

ที่มนุษย์กระทำนั้นก็อยู่ภายนอกร่างกาย แต่คนที่
ล่วงประเวณีก็ทำบาปต่อร่างกายของตัวเอง
6:19 อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกาย
ของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจาก
พระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง
6:20 เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา
เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกาย
ของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่ง
เป็นของพระเจ้า

ร่างกายของคริสเตียนเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เราเชื่อว่าในเมืองโครินธ์สมัยโบราณ เหมือนที่ผู้คนทำกันวันนี้ คริสเตียนทั้งหลายที่เปี่ยมราคาและไม่มี
วินัยหาข้ออ้างให้การถูกเนื้อหนังดึงไปอยู่เสมอ การที่ร่างกายร่ำร้องหาเซ็กซ์ และการทดลองเหล่านั้นที่มีอยู่ใน
อารยธรรมที่ตระหนักเรื่องเซ็กซ์อย่างที่เราพบว่ามีที่เมืองโครินธ์ ดังนั้นเปาโลต้องจัดการเรื่องนี้จนกว่าพวกเขาจะ
เกลียดชังการล่วงประเวณีและมองเห็นความชั่วของมัน ร่างกายของคริสเตียนนั้นศักดิ์สิทธิ์ในแบบที่พิเศษ
เนื่องจากมันเป็นบ้านของพระวิญญาณของพระเจ้า ร่างกายนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และเราถูกบอกเช่นนั้นในโรม 12:1 ว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดย
บรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็น
ที่พอพระทัยแด่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน” ร่างกายนี้เป็นของพระเจ้า มือของคุณ เท้า
ของคุณ ดวงตาของคุณ หูของคุณเป็นของพระองค์และควรถูกเก็บรักษาไว้เพื่อพระองค์ ร่างกายนี้จะถูกฟืน
คืนซีฟ เหมือนอย่างที่เราเคยเห็นของพระเยซูถูกฟืนคืนซีฟ และดังนั้นจึงมีบางสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นพิเศษซึ่งวันหนึ่ง
เกี่ยวกับร่างกายของคริสเตียน

และการเทียมแอกใด ๆ ของคริสเตียนทั้งหลายกับคนที่ไม่รอดเป็นสิ่งที่ไม่ดี แต่โดยเฉพาะอย่างการ
ล่วงประเวณีเป็นสิ่งที่ไม่ดี คือการทำให้อวัยวะของพระคริสต์เป็นอวัยวะของหญิงโสเภณี! พระคำข้อนี้กล่าวด้วย
ความเดือดดาลว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

ความสัมพันธ์ด้านเซ็กซ์เป็นเรื่องที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งถูกเจตนาไว้เมื่อพระเจ้าทรงเชื่อมชายคนหนึ่งกับหญิงคน
หนึ่งเข้าด้วยกันในการสมรสและเขาสองคนกลายเป็นเนื้อหนังเดียวกัน และดังนั้นสามีกับภรรยาจึง “เหมือน

เป็นทนายรับพระคุณแห่งชีวิตร่วมกัน” คือนำชีวิตใหม่ให้เป็นขึ้นมา และการร่วมสนทนานั้น ซึ่งควรดำรงอยู่ชั่วชีวิตและถูกแยกตั้งไว้โดยการอวยพรของพระเจ้าแบบถาวร ไม่ควรเป็นการเชื่อมคริสเตียนคนหนึ่งเข้ากับหญิงโสเภณีคนหนึ่ง ลูกของพระเจ้าคนหนึ่งกับลูกของพญามารคนหนึ่ง เพื่อความเพิดเพลินอันผิดบาปนอกกฎหมายและนอกหน้าที่และอธิสิทธิ์ตามปกติ

การล่วงประเวณีเป็นการทำบาปต่อร่างกายอย่างหนึ่งในแบบที่บาปอื่น ๆ ไม่เป็น

แต่ข้อ 19 บอกเราว่า “ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง” โรม 8:10 กล่าวสิ่งเดียวกัน: “และถ้าพระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่านแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะเหตุบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะเหตุความชอบธรรม”

คือนั่นก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน พระเยซูทรงสัญญาเรื่องการสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณในอนาคต: “เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายและจะประทับอยู่ในท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 14:17) การสถิตอยู่ภายในของพระวิญญาณในร่างกายของคริสเตียนแต่ละคนก็ถูกสัญญาไว้เช่นกันในยอห์น 7:37-39:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)”

พระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี แต่เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและทรงปรากฏในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของพระองค์ เราก็ถูกบอกในยอห์น 20:22 ว่าพระองค์ “ทรงระบายลมหายใจออกบนพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” วันนั้นพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงย้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทุกคน ตามที่เราเข้าใจมัน และบัดนี้เมื่อผู้ใดได้รับการบังเกิดจากพระวิญญาณ พระวิญญาณก็ทรงสถิตอยู่ภายในร่างกายของผู้เชื่อใหม่คนนั้นและทรงทำให้ร่างกายนั้นเป็นวิหารของพระองค์

ไม่มีวิหารอื่น ๆ ของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกแล้วตอนนี้ พระเยซูทรงคร่ำครวญเพราะกรุงเยรูซาเล็มและตรัสว่า “ดูเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’” (ลูกา 13:35) เราเชื่อว่าเมื่อมานของพระวิหารนั้นถูกฉีกเป็นสองท่อนจากบนลงล่างตอนที่พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงกางเขน พระเจ้ากำลังตรัสแก่ชาวโลกว่าบัดนี้พระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็มนั้นว่างเปล่าแล้วและพิธีการทั้งหลายที่นั่นซึ่งเป็นภาพของข่าวประเสริฐก็ไร้ค่าแล้วตอนนี้

ศาสตพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวไว้ถูกต้องแล้วว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ในพระ

วิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้แผ่นดินโลกทั้งสัณอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด” (ฮบ. 2:20) เพราะว่า
เหนือพระที่นั่งกรุณาในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น สงวราศีเซคินาห์คือการสถิตอยู่ด้วยแบบมีชีวิตของพระเจ้า ผมคิดว่า
นั่นเป็นเหมือนกับเสาเมฆตอนกลางวันและเสาไฟตอนกลางคืนซึ่งนำลูกหลานของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร แต่
บัดนี้พระเจ้าเองโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงย้ายเข้ามาอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายและพระเจ้า
ไม่ทรงมีพระวิหารอื่นบนแผ่นดินโลกแล้ว

น่าสังเกตที่ว่าไม่มีอาคารคริสตจักรสักแห่งเลยถูกกล่าวถึงในภาคพันธสัญญาใหม่ ในสมัยนั้นมีอาคารค
ริสตจักรบ้างไหม? ถ้ามี พระเจ้าก็ทรงระมัดระวังเป็นพิเศษที่จะไม่มีใครเคารพเทิดทูนอาคารเหล่านั้นหรือให้
เกียรติพวกมัน พระเจ้าไม่ทรงอาศัยอยู่ในอาคารคริสตจักรทั้งหลาย ในบ้านเรือนที่คริสเตียนทั้งหลายอธิษฐาน
และอ่านพระวจนะของพระเจ้าและชื่นบานในการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ก็เกือบเป็นนิเวศหลังหนึ่งของ
พระเจ้ามากกว่าอาคารคริสตจักร ฉะนั้นมันจึงผิดที่จะพูดถึง “การให้ความเคารพยำเกรงต่อพระนิเวศของ
พระเจ้า” เราควรเคารพสิทธิต่าง ๆ ของผู้อื่น เราควรแน่ใจว่าการประชุมนมัสการเป็นไปอย่างมีระเบียบ
เรียบร้อย ปราศจากความสับสนวุ่นวาย เราควรเคารพคนของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ทรงมีวิหารบนแผ่นดินโลก
นอกจากร่างกายมนุษย์ ไม่มีหอประชุมคริสตจักรใดควรถูกเรียกว่า “สถานบริสุทธิ์” มันไม่ใช่

โอ คริสเตียนเอ๋ย คุณถูกซื้อแล้วด้วยราคาหนึ่ง! ด้วยราคาที่แสนแพง พระเยซูคริสต์ได้ทรงทนทุกข์เพื่อ
เราและทรงซื้อเราให้พระเจ้าแล้ว มันคงเป็นการไม่เชื่อตรงที่คริสเตียนคนใดจะอ้างว่าตนมีสิทธิที่จะดำเนินชีวิต
ของตนโดยไม่ถูกนำทาง ไม่ถูกควบคุม ไม่ถูกกำกับดูแลโดยพระวิญญาณผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้า

1 โครินธ์ 7

ข้อ 1-9:

7:1 บัดนี้เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายซึ่งพวกท่านได้เขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่แต่งงานผู้หญิงเลย	ล่อลวงพวกท่านเพราะเหตุการณ์ขาดความอดกลั้นของพวกท่าน
7:2 แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง	7:6 แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้โดยได้รับอนุญาต และไม่ให้เป็นพระบัญชา
7:3 จงให้สามีปฏิบัติหน้าที่อันพึงปฏิบัติต่อภรรยา และจงให้ภรรยาปฏิบัติต่อสามีเช่นเดียวกัน	7:7 ด้วยว่าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานที่เหมาะสมสำหรับตนเองจากพระเจ้า คนหนึ่งตามอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งตามอย่างนั้น
7:4 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่สามีมี และในทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตนเอง แต่ภรรยา	7:8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังไม่แต่งงานและพวกหญิงม่ายว่า เป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขาถ้าพวกเขาอยู่เหมือนอย่างข้าพเจ้า
7:5 พวกท่านอย่าฉ้อโกงสิทธิ์ของกันและกัน เว้นแต่ได้ตกลงกันไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อพวกท่านจะสามารถอุทิศตัวเองต่อการอดอาหารและการอธิษฐาน และจงมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อไม่ให้ซาตาน	7:9 แต่ถ้าพวกเขายังใจไม่ได้ก็จงให้พวกเขาแต่งงานเสียเถิด เพราะว่าการแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน

การสมรสเป็นทีนับถือ และพระเจ้าทรงอวยพร

“เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่แต่งงานผู้หญิงเลย” (ข้อ 1) นั่นดูเหมือนแปลกไหม? จำไว้ว่าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า “ไม่สมรส และไม่ถูกยกให้ในการสมรส” และในสภาพอันสมบูรณ์ของร่างกายที่ฟื้นคืนชีพและได้รับสง่าราศี เราจะไม่สมรส ดังนั้นถ้าไม่มีความปรารถนาอันแรงกล้าหรือความกดดันผิดธรรมชาติของสัญชาตญาณเซ็กส์ คน ๆ หนึ่งอาจพบชีวิตที่ได้รับการอวยพรและมีความสุขได้โดยไม่ต้องสมรส

แต่เนื่องจากสัญชาตญาณเซ็กส์มีกำลังมากกว่าสัญชาตญาณอื่นโดยกเว้นการเอาชีวิตรอด เราจึงถูกบอกว่า ต้องมีการทุ่มเทแบบสิ้นสุดใจ เหมือนอย่างของเปาโล และรูปแบบที่สูงสุดของความรักแบบคริสเตียน และการให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ครอบครอง เหมือนที่พระเยซูตรัสถึงในลูกา 14:26 จนถึงขนาดที่ว่าเพื่อพระคริสต์คน ๆ หนึ่งถึงกับยอม “เกลียดชังบิดาของตน และมารดา และภรรยา และบุตรทั้งหลาย และพี่น้องชายและพี่น้องหญิง ไข่แล้ว และชีวิตของตนเองด้วย” เพื่อที่จะเป็นสาวกคนหนึ่งของพระคริสต์ มีแต่ความรักที่มากขึ้นเกินกว่าใคร ๆ เพื่อพระคริสต์และการสาละวนอยู่กับการงานของพระองค์ จะทำให้ชายและหญิงปกติทั้ง

หลายเป็นสุขใจที่จะดำเนินชีวิตโดยปราศจากความทุกข์และพระพรปกติของชีวิตคู่และครอบครัวและลูก ๆ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความสนใจและสุขภาพกายของเช็กส์ ซึ่งมีพลังมากจริง ๆ ได้ถูกสร้างมาแบบนั้นโดยแผนการของพระเจ้า: ประการแรกคือเพื่อการทิวทัศน์และประการที่สองคือเพื่อความสุขและความสบายของสามีและภรรยา แต่เปาโลและคนอื่น ๆ อีกไม่กี่คนได้ค้นพบว่าสุขภาพกายและแรงดึงดูดทางเพศทั้งหมดนั้นถูกทำให้ระเหิด ได้รับการเติมเต็ม ในความรักเพื่อพระคริสต์และงานของพระองค์

พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 19:12 ว่า “ด้วยว่ามีคนที่บางคน ซึ่งเป็นคนที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาของตน และมีคนที่บางคน ซึ่งถูกมนุษย์กระทำให้เป็นคนที่ และมีคนที่บางคน ซึ่งกระทำตัวเองให้เป็นคนที่ เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ใครสามารถรับได้ ก็จงให้เขาได้รับเอาเถิด” เห็นได้ชัดว่ามีไม่กี่คนตั้งใจแล้วที่จะเป็นคนโสดที่มีความสุข แต่คนอื่น ๆ ก็ไม่ได้ตั้งใจเช่นนั้น และแต่ละคนก็ควรรับเอาที่ทางและแผนการแห่งชีวิตที่พระเจ้าประทานให้แก่ตน

ชีวิตเช็กส์ที่ปกติในการสมรสก็ไม่มีข้อห้ามต่าง ๆ นอกจากสิ่งที่ความรักและความกรุณาและความสุขร่วมกันเรียกร้อง ตามที่เราเห็นในข้อ 4 และ 5 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน มันเป็นส่วนหนึ่งของสามีของเธอ สามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน มันเป็นส่วนของภรรยาของเขา เขาทั้งสองต้องเติมเต็มกันและกันและแต่ละฝ่ายต้องไม่ฉ้อโกงอีกฝ่าย ในที่ ๆ พระเจ้าไม่ได้ทรงตั้งกฎใด ๆ มนุษย์ก็ไม่ควรตั้งกฎ

และในที่นี่เราถูกบอกว่าสามีและภรรยาอาจยินยอมที่จะแยกห่างกันสักพัก เพื่อที่จะอุทิศตัวต่อการอดอาหารและการอธิษฐาน แต่นั่นก็เป็นเพียงเรื่องที่ถูกอนุญาต มันไม่ได้ถูกบัญชา แม้กระนั้น พวกเขาไม่ควรแยกห่างกันนานพอที่จะทำให้เกิดการทดลองหรือความปรารถนาที่ผิดธรรมชาติและเป็นเรื่องหงุดหงิดแก่คนทั้งสอง

ใช่แล้ว เปาโลอยากให้ทุกคนร้อนรนด้วยความห่วงใยอันบริสุทธิ์เพื่อจิตวิญญาณทั้งหลายและการสาละวนอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าและงานของพระองค์จนพวกเขาไม่จำเป็นต้องแต่งงาน ฉะนั้นถ้าผู้ใดเป็นโสดหรือเป็นฝ่ายและไม่มีความจำเป็นอะไร ก็ให้ผู้นั้นมีความสุขที่จะอยู่เป็นโสดต่อไป แต่การแต่งงานก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน ดีกว่าที่จะเป็นทุกข์เพราะความปรารถนาที่ไม่ได้รับการเติมเต็ม เราถูกบอกเช่นนั้น

ข้อ 10-16:

7:10 และสำหรับคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง
แต่มิใช่ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า
อย่าให้ภรรยาไปจากสามีของตน
7:11 แต่ถ้านางไปแล้ว จงให้นางเป็นโสดต่อไป
หรือจงให้นางกลับคืนดีกันกับสามีของนาง และ

อย่าให้สามีไล่ภรรยาของตนไปเสีย
7:12 แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกว่า ไม่ใช่
องค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่
เชื่อ และนางพอใจที่จะอาศัยอยู่กับสามี อย่าให้
สามีไล่นางไปเสีย

7:13 และผู้หญิงซึ่งมีสามีที่ไม่เชื่อ และถ้าสามี
พอใจที่จะอาศัยอยู่กับนาง อย่าให้นางทิ้งสามีนั้น
เลย

7:14 ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้
บริสุทธิ์โดยทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อนั้นได้
รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางสามี มิฉะนั้นลูก
ๆ ของพวกท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็
บริสุทธิ์

7:15 แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะไป ก็จงให้เขาไปเถิด พี่
น้องชายหญิงไม่ถูกผูกมัดในกรณีดังกล่าว แต่
พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่สันติสุข

7:16 เพราะท่านทราบอะไรเล่า โอ ท่านผู้เป็น
ภรรยา ว่าท่านจะช่วยสามีของตนให้รอดได้หรือไม่
หรือท่านทราบได้อย่างไรเล่า โอ ท่านผู้เป็นสามี ว่า
ท่านจะช่วยภรรยาของตนให้รอดได้หรือไม่

การสมรสต้องไม่ถูกทำลาย

ภรรยาต้องไม่ไปจากสามีของตน ถ้าชีวิตคู่ของคุณดูเหมือนจะเกินทนและเธอรู้สึกว่าเธอไม่สามารถอยู่กิน
กับเขาได้อีก ก็ “จงให้นางเป็นโสเภณีต่อไป หรือจงให้นางกลับคืนดีกันกับสามีของนาง” และสามีต้องไม่ไล่ภรรยา
ไปเสีย

นี่เป็นการทวนซ้ำคำบัญชาที่พระเยซูได้ประทานให้: เปาโลจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอสั่ง แต่มิใช่
ข้าพเจ้า แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชา” เขาอ้างอิงถึงคำบัญชานั้นของพระเยซูเจ้าในหนังสือพระกิตติคุณ: ใน
มัทธิว 5:31,32 และ 19:3-12; มาระโก 10:1-12; ลูกา 16:18 มาระโกและลูกการายงานคำตรัสของพระเยซูที่
ว่า “เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราดจากกันเลย” และมีอีกว่า “ผู้ใดก็ตามที่
จะหย่าภรรยาของตน และไปแต่งงานกับหญิงคนอื่น ก็เล่นชู้ต่อนาง และถ้าผู้หญิงคนหนึ่งจะหย่าสามีของตน
และไปแต่งงานกับชายคนอื่น หญิงนั้นก็เล่นชู้” (มาระโก 10:9,11,12) แต่ในข้ออ้างอิงสองข้อนั้นในมัทธิว พระ
เยซูทรงเพิ่มเงื่อนไขสำหรับการหย่าร้างว่า “ยกเว้นสำหรับสาเหตุการล่วงประเวณี”

บางคนชอบทำให้เกิดการแบ่งแยกว่าการล่วงประเวณีคือ บาปที่กระทำก่อนแต่งงานและการเล่นชู้
คือบาปที่กระทำหลังแต่งงาน นี่ดูเหมือนจะไม่ใช่การตีความตามพระคัมภีร์ เพราะว่าในกรณีนี้ผู้ชายคนนั้นใน 1
โครินธ์ 5:1 และข้ออื่น ๆ ที่ตามมาได้ทำการล่วงประเวณีกับแม่เลี้ยงของตน แน่แน่นอนนางแต่งงานแล้วและ
เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าเขาก็แต่งงาน ไม่ใช่เลย การล่วงประเวณีเป็นบาปเดียวกันกับการเล่นชู้และถูกครอบคลุมอยู่ใน
บาปชนิดเดียวกันของบัญญัติสิบประการนั้นที่ว่า “เจ้าอย่าเล่นชู้” อย่างไรก็ตาม การล่วงประเวณีดูเหมือนจะ
บ่งบอกถึงบาปที่ทำซ้ำ ๆ หรือติดเป็นนิสัย คำกรีกคือ พอร์เนอูโอ และคำเรียก คนล่วงประเวณีในพระคัมภีร์ก็
เป็นรูปแบบหนึ่งของคำเดียวกัน ดังนั้นการล่วงประเวณี นั่นคือ การเล่นชู้ที่ถูกทำต่อไป จึงเป็นเงื่อนไขที่ยอมให้
ยุติชีวิตคู่ได้ การหย่าร้างไม่ได้ถูกบัญชาในกรณีเช่นนี้แต่ถูกอนุญาตให้กระทำได้ตามคำตรัสของพระผู้ช่วยให้
รอดในมัทธิว 5:31,32 และมัทธิว 19:9

ทว่าการหย่าร้างก็เป็นเรื่องที่น่าซึ้งอยู่เสมอและผิด และหากเป็นไปได้ มันก็ถูกต้องเสมอที่จะกลับคืนดีกันและทำให้ชีวิตคู่กลับคืนดังเดิม บางครั้งหากการทำตัวเป็นหญิงโสเภณีหรือการเล่นชู้ตั่วไปในส่วนของภรรยาดูเหมือนทำให้ชีวิตคู่ดำเนินต่อไปอย่างเหมาะสมไม่ได้ นี่ก็อาจเป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับการมั่วผู้หญิงต่อไปไม่เลิกในส่วนของสามี

การหย่าร้างให้สิทธิ์ที่จะแต่งงานใหม่ไหม? เราต้องจำข้อ 11 ให้ขึ้นใจ: ภรรยาควร “เป็นโสดต่อไปหรือจงให้นางกลับคืนดีกันกับสามีของนาง”

อย่างไรก็ตาม มีบางครั้งที่มีผู้คนด่วนตัดสินใจจบชีวิตคู่และจากนั้นก็ไปแต่งงานกับคนอื่นอีก ในกรณีเช่นนั้น ชีวิตคู่แรกถูกทำลายแล้วและดูเหมือนไม่สามารถกลับคืนดังเดิมได้อีก และการอยู่กับสามีใหม่หรือภรรยาใหม่คงจะเหมือนกับการเล่นชู้ตั่วไปนอกชีวิตคู่ ซึ่งแน่นอนว่าทำให้การหย่าร้างเป็นเรื่องที่อนุญาตให้กระทำได้ในบางครั้ง ตามที่พระเยซูดูเหมือนจะสอนในมัทธิว 5:31,32 และในมัทธิว 19:9

ในพระคัมภีร์ การหย่าร้างมีความหมายเหมือนที่มันเป็นในภาษาทั่วไปวันนี้ ที่ว่าบ้านถูกทำลาย ที่ว่าคนสองคนที่เคยเกี่ยวข้องกันไม่ได้สมรสกันอีกต่อไป

อันที่จริง ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมการหย่าร้างถูกอนุญาตให้กระทำได้โดยมีเงื่อนไขน้อยกว่าที่ถูกเรียกร้องในภาคพันธสัญญาใหม่ พระราชบัญญัติ 24:1-4 กล่าวว่าเมื่อหญิงคนใดถูกหย่าแล้ว นางก็มีสามีแค่คนเดียว และชายคนนั้นที่นางแต่งงานด้วยครั้งแรกและจากนั้นก็หย่าถูกเรียกว่า “สามีคนก่อนของนาง” ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่ภาษาตามพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่าคนที่หย่าแล้วและแต่งงานใหม่ “มีภรรยาที่มีชีวิตอยู่สองคน”

การหย่าร้างเป็นเรื่องที่น่าซึ้งอยู่เสมอ เป็นอุปสรรคเสมอและไม่ควรถูกส่งเสริมให้กระทำเด็ดขาด แต่เมื่อบาปที่เลวร้ายได้ถูกกระทำและผู้กระทำกลับใจจากบาปนั้นแล้ว บางครั้งก็ไม่มีสิ่งใดที่จะทำได้นอกจากการขอการยกโทษ ถ้าผู้ใดก่อเหตุฆาตกรรม เขาก็ไม่อาจนำเหยื่อกลับมามีชีวิตได้อีก เขาได้แต่ขอการยกโทษสำหรับอาชญากรรมที่ตนได้ก่อ ถ้าผู้ใดทำลายชีวิตคู่อย่างคนชั่วและจากนั้นก็แต่งงานกับอีกคน ก็ดูเหมือนว่าไม่มีหนทางใดที่จะแก้ไขบาปของการหย่าร้างนั้น แต่บาปนั้นก็ยกโทษให้ได้แก่ผู้ที่กลับใจใหม่

บางครั้งมนุษย์เรียกร้องให้การสมรสสองนั้นเป็นโมฆะ พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องเช่นนั้น และเราไม่มีสิทธิอำนาจที่จะทำอย่างนั้นเช่นกัน

เราไม่เชื่อว่าข้อกำหนดเหล่านั้นที่ว่าศิษยาภิบาลคนหนึ่งต้องเป็น “สามีของภรรยาคนเดียว” (1 ทธ. 3:2) เจาะจงหมายถึงคนที่หย่าแล้ว ไม่มีนักเทศน์คนใดควรหย่าร้าง แต่บางครั้งชีวิตคู่ที่พังทลายก็เกิดขึ้นก่อนการกลับใจเชื่อ และพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าว และเราไม่ควรกล่าว ว่าเมื่อบาปหนึ่งในอดีตได้รับการยกโทษแล้ว และคน ๆ นั้นได้ทำทุกสิ่งเพื่อแก้ไขบาปนั้นแล้ว ว่าเขาไม่สามารถที่จะได้รับการยกโทษและว่าเขาไม่สามารถถูกพระเจ้าใช้การได้ตอนนี้

เมื่อเกิดการหย่าร้างขึ้นแล้ว ก็เกิดความอับอายสอสดุและเหตุให้ตีเตียน เราไม่ควรส่งเสริมมัน เพราะมันเป็นสิ่งที่ผิดจริง แต่นี่ก็เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับบาปอื่น ๆ ที่น่าเกลียด ถ้าผู้ใดเมาสุราหรือก่อเหตุอาชญากรรมไปแล้ว นั่นก็ทำให้เขาขาดคุณสมบัติที่จะรับใช้สาธารณชนไปชั่วระยะหนึ่ง หรือจนกว่าเขาจะพิสูจน์ตัวเองโดยการดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าและมีความถ่อมใจ

แต่เปาโลกล่าวว่า “แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกว่า ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 12) เขาไม่ได้หมายความว่าเลยสักนิดว่าคำบัญชาของเขาไม่ได้รับการคล้อยใจ ไม่ใช่เลย สิ่งที่เขากำลังกล่าวก็คือว่า นี่เป็นการเปิดเผยเพิ่มเติมจากพระเจ้านอกเหนือจากสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้ตรัสไว้แล้วในหนังสือพระกิตติคุณ พระเยซูไม่ได้ตรัสถึงการอยู่กับคู่ชีวิตที่ไม่รอดของคริสเตียนในบันทึกพระกิตติคุณ

ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่าในกรณีเช่นนั้น การสมรสไม่ควรถูกทำลายเพียงเพราะว่าคน ๆ หนึ่งเป็นคริสเตียนและคู่ชีวิตอีกคนไม่เป็น แน่แน่นอนว่าหุบเหวอันกว้างใหญ่ที่กั้นอยู่ระหว่างลูกของพระเจ้าคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้วกับลูกของพญามารคนหนึ่งที่ยังไม่กลับใจเชื่อก่อให้เกิดคำถามหลายอย่าง ก่อให้เกิดความยุ่งยากและความวุ่นวายในใจของคริสเตียนจำนวนมากที่ตกอยู่ในสภาพนั้น แต่การสมรสเป็นสัญญาถาวร ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันไว้ด้วยกันแล้ว มนุษย์ต้องไม่ทำให้พรากจากกัน มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่บางครั้งผู้คนจะกล่าวว่าชีวิตคู่ไม่ได้ถูกสร้างในสวรรค์ ดังนั้นมันจึงโอเคที่จะทำลายมันเสีย หากเป็นเช่นนั้นไม่ ที่ใดที่รัฐบาลมนุษย์รับรองการสมรส พระเจ้าก็ทรงถือว่าการสมรสนั้นมีผลผูกพัน คริสเตียนที่มีคู่สมรสที่ยังไม่รอดควรอยู่กับคู่สมรสนั้นอย่างอดทนและด้วยความรัก

“ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางภรรยา” (ข้อ 14) นั่นแค่หมายความว่า การสมรสนั้นชอบด้วยกฎหมายและลูกเหล่านั้นชอบด้วยกฎหมาย เพราะว่าการสมรสนั้นเป็นการสมรสที่น่านับถือ

“แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะไป ก็จงให้เขาไปเถิด” (ข้อ 15) บางครั้งคริสเตียนคนใดที่ดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าแบบเต็มທີ່ก็ทำให้คู่สมรสไม่พอใจ ไม่ใช่เพราะว่าคริสเตียนคนนั้นเจ้าอารมณ์หรือใจดำหรือดื้อรั้นแต่เพราะว่าคนที่ไม่รอดนั้นเกลียดชังพระคริสต์และความเชื่อแบบคริสเตียน ผมคิดว่านั้นเป็นเรื่องที่ไม่ค่อยเกิด ถ้าสามีที่ไม่เชื่อจะไป ขอให้เขาไปเถิด

“พี่น้องชายหญิงไม่ถูกผูกมัดในกรณีดังกล่าว แต่พระเจ้าได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่สันติสุข” (ข้อ 15) Dr. Ironside ดูเหมือนจะคิดว่านั้นหมายความว่าถ้าคู่สมรสที่ไม่เชื่อไม่ยอมใช้ชีวิตคู่ร่วมกันต่อไป คริสเตียนผู้นั้นก็มีสิทธิ์ที่จะหย่า เราไม่ทราบเนื่องจากพระคำตรงนี้ไม่ได้กล่าวชัดเจน แต่แน่นอนว่าคริสเตียนไม่ถูกผูกมัดให้ต้องอยู่กับคู่สมรสที่ไม่รอดผู้ซึ่งไม่ต้องการเขาหรือเธอแล้ว

ว่า: “เช่นกัน พวกท่าน ภรรยาทั้งหลาย จงบนอบเชื่อฟังสามีของพวกท่าน เพื่อว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดไม่เชื่อฟัง พระวณะ พวกเขา โดยปราศจากพระวณะนั้น จะได้ถูกจูงใจโดยการประพุดติของภรรยาด้วย ขณะที่พวกเขา สังเกตดูการประพุดติอันบริสุทธิ์ของพวกท่าน พร้อมด้วยความยำเกรง” ภรรยาที่ดำเนินตามทางพระเจ้าผู้ซึ่งรัก สามีของตน ที่เชื่อฟังเขา ตามที่พระคัมภีร์บัญชา แน่แน่นอนว่าจะเป็นภรรยาที่ให้ความรักและความช่วยเหลือมาก ขึ้นและจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อสามีที่ไม่ตามพระเจ้า ดังนั้นคู่สมรสที่เป็นคริสเตียนจึงควรที่จะสามารถชนะอีก ฝ่ายที่ไม่รอดมาได้ เพราะว่าคนที่ฝ่ายหนึ่งรอดแล้วตอนนี้และอีกฝ่ายยังไม่รอดไม่ใช่เหตุผลอันแท้จริงสำหรับการหย่าร้าง

ข้อ 17-27:

7:17 แต่ตามที่พระเจ้าได้แจกจ่ายแก่ทุกคนอย่างไร ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกทุกคนอย่างไร ก็จงให้เขาดำเนินอย่างนั้น และข้าพเจ้ากำหนดไว้ ตามนั้นในคริสตจักรทั้งหมด

7:18 มีชายคนใดที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อได้เข้าสู่ สหพันธแล้วหรือ อย่าให้เขากลายเป็นเหมือนไม่ได้ เข้าสู่สหพันธเลย มีคนใดที่ได้รับการทรงเรียกเมื่อมิได้ เข้าสู่สหพันธหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่สหพันธเลย

7:19 การเข้าสู่สหพันธไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสู่ สหพันธไม่สำคัญอะไร แต่การรักษาพระบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้านั้นต่างหากที่สำคัญ

7:20 จงให้ทุกคนอยู่ต่อไปในการทรงเรียกเดียวกับ ที่เขาอยู่เมื่อเขาได้รับการทรงเรียกนั้น

7:21 ท่านได้รับการทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ หรือ อย่าสนใจเรื่องนั้นเลย แต่ถ้าท่านสามารถได้ ตัวให้เป็นไทได้ก็ควรไถ่ดีกว่า

7:22 เพราะผู้ใดที่ได้รับการทรงเรียกในองค์พระผู้ เป็นเจ้าเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ก็เป็นเสรีชนขององค์

พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่ได้รับการทรงเรียก เมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นก็เป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์

7:23 พวกท่านได้ถูกซื้อไว้แล้วตามราคา พวกท่าน อย่าเป็นพวกผู้รับใช้ของมนุษย์เลย

7:24 พี่น้องทั้งหลาย ในฐานะอันใดที่เขาอยู่เมื่อได้ รับการทรงเรียก จงให้ทุกคนอยู่ต่อไปกับพระเจ้า ในฐานะนั้น

7:25 บัดนี้เกี่ยวกับพวกหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นของข้าพเจ้า เหมือน เป็นผู้ที่หนึ่งที่ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อเป็นคนสัตย์ซื่อ

7:26 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า เป็นการดี สำหรับความยุ่งยากในปัจจุบันนี้ ข้าพเจ้าขอกล่าว ว่า เป็นการดีที่ผู้ชายจะอยู่อย่างนี้

7:27 ท่านผูกพันอยู่กับภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่อง ที่จะได้รับการปลดปล่อยเลย ท่านได้รับการปลด ปล่อยจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย

คริสเตียนจะต้องพอใจกับที่ได้ก็ตาม

ที่พระเจ้าทรงให้เขาอยู่

มันเป็นส่วนหนึ่งแห่งธรรมชาติเก่าฝ่ายเนื้อหนังของเราที่จะไม่พึงพอใจ ที่จะพร่ำบ่นเกี่ยวกับสถานการณ์ต่าง ๆ ของเรา ที่จะอยากให้มีการเปลี่ยนแปลง ดังนั้นคริสเตียนจึงอาจโต้เถียงกับตัวเองว่าตนอาจเป็นคริสเตียนที่ดีกว่าเดิมหากตนได้อยู่ที่อื่น หากตนเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งอื่น หรือหากตนเป็นสมาชิกของคริสตจักรอื่น หรือหากตนมีภรรยาอื่น

แต่ความไม่พอใจนี้ก็ผิดแบบเหมารวม “พระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญานแห่งความกลัวให้แก่พวกเรา แต่แห่งฤทธิ์เดช และแห่งความรัก และแห่งความคิดที่ปกติดี [มั่นคง]” และดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีก็ได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและถวายคำสรรเสริญ ด้วยส่งาราคีของข้าพระองค์” (สดด. 108:1) และในเพลงสดุดี 112:7,8 มีกล่าวไว้เกี่ยวกับ “คนดี” ว่า “เขาจะไม่กลัวข่าวร้ายทั้งหลาย ใจของเขามั่นคง โดยวางใจในพระเยโฮวาห์ ใจของเขาแน่นแฟ้น เขาจะไม่กลัว” ดังนั้น คำบัญชาของพระเจ้าในที่นี้ก็คือว่า เราต้องพอใจในที่ ๆ พระเจ้าทรงให้เราอยู่

คน ๆ หนึ่งได้เข้าสู่หนตเป็นยิวแล้วใช่ไหม? ฉะนั้นขอให้เขาเป็นคริสเตียนยิวแต่ไม่ปิดบังข้อเท็จจริงที่ว่า เขาเป็นยิวคนหนึ่งและไม่ตัดขาดสายสัมพันธ์ของเขากับผู้คนที่เขารักและมิตรสหายและพระพรนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกยิว

คน ๆ หนึ่งเป็นคนต่างชาติที่ไม่ได้เข้าสู่หนตหรือ? แน่แน่นอนว่า อย่าให้เขาพยายามเลียนแบบพวกยิวเลย อย่าพยายามที่จะปฏิบัติตามพระราชบัญญัติด้านพิธีการ การไม่พอใจกับมรดกของตนเองเป็นสิ่งที่ผิด

คน ๆ หนึ่งได้รับการทรงเรียก “ขณะเป็นคนรับใช้” อยู่หรือ? นั่นคือ เป็นทาส (คำกรีกคือ ดอูลอส) บัดนี้มันเป็นความจริงที่ว่าผลกระทบอันใหญ่หลวงของความเชื่อแบบคริสเตียนในสิ่งที่เราได้รับคำบัญชาให้รักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตัวเอง สุดท้ายแล้วจะยกเลิกความเป็นทาสในท่ามกลางเหล่าคริสเตียน แต่คนที่ เป็นทาสไม่ควรแสวงหาการปฏิบัติหรือแสวงหาที่จะหลีกเลี่ยงข้อผูกมัดเหล่านั้นแห่งสถานะของเขา พระเจ้าทรงอนุญาตการตกเป็นทาสภายใต้สถานการณ์บางอย่างในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม และแน่นอนว่า ภายใต้เงื่อนไขบางประการ บางคนที่ยากจนและโหดเขลาอาจมีวิถีแบบทาสดีกว่าบางวิถีชีวิตของตัวเอง ถึงอย่างไรแล้ว ในแต่ละกรณี พระเจ้าก็ทรงทราบสถานะของคน ๆ หนึ่งและทรงอนุญาตให้เป็นเช่นนั้นและเราควรรู้สึกพอใจในที่ ๆ พระเจ้าทรงให้เราอยู่

มันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติอันเห็นแก่ตัวของเราที่ไม่มีใครอยากที่จะรับคำสั่ง ที่เรารู้สึกว่าเราต้องไม่มีเจ้านายมาคอยบงการ เด็กเล็ก ๆ ในเก้าอี้สูง ที่คุณแม่ของเขากำลังใช้ช้อนป้อนอาหารใส่ปากเขาอย่างตั้งใจ กล่าวว่า “หนูอยากทำเอง!” ความตื้อรั้นของบุตรน้อยหลงหายผู้นั้นที่มีต่อบิดาของเขาก็เป็นภาพของธรรมชาติ

ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังในตัวเราทุกคน ความไม่พอใจของคนงานที่มีต่อเจ้านายของตน ความไม่พอใจของพลเมืองที่มีต่อกฎหมายจรรยาและการจำกัดความเร็ว เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งเดียวกัน จงพอใจในที่ ๆ คุณอยู่ แต่ถ้าพระเจ้าทรงปล่อยทาสให้เป็นไท ก็ให้เขาชื่นชมยินดีเถิด เขายังคงเป็นทาสของพระเจ้า ถ้าคนงานได้ขึ้นเป็นหัวหน้าคุมคนงาน ก็ให้เขาชื่นชมยินดีเถิด แต่เขายังคงอยู่ภายใต้คำสั่งต่าง ๆ จากพระเจ้า

ผู้ใดแต่งงานแล้วหรือ ฉะนั้นอย่าแสวงหาที่จะเป็นโสดเลย ในกรณีส่วนใหญ่ คนเหล่านั้นที่ยุติชีวิตคู่ด้วยเหตุผล “ความเข้ากันไม่ได้” หรือการปะทะกันด้านบุคลิกภาพ ในภายหลังพบว่าพวกเขาไม่มีความสุขและพวกเขาได้สูญเสียไปมากกว่าที่ได้มา ใครบางคนกล่าวว่า “ความรักได้ตายไปแล้ว” แต่ชีวิตคู่เป็นสัญญาศักดิ์สิทธิ์ที่จะต้องไม่ถูกละเมิด ผู้คนยังคงใช้ชีวิตคู่ด้วยกันต่อไปเพราะว่าพวกเขามีอุปนิสัยมากพอที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องและเพราะว่าพวกเขารักษาข้อผูกมัดต่าง ๆ ของตน นั่นเป็นเคล็ดลับของความสุขในชีวิตคู่

จดหมายฉบับหนึ่งที่เพิ่งเข้ามาเล่าว่าชายคนหนึ่งไม่มีความสุขกับภรรยาคนที่สองของเขาและปรารถนาที่จะกลับไปหาภรรยาคนแรกผู้ซึ่งเขาได้หย่าแล้ว การหย่าร้างจำนวนมากมาจากความอ่อนแอของธรรมชาติมนุษย์ของเรา ซึ่งโหยหาการเปลี่ยนแปลง จินตนาการว่าคนอื่นมีดีกว่าที่เรา มีว่าหญิงที่อยู่อีกฟากของรั้วนั้นดูเขียวสดกว่า ฯลฯ

“ท่านได้รับการปลดปล่อยจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย” (ข้อ 27) อย่ากระวนกระวายที่จะแต่งงานเลย มันแย่นานนั้นเลยหรือกับการอยู่เป็นโสด และเปลี่ยวเหงา? ที่แย่กว่าการอยู่เป็นโสดก็คือ การแต่งงานกับชายหรือหญิงผิดคน สุภาษิตเก่าแก่กล่าวว่า “รีบแต่งงานเกินไป ระวังน้ำตาจะตกใน” บ่อยครั้งพอมาয় ซึ่งถูกทิ้งให้โดดเดี่ยวเพราะภรรยาของตนเสียชีวิต รู้สึกว่าตนต้องได้รับการปลอบประโลมใจและการมีคนคอยอยู่เคียงข้างเหมือนที่ตนเคยมีแต่ก่อน เขาจึงรีบแต่งงานและพบว่าชีวิตคู่ นั้นไม่ได้รับการอวยพร พบว่าตนถูกจับโดยหญิงคนหนึ่งแสวงหาความมั่นคงและอาจอยากได้เงินของเขาด้วย หญิงสาวคนหนึ่ง ที่รู้สึกว่าการโอกาสของเธอกำลังหลุดลอยไป อาจรีบรับคำขอแต่งงานเพราะว่าดูเหมือนว่ามันเป็นโอกาสเดียวที่เธอจะได้รับแล้ว นั่นก็ไม่ออกมาแบบมีความสุข คนที่เป็นโสดควรรอคอยการอนุมัติที่ชัดเจนของพระเจ้าก่อนแต่งงาน คนเหล่านั้นที่ตั้งต้นแสวงหาการแต่งงานด้วยความกระวนกระวายเกินพอดีอาจพบกับความเศร้าโศกมหาศาล

ศิษยาภิบาลจำนวนมากรู้สึกว่าตนควรย้ายไปอีกแห่งซึ่งเป็นที่ ๆ ตนจะมีโอกาสมากกว่า แต่ถ้าพระเจ้าทรงให้เขาอยู่ที่ ๆ เขาอยู่ตอนนี้ เขาก็ควรอยู่ที่นั่นต่อไปจนกว่าพระเจ้าทรงย้ายเขา บ่อยครั้งมากกว่าที่คน ๆ หนึ่งต้องการความกระตือรือร้นใหม่ ความเชื่อใหม่ การเจิมใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับงานที่ใหญ่โตกว่าเดิมในที่ ๆ เขาอยู่ตอนนี้ ฉะนั้นขอให้คริสเตียนทั้งหลายเรียนรู้ที่จะพอใจและขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรเหล่านั้นในที่ ๆ พวกเขาอยู่ตอนนี้

ข้อ 28-38:

7:28 แต่ถ้าท่านแต่งงาน ท่านก็ไม่ได้ทำผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีแต่งงาน เธอก็ไม่ได้ทำผิด แต่อย่างไรก็ตามคนเช่นนั้นจะมีความยากลำบากในเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าจะเว้นพวกท่านไว้

7:29 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย เวลาใกล้สิ้นมากแล้ว เท่าที่เหลืออยู่นี้ ทุกคนทั้งหลายที่มีภรรยาแล้ว จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่มีภรรยา

7:30 และคนที่ทั้งหลายที่ร้องให้ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ร้องให้ และคนที่ทั้งหลายที่ปีติยินดี จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ปีติยินดี และคนที่ทั้งหลายที่ซื้อ จงเป็นเหมือนกับว่าพวกเขาไม่ถือครองเลย

7:31 และคนที่ทั้งหลายที่ใช้โลกนี้ จงเป็นเหมือนกับว่าไม่ใช้โลกนี้ในทางที่ผิด เพราะความนิยมของโลกนี้จะล่องไป

7:32 แต่ข้าพเจ้าอยากให้อ่านอยู่โดยปราศจากความกระวนกระวาย คนที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเขาจะเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไร

7:33 แต่คนที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลก ว่าเขาจะเป็นที่พอใจของภรรยาของตนอย่างไร

7:34 มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและ

สาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อนางจะบริสุทธิ์ทั้งในร่างกายและในจิตวิญญาณ แต่หญิงที่แต่งงานแล้วก็ใส่ใจในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของโลกนี้ว่านางจะเป็นที่พอใจสามีของตนอย่างไร

7:35 และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากล่าวเพื่อเป็นผลประโยชน์ของพวกท่านเอง มิใช่เพื่อข้าพเจ้าจะเอาแบ่งคล่องพวกท่าน แต่เพื่อสิ่งซึ่งเหมาะสม และเพื่อให้พวกท่านปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว

7:36 แต่ถ้าชายคนใดคิดว่าตนประพฤติดต่อสาวพรหมจารีของตนอย่างไม่เหมาะสม และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยสาวของเธอแล้ว และเห็นว่าจำเป็น จงให้เขาทำสิ่งที่ตนประสงค์ เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด จงให้เขาทั้งสองแต่งงานกันเถิด

7:37 แต่อย่างไรก็ตาม ชายคนใดที่ตั้งใจแน่วแน่ และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่มีอำนาจเหนือความประสงค์ของตนเอง และตั้งใจตั้งมั่นว่าเขาจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว

7:38 ดังนั้นผู้ใดที่มอบหญิงนั้นไว้ในการแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่มอบหญิงนั้นไว้ในการแต่งงานก็ทำดีกว่า

แต่งดีหรือไม่แต่งดี

การสมรสไม่ใช่สิ่งผิด พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมภรรยาคนหนึ่งไว้สำหรับอาดัมและทรงบัญชาเขาว่า “จงมีลูกตก และทวีมากขึ้น และเต็มเต็มแผ่นดินโลก” (ปฐมก. 1:28) อีกครั้ง หลังน้ำท่วมนั้น พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “จงมีลูกตก และทวีมากขึ้น และเต็มเต็มแผ่นดินโลก” (ปฐมก. 9:1) และในฮีบรู 13:4 เราถูกบอกว่า “การ

สมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน”

ผู้คนคิดเอาเองอย่างชัดเจนว่าปกติแล้วศิษยาภิบาลจะต้องแต่งงาน และควรแต่งงาน เพราะคำสั่งนั้นถูกให้ไว้ว่าเขาควรเป็น “สามีของภรรยาคนเดียว” (1 ทธ. 3:2) ดังนั้นการสมรสจึงไม่ใช่สิ่งผิด แผนการของพวกโรมที่ห้ามพวกบาทหลวงไม่ให้แต่งงานนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าบางคนไม่ควรแต่งงาน แต่หลายคนควร และการแต่งงานก็ถูกเรียกในท่ามกลางพวกคริสเตียนอย่างเหมาะสมว่า “การสมรสอันบริสุทธิ์”

แต่ข้อ 29 ถึง 31 เตือนใจเราว่าเวลาก็กสั้นแล้ว ว่าการแต่งงานหรือไม่แต่งงานก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่เมื่อเทียบกับความเป็นสุขชั่วนี้รันดร์ คนที่ร้องไห้เพราะความเหงาหรือชื่นชมยินดีเพราะมีคู่ครอง (ข้อ 30) ก็จะมีคนไม่เข้าใจว่าทำไมการร้องไห้หรือการชื่นชมยินดีเพราะความเปลี่ยวเหงาหรือการมีคู่บั้นโลกล้วนจะผ่านพ้นไป และคนเหล่านั้นที่เป็นเจ้าของหลายสิ่งหรือเป็นเจ้าของเล็กน้อยจะพบว่ามันไม่สำคัญเลยในโลกหน้า

แต่มีพันธะผูกพันและภัยอันตรายหลายอย่างในความสัมพันธ์ของชีวิตคู่ เปาโลได้รับการตลใจให้กล่าวว่า “แต่ข้าพเจ้าอยากให้คุณท่านอยู่โดยปราศจากความกระวนกระวาย” (ข้อ 32) คนที่มีครอบครัวก็มีพันธะผูกพัน มีภาระหลายอย่าง แน่แน่นอนว่าในกรณีของเปาโล ซึ่งเป็นผู้ที่อุทิศตนอย่างสิ้นเชิงเพื่อนำข่าวประเสริฐออกไป ชีวิตคู่คงจะเป็นสิ่งที่ถูกรั้ง เขาได้รับการสนับสนุนทางการเงินเพียงเล็กน้อย เขาไม่มีบ้านเป็นหลักแหล่ง เขาไม่มีเวลาสำหรับพันธะผูกพันเหล่านั้นของภรรยาและครอบครัว และบางครั้งมีขี้นนารีหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐ หรือคริสเตียนอื่นบางคนอาจอุทิศตัวทั้งกลางวันและกลางคืนให้แก่งานของพระเจ้าจนเขาเป็นสุขใจและทำเพื่อพระเจ้าได้มากกว่าโดยไม่ต้องแต่งงานและมีครอบครัว ถึงอย่างไรแล้ว เราต้องพิจารณาว่ามีภาระหลายอย่าง มีความรับผิดชอบหลายประการในชีวิตคู่และสิ่งเหล่านี้อาจจำกัดการใช้ของคน ๆ หนึ่งเพื่อพระเจ้าได้ สามี้อาจถูกทดลองให้เอาใจภรรยาของตนแทนที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ภรรยาอาจถูกทดลองให้เอาใจสามีของตนและไม่แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าเป็นอันดับแรก

เป็นความจริงที่ว่าภรรยาต้องเชื่อฟังสามีของตน ถึงแม้เขายังไม่รอดก็ตาม (1 ปต. 3:1,2) และดังนั้นสามีที่ไม่อยู่ฝ่ายวิญญาณหรือสามีที่ยังไม่รอดจึงอาจจำกัดความมีประโยชน์ของภรรยาได้ ในเรื่องทั้งหมดนี้ความห่วงใยของเปาโลและของเราควรจะเป็น “เพื่อให้พวกท่านปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว” (ข้อ 35)

แต่เช่นเคย เขาต้องเตือนใจเราในข้อ 36 ถึง 38 ว่าการสมรสเป็นสิ่งที่อนุญาตให้กระทำได้ มันไม่ใช่สิ่งผิด และบ่อยครั้งมันก็เป็นส่วนหนึ่งของหนทางที่ดีที่สุดของความสุขและความมีประโยชน์ มันไม่บาปที่จะแต่งงานและมันไม่บาปที่จะอยู่เป็นโสดต่อไป หากใจของคุณมีความสุขได้และถวายหมดทั้งตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

อย่างไรก็ตาม เราได้รับคำเตือนให้ระวังในข้อ 2 ข้างบนว่า “แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการลวง

ประเวณี จงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง” และในข้อ 9, “การแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อน” พระเจ้าไม่ได้ประสงค์ที่จะให้ชายหลายคนเป็นอัครทูต และการสมรสเป็นเรื่องปกติสำหรับคริสเตียนทั่วไป

ข้อ 39, 40:

7:39 ภรรยาก็ถูกผูกมัดโดยกฎหมายตราบิตที่สามี
ของนางยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของนางตายเสีย
แล้ว นางก็มีเสรีภาพที่จะแต่งงานกับชายใดก็ได้ที่
นางประสงค์ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

7:40 แต่นางจะเป็นสุขกว่าถ้านางอยู่คนเดียว ตาม
ความเห็นของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามี
พระวิญญาณของพระเจ้าด้วย

การสมรสคือชีวิต

การสมรสคือ “จนกว่าความตายจะพรากเราจากกัน” เหมือนอย่างที่เราบัญญัติในงานวิวาห์กล่าว
บ่อย ๆ พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”
(มาระโก 10:9) ภรรยาถูกผูกมัด “ตราบิตที่สามีของนางยังมีชีวิตอยู่” ไม่มีวิธีที่ไร้อำนาจในการยุติชีวิตคู่ ตรงนี้
เช่นเดียวกับในมาระโก 10:11,12 และลูกา 16:18 ไม่มีการกล่าวถึงข้อยกเว้น

ปกติแล้วในหมู่คริสเตียนทั้งหลาย การที่คู่สมรสจะกลายเป็นคนเล่นชู้ นั่นคือ คนล่วงประเวณีไม่ยอม
เลิกนั้น คงเป็นกรณีที่ยาก กระนั้นข้อยกเว้นเดียวที่ถูกกล่าวถึงสองหนโดยพระเยซูเจ้าในมัทธิว 5:31,32 และ
มัทธิว 19:9 “และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดก็ตามที่จะหย่าภรรยาของตน หากไม่ใช่เพราะการล่วง
ประเวณี และจะไปแต่งงานกับหญิงคนอื่น เขาก็เล่นชู้ และผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับหญิงซึ่งถูกหย่าแล้วนั้นก็เล่น
ชู้” ดังนั้นทรงอนุญาตให้ข้อยกเว้น ที่เป็นไปได้ ในความเป็นจริงแล้วก็คือ คู่สมรสคนนั้นล่วงประเวณีต่อไป
และได้ “หย่า” ภรรยาคนนั้นแล้ว หรือสามีมีความผิดแล้วในการทำลายชีวิตคู่ในฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นการ
หย่าจึงอนุญาตให้กระทำได้ แม้ไม่ทรงบัญชาก็ตาม ภรรยา “ซึ่งถูกผูกมัดอยู่กับสามีของตน” แต่เพราะการล่วง
ประเวณี นั่นคือ การเล่นชู้ไม่เลิก ได้ทำลายสิ่งผูกมัดเหล่านั้นไปเสียแล้วในความเป็นจริง

สมมติว่าบ้านนั้นพังเสียแล้ว คู่สมรสทั้งสองฝ่ายไปแต่งงานใหม่กับคนอื่น ฉะนั้นขอให้เราถือว่าคน ๆ
หนึ่งกลายเป็นคริสเตียนแล้วและห่วงใยที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่ดีไม่อาจแก้ไขได้แล้ว แต่ยกโทษให้ได้ การ
หย่าร้างครั้งที่สองหรือการหย่าสองหนคงจะแก้ไขสิ่งที่ผิดไม่ได้ แม้กระทั่งภายใต้พระราชบัญญัติ ซึ่งมีข้อเรียก
ร้องน้อยกว่าภาคพันธสัญญาใหม่ตั้งเยอะ หญิงคนใดที่หย่าแล้วและไปแต่งงานกับชายอีกคนต้องไม่กลับไปหา
สามีคนแรกนั้น บัดนี้เขาไม่ใช่ “สามีของนาง” แล้วแต่ตามที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “สามีคนก่อนของนาง” (พยบ.
24:1-4)

การหย่าร้าง แม้กระทั่งที่ปราศจากสาเหตุนั้นที่พระเยซูทรงอนุญาต-การล่วงประเวณี-ควรทำให้คน ๆ หนึ่งขาดคุณสมบัติสำหรับงานของคริสเตียนไหม? ถูกต้องแล้ว เหมือนอย่างบาปใด ๆ เหล่านั้นที่ถูกจัดอันดับ ร่วมกับการล่วงประเวณี: “...คนล่วงประเวณี หรือคนโลภ หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง” (1 คร. 5:11)- บาปใด ๆ เหล่านั้นคงจะหมายความว่าคริสเตียนคนหนึ่งขาดคุณสมบัติจนกว่า เขาจะกลับใจและพิสูจน์การกลับใจนั้น; ขาดคุณสมบัติจนกว่าเขาจะดละบาปนั้น ไม่แก้ตัวให้มัน และพิสูจน์โดย ชีวิตของเขาว่าบัดนี้เขาเป็นคริสเตียนที่ทุ่มเทและสะอาดแล้ว แต่คนที่เปื้อนบาป คนโลภ คนฉ้อโกง คนล่วง ประเวณีสามารถขอการยกโทษได้ บาปนั้นสามารถถูกล้างให้สะอาดได้ คริสเตียนคนนั้นถูกนับว่าเป็นผู้ชอบ ธรรมได้ ตามที่ถูกระบุไว้ชัดเจนใน 1 โครินธ์ 6:11

คริสตจักรทั้งหลายควรร้อนใจที่จะรักษาตัวให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างท้องพระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าทรงเป็น แต่ควรมีใจยกโทษเหมือนอย่างท้องพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเป็นเช่นกัน ในที่ ๆ พระเจ้าไม่ทรงตั้งกฎเกี่ยวกับคน ๆ หนึ่งที่หย่าแล้ว และแต่งงานใหม่ว่าขาดคุณสมบัติที่จะสอนหรือทำงานในคริสตจักรใด คริสตจักรก็ไม่ควรตั้งกฎเช่นนั้น ในที่ ๆ พระเจ้าไม่ทรงตั้งกฎเลยว่าพวกเขาควรทำให้การสมรสสองเป็นโมฆะ คริสตจักรทั้งหลายก็ไม่ควรตั้งกฎเช่นนั้นเลย

1 โครินธ์ 8

ข้อ 1-6:

8:1 บัดนี้ เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่บูชาแก่บรรดารูปเคารพนั้น พวกเราทราบแล้วว่าพวกเราทุกคนก็มีความรู้ ความรู้ทำให้หยิ่งขึ้น แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น	เคารพนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลก และทราบว่าไม่มีพระเจ้าองค์อื่น มีแต่พระเจ้าองค์เดียว
8:2 และถ้าผู้ใดคิดว่าเขาทราบสิ่งใด ๆ แล้ว ผู้นั้นก็ไม่ทราบสิ่งใดเลยตามที่เขาคควรจะทราบ	8:5 ด้วยว่าถึงแม้ว่าจะมีสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกเรียกว่า “พระ” ไม่ว่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้านายมาก)
8:3 แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ผู้เดียวกันนั้นก็ทรงรู้จักผู้นั้น	8:6 แต่สำหรับพวกเรานั้นมีแต่พระเจ้าองค์เดียว คือพระบิดา ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นของพระองค์ และพวกเราอยู่ในพระองค์ และมีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว ซึ่งสิ่งทั้งปวงเป็นมาโดยพระองค์ และพวกเราก็เป็นมาโดยพระองค์
8:4 เหตุฉะนั้นเกี่ยวกับการกินสิ่งเหล่านั้นที่บูชาแก่บรรดารูปเคารพนั้น พวกเราทราบอยู่แล้วว่ารูป	

ปัญหาเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ

“พวกเราทุกคนก็มีความรู้” (ข้อ 1) ดังนั้นคริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่า น่าจะทราบ อย่างที่เราทราบ ว่ารูปเคารพไม่ใช่พระเจ้า มันเป็นไม้ชิ้นหนึ่ง หรือก้อนหิน หรือโลหะ ที่ไม่มีชีวิตและไม่มีฤทธิ์เดช พวกเขาสามารถยับยั้ง เหมือนอย่างที่เราศสตาพยากรณ์ผู้ได้รับการดลใจนั้นยับยั้งในอิสยาห์ 44:9,10: “คนทั้งหลายที่ทำรูปเคารพแกะสลัก พวกเขาทุกคนก็ไร้ประโยชน์ และสิ่งทั้งหลายที่น่าลึ้มลองของพวกเขาจะไม่ใช่ประโยชน์อันใด และพวกเขาเป็นเหล่าพยานของตัวเอง พวกเขามองไม่เห็น และไม่รู้ เพื่อพวกเขาจะอับอาย ผู้ใดเล่าได้ปั้นพระ หรือหล่อรูปเคารพแกะสลัก ที่ไม่ใช่ประโยชน์อะไรเลย” ใช่แล้ว ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นของพระเจ้าเย้ยพวกเขา:

“เขาตัดต้นสนซีดาร์หลายต้นลงสำหรับตน และเอาต้นสนจีนและต้นโอ๊ก ซึ่งเขาทำให้แข็งแรงขึ้นสำหรับตัวเองในท่ามกลางบรรดาต้นไม้แห่งป่า เขาปลุกต้นแอชและฝนนก็เลี้ยงมัน แล้วมนุษย์จะเอามันไปเผาเสีย เพราะเขาจะเอาส่วนหนึ่งไปและผิงไฟ ใช่แล้ว เขาก่อไฟและอบขนมปัง ใช่แล้ว เขาทำพระองค์หนึ่ง และนมัสการมัน เขาทำมันเป็นรูปเคารพแกะสลัก และกราบลงต่อรูปนั้น เขาเผามันในกองไฟส่วนหนึ่ง ด้วยส่วนหนึ่งเขากินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอ่อม ใช่แล้ว เขาผิงไฟ และกล่าวว่า “อ้อฮา ข้าอุ่นจัง ข้าได้เห็นไฟแล้ว” และส่วนที่เหลือนั้นเขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง คือรูปเคารพแกะสลักของเขา เขากราบลงต่อรูปนั้นและนมัสการมัน และอธิษฐานต่อรูปนั้น และกล่าวว่า “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์” เขาทั้งหลายไม่รู้หรือเข้าใจ เพราะพระองค์ได้ทรงปิดตาของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่สามารถมองเห็นได้ และ

ใจของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่สามารถเข้าใจได้”- อสย. 44:14-18

ดังนั้นสำหรับคริสเตียนที่ทราบดีแล้ว รูปเคารพจึงเป็นสิ่งไร้ค่า ดังนั้นอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพจึงไม่มี
ความหมายเลยสำหรับคริสเตียนที่รู้ดี เมื่อเนือ่นั้นถูกถวายแก่รูปเคารพหนึ่งในทางพิธีการและจากนั้นก็ถูกขาย
ในตลาดแก่สาธารณชนทั่วไป พวกมันก็เป็นเพียงเนื้อสัตว์ สำหรับคริสเตียน การซื้ออาหารเช่นนั้นโดยไม่ต้อง
ถามหรือพิจารณาว่ามันได้ถูกถวายแก่รูปเคารพในทางพิธีการหรือไม่ เนือ่นั้นก็ไม่เป็นเหตุให้สะดุด มีพระเจ้า
องค์เดียวเท่านั้น พระเยซูเจ้าองค์เดียว ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า องค์อื่น ๆ ไม่ใช่พระและไม่ควรถูกถือว่า
เป็นพระ ดังนั้น 1 โครินธ์ 8:8 กล่าวว่า “แต่อาหารไม่ทำให้พวกเราเป็นที่ชอบต่อพระเจ้า เพราะว่าถ้าพวกเรา
กิน พวกเราก็ไม่ได้ดีขึ้น และถ้าพวกเราไม่กิน พวกเราก็ไม่ได้แย่ลง” การตั้งมั่นคงของผมนับกับพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
กับว่าผมกินอาหารชนิดนี้ หรือชนิดนั้น หรือไม่กินเลยหรือไม่ การเป็นคริสเตียนที่ดีไม่ได้หมายถึงแค่กฎชุดหนึ่ง
มันเป็นยิ่งกว่านั้นเยอะ! มันเป็นเรื่องของจิตใจที่มีความรักที่ท่วมท้นและการเชื่อฟังต่อพระเจ้าและความรักที่มีให้
ผู้อื่น

ข้อ 7-13:

8:7 อย่างไรก็ตาม ความรู้ที่เรามีไม่ได้มีอยู่ในมนุษย์ทุก
คน เพราะว่าบางคนที่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบเรื่อง
รูปเคารพจนถึงเวลานี้ก็รับประทานอาหารนั้น
ราวกับเป็นสิ่งที่เป็นที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว และใจ
วินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาที่อ่อนแออยู่จึงเป็น
มลทิน

8:8 แต่อาหารไม่ทำให้พวกเราเป็นที่ชอบต่อ
พระเจ้า เพราะว่าถ้าพวกเรากิน พวกเราก็ไม่ได้ดี
ขึ้น และถ้าพวกเราไม่กิน พวกเราก็ไม่ได้แย่ลง

8:9 แต่จงระวังให้ดี เกรงว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด
เสรีภาพนี้ของพวกท่านจะกลายเป็นหินสะดุดแก่
คนเหล่านั้นที่อ่อนแอ

8:10 เพราะว่าถ้าผู้ใดเห็นท่านซึ่งมีความรู้เอนกาย
ลงรับประทานอาหารในวิหารของรูปเคารพ ใจ

วินิจฉัยผิดและชอบของผู้คนที่อ่อนแอจะไม่เห็นเก
ริมที่จะกินสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบูชาแก่บรรดารูป
เคารพหรือ

8:11 และโดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่อ่อนแอของ
ท่านจะพินาศไป ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวาย
พระชนม์เพื่อเขาแล้ว

8:12 แต่เมื่อพวกท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง
และทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบที่อ่อนแอของพวก
เขาได้รับบาดเจ็บ พวกท่านก็ทำบาปต่อพระคริสต์

8:13 เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้า
หลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่โลก
ยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของ
ข้าพเจ้าหลงผิดไป

คริสเตียนต้องระวังที่จะไม่เป็นเหตุให้

คริสเตียนที่อ่อนแอต้องสะดุด

แต่เดี๋ยวก่อน! “อย่างไรก็ดี ความรู้นั้นไม่ได้มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน” (ข้อ 7) ผมอาจรู้ว่าไม่มีพระเจ้าองค์อื่น แต่บางคนไม่ทราบเช่นนั้น สมมติว่าคนนับถือพระอื่นซึ่งถูกตำหนิเพราะถวายเนื้อให้แก่รูปเคารพหนึ่งตอบกลับมาว่า “แต่คริสเตียนคนนี้นับถือขึ้นเดียวกับที่ได้ถวายให้แก่รูปเคารพนี้ ซึ่งถูกวางไว้ตรงหน้ารูปเคารพอันหนึ่งก่อนที่มันถูกขายในตลาดนะ” ดังนั้นคริสเตียนคนนี้น่าจะให้คนไหว้รูปเคารพได้มีข้ออ้าง อาจปลอบใจเขาในการไหว้รูปเคารพของเขา

แน่นอนว่า ถ้ามีแต่เหล่าคริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ให้ต้องพิจารณา ทุกคนก็คงทราบว่ามันเป็นเพียงข้ออ้างหนึ่งเท่านั้น แต่คริสเตียนที่อ่อนแอคนหนึ่งก็อาจสะดุดกับเรื่องนั้นได้ ถ้าตัวเขาเองรับประทาน เขาก็อาจยังมีความทรงจำเก่า ๆ เกี่ยวกับสมัยที่เขาเคยบูชารูปเคารพเดิมนั้น และในความคิดของเขาเนื้อนั้นก็มีมลทิน ถ้าเขากินโดยคิดว่ามันผิด มันก็ผิด การที่คน ๆ หนึ่งเลือกที่จะทำผิดต่อจิตสำนึกผิดชอบของตนนั้นก็เป็นบาป “จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ ค้นหาส่วนลึกทั้งสิ้นของร่างกาย” (สภษ. 20:27)

จิตสำนึกผิดชอบของเขาเป็นตัวแทนของพระเจ้าเท่าที่เขาทราบอยู่ ณ ช่วงเวลานั้น การตัดสินใจที่จะทำผิดก็เป็นสิ่งที่ผิดถึงแม้ในอีกทางหนึ่งมันอาจไม่ผิดก็ตาม “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23) แต่คริสเตียนที่อ่อนแอจำนวนมากจะดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ถ้าคริสเตียนคนอื่น ๆ ดื่ม แม้ในใจเขาเชื่อว่ามันผิดก็ตาม ถ้าคริสเตียนคนใดไปดูหนังที่ลามก ใช้ความรุนแรง และไร้พระเจ้า คริสเตียนใหม่ทั้งหลายที่รู้สึกและเกลียดชังแรงดังดูดยาเนื้อหนังที่ชั่วของหนังเหล่านั้นก็จะไปเช่นกัน

ดังนั้น คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ ที่รู้ว่ารูปเคารพไม่มีอะไรเลยและที่กินเนื้อสัตว์ที่ถวายแก่รูปเคารพในฐานะอาหารเท่านั้น ต้องคิดถึงเหล่าคริสเตียนที่อ่อนแอกว่าและต้องไม่เป็นเหตุให้คนเหล่านั้นทำสิ่งที่พวกเขาคิดว่าผิด ตามที่ข้อ 13 กล่าว การไม่กินเนื้อเลยก็ดีกว่าการเป็นเหตุให้พี่น้องคริสเตียนคนหนึ่งต้องล้มในบาปและสูญเสียความสุข ความชื่นบาน และความมีประโยชน์แบบคริสเตียนของเขาไป คริสเตียนทั้งหลายจะต้อง “เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ธส. 5:22) เราได้รับคำบัญชาให้ไม่เพียงเป็นคนที่ดีตรงเท่านั้น แต่ต้อง “มุ่งกระทำการทั้งหลายที่ชื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง” (รม. 12:17)

จงหมายเหตุตัวอย่างของ 2 พงศ์กษัตริย์ 18:4 เมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทำลายรูปปวงเทือนั้นซึ่งได้ถูกเก็บรักษาไว้เพราะมันเคยถูกใช้เพื่อแสดงภาพของพระคริสต์ในกัณดารวิถี 21:5-9 มันได้กลายเป็นรูปเคารพอันหนึ่งแล้วและดังนั้นจึงเก็บมันไว้ ให้คุณค่าแก่มัน และถือว่ามันเป็นสมบัติล้ำค่าไม่ได้

เหล่าคริสเตียนสมัยแรก ซึ่งพบรูปแบบต่าง ๆ ของพวกเทพและเทพีกรีก ได้ตัดเศียรของรูปเหล่านั้นเสียเหมือนที่เมืองซาลามิสในเกาะไซปรัส เป็นต้น และเหล่าทหารครูเสดได้กระทำเช่นนั้นแก่พวกพระของชาวโรมที่

เมืองซีเรียและเมืองอัสเคโลน และที่อื่น ๆ

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่คิดว่าในเรื่องต่าง ๆ ที่ไม่มีช่องว่างอันร้ายแรงในการนำผู้อื่นให้หลงผิด เราต้องตกเป็นทาสของจิตสำนึกผิดชอบของเหล่าคริสเตียนที่อ่อนแอและไม่ถูกสอน คริสเตียนทุกคนต้องไม่ติดกระดุมบนเสื้อผ้าของตนเพราะว่าสำหรับคริสเตียนบางกลุ่ม มันเป็นเครื่องหมายของการรักสวयรักงานงั้นหรือ? ผู้ชายคริสเตียนต้องไม่สวมเนคไทเพราะสำหรับบางคนมันคือการทำตามแบบชาวโลกงั้นหรือ? ผมต้องถือวันสะบาโตของพวกยิวเพราะว่าหลายคนสับสนวันอาทิตย์กับวันสะบาโตสมัยภาคพันธสัญญาเดิมงั้นหรือ? ไม่ต้องเลย เราถูกบัญชาอย่างชัดเจนว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดปรบโทษพวกท่านในเรื่องการกิน หรือในการดื่ม หรือในเรื่องการถือเทศกาล หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ หรือวันสะบาโตทั้งหลาย ซึ่งเป็นเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมาภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์” (คส. 2:16,17) ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น คริสเตียนทั้งหลายจะต้องมีเสรีภาพและไม่ตัดสินคนอื่นที่กินเนื้อหรือไม่กิน โรม 14:1-6 บอกเราว่าคนใดที่คิดว่ามันผิดที่จะกินเนื้อ ก็ให้เขาไม่กินเนื้อ แต่ต้องไม่ตัดสินผู้อื่น คนที่คิดว่าตนต้องถือวันบางวันที่ผู้อื่นไม่ถือ ก็ให้เขาถือวันนั้นแต่ต้องไม่ตัดสินผู้อื่น แต่คริสเตียนทั้งหลายต้องระวังให้ดีที่จะไม่เป็นเหตุให้คริสเตียนคนอื่น ๆ สะดุดในเรื่องต่าง ๆ ที่น่ากังขา

1 โครินธ์ 9

ข้อ 1-6:

9:1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตหรือ ข้าพเจ้ามิได้เป็น

ไทหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้

เป็นเจ้าของพวกเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผล

งานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ

9:2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครทูตต่อคนอื่น ๆ แต่

ข้าพเจ้าก็เป็นอัครทูตต่อพวกท่านอย่างไม่ต้อง

สงสัย ด้วยว่าตราประทับแห่งการเป็นอัครทูตของ

ข้าพเจ้าคือพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า

9:3 คำตอบของข้าพเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่สอบสวน

ข้าพเจ้าคือว่า

9:4 พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ

9:5 พวกเราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้อง คือภรรยา ไป

ไหน ๆ ด้วยกัน เหมือนอย่างอัครทูตคนอื่น ๆ และ

เหมือนอย่างบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

และเศฟาสหรือ

9:6 หรือข้าพเจ้าและบาร์นาบัสเท่านั้นที่ไม่มีสิทธิ์

จะเลิกทำงานหรือ

เปาโลแก้ต่างให้ความเป็นอัครทูตของตน

อัครทูตคือ ผู้หนึ่งที่ได้รับการทรงเรียกเป็นพิเศษพร้อมกับสิทธิอำนาจพิเศษที่จะพูดแทนพระเจ้า เมื่อผู้หนึ่งได้รับเลือกให้รับตำแหน่งอัครทูตของยูดาหลังจากที่เขาได้ฆ่าตัวตาย คน ๆ นั้นก็ต้องเป็นผู้ที่เคยคบหาสมาคมกับพระเยซูตลอดระยะเวลา นั้น- “ตั้งแต่บัดนี้มาของยอห์น”-และจึงสามารถที่จะ “เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:21,22) เปาโลถูกทำให้เป็นช้อยกเว้นหนึ่งโดยการปรากฏที่แสนอัศจรรย์ของพระเยซูแก่เขาบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาได้ “เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” ตามที่ถูกกำหนดไว้สำหรับอัครทูต เขาได้รับการเปิดเผยข่าวประเสริฐเป็นพิเศษ (กท. 1:11,12) แทนที่จะได้รับข้อปฏิบัติต่าง ๆ เหมือนที่สิบสองคนนั้นได้รับในการรับใช้ของพระเยซูเอง

คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ได้เป็นประจักษ์พยานเกี่ยวกับความเป็นอัครทูตนี้ ด้วยฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจที่เหนือปกติธรรมดา เขาได้ชนะพวกเขา ได้ก่อตั้งคริสตจักรนั้นและได้พิสูจน์ความเป็นอัครทูตของตนแล้ว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนคิดว่าเปาโล ซึ่งไม่ได้เป็นหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ควรได้รับความเคารพนับถือของอัครทูตคนหนึ่ง บางคนคิดว่าเนื่องจากเขาไม่มีครอบครัวให้ต้องเลี้ยงดูและเป็นช่างเย็บเต็นท์ที่ชำนาญ ตามที่ถูกแสดงตอนที่เขามาถึงที่เมืองโครินธ์ใหม่ ๆ (กิจการ 18:1,2) เขาจึงไม่สมควรได้รับการสนับสนุนทางการเงิน แต่เนื่องจากเขาได้ทำงานหนักมากมายขนาดนั้น เขาไม่ต้องกินเงินหรือ? เขาและบาร์นาบัสเท่านั้นหรือที่ต้องอยู่เป็นโสดต่อไป ทำงานหนักทั้งกลางคืนและกลางวัน?

ข้อ 7-14:

9:7 ผู้ใดบ้างเข้าไปในสงครามในเวลาใดโดยจ่ายค่าจ้างของตัวเอง ผู้ใดบ้างปลุกสวนองุ่น และมีได้กินผลจากสวนนั้น หรือผู้ใดบ้างเลี้ยงฝูงสัตว์ และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น

9:8 ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้ตามอย่างมนุษย์หรือ หรือพระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกัน หรือ

9:9 เพราะมีเขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติของโมเสสว่า ‘ท่านอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ พระเจ้าทรงเป็นห่วงบรรดาวัวตัวผู้หรือ

9:10 หรือพระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อเห็นแก่พวกเรา โดยสิ้นเชิงหรือ สิ่งนี้ถูกเขียนไว้เพื่อเห็นแก่พวกเราอย่างไม่ต้องสงสัย เพื่อคนที่โง่เงา จะโง่เงาในความหวัง และเพื่อคนที่นวดข้าวในความหวังจะได้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งความหวังของเขา

9:11 ถ้าพวกเราได้หว่านสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายจิตวิญญาณให้แก่พวกท่าน เป็นสิ่งใหญ่โตหรือถ้าพวกเราจะเกี่ยวสิ่งทั้งหลายฝ่ายเนื้อหนังของพวกท่าน

9:12 ถ้าคนอื่นเป็นผู้เข้าส่วนของอำนาจนี้เหนือพวกท่าน พวกเราก็เป็นมากกว่ามิใช่หรือ แต่อย่างไรก็ตามพวกเราก็มีได้ใช้อำนาจนี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เกรงว่าพวกเราจะขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์

9:13 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิต่าง ๆ ก็ได้รับการเลี้ยงชีพจากสิ่งเหล่านั้นของพระวิหาร และคนทั้งหลายซึ่งปรนนิบัติที่แท่นบูชาก็เป็นผู้เข้าส่วนกับแท่นบูชา นั้น

9:14 ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแต่งตั้งไว้ว่า คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น

คนทั้งหลายที่ประกาศข่าวประเสริฐจะต้อง เลี้ยงชีพโดยข่าวประเสริฐ

ข่าวประเสริฐเป็นของฟรี ทุกคนที่รับความรอดแล้วควรนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่คนทั้งปวงที่ตนสามารถทำได้ แล้วทำไมเราถึงควรจ่ายเงินให้พวกนักเทศน์ที่ใช้เวลาทั้งหมดของตนในงานรับใช้ข่าวประเสริฐเล่า? บางคนคิดเช่นนั้นในสมัยของเปาโล ศัตรูบางคนของข่าวประเสริฐและคริสเตียนที่รักโลกบางคนที่ไม่ได้ถูกสอนก็ชอบกล่าวเช่นนั้นวันนี้

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาได้รู้จักกับพวกปุโรหิตยิวหรือพวกนักบวชที่วิหารรูปเคารพที่ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลยแก่ผู้คน แต่อยู่เฉย ๆ และรักโลก และแม้กระทั่งวันนี้หลายคนรู้จักเหล่าผู้รับใช้ที่ไม่เคยชนะจิตวิญญาณเลยสักดวง ที่ไม่ดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์หรือเสียสละเลย ศิษยาภิบาลบางคนที่ได้เงินเดือนสูง และบ้านหลังใหญ่ก็อาจไม่สมควรได้รับความหรรษาทั้งหมดนั้นที่ตนมี บางครั้งผู้นำทางศาสนาที่โดดเด่นบางคนมีคำกล่าวอ้างใหญ่โต หากำไรกับข่าวประเสริฐและให้พวกนักวิจารณ์มีข้ออ้างที่จะใส่ร้ายเหล่านักเทศน์และกล่าวว่า

พวกเขาเทศนาเพื่อเงิน แต่คนเหล่านั้นทุกคนก็คิดผิดที่คิดว่านักเทศน์คนใดที่ทำงานหนักอย่างจริงจังในข่าวประเสริฐไม่ควรได้รับการสนับสนุนทางการเงิน มีหลักการและคำบัญชาหนึ่งตามพระคัมภีร์ที่ว่า “คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (ข้อ 14) ถ้าชายคนหนึ่งไปรบเป็นทหาร รัฐบาลและประชาชนที่เขาเป็นตัวแทนและปกป้องก็ควรสนับสนุนเขามีใช่หรือ (ข้อ 7)? เมื่อคน ๆ หนึ่งทำไร่นาหรือสวนองุ่น เขาก็ควรเลี้ยงชีพจากผลของมันมีใช่หรือ? ถ้าผู้ใดเลี้ยงฝูงสัตว์ เขาก็ควรได้รับน้ำนมและเนื้อ มีใช่หรือ?

พระเจ้าทรงสอนเรื่องนี้อย่างน่ารักมาก ๆ ในพระราชบัญญัติด้านพิธีการในพระราชบัญญัติ 25:4 ว่า “ท่านต้องไม่เอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่” เปาโลยกคำพูดนี้ขึ้นในข้อ 9 และอีกหนใน 1 ทิโมธี 5:17 เหมือนกับที่วัวตัวผู้เดินย่ำข้าวไปรอบ ๆ และทำให้ข้าวหลุดจากเปลือกเพื่อที่จะเอาไปสี และได้ขนมปังสำหรับมนุษย์นานหนึ่งปี-วัวตัวผู้ที่หิวมันต้องไม่ได้เพลิดเพลินกับสิ่งที่มันกินได้ขณะที่มันทำงานหนักหรือ? บัดนี้เราเรียนรู้ว่ามันไม่ใช่เพียงเพื่อเห็นแก่วัวตัวผู้เหล่านั้นแต่เพื่อเห็นแก่นักเทศน์ทุกคน ผู้ซึ่งใช้เวลาทั้งชีวิตของตนเพื่อพระคริสต์ ที่จะทราบพระเจ้าทรงอยากให้เราได้รับการดูแล ถ้ามนุษย์ยังมีความห่วงใยให้แก่เหล่าวัวตัวผู้ของตนที่ทำงานหนัก พระเจ้าก็ทรงมีความห่วงใยให้แก่เหล่าคนงานของพระองค์ และพวกเขาควรได้รับค่าจ้าง

เราถูกเตือนใจในข้อ 13 ว่าพวกปุโรหิตในพระวิหารได้เลี้ยงชีพจากเครื่องบูชาเหล่านั้นที่ถวายแด่พระเจ้า ฉะนั้นเหล่านักเทศน์ของพระเจ้าย่อมควรได้รับการสนับสนุนจากคนเหล่านั้นที่ถูกขนะมาและได้รับการอวยพรและความช่วยเหลือในฝ่ายวิญญาณโดยงานรับใช้ของเขามีใช่หรือ? นั่นเป็นคำสอนของกาลาเทีย 6:6 เช่นกันที่กล่าวว่า “จงให้คนที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว แจกจ่ายสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนนั้น” คนที่ได้รับการสอนจะต้อง “แจกจ่าย” นั่นคือ “แบ่งปัน” วัตถุสิ่งของกับคน ๆ นั้นที่เลี้ยงดูเขาและสั่งสอนเขาในฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นศิษยาภิบาล ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ นักเทศน์ทางวิทย์ผู้ซึ่งเป็นพรแก่ผู้อื่นด้วยอาหารฝ่ายวิญญาณจึงควรได้รับพรจากข้าวของเครื่องใช้ฝ่ายวัตถุและฝ่ายเนื้อหนังจากคนเหล่านั้นที่เขาช่วยเหลือ

และการสนับสนุนนั้นควรมีให้แก่ผู้รับใช้ที่รื้อร่น สัตย์ซื่อและเสียสละมากกว่า 1 ทิโมธี 5:17,18 กล่าวว่า “จงให้บรรดาผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนเหล่านั้นที่ทำงานหนักในพระวจนะและหลักคำสอน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า ‘เจ้าอย่าเอาตะกร้าครอบปากวัวตัวผู้ที่กำลังนวดข้าวอยู่’ และ ‘ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน’”

ครั้งหนึ่งชายผู้มีของประทานคนหนึ่งเคยวางแผนที่จะเก็บสะสมเงินไว้มากพอเพื่อที่ว่าพร้อมกับเงินเกษียณแล้ว เมื่อเกษียณเขาก็จะสามารถกลายเป็มนักเทศน์ที่ไม่รับเงินสนับสนุนหรือเงินเดือนแต่เขาจะทำงานให้ฟรี ๆ ดังนั้นเขาจึงมอบเวลาส่วนใหญ่แห่งชีวิตของเขาให้แก่โลก เขาคิดว่าเขาจะมีอิทธิพลมากขึ้นและชนะจิต

วิญญาณได้มากขึ้นหากเขาไม่รับเงินถวายเลย เขาคิดผิด บางทีมันอาจเป็นความเย่อหยิ่งที่ผิดบาป ความมุ่งมั่นที่จะพึ่งตัวเอง แต่นั่นไม่ใช่วิธีของพระเจ้า วิธีของพระเจ้าที่ถูกประกาศอย่างชัดเจนแล้วก็คือว่า “คนทั้งหลายซึ่งประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น”

อันที่จริงเมื่อผู้คนถูกสอนให้ถวายทรัพย์เพื่อสนับสนุนงานแห่งพระวาระของพระเจ้า พวกเขาจะถูกสอนให้เป็นคริสเตียนที่ดีขึ้น พวกเขาจะเจริญรุ่งเรืองมากขึ้นในทางวัตถุ พวกเขาจะรักพระเจ้ามากขึ้น พวกเขาจะปฏิเสธโลกได้ง่ายขึ้นและพร้อมใจมากขึ้น จะวางใจพระเจ้ามากขึ้นและมีข้อพิสูจน์ประจำวันมากขึ้นเกี่ยวกับการทรงดูแลและความสัตย์ซื่อของพระเจ้า ดังนั้นเปาโลจึงถูกตลใจให้รับรู้ว่าคริสเตียนเหล่านั้นต้องถูกสอน “พระคุณนี้เช่นกัน” พระคุณแห่งการให้อย่างเสียสละและด้วยใจยินดีแม้กระทั่งจากความยากจนขึ้น坎เหมือนที่เขากล่าวเกี่ยวกับคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นเมื่อเขารับว่าคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านี้ให้เรียนรู้พระคุณนี้ (2 คร. 8:1-6)

ข้อ 15-18:

9:15 แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ทั้ง	9:17 เพราะถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้อย่างเต็มใจ
ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะให้กระทำอย่าง	ข้าพเจ้าก็ได้รับบำเหน็จ แต่ถ้ากระทำอย่างฝืนใจ
นั้นแก่ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำให้การโอ้อวดของข้าพเจ้าไร้	หน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว
ประโยชน์	9:18 แล้วอะไรเล่าเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า จริง ๆ
9:16 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ	แล้ว เมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าก็
นั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะความ	ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่า
จำเป็นถูกวางไว้บนข้าพเจ้า ไข่แล้ว วิบัติจะเกิดแก่	เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ใช้อำนาจของข้าพเจ้าอย่างผิด ๆ
ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐ	ในข่าวประเสริฐนั้น

แต่เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องไม่พะวง

เกี่ยวกับเงินทองมากจนเกินไป

“แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย” เปาโลกล่าว (เทียบกับข้อ 15) เปาโลไม่ได้เรียกร้องสิ่งที่พวกเขาควรให้ด้วยใจยินดี เขาได้ทำงานเป็นช่างเย็บเต็นท์กับอาควิลลาและปริสซิลลาตอนที่เขามายังเมืองโครินธ์ใหม่ ๆ หาเลี้ยงชีพตัวเองขณะเทศนาทุกวันสะบาโตในธรรมศาลาแห่งหนึ่ง (กิจการ 18:1-4) แต่เมื่อสืลากับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนียโดยนำทรัพย์สิ่งของที่เหล่าคริสเตียนชาวฟิลิปปีถวายมาให้ ตามที่เราคิดจากฟิลิปปี 4:15,16 เขาก็มีอิสระที่จะทุ่มเทตัวเองให้แก่งานรับใช้ได้อย่างเต็มที่มากขึ้น (กิจการ 18:5)

เปาโลเตือนใจชาวเธสะโลนิกาเหล่านั้นว่า “เพราะพวกท่านก็ทำได้ พี่น้องทั้งหลาย ถึงการทำงานหนัก และการตรากตรำทำงานของพวกเรา โดยได้ทำงานหนักทั้งกลางคืนและกลางวัน เพราะว่าพวกเราไม่อยากเป็นภาระแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน พวกเราจึงได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่าน” (1 ธส. 2:9) เขาเขียนไปหาพวกเขาอีกว่าขณะอยู่กับพวกเขา เขา “ได้กระทำการกิจด้วยการทำงานหนักและด้วยการตรากตรำทำงานทั้งกลางคืนและกลางวัน เพื่อพวกเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน” (2 ธส. 3:8) และเมื่อคริสเตียนทั้งหลายในที่ ๆ เขาเทศนาไม่หวังเรื่องความต้องการต่าง ๆ ของเขาอย่างที่เขาควรหวัง เขาก็เขียนไปหาพวกเขาในภายหลังว่าเขา “ได้ปล้นคริสตจักรแห่งอื่น ๆ” เพื่อที่จะรับใช้พวกเขา นั่นคือ เขากำลังรับเงินสนับสนุนมิชชันนารีเพื่อชดเชยสิ่งที่เหล่าผู้ฟังโดยตรงของเขาได้ละเลยที่จะให้ (2 คร. 11:8)

ไม่เลย เปาโลไม่ได้กำลังเทศนาเพื่อค่าจ้าง เขาขอตายดีกว่าที่ผู้ใดจะทำให้ชีวิตอันเปี่ยมสง่าราศีและเสียสละของเขาเพื่อพระคริสต์เป็นโมฆะไป หรือดีกว่าที่จะให้ดูเหมือนราวกับว่าข่าวประเสริฐนั้นไม่ใช่ของฟรีสำหรับทุกคน เขาไม่ควรอ้างความดีความชอบสำหรับการเทศนาเลยเนื่องจาก “หน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐ” ได้ถูกมอบไว้แก่เขา (ข้อ 17) เช่นเดียวกับเยเรมีย์ ผู้ซึ่งมี “ไฟที่ลุกไหม้” อยู่ในกระดูกของตน หยุดเทศนาไม่ได้ตอนที่เขาอยาก (ยรม. 20:7-9) เปาโลก็ต้องเทศนา เขาจะเทศนาด้วยความเต็มใจและได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าไม่เต็มใจ เขาก็ต้องเทศนาอยู่ดี!

ดังนั้นเปาโล ซึ่งสมควรได้รับเงินสนับสนุน ไม่ได้เรียกร้องมันเพื่อตัวเอง แม้เขาสอนพวกเขาว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเหมาะสม โอ นักเทศน์ทั้งหลายเอ๋ย เราต้องไม่พะวงมากนักเกี่ยวกับเงินทอง มันต้องไม่เป็นปัจจัยหนึ่งซึ่งผลว่าเราควรเทศนาที่ไหนหรืออย่างไร ผู้เขียนได้ทำพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้าในปี 1926 เมื่อเขาออกจากตำแหน่งศิษยาภิบาลเพื่อจะกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐว่าเขาจะไม่ขอหรือตกลงที่จะรับเงินเดือนประจำหรือต่อรองเกี่ยวกับว่าเขาควรได้รับสิ่งใด สิ่งใดที่มาถึงเขา เขาก็จะรับไว้ด้วยใจยินดี เขาจะไม่เรียกร้องที่จะรับมากขึ้นเลย

เงินเดือนไม่ใช่สิ่งผิด แต่ในกรณีนี้มันจำเป็นสำหรับผู้เขียนคนนี้จะวางแบบอย่างไว้ทั่วประเทศ เพื่อสร้างความมั่นใจในตัวเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐและการประกาศข่าวประเสริฐโดยการไม่กำหนดข้อเรียกร้องใด ๆ พระเจ้าทรงตอบสนองความต้องการของเราอย่างแสนมหัศจรรย์เสมอมา เราคิดว่าเงินเดือนไม่ใช่สิ่งผิดเมื่อผู้รับใช้คนใดไม่กังวลมากเกินไปเกี่ยวกับมันและไม่มีข้อเรียกร้องพิเศษใด ๆ สำหรับความต้องการต่าง ๆ ของตน มันเหมาะสมสำหรับผู้คนของพระเจ้าที่จะเลี้ยงดูเหล่าศิษยาภิบาล และศิษยาภิบาลทั้งหลายควรสอนผู้คนว่าสิ่งใดถูกต้อง แต่นักเทศน์ต้องไม่มีใจจดจ่ออยู่กับเงินทอง

ข้อ 19-27:

9:19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเป็นไทจากมนุษย์ทุกคน แต่ข้าพเจ้าก็ยังทำให้ตัวเองเป็นผู้รับใช้ของทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกเขามากยิ่งขึ้น

9:20 และต่อพวกยิว ข้าพเจ้าได้กลายเป็นเหมือนคนยิว เพื่อข้าพเจ้าจะได้พวกยิว ต่อคนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ

9:21 ต่อคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติ ก็เป็นเหมือนคนที่ไม่มีพระราชบัญญัติ (โดยไม่ได้อยู่อย่างปราศจากพระราชบัญญัติต่อพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติต่อพระคริสต์) เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนเหล่านั้นที่ไม่มีพระราชบัญญัติ

9:22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อโดยทุกวิถีทาง ข้าพเจ้าจะช่วยบางคนให้รอด

9:23 และสิ่งนี้ข้าพเจ้ากระทำเพราะเห็นแก่ข่าว

ประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้เข้าส่วนกับพวกท่านในข่าวประเสริฐนั้น

9:24 พวกท่านไม่ทราบหรือว่า คนทั้งหลายซึ่งวิ่งในการแข่งขัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่เพียงคนเดียวได้รับรางวัล เหตุฉะนั้นจงวิ่ง เพื่อพวกท่านจะชิงรางวัลให้ได้

9:25 และทุกคนที่พยายามอย่างหนักเพื่อจะชนะก็เคร่งครัดในสิ่งสารพัด บัดนี้พวกเรากระทำสิ่งนั้นเพื่อจะได้มงกุฎซึ่งร่วงโรยได้ แต่พวกเราเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย

9:26 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงวิ่งแข่งอย่างนี้ ไม่ใช่เหมือนไม่มีเป้าหมายชัดเจน ข้าพเจ้าต่อสู้อย่างนี้ไม่ใช่เหมือนอย่างนักมวยที่ชกกลม

9:27 แต่ข้าพเจ้าปราบร่างกายของข้าพเจ้า และทำให้ร่างกายนั้นอยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ไม่ได้

การสละทิ้งแบบไม่เห็นแก่ตัวเพื่องานรับใช้ซึ่งทำให้

สิ่งสารพัดเป็นเรื่องรองต่อการชะนิจิตวิญญาณ-

ทั้งหมดหมายถึงยอมแลกทุกอย่างเพื่อชะนิจิตวิญญาณสักดวง

อัครทูตท่านนี้ยอมสละมากขนาดไหนเพื่อที่จะช่วยผู้คนให้รอด? ช่างเป็นราคาที่แสนแพงสำหรับการเป็นอัครทูตของเขา! ตามที่เขากล่าวในบทที่ 4 ข้อ 9-13 เขาเต็มใจที่จะดูเหมือนเป็นคนโง่ แม้เป็นคนหนึ่งที่เล่าเรียนมากที่สุดในหมู่พวกยิวก็ตาม เขาถูกดูหมิ่น อ่อนแอ ถูกด่าว่า เต็มใจยอมรับการถูกรังแก การถูกข่มเหง การถูกเข้าใจผิดเพื่อที่จะนำข่าวประเสริฐออกไป ความยากจน ความหิวโหย การทำงานหนักไม่เป็นสิ่งที่เขารังเกียจหรือเห็นว่าสำคัญ หากพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของการช่วยคนบาปให้รอดและนำข่าวประเสริฐออกไป เขาเป็น “ผู้รับใช้ต่อคนทั้งปวง” แม้เขาเป็นผู้เล่าเรียน ผู้ถือสัญชาติโรมของเมืองสำคัญแห่งหนึ่งก็ตาม (กิจการ

16:37; 21:39; 22:27-29) ทว่าเขาถูกปฏิบัติเหมือนเป็นผู้ทำผิดกฎหมาย คนก่อความวุ่นวาย

เปาโลเทศนาแก่พวกยิวไหม? เขาเป็นรับบีที่ถูกฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ในส่วนของพระราชบัญญัติ เขาก็ไร้อคติ เข้าสู่หนวันใหม่ที่เปด เป็นคนเผ่าเบนยามิน (รม. 11:1; พป. 3:4-6) เขารู้จักพระราชบัญญัติดีจริง ๆ! เขาเคยอยู่ในขณะที่เคร่งครัดมากที่สุดคือพวกฟาริสี เขาพูดกับพวกยิวตามสิ่งที่พวกเขาค้นเคย

แต่เปาโลมีใจให้พวกคนต่างชาติเช่นเดียวกับพวกยิว เขารักคนเหล่านั้นและเข้าใจพวกเขา เขาทราบว่าเขาควร “ปิตินดีกับคนทั้งหลายที่ปิตินดี จงร้องให้กับคนทั้งหลายที่ร้องให้” (รม. 12:15) บนเกาะมอลตา (เมลิตาในกิจการ 28) หลังจากเรือแตกเปาโลก็ก่อกองไฟ ขนฟืนมาและรู้สึกสบายใจกับพวกคนเถื่อนที่ไม่ประสีประสาที่นั่น และเขารักษาความเจ็บป่วยของพวกเข า มือของเขาเป็นมือของคนทำงานหนัก ช่างเย็บเต็นท์ ทว่าภาษาของเขาอาจเป็นภาษาของผู้คงแก่เรียนคนหนึ่งบนเนินเขาอารีโอที่กรุงเอเธนส์

พระเยซูเจ้าทรงเป็นแบบอย่างของคนทั้งปวงที่ชนะผู้คน เพื่อช่วยผู้คนให้รอด พระองค์ได้ทรงกลายเป็นมนุษย์คนหนึ่ง พระองค์ได้กลายเป็นคนยากจนพอ ๆ กับใคร ๆ เติบโตขึ้นในความยากจนและการทำงานหนัก และพระองค์ตรัสได้ว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนย่อมได้รับพร” (ลูกา 6:20) มีพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับพระองค์ในอิสยาห์ 61:1; ซึ่งถูกยกคำพูดมาในลูกา 4:18 ว่า “พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และการได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ให้อภัยคนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ” แม้ไร้บาป บริสุทธิเหมือนพระเจ้าพระบิดา พระองค์ก็ยังทรงถูกเรียกว่า “มิตรสหายของคนบาป” มีกล่าวถึงพระองค์ว่า “คนนี้ต้อนรับพวกคนบาป และกินด้วยกันกับพวกเขา” (ลูกา 15:2) พระองค์เสด็จไปบ้านของพวกเข า รับประทานกับพวกเขา รักพวกเข า ยกโทษให้พวกเขา

หญิงที่ตกต่ำผู้นั้นจูพระบาทของพระองค์ได้ขณะที่นางร้องไห้เพราะบาปของตน คนโรคเรื้อนหรือขอทานตาบอดมาทูลขอการรักษาให้หายจากพระองค์ได้ตามสบายและได้รับมันไป เด็กเล็ก ๆ ไม่กลัวที่จะมาอยู่ในอ้อมกอดของพระองค์!

“ทุกชนิด... เพื่อ...ช่วยบางคนให้รอด” (ข้อ 22) นี่ไม่ได้เป็นการหนุนใจให้ออมชอมแต่อย่างใด พระเยซูทรงรักนิโคเดมัสคนฟาริสีและพูดคุยในระดับเดียวกับเขาได้ แต่ก็ทรงเรียกร้องว่า “ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” พระองค์ทรงมองด้วยสายตาอ่อนโยนมายังหญิงเล่นชู้ผู้นั้นที่ถูกแฉซึ่งอยู่แทบพระบาทของพระองค์ และทรงทำให้พวกคนที่กล่าวโทษนางแบบพวกฟาริสีต้องถอยหนีไปจนเหลืออยู่แต่นางขณะที่ทุกคนที่กล่าวโทษนางจากไปหมดแล้วและนางจะไปด้วยก็ได้ และนางเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า ทว่าพระองค์ทรงบัญชาว่า “จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีกต่อไปเลย”

ไม่มีใครจำเป็นต้องเรียกพวกเสรีนิยมที่ปฏิเสธพระคริสต์ว่า “พี่น้อง” (2 ยอห์น 9-11) และไม่ต้องเข้าเทียมแอกกับพวกคนไม่เชื่อ (2 คร. 6:14-18; อฟ. 5:11; สดด. 1:1) เพื่อที่จะมีใจรักแก่คนทั้งปวง เข้าใจความต้องการต่าง ๆ ของพวกเขา เข้าสู่ปัญหาและภาระทั้งหลายของพวกเขา

“...ต่อคนทั้งปวง” เขาโลกจะไม่มอบเวลาของตนให้กับคนกลุ่มเดียว คนประเภทเดียวเท่านั้น “คนงานสำหรับกลุ่มเด็ก” ควรพยายามที่จะชนะทุกคน-ทั้งคนแก่และหนุ่มสาว ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียกผู้ใดให้เป็น “คนงานกลุ่มอนุชน” และให้เมินเฉยเหล่าคนบาปที่แก่กว่าทั้งหมด ใครบางคนอาจกล่าวว่าตนถูกเรียกให้เป็น “มิชชันนารีไปยังพวกยิว” เปโตรเป็นเช่นนั้นในท่ามกลางพวกยิวหลายพันคน แต่เขาก็ถูกส่งไปหาโครเนลิอัส คนสัญชาติโรม และไปหาคนต่างชาติอีกมากมายเช่นกัน และเขาได้เรียนรู้ว่า “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าเรียกว่าเป็นของต้องห้าม”

เคยมีผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่มีของประทานและได้รับการเจิมผู้หนึ่ง เขาเป็นยิว และเขาถูกกดดันอย่างมากให้ออกไปจากที่ ๆ เขาได้รับใช้ในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั่วไป ในที่ ๆ เขาได้พูดกับฝูงชนมหาศาลพร้อมกับผลลัพธ์ที่พระเจ้าทรงโปรดอวยพร ให้ไปทำงานในท่ามกลางพวกยิวและส่งเสริมงานมิชชันเพื่อคนยิว เขามาขอคำปรึกษาจากผม ผมกล่าวว่าผมเชื่อว่าเขาจะชนะยิวได้มากกว่าขณะที่ชนะคนอื่น ๆ อีกหลายพันคนในการประชุมเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ หากเทียบกับการที่เขาจะเป็นพยานแก่ยิวพวกเดียวในฐานะมิชชันนารีชาวยิวคนหนึ่ง และมันก็พิสูจน์แล้วว่าเป็นความจริง

คริสเตียนทุกคนควรรู้สึกถึงภาระของพระคริสต์ที่มีเพื่อ “คนทั้งโลก” และ “มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) เขาควรรู้สึกที่ถูกส่งไป เหมือนผู้รับใช้เหล่านั้นที่ “ออกไปตามทางหลวงทั้งหลาย และรวบรวมทุกคนที่พวกเขาได้พบ ทั้งเลวและดี” (มธ. 22:10) เราจะต้อง “พาคนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่” (ลูกา 14:21)

เปาโลเข้าหาเรื่องของการชนะจิตวิญญาณทั้งหลายดูจนนักกรีฑาคนหนึ่งที่มีวิงในการแข่งขันหรือการแข่งขันในกีฬาโอลิมปิก มีมงกุฎสำหรับผู้ชนะ ดังนั้นเขาจึงฝึกฝน เขาเสียสละความเพลิดเพลิน การกินเลี้ยง การพักผ่อนหย่อนใจที่คนอื่นมี เพื่อที่เขาจะได้ชนะ โอ การมีภาระอย่างจริงจังที่จะพยายามเต็มที่ ที่จะแสวงหาทุกโอกาส ที่จะรักคนบาปทุกคน และที่จะหลีกเลี่ยงสิ่งผิดหรือสิ่งที่ชวนให้ไขว่เขวทุกอย่างที่อาจขัดขวางเราไม่ให้ชนะผู้ที่หลงหาย ที่จะชนะทุกคนที่ทำได้!

จงระลึกถึงผู้เลี้ยงแกะคนนั้นที่มีแกะพลอดภัยอยู่เก้าสิบเก้าตัว ซึ่งออกไปเที่ยวตามหาแกะหลงตัวเดียวนั้น เราควรอยากได้ทุกคน

เปาโลกลัวว่าตนจะเป็น “คนที่ใช้การไม่ได้” ไม่ใช่ถูกขับออกจากครอบครัวของพระเจ้า ไม่ใช่พลาดสวรรค์ไป ไม่ใช่สูญเสียความรอด ไม่เลย แต่จะเป็นอย่างไรหากว่าเขา ผู้ซึ่งถูกใช้การอย่างยิ่งใหญ่ จะถูกกันออก

ไปพันทางในฐานะนักเทศน์? จะเป็นอย่างไรหากฤทธิ์เดชนั้นถูกถอนออกไป? จะเป็นอย่างไรหากเครื่องมือชิ้นนี้เริ่มเหอะเหะ ไม่เหมาะที่จะใช้งานจนองค์เจ้านายทรงวางมันไว้ต่างหาก เพื่อที่จะใช้เครื่องมือชิ้นอื่นที่ถนัดมือมากกว่า เหมาะที่จะใช้งานมากกว่า? คงน่าเศร้าเมื่อชายผู้นั้นที่เคยชนะจิตวิญญาณมากมายจะกลายเป็นเพียง “ครูสอนพระคัมภีร์” ที่ชนะไม่กี่คน หรือเมื่อคน ๆ หนึ่งซึ่งได้รับการเจิมอย่างยิ่งใหญ่กลายเป็นผู้หมดฤทธิ์เดช และเกิดผลน้อยมาก! ต้นมะเดื่อนั้นที่ไม่มีผลก็ถูกแข่ลงสาป (มาระโก 11:13) และไม่อาจออกผลได้อีกเป็นนิตย์ เราจึงควรเกรงกลัว เหมือนอย่างที่เราได้เกรงกลัว ว่าพระเจ้าอาจทรงวางคนงานที่ไม่แยแสไว้ต่างหาก คนที่หมดความกระตือรือร้นอันบริสุทธิ์แล้ว คนที่ไม่แสวงหาที่จะจ่ายราคาใดเพื่อฤทธิ์เดชแล้ว ไม่รักคนบาปที่หลงหายทุกคนด้วยความหวังอันบริสุทธิ์ คนที่ปล่อยให้ธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังมีที่อยู่มากเกินไปในชีวิตของตน!

1 โครินธ์ 10

ข้อ 1-15:

10:1 ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากให้พวกท่านขาดความรู้ ว่าบรรพบุรุษทุกคนของพวกเราได้อยู่ได้เมื่อนั้น และได้ผ่านเข้าไปในทะเลนั้นทุกคน

10:2 และทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าส่วนกับโมเสสในเมฆนั้นและในทะเลนั้น

10:3 และทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายจิต วิญญาณอันเดียวกัน

10:4 และทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากคิลยาณฝ่ายจิต วิญญาณที่ติดตามพวกเขา และคิลยานั้นคือพระคริสต์

10:5 แต่สำหรับหลายคนในพวกเขา พระเจ้าไม่พอพระทัย ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร

10:6 บัดนี้สิ่งเหล่านี้ได้เป็นตัวอย่างต่าง ๆ สำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะไม่โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย เหมือนพวกเขาได้โลภด้วย

10:7 และพวกท่านอย่าเป็นคนไหวรูปเคารพ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาเป็น ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ประชากรก็นั่งลงกินและดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน’

10:8 และอย่าให้พวกเรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้กระทำ และล้มตายในวันเดียวเป็นจำนวนสองหมื่นสามพันคน

10:9 และอย่าให้พวกเราลองดีพระคริสต์ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้ลองดีเช่นกัน และถูกทำลายด้วยบรรดาชั่วร้าย

10:10 และอย่าให้พวกท่านบ่น เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้บ่นด้วย และถูกทำลายด้วยองค์เพชฌฆาต

10:11 บัดนี้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดแก่พวกเขา เพื่อเป็นตัวอย่างต่าง ๆ และสิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติพวกเรา ผู้ซึ่งบรรดาบุคคลสุดท้ายของโลกกำลังมาถึง

10:12 เหตุฉะนั้นจงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคง แล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง

10:13 ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้

10:14 เหตุฉะนั้น พวกที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า จงหนีไปจากการไหวรูปเคารพ

10:15 ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับพวกคนที่มีปัญญา พวกท่านจงพิจารณาสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด

“จงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี

เกรงว่าเขาจะล้มลง”: ตัวอย่างของชนชาติอิสราเอล

บทที่สิบสานต่อใจความเดิมของข้อพระคำล่าสุดในบทที่แล้ว เปาโลกล่าวว่าตนจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้ บัดนี้อัศรทูตผู้ได้รับการตลใจท่านนี้บอกเราว่าชนชาติอิสราเอล ซึ่งพระเจ้าทรงอวยพรมากมายขนาดนั้น ได้ล้มในบาปและภัยพิบัติ และชนชาติอิสราเอลทั้งหมดนั้นได้กินมานานจากสวรรค์ทุกวัน ซึ่งเป็นภาพของคริสเตียนที่ดำรงชีวิตโดยพึ่งพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นอาหารแห่งชีวิต โดยรับการเลี้ยงดูจากพระองค์และพระวาทะของพระองค์ พวกเขาทุกคนได้ดื่มจากน้ำที่ไหลล้นนั้นที่ทะลักออกมาจากศิลานั้นในถิ่นทุรกันดาร และศิลานั้นเป็นภาพของพระเยซูคริสต์ เราจำได้ว่าพระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 7:37-39:

“ในวันสุดท้าย วันใหญ่แห่งเทศกาลเลี้ยงนั้น พระเยซูทรงยืนและร้อง โดยตรัสว่า “ถ้าผู้ใดกระหาย จงให้ผู้นั้นมาหาเราและดื่ม ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘จากภายในผู้นั้น บรรดาแม่น้ำแห่งน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมา’” (แต่พระองค์ตรัสสิ่งนี้เรื่องพระวิญญาณ ซึ่งคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ถูกประทานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้รับสง่าราศี)”

ดังนั้นชีวิตคริสเตียนจึงถูกแสดงภาพว่าเป็นเหมือนลูกหลานของอิสราเอลที่ออกจากอียิปต์และติดตามพระคริสต์ในถิ่นทุรกันดารนั้น โอ ศิลานนั้นเป็นภาพของพระคริสต์ แหล่งแห่งชีวิตของเรา และฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งถูกยื่นเสนอ และเสาไฟนั้นในเวลากลางคืน ซึ่งนำลูกหลานของอิสราเอล และเมฆก้อนหนึ่งตอนกลางวัน เป็นภาพของพระวิญญาณของพระเจ้าผู้เสด็จไปกับคริสเตียนทั้งหลาย และดังนั้นเราจึงต้องเรียนรู้จากความผิดพลาดเหล่านั้นของชนชาติอิสราเอล ผู้ซึ่งเคยเดินทางในถิ่นทุรกันดาร เหมือนอย่างเราตอนนี้ พวกเขาบางคนได้รับความรอดอย่างแท้จริง พวกเขาทุกคนควรที่จะรับความรอดนั้น แต่ในฐานะคนกลุ่มหนึ่งพวกเขาเป็นภาพของคริสเตียนทั้งหลายในชีวิตคริสเตียน

แต่แม้จะได้รับการทรงนำ การช่วยให้รอดพ้น การเลี้ยงดูอันแสนมหัศจรรย์ทั้งหมดนั้น จากพระเจ้าผู้ได้ทรงช่วยพวกเขาให้รอดและดูแลรักษาพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร ยิวเหล่านี้หลายคนได้ล้มในบาปและทนทุกข์ “แต่กับหลายคนในพวกเขา พระเจ้าไม่พอพระทัย ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร” (ข้อ 5) และเราถูกบอกอย่างชัดเจนว่า “บัดนี้สิ่งเหล่านี้ได้เป็นตัวอย่างต่าง ๆ สำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะไม่โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย เหมือนพวกเขาได้โลภด้วย” (ข้อ 6)

บาปอะไรบ้างที่เป็นความย่อหย่อนสำหรับชนชาติอิสราเอลในตอนนั้น?

(1) บางคนได้ล้มเข้าในการไหว้รูปเคารพ พวกเขาทำรูปปลุกวักทองคำขึ้นมาและนั่งลงเพื่อกินและดื่มและลุกขึ้นเพื่อเล่น และคริสเตียนทั้งหลายก็ตกอยู่ในอันตรายของการไหว้รูปเคารพ แน่นอนว่าเราไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องที่จริงจังเลย พระเจ้าจะประทอนบัญญัติข้อแรกและข้อที่สองของบัญญัติสิบประการนั้นว่าเราต้องไม่มี

พระอื่นต่อหน้าพระองค์และจะต้องไม่ทำรูปเคารพใด ๆ หรือ หากไม่มีความจำเป็นเลยที่เราต้องพิจารณาหรือเกรงกลัว? เราได้รับคำบัญชานั้นใน 1 ยอห์น 5:21 ว่า “จงรักษาตัวพวกท่านให้พ้นจากบรรดารูปเคารพเถิด” เราถูกเตือนให้ระวังการทำงานของเนื้อหนัง และการไหว้รูปเคารพก็ถูกกล่าวถึงโดยเฉพาะ (กท. 5:20)

ในโคโลสี 3:5 “ความโลภ ซึ่งเป็นการไหว้รูปเคารพ” ถูกใส่ไว้เคียงข้างการล่วงประเวณีและบาปอื่น ๆ ที่เลวร้าย ดังนั้นความโลภจึงเป็นการไหว้รูปเคารพ คริสเตียนจำนวนมากให้คริสตจักรของตนหรือนิกายของตนมาก่อนองค์พระผู้เป็นเจ้า หลายคนเน้นเรื่องการให้ความเคารพแก่พระนิเวศของพระเจ้าแทนที่จะเคารพยำเกรงพระเจ้า หลายคนที่ไม่เชื่อ “หลักข้อเชื่อของเหล่าอัครทูต” ก็ท่องมันในวันอาทิตย์เพราะว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาแบบทางการของพวกเขา และพวกเขาไม่มัสการพระเจ้าเลยสักนิดแต่มัสการคริสตจักรหนึ่งและรูปแบบหนึ่งของศาสนา นั่นช่วยทำให้จิตใจของพวกเขาสงบลงและช่วยผ่อนคลายจิตสำนึกผิดชอบของพวกเขา คริสเตียนจำนวนมากจะพบว่าเหล่าศิษยาภิบาลและเหล่าผู้นำประจำนิกายจะถือว่าเขาเป็นคนที่บาปหนาหากเขาไม่จงรักภักดีต่อนิกายนั้น ๆ หากเขาไม่สนับสนุน “โปรแกรมนั้น” หากเขาไม่บูชารูปเคารพประจำนิกายนั้น ผู้นำประจำนิกายจำนวนมากจึงเท่ากับกล่าวว่า “พระไดอาน่าของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่” และรูปเคารพของพวกเขาและกลไกประจำนิกายของพวกเขาก็เป็นรูปเคารพหนึ่งอย่างแท้จริงเหมือนกับศาลเจ้าเหล่านั้นและเทวรูปที่ยิ่งใหญ่กว่าของพระไดอาน่าที่เมืองเอเฟซัส โอ ความโลภและการรักความสนุกสนาน และการให้ครอบครัวยกย่องพระเจ้า-สิ่งเหล่านี้เป็นรูปเคารพ เหมือนอย่างเอลี ผู้ซึ่งพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าให้เกียรติพวกลูกชายของเจ้ามากกว่าเรา” มีความผิดฐานไหว้รูปเคารพ ในการทำเช่นนั้น บางคนก็ทำตามอย่างพวกยิวที่เคยบูชารูปปลุกวักทองค่านั้น

(2) การล่วงประเวณีเป็นการทดลองหนึ่งซึ่งมาสู่ชนชาติอิสราเอลอยู่ตลอด พวกเขาถูกนำเข้าสู่บาปโดยเหล่าธิดาของมีเดียภายใต้การนำของบาลาอัมผู้พยากรณ์เท็จนั้น โอ คริสเตียนทุกคนควรเผชิญหน้าข้อเท็จจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่ว่าเรามีร่างกายแบบเนื้อหนังตามธรรมชาติ ที่มาพร้อมกับการทดลองและแรงกดดันและความปรารถนาเหล่านั้นของเนื้อหนัง และเขาต้องประหารการกระทำเหล่านั้นของเนื้อหนัง นั่นเป็นทางไปสู่ความเย่อหยิ่ง เหมือนที่มันเคยเป็นกับชนชาติอิสราเอล

(3) พวกเขา “ทดลองพระคริสต์” นั่นคือ พวกเขาทดสอบความอดทนของพระเจ้าและทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยกับการพรั่นของพวกเขานในกันดารวิถี 21:5-9 พวกเขาบางคนจึงถูกทำลายโดยเหล่าภูริชัย พวกที่พรั่น พวกที่พิมพ์ คนเหล่านั้นที่ไม่พอใจกับส่วนที่ตนได้รับ คนเหล่านั้นที่หงุดหงิด จึงทดลองพระเจ้าและมีความผิดในบาปเดียวกันนั้นซึ่งชนชาติอิสราเอลเคยมีความผิด

แต่มีการรับประกันอันเปี่ยมสุขตรงนี้ ไม่มีผู้ใดจะถูกทดลองเกินขีดจำกัดที่พระเจ้าผู้ทรงรักทรงตั้งไว้ อย่าให้ผู้ใดคิดว่าตนถูกทดลองและได้รับความทุกข์ใจมากกว่าคนอื่น ๆ และจำไว้ว่าพระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ

พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คุณถูกทดลองเกินกว่าที่คุณจะทนไหว หากคุณทูลขอและได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ พร้อมกับการทดลองพระเจ้าจะทรงจัดหาทางหนีให้ด้วย

เปโตรในสวนเกทเสมณีได้รับคำทรงเตือนว่า “จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อพวกท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง” เปโตรไม่จำเป็นต้องสบและสาบานและปฏิเสธ พระผู้ช่วยให้รอด หากเขาได้อธิษฐานอย่างที่เขาควรกระทำ เขาก็คงได้รับการช่วยให้รอดพ้นไปแล้ว คุณก็เช่นกัน บางครั้งบางครั้ง เมื่อทบทวนคำเตือนที่จริงจังข้างบนและเมื่อสรุปรวมทั้งหมด เราก็ก็นึกเตือนอีกหนว่า “จงหนีจากการไหว้รูปเคารพ!” จงระวังให้ดี อย่าให้สิ่งใดมาก่อนพระเจ้า

นั่นเป็นอีกวิธีในการกล่าวสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้ในลูกา 14:26,27,

“ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดชังบิดาของตน และมารดา และภรรยา และบุตรทั้งหลาย และพี่น้องชาย และพี่น้องหญิง ไข้แล้ว และชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ และผู้ใดก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตน และตามเรามา จะเป็นสาวกของเราไม่ได้”

และอีกครั้งในข้อ 33 ในบทเดียวกันนั้น พระเยซูตรัสว่า “เช่นนั้นแหละ ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่มีได้ สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้” จงระวังให้ดี เกรงว่าผู้นำบางคนอาจเป็นที่รักมากกว่าพระเจ้า จงระวังให้ดีเกรงว่าคริสตจักรนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ คุณได้พบพระคริสต์และได้รับการอวยพร จะอยู่ในความคิดของคุณมากกว่าพระคริสต์องค์นั้นผู้ทรงอยู่เบื้องหลังสิ่งดี ๆ ทุกอย่าง จงระวังให้ดีเกรงว่าสิ่งดี ๆ เหล่านั้นที่พระเจ้าประทานให้-เงินทอง งาน บ้าน ธุรกิจ-กลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากกว่าพระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงจัดหาสิ่งสารพัด พระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงเลี้ยงนกรกระจอกและทรงตกแต่งดอกกลีบลีเพื่อลูกของพระองค์ทุกคน

เราทุกคนควรทบทวนพระคำสืบหาข้อข้างบนนั้นอีกครั้งและเป็นผู้มีสติปัญญาและตัดสินใจให้ได้ว่าพระเจ้าได้ตรัสอะไรแก่เราตรงนี้

ข้อ 16-22:

10:16 ถ้วยแห่งพระพรซึ่งพวกเราขอพระพรนั้น ถ้วยนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งพวกเราหั้นนั้น ขนมปังนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ

10:17 ด้วยว่าพวกเราซึ่งเป็นหลายคน ก็เป็น ขนมปังก้อนเดียว และเป็นร่างกายเดียว เพราะว่า

พวกเราทุกคนเป็นผู้เข้าส่วนในขนมปังก้อนเดียวนั้น

10:18 จงดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนังเกิด พวกเขาซึ่งรับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็เป็นผู้เข้าส่วนในแท่นบูชานั้นมีใช่หรือ

10:19 ถ้าอย่างนั้นแล้วข้าพเจ้าจะว่าอะไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ หรือสิ่งซึ่งถวายบูชาแก่รูป

เคารพต่าง ๆ นั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ

10:20 แต่ข้าพเจ้ากล่าวว่า สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพวกคน

ต่างชาติถวายบูชา พวกเขาก็ถวายบูชาแก่พวกผี

ปีศาจ และไม่ได้ถวายแด่พระเจ้า และข้าพเจ้าไม่

ปรารถนาให้พวกท่านมีส่วนร่วมด้วยพวกผีปีศาจ

10:21 พวกท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็น

เจ้าและจากถ้วยของพวกผีปีศาจไม่ได้ พวกท่านจะ

เป็นผู้เข้าส่วนของโต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่

โต๊ะของพวกผีปีศาจก็ไม่ได้

10:22 พวกเราจะย้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงหึง

หวงหรือ พวกเรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นเครื่องเตือนใจอยู่เสมอ

ถึงความแตกต่างระหว่างพระคริสต์กับโลก

“ถ้วยแห่งพระพรซึ่งพวกเราขอพระพรนั้น ถ้วยนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมห่วงซึ่งพวกเราหั้นนั้น ขนมห่วงนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ...พวกเราจะย้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าให้ทรงหึงหวงหรือ พวกเรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ” (ข้อ 16,22) หลังจากเตือนใจเราเกี่ยวกับการทดลองและบ่วงแร้วของซาตานซึ่งคอยดักเล่นงานคริสเตียน เหมือนกับที่พวกมันเคยเล่นงานชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร (ข้อ 1-12) พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ถูกแสดงเพื่อเป็นการขอร้องอยู่เสมอให้มีการแยกออกและการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ถ้วยนั้นที่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงภาพพระโลหิตของพระคริสต์ที่หลังรินเพื่อเรามีใช่หรือ? และขนมห่วงนั้น มันแสดงภาพว่าเราเป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นอาหาร (ขนมห่วง) แห่งชีวิต และตัวเราเองเป็นขนมห่วงก้อนเดียวกันนั้นมิใช่หรือ? ดังนั้นพวกบูโรหิตและคนเลวี่ของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเป็นแบบอย่างของเรา เมื่อพวกเขากินเครื่องบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายแด่พระเจ้า ก็ระบุตัวพวกเขาเองว่าเป็นของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ประชากรของพระองค์จึงต้องบริสุทธิ์และควรแยกออกและแตกต่าง

แต่ช่างเป็นภาพที่ตรงข้ามกันจริง ๆ ระหว่างการฆ่าบูชาของพวกคนนับถือพระอื่นที่ทำการบูชารูปเคารพทั้งหลายของพวกเขากับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เป็นความจริงที่ว่าพวกบูชารูปเคารพที่ทำจากไม้หรือหินไม่มีฤทธิ์อะไรเลย แต่พวกมันเป็นตัวแทนของพวกปีศาจ ดังนั้นในที่นี้อีกหนอครทูตผู้ได้รับการดลใจท่านนี้จึงพูดถึงเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ ซึ่งเขาพูดไปแล้วในบทที่ 8 อย่าถือว่ารูปเคารพเป็นเรื่องเล็กเด็ดขาด: มันเป็นตัวแทนของพวกปีศาจ เพราะว่าศาสนาเทียมเท็จทั้งหลายต่อต้านพระเจ้าและเป็นศัตรูของความเชื่อแบบคริสเตียน มีแต่พวกคนไม่เชื่อที่โง่เขลาและวิปริตที่สามารถบเร้าเราให้รวมศาสนาของคริสเตียนกับศาสนาของคนนับถือพระอื่นเข้าด้วยกันเพื่อทำให้เกิดศาสนาสากลหนึ่งเดียว นั่นเป็นสิ่งที่สัตว์ร้ายนั้นและผู้พยากรณ์เท็จนั้นจะทำในสมัยความทุกข์ลำบากนั้น และศาสนาเท็จนั้น แม่ของหญิงโสเภณีทั้งหลายในวิวรณ์ 17 จะมึนเมาด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชนและทำการล่วงประเวณีกับเหล่ากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก การนมัสการ

พระคริสต์และการบูชาพญามารไม่อาจเข้ากันได้เลย การที่คน ๆ หนึ่งรับประทานในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าและจากนั้นก็กินเนื้อที่ถวายให้แกะรูปเคารพแล้วและดื่มน้ำองุ่นที่ถวายให้แกะพวกรูปเคารพ โดยตระหนักว่ามันเป็นของไหว้รูปเคารพจริง ๆ ก็หมิ่นประมาทพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่หวงแหน และการที่คริสเตียนคนใดจะเป็นมิตรกับคนไม่เชื่อที่ถือแนวคิดสมัยใหม่นิยมหรือเสรีนิยมและการที่เขาปฏิเสธว่าประเสริฐและพระคริสต์แห่งข่าวประเสริฐนั้น ก็นำมาซึ่งพระพิโรธของพระเจ้าผู้หวงแหน 2 ยอห์น 9-11 เตือนเช่นนั้น:

“ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วยอย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

และการชื่นชม หรือยกย่อง หรือยืมให้การบูชาพระอื่นก็ทำให้พระเจ้าหวงแหน ไม่แปลกที่หลายคนที่รับประทานในพิธีระลึกนั้นอย่างไม่สมควรที่เมืองโครินธ์ถูกพากลับบ้านไปก่อนเวลาอันควร และหลายคนก็อ่อนกำลัง (1 คร. 11:30)

ข้อ 23-33:

10:23 สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ให้ประโยชน์ สิ่งสารพัดก็ถูกต้องตามพระราชบัญญัติสำหรับข้าพเจ้า แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น

10:24 อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ของตัวเอง แต่จงให้ทุกคนเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น

10:25 สิ่งใดก็ตามที่ถูกขายตามตลาดเนื่อนั้น สิ่งนั้นรับประทานได้ โดยไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ

10:26 เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น’

10:27 ถ้าคนใดของพวกเขาที่ไม่เชื่อจะเชิญพวกท่านไปในงานเลี้ยง และพวกท่านเต็มใจไป สิ่งใด

ก็ตามที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกท่าน จงรับประทานเถิด โดยไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ

10:28 แต่ถ้าคนใดกล่าวแก่พวกท่านว่า “สิ่งนี้ได้ถูกถวายบูชาแก่รูปเคารพต่าง ๆ แล้ว” อย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่แสดงให้เห็นนั้น และเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบ เพราะว่า ‘แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น’

10:29 ใจวินิจฉัยผิดและชอบนั้น ข้าพเจ้ากล่าวว่า ไม่ใช่ของท่านเอง แต่ของอีกคนนั้น ด้วยว่าทำไมเสรีภาพของข้าพเจ้าถูกตัดสินโดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของอีกคนหนึ่งเล่า

10:30 เพราะถ้าข้าพเจ้าโดยพระองค์เป็นผู้เข้าส่วน
ทำไมข้าพเจ้าจึงถูกกล่าวร้ายเพราะสิ่งซึ่งข้าพเจ้า
ขอบพระคุณสำหรับมันเล่า

10:31 เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน
หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จง
กระทำการสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่
พระเจ้า

10:32 อย่าเป็นเหตุให้ผู้ใดหลงผิดไป ทั้งต่อพวกยิว
หรือต่อพวกคนต่างชาติ หรือต่อคริสตจักรของ
พระเจ้า

10:33 เหมือนที่ข้าพเจ้าพยายามเป็นที่พอใจของ
คนทั้งปวงในสิ่งสารพัด มิได้เห็นแก่ประโยชน์ของ
ตัวเอง แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนจำนวนมาก
เพื่อพวกเขาจะรอดได้

การเห็นแก่ผู้อื่นต้องจำกัดเสรีภาพของเรา

“สิ่งสารพัดก็ถูกต้อง... แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่ทำให้ประโยชน์” ข้อ 23 กล่าว ดังนั้นคน ๆ หนึ่งอาจไปตลาดและ
ซื้อเนื้อใดก็ได้ที่ถูกถวายแล้ว หากไม่มีคำถามอะไร (ข้อ 25) ดังนั้น เขาก็อาจรับประทานกับผู้อื่นสิ่งใดก็ได้ที่ตั้ง
ไว้ตรงหน้าเขา โดยไม่ถามคำถามอะไรเลยเพราะเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบ (ข้อ 27) มีคำเตือนหลายประการ

คน ๆ หนึ่งอาจกลายเป็นฟาริสี คนถือบัญญัติ ได้อย่างง่ายดายโดยการพยายามหาประเด็นบางอย่าง
เพื่อก้าวโทษผู้อื่นหรือเพื่อโอ้อวดความชอบธรรมที่เหนือกว่าของตัวเอง คอยหาเนื้อใดก็ได้อยู่เสมอที่ตนจะ
กล่าวโทษได้ แต่เมื่อยกคำพูดจากเพลงสดุดี 24 เราก็ถูกเตือนใจว่า “แผ่นดินโลกเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น” สิ่งดี ๆ ทั้งปวงล้วนมาจากพระเจ้า หากไม่เกิดคำถามอะไรในจุดที่พี่น้องที่อ่อนแอ
คนหนึ่งอาจถูกทำร้าย หรือสะดุด หรือถูกนำไปทำบาป เราก็สามารถขอบขอบคุณพระเจ้าได้สำหรับอาหารทุกอย่าง
ที่พระองค์ประทานให้และไม่หาเหตุผลที่จะกล่าวโทษมันเลย และดังนั้นเราจึงรับประทานในบ้านของคนไม่เชื่อ
ได้ (ข้อ 27) โดยไม่ต้องถามอะไร แต่ถ้าใครสักคนมีข้อสงสัยและถามขึ้นมาและกล่าวว่าเนื้อนั้นถูกถวายให้แก่รูป
เคารพแล้ว ฉะนั้นเพื่อเห็นแก่เขาและเพื่อเห็นแก่จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนแอของเขา เราก็ไม่ควรกินเนื้อนั้น ใน
โอกาสนั้น

ประเด็นสำคัญก็คือ เราจะต้องไม่ดำเนินชีวิตเพื่อตัวเองแต่เพื่อผู้อื่นและสิ่งที่ไม่ผิดในตัวมันเองอาจ
ทำร้ายผู้อื่นและกลายเป็นสิ่งที่ผิดได้

พระคัมภีร์ไม่มีคำบัญชาที่ชัดเจนว่าเราต้องไม่ชิมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เลยถึงแม้ว่ามีการอนุমানอัน
แข็งแกร่งว่าเราไม่ควร คนเรคาบได้รับคำยกย่องที่พวกเขาไม่ลิ้มรสเหล้าองุ่นเลย (ยรม. 35) พวกปุโรหิตจะต้อง
ไม่ดื่มเหล้าองุ่นเมื่อพวกเขาเข้าไปปรนนิบัติในพลับพลา (อสค. 44:21) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาถูกถือว่าดำเนินตาม
ทางของพระเจ้าเป็นพิเศษเพราะว่าเขา “จะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือสุราเลย” (ลูกา 1:15)

มีคำเตือนมากมายให้ระวังเครื่องดื่มมึนเมา (สภษ. 20:1; 23:21, 29-35) และคำกล่าวโทษอย่าง
รุนแรงต่อการเมาเหล้า ไวน์ในพระคัมภีร์อาจเป็นแก่น้ำองุ่นสด, “น้ำองุ่นใหม่” (สภษ. 3:8,9) หรือมันอาจถูก

หมักจนเป็นเหล้าแล้วก็ได้ ดังนั้นข้อปฏิบัติทั้งหลายจึงอาจหมายถึงอันใดอันหนึ่ง ขึ้นอยู่กับบริบท

บางคนกล่าวว่า การใช้เหล้าแบบพอประมาณช่วยให้รื่นเริงและเป็นเรื่องของเสรีภาพ แต่เราทราบว่ถ้าผู้ใดดื่ม เขาก็ส่งเสริมการดื่ม และสำหรับคนเหล่านั้ที่ดื่ม หลายคนก็จะดื่มจนเกินพอดี ผู้ที่ดื่มเฝ้าในสิบคน กลายเป็นผู้มีปัญหาการดื่ม เป็นคนติดเหล้า ความยากจน บ้านที่แตกสลาย การล่วงประเวณี อุบัติเหตุและอาชญากรรมตามหลังการดื่ม ดังนั้นคริสเตียนผู้นั้นจึงทำบาป คือผู้ที่อ้างเสรีภาพ และเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีและนำผู้อื่นไปสู่ความย่อยยับ

ในที่นี้เช่นเคยเราควร “เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ธส. 5:22)

บางทีการซื้อเครื่องดื่มโซดาที่ร้านขายเบียร์หรือบาร์เบียร์ไม่ได้ถูกห้ามไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ แต่คนที่อ้างเสรีภาพนั้นในการทำเช่นนั้นก็สนับสนุนการงานชั่วของผู้ขายสุราและนำผู้อื่นให้ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คน ๆ หนึ่งอาจไปโรงหนังที่ตนเลือกแล้วอย่างระวังและกล่าวว่าตนไม่ได้ทำอะไรเสียหาย แต่เขาที่ทำแบบนั้นก็ทำให้ภาพยนตร์เป็นเรื่องน่านับถือแก่ผู้อื่น ก็ส่งเสริมผู้อื่นให้เข้าโรงหนังและกลายเป็นส่วนหนึ่งของความลามก ความรุนแรง และความไร้พระเจ้าทั้งหมดของโรงหนังและธุรกิจโรงหนัง

ไม่ใช่สิ่งที่อนุญาตให้ทำได้แต่สิ่งที่เหมาะสม เราต้องไม่ถามว่าสิ่งใดทำได้แต่ถามว่าสิ่งใดดีสำหรับผู้อื่น

ข้อ 31 สรุปเรื่องนี้อย่างดี: “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำการสำราญเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” เราต้องไม่ทำให้ยิวหรือคนต่างชาติหรือเหล่าคริสเตียนที่อ่อนแอต้องสะดุดโดยไม่จำเป็น เราต้องทำให้ทุกคนพอใจเท่าที่ทำได้เพื่อที่จะช่วยทุกคนให้รอดเท่าที่ทำได้

ดังนั้นคริสเตียนจึงควรแต่งกายในแบบที่ไม่ทำให้ใครสะดุด เขาควรมีวิธีอันเหมาะสมซึ่งบ่งบอกถึงความรักเพื่อที่จะชนะทุกคนที่เขาจะชนะได้เพื่อพระคริสต์

1 โครินธ์ 11

ข้อ 1-3:

11:1 พวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของพระคริสต์ด้วย	ไว้กับพวกท่าน
11:2 บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย เพราะพวกท่านระลึกถึงข้าพเจ้าในทุกสิ่ง และรักษากฎทั้งหลายตามที่ข้าพเจ้าได้มอบกฎเหล่านั้น	11:3 แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านทราบว่ามีศีรษะของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ และศีรษะของผู้หญิงคือผู้ชาย และพระเศียรของพระคริสต์คือพระเจ้า

ลำดับของสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้: พระเจ้า, พระคริสต์,

ผู้ชายและผู้หญิง

พระเจ้าทรงส่งอัครทูตเหล่านั้นมา เราจึงต้องติดตามพวกเขาเหมือนที่พวกเขาติดตามพระคริสต์ คุณจะต้อง “เชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน” -เหล่าผู้นำคริสเตียนและศิษยาภิบาลในคริสตจักรทั้งหลายเหมือนที่พวกเขาติดตามพระคริสต์- “ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอยระมัดระวังจิตวิญญาณของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน เพื่อพวกเขาจะให้รายงานนั้นด้วยความปิติยินดี และไม่ใช้ด้วยความเศร้าใจ เพราะสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่าน” (ฮบ. 13:17) เปาโลกล่าวเกี่ยวกับใครก็ตามที่นำชาวประเสริฐอื่นมาว่า “จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8,9) แต่พระเจ้าทรงมีเหล่าผู้นำ และเมื่อพวกเขาติดตามพระคริสต์ เราก็คควรติดตามพวกเขา

คริสตจักรทั้งหลายควรมีศิษยาภิบาลเหมือนกับที่โรงเรียนควรมีครูอาจารย์ เหมือนกับที่ประเทศชาติควรมีผู้ปกครอง และเช่นเดียวกันในบ้านกรรยาก็ควรมีสามีที่นำและปกครอง

ดังนั้นจึงเป็นลำดับของสิทธิอำนาจ พระเจ้าเหนือพระคริสต์ พระคริสต์เหนือผู้ชาย ผู้ชายเหนือผู้หญิง

ข้อ 4-16:

11:4 ผู้ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยคลุมศีรษะของตนอยู่ ก็ทำความอภัยแก่ศีรษะของตน	ตัดผมเสียด้วย แต่ถ้าเป็นสิ่งที่น่าอับอายที่จะให้ผู้หญิงถูกตัดผมหรือถูกโกนผมนั้น จงให้นางคลุมศีรษะเสีย
11:5 แต่ผู้หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ โดยไม่คลุมศีรษะของตน ก็ทำความอภัยแก่ศีรษะของตน เพราะนั่นก็เหมือนกับว่านางถูกโกนผมเสียแล้ว	11:7 เพราะผู้ชายไม่ควรจะคลุมศีรษะของตนจริง ๆ ด้วยเหตุที่ว่าผู้ชายเป็นพระฉายและสง่าราศีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย
11:6 เพราะว่าถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ จงให้นาง	11:8 เพราะว่าผู้ชายไม่ได้มาจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมาจากผู้ชาย

11:9 และไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายไว้เพื่อผู้หญิง แต่ได้
ทรงสร้างผู้หญิงไว้เพื่อผู้ชาย

11:10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรมีสติอำนาจอยู่
บนศีรษะของนาง เพราะเหตุพวกทูตสวรรค์

11:11 แต่อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ชายก็ต้องฟังพาผู้
หญิง และผู้หญิงก็ต้องฟังพาผู้ชาย ในองค์พระผู้
เป็นเจ้า

11:12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นเป็นมาจากผู้ชายฉันใด
เช่นกันผู้ชายก็เกิดมาโดยผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่ง
สารพัดก็มาจากพระเจ้า

11:13 จงตัดสินใจในพวกท่านเองเถิดว่า เป็นสิ่งที่

เหมาะสมหรือที่ผู้หญิงจะอธิษฐานต่อพระเจ้าโดยไม่คลุมศีรษะ

11:14 แม้แต่ธรรมชาติเองไม่ได้สอนพวกท่านหรือ
ว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอายแก่ตัว

11:15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นที่น่ารังเกียจ
เพราะว่าได้ประจานผมของนางให้แก่นางสำหรับ
เป็นเครื่องปกคลุม

11:16 แต่ถ้าผู้ใดดูเหมือนจะชอบโต้แย้ง พวกเราก็
ไม่มีธรรมเนียมอย่างนี้ และคริสตจักรทั้งหลายของ
พระเจ้านี้ไม่มีเหมือนกัน

ผมยาวที่ไม่ตัด ควรเป็นเครื่องหมายของผู้หญิงที่ตามทางพระเจ้า

นบนอบต่อบิดาและสามี

พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายและผู้หญิงให้แตกต่างกันและให้หน้าที่และความสัมพันธ์ที่แตกต่างกัน
ผู้ชายถูกสร้างขึ้นก่อน จากนั้นผู้หญิงก็ถูกสร้างเพื่อเป็นผู้ช่วยเหลือที่เหมาะสมสำหรับผู้ชาย ดังนั้นภรรยาจึงได้
รับคำบัญชาให้นบนอบต่อสามีของเธอ เหมือนอย่าง “คริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์” และ “ในทุก
ประการ” สามีควรได้รับการเชื่อฟัง “ดุจกระทำต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า” (อฟ. 5:22-24; คส. 3:18) ภรรยาที่เป็น
คริสเตียนจะต้องนบนอบต่อสามีที่ไม่รอดด้วยซ้ำ (1 ปต. 3:1,2) และในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า 1 ทิโมธี
2:11 บอกเราว่า “ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเจียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง” ผู้หญิงจะต้องสงบเสงี่ยมเรียบร้อย
ในการประชุมนมัสการ ไม่พูดขัดจังหวะนักเทศน์แต่เธอจะต้องถามสามีของเธอที่บ้านหากเธอ “ประสงค์ที่จะ
เรียนรู้สิ่งใด” (1 คร. 14:35)

การนบนอบนี้จะต้องถูกปกป้องด้วยความแตกต่างในชุดที่สวมใส่ พระราชบัญญัติ 22:5 สอนว่า “ผู้
หญิงต้องไม่สวมใส่สิ่งซึ่งเป็นของผู้ชาย และผู้ชายต้องไม่สวมใส่เครื่องแต่งกายของผู้หญิง เพราะว่าทุกคนที่
กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่าน” ดังนั้นวิธีที่ผู้หญิงไว้ทรงผมจะต้อง
แยกแยะระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ผมยาวของผู้หญิงถูกให้เพื่อเป็นผ้าคลุมหรือเครื่องปกปิดในเชิงสัญลักษณ์ ผม
ของเธอเป็นสง่าราศีแก่เธอ ส่วนหนึ่งของความเป็นผู้หญิงของเธอและความงามของเธอ

ผู้ชายไม่ควรจะมีเครื่องปกปิดหรือผ้าคลุมต่อพระพักตร์พระคริสต์ ดังนั้นผู้ชายจึงถอดหมวกของตนออก
ในคริสตจักรขณะที่ผู้หญิงอาจสวมหมวกได้ ข้อ 16 กล่าวว่า “แต่ถ้าผู้ใดดูเหมือนจะชอบโต้แย้ง พวกเราก็ไม่มี
ธรรมเนียมอย่างนี้ และคริสตจักรทั้งหลายของพระเจ้านี้ไม่มีเหมือนกัน” ดังนั้นผู้ชายจึงเป็นสัญลักษณ์ของ “ผม
ขอรับผิดชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าสำหรับครอบครัวของผม” ขณะที่ผู้หญิง โดยการไว้ผมยาว เป็นสัญลักษณ์
ของการนบนอบของเธอและความจงรักภักดีของเธอต่อสามีหรือบิดา ดังนั้นผู้หญิงจึงมีสัญลักษณ์ของ “อำนาจ
อยู่บนศีรษะของเธอ” นั่นคือ สัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจโดยผมที่ยาว และนี่เป็น “เพราะเหตุพวกทูตสวรรค์”

รอบตัวเราคือเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า เหล่าผู้สื่อสารจากพระเจ้า เหล่าผู้รับใช้ของเรา เหล่าผู้อารักขาของเรา “ทูตสวรรค์ทั้งสี่นั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทนายาททั้งหลายแห่งความรอดมิใช่หรือ” (ฮบ. 1:14)? เท่าที่เราทราบ เหล่าทูตสวรรค์ไม่เคยถูกทดลองและตกต่ำยกเว้นในเรื่องของการกบฏต่อสิทธิอำนาจ ดังนั้นผู้หญิงคนใดที่เป็นสัญลักษณ์ของการกบฏต่อสิทธิอำนาจโดยการไว้ผมสั้นจึงทำให้เหล่าทูตสวรรค์เป็นทุกขใจเมื่อเธออธิษฐาน ไม่แน่ว่าแบบอย่างของเธออาจช่วยทดลองพวกเขาให้กบฏก็ได้

จงหมายเหตุสามวิธีที่ถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับการไว้ผมของผู้หญิง: “โกนศีรษะ” หรือ “ตัดสั้น” หรือ “ไว้ยาว”

พระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามผู้หญิงที่จะไว้ผมที่ถักเปียได้หรือที่จะแต่งผมในแบบอื่น ๆ มันไม่กล่าวชัดเจนว่าการสวมชุดหรูหราหรือการไว้เปียและการสวมเครื่องทองคำไม่ใช่เครื่องประดับที่แท้จริงของผู้หญิง เครื่องประดับนั้นคือ “จิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม” (1 ปต. 3:3,4)

การไว้ผมยาวสำหรับผู้ชายก็เป็น “ที่น่าละอายแก่ตัว” ข้อ 14 กล่าว พวกศิลปินแสดงภาพพระเยซูว่าไว้ผมยาว แต่นั่นก็มีพื้นฐานอยู่บนจินตนาการล้วน ๆ ไม่ใช่บนข้อเท็จจริง พวกผู้ชายในสมัยพระคัมภีร์ตัดผมของตน แต่ไม่ใช่ทุก ๆ สองสัปดาห์เสมอไป อับซาโลม “ตัดผมของตน” ทุกปี เหยียดต่าง ๆ ในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ล้วนแสดงภาพเหล่ากษัตริย์ที่ไว้ผมสั้น ในห้องแสดงภาพของวาติกัน รูปปั้นหลายร้อยชิ้นของสมัยกรีกและโรมไม่ได้แสดงให้เห็นผู้ชายคนใดเลยที่ไว้ผมยาวเท่าที่ผมหมายเหตุได้ พระเยซูคงจะไม่ปฏิบัติขัดแย้งกับพระคัมภีร์ พระองค์ไม่ได้ไว้ผมยาวแบบไม่ตัด

ผู้ใดบ่นหรือ? ข้อ 16 บอกเราว่าไม่มีคริสตจักรใดในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่มีผู้ชายไว้ผมยาวหรือมีธรรมเนียมปฏิบัติให้ผู้หญิงไว้ผมสั้น

ข้อ 17-22:

11:17 บัดนี้ในสิ่งนี้ข้าพเจ้าประกาศแก่พวกท่าน
ข้าพเจ้าไม่ชมพวกท่านเลย ที่พวกท่านมาประชุม
กัน ไม่ใช่เพื่อให้ดีขึ้น แต่เพื่อให้แย่งลง

11:18 ด้วยว่าประการแรก เมื่อพวกท่านมาประชุม
กันในคริสตจักรนั้น ข้าพเจ้าได้ยินว่ามีการแตกก
แตกเหล่าในท่ามกลางพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อ
ว่าคงเป็นอย่างนั้นอยู่บ้าง

11:19 เพราะว่าจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างใน
ท่ามกลางพวกท่านด้วย เพื่อว่าคนทั้งหลายซึ่งเป็น
ที่เห็นชอบจะได้ปรากฏเด่นขึ้นท่ามกลางพวกท่าน

11:20 เหตุฉะนั้นเมื่อพวกท่านมาประชุมพร้อมกัน

ในที่แห่งเดียวนั้น ก็ไม่ได้เป็นเพื่อจะรับประธานพิธี
ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

11:21 เพราะว่าในการรับประธานนั้น ทุกคนรับ
ประธานอาหารของตนเองก่อนคนอื่น และคนหนึ่ง
ยังหิวอยู่ และอีกคนหนึ่งก็เมาแล้ว

11:22 อะไรกัน พวกท่านไม่มีบ้านที่จะกินและดื่ม
หรือ หรือพวกท่านเหยียดหยามคริสตจักรของ
พระเจ้า และทำให้คนทั้งหลายที่ไม่มีอาหารได้รับ
ความอับอายหรือ ข้าพเจ้าจะว่าอะไรแก่พวกท่าน
ข้าพเจ้าจะชมพวกท่านในสิ่งนี้หรือ ข้าพเจ้าไม่ชม
พวกท่านเลย

ความไร้ระเบียบที่โตะขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกตำหนิ

พร้อมกับหลายร้อยคน หรืออาจถึงหลายพันคน ที่เพิ่งมาจากการนับถือพระอื่น เข้ามาสู่คริสตจักรอายุน้อยที่เมืองโครินธ์ มีความไร้ระเบียบที่พิธะลิกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งต้องรับการแก้ไข

การแตกแยกและความขัดแย้งซึ่งถูกตำหนิในบทที่ 3 เป็นเรื่องน่าละอายเป็นพิเศษเมื่อการร่วมสามัคคีธรรมนั้นไม่สมบูรณ์ขณะที่พวกเขารับขนมปังและถ้วยนั้นเพื่อระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

แน่นอนว่าในการเป็นพยานอันอ่อนหวานถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ พวกเขาควรเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน แต่ที่เมืองโครินธ์แต่ละคนก็นำอาหารของตนมา มีการกินเลี้ยงกับคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนฝูงของตัวเอง และเหล่าผู้เชื่อใหม่หรือคนยากจนที่ไม่ได้นำอาหารมาก็ถูกทิ้งไว้ ขณะที่คนอื่น ๆ ทำให้มันเป็นมือเย็นเพื่อทำให้ร่างกายอึดหนัก ไม่ใช่พิธีการอันเรียบง่ายที่แสดงภาพพระโลหิตและพระกายแห่งการเสียสละของพระคริสต์เพื่อเรา ดังนั้น “คนหนึ่งยังหิวอยู่ และอีกคนหนึ่งก็เมาเมา” บางคนนำอาหารแพง ๆ และหรูหรามายังที่ประชุมของเหล่าวิสุทธิชน ซึ่งทำให้คนอื่นละอายผู้ซึ่งไม่ได้นำอาหารมาเยาะขนาตนนั้น การกินเลี้ยงของพวกเขาควรเป็นที่บ้าน ไม่ใช่ในการ “ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา”

ข้อ 23-26:

11:23 เพราะว่าข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพวกท่านแล้วนั้น ว่าพระเยซูเจ้าในคืนเดียวกับที่พระองค์ถูกทรยศนั้นได้ทรงหยิบขนมปัง

11:24 และเมื่อพระองค์ทรงขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังนั้น และตรัสว่า “จงรับไปกินเถิด นี่เป็นร่างกายของเรา ซึ่งถูกหักออกเพื่อพวกท่าน จงกระทำสิ่งนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”

11:25 เมื่อพระองค์ทรงรับประทานแล้ว พระองค์

ทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกันด้วย โดยตรัสว่า “ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา พวกท่านดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็กระทำการนี้เพื่อเป็นที่ระลึกถึงเรา”

11:26 เพราะว่าพวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

วิธีที่พิธะลิกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกประทานให้: ความหมายของมัน

“ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า...” (ข้อ 23) เปาโลกล่าวเกี่ยวกับบันทึกเหตุการณ์แบบละเอียดของการที่พระคริสต์ประทานพิธะลิกนั้นเป็นครั้งแรกในคืนนั้นก่อนการตรึงกางเขน จงหมายเหตุรูปแบบที่น่าอัศจรรย์ของการดลใจ เปาโลไม่ได้อยู่ด้วยตอนที่พระคริสต์ประทานพิธะลิกนั้น บันทึกเหตุการณ์ของพระกิตติคุณเหล่านั้นยังไม่ถูกเขียน และไม่มีใครสักคนที่อยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นบอกเปาโลว่าเกิดอะไรขึ้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเปิดเผยรายละเอียดอันแน่ชัดเหล่านั้น ดังนั้นเปาโลจึงได้รับข่าวประเสริฐของตนมาจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์ ตามที่เขากล่าวในกาลาเทีย 2 และนั่นก็เตือนใจเราว่าการดลใจทั้งหมดเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยโดยตรง ไม่ใช่การคัดลอกบันทึกอันหนึ่ง ไม่ใช่การยกคำพูดสิ่งที่คน ๆ หนึ่งได้เห็นหรือได้ยิน ไม่ใช่เลย “นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมิได้เข้าไปในใจของมนุษย์” สิ่งที่ถูก

ประทานให้ในการดลใจพระคัมภีร์ (1 คร. 2:9)

จงเปรียบเทียบบันทึกเหตุการณ์นี้ของพิริธะลิกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ากับมัทธิว 26:26-29; มาระโก 14:22-25; และลูกา 22:19,20

“นี่เป็นร่างกายของเรา...” (ข้อ 24) แน่แน่นอนว่า นั่นคือขนมปังและผลของเถาองุ่นเป็นตัวแทนของพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ พวกเขาไม่ได้กำลังกินพระกายของพระองค์จริง ๆ เนื่องจากขณะนั้นพระคริสต์ทรงอยู่ด้วยกับพวกเขาในพระกายของพระองค์เอง ขนมปังนั้นจึงไม่ใช่พระกายของพระองค์จริง ๆ แน่แน่นอน ถีลาของภาษาในเชิงเปรียบเทียบนี้ พระคริสต์ทรงใช้บ่อยในพระคัมภีร์ ในยอห์น 6:35, 40, 48 พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นขนมปังแห่งชีวิต”-ไม่ใช่ขนมปังจริง ๆ แน่แน่นอน พระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายไม่กินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และไม่ดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย” (ยอห์น 6:53)

แต่พระองค์ไม่ได้หมายความว่า การรับพิริธะลิกนี้เป็นหนทางเพื่อรับความรอด และไม่มีทางหมายความว่าในการร่วมสนิสนั้น ขนมปังและผลของเถาองุ่นนั้นกลายเป็นพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์จริง ๆ เพราะว่าในบทเดียวกันนั้นพระคริสต์ตรัสไปแล้วสอนหนอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่าผู้ที่เชื่อหรือวางใจในพระคริสต์ก็มีชีวิตนิรันดร์แล้ว!

ในยอห์น 6:40 พระองค์ตรัสว่า “นี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา นั่นที่จะให้ทุกคนซึ่งเห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรนั้น จะมีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” ในยอห์น 6:47 คำตรัสของพระเยซูคือ “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียชีวิตนิรันดร์”

การทำให้พิริธะลิกนี้เป็นหนทางหนึ่งแห่งความรอดก็เป็นการบิดเบือนข่าวประเสริฐ

นอกจากนี้ ฮีบรู 10:14 กล่าวว่า “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” นั่นก็เพียงพอแล้ว นั่นเป็นอันได้ข้อยุติ ในบทเดียวกันนั้น ดูข้อ 18: “ไม่มีการถวายเครื่องบูชาใดบาปอีกต่อไป”

ดังนั้นเมื่อพระเยซูตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา” พระองค์ก็กำลังตรัสเหมือนตอนที่พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นพระบุตร” (ยอห์น 10:9) และเหมือนกับตอนที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมากล่าวว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า” ดังนั้น 1 โครินธ์ 10:4 จึงกล่าวเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลที่ดื่มน้ำจากหินที่ถูกตีสั้นในถิ่นทุรกันดารว่า “ศิลานั้นคือพระคริสต์” พระคริสต์ทรงถูกเรียกว่าเป็นศิลารากฐาน, ศิลามุมเอก, หินที่แข็งแกร่งนั้น ไม่เคยพระเยซูไม่ได้เป็นขนมปังที่กินได้จริง ๆ ไม่ใช่ประตูที่เป็นไม้กระดาน ไม่ใช่ลูกแกะตัวหนึ่งจริง ๆ และไม่ใช่ม้ากัณฐ์ แต่ทั้งหมดนี้เป็นภาพของพระองค์ โรมช่างทำสิ่งที่โง่เขลาจริง ๆ ในการบิดเบือนข่าวประเสริฐและพยายามที่จะให้ความรอดอยู่ในมืออันอ่อนแอฝ่ายเนื้อหนังของเหล่าบาทหลวงของนาง!

พิริธะลิกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึง “การถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา” (ข้อ 26) ตามที่ Dr. George W. Truett แห่งเท็กซัสกล่าวไว้อย่างดีว่าพิริธะลิกนั้นเป็น “ข่าวประเสริฐสำหรับสายตา” มันไม่ช่วยให้รอดแต่มันแสดงภาพข่าวประเสริฐ

ข้อ 27-34:

11:27 เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร จะมีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า

11:28 แต่จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจตนเอง และจงให้คนนั้นกินขนมปังนั้นและดื่มจากถ้วยนั้น

11:29 เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญาเข้าสู่ตนเอง โดยไม่ได้พินิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

11:30 ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่องกลับไปแล้ว

11:31 เพราะว่าถ้าพวกเราจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเราจะไม่ถูกลงโทษ

11:32 แต่เมื่อพวกเราถูกลงโทษ พวกเราก็ถูกตีสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเราจะไม่ถูกพิพากษาร่วมกันกับโลก

11:33 เหตุฉะนั้น พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อพวกท่านมาร่วมประชุมเพื่อรับประทาน จงคอยซึ่งกันและกัน

11:34 และถ้าผู้ใดหิว ก็จงให้เขากินที่บ้าน เพื่อพวกท่านจะไม่ร่วมประชุมกันจนมาสู่การพิพากษา และเรื่องอื่น ๆ นั้น ข้าพเจ้าจะจัดการเมื่อข้าพเจ้ามา

การถูกลงโทษของคนเหล่านั้นที่รับพิธีระลึกอย่างไม่สมควร

มันเป็นบาปที่ร้ายแรงจริง ๆ ที่จะรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าในความไม่เชื่อ ทำให้การกล่าวยอมรับอันบริสุทธิ์ที่ถูกแสดงภาพในที่นี้เป็นเรื่องโกหก การไม่ให้เกียรติพระโลหิตของพระคริสต์ยังทำให้การถูกปรับโทษของคน ๆ หนึ่งยุติธรรมมากขึ้น แน่นนอนมากขึ้น พระเจ้าทรงกริ้วผู้ใดก็ตามที่ล้อเล่นเกี่ยวกับการไถ่โทษนั้น นักวิจารณ์บางคนและพวกเสรีนิยมเยาะเย้ยว่าพวกเน้นรากฐานไม่ได้ให้ความรักและมีใจอดกลั้นมากเท่ากับพวกตน แต่ในความจริง ผู้เชื่อที่เน้นรากฐานต้องรู้สึกเดือดดาลกับพวกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ พวกคนที่เยาะเย้ยพระโลหิตนั้น พระเจ้าเองทรงเตือนเกี่ยวกับพระพิโรธอันหวนแค้นของพระองค์ที่มีต่อคนเช่นนั้นเมื่อพระองค์ตรัสถึงพวกเสรีนิยมหรือพวกลัทธิที่มีข่าวประเสริฐเท็จว่า “จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8,9) ทำไมทุกคนที่รักและรู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดจึงไม่ควรกล่าวเช่นเดียวกันเล่า? ขณะที่เรารักคนบาปที่พระเจ้าทรงรัก เราก็ได้รับคำบัญชาให้เกลียดชังบาปเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเกลียด

แต่ที่นี้ในเมืองโครินธ์ คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วบางคนได้ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระองค์ เพราะการเข้าหาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าแบบอยู่ฝ่ายเนื้อหนังและไม่เป็นฝ่ายวิญญาณ ขณะที่คนไม่เชื่อซึ่งไม่ได้กลับใจใหม่ผู้รับพิธีระลึกนี้เป็นพยานถึงสภาพที่ลงท้ายของตน คริสเตียนที่มั่งง่ายและรักโลกที่เข้าหาพิธีระลึกนี้ “ดื่มเพื่อนำพระอาชญาเข้าสู่ตนเอง” ไม่ใช่ถูกปรับโทษให้ตกนรก แต่ถูกปรับโทษให้ต้องเสียชีวิตก่อนวัยอันควร (เหมือนที่หลายคนในเมืองโครินธ์ได้เสียชีวิตในข้อ 29) หรือถูกปรับโทษให้อ่อนแอและเจ็บป่วยเพื่อเป็นการลงโทษ เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่กินพิธีระลึกนี้ “อย่างไม่สมควร” เราถูกบอกว่า “หลายคนล่องกลับไปแล้ว” คำว่า ล่องกลับ พระเจ้าทรงใช้สำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่ตายไปและไม่เคยใช้เพื่อหมายถึงคนที่ไม่รอด (1 คร. 15:6, 18, 20; 1 ธส. 4:13, 15; 2 ปต. 3:4) ดังนั้นคนทั้งหลายที่ตายไปที่เมืองโครินธ์และคนเหล่านั้นที่อ่อนแอและเจ็บป่วยเพราะทัศนคติแบบเล่น ๆ หรือด้านชา หรืออยู่ฝ่ายเนื้อหนังที่มีต่อพิธีระลึกถึงองค์พระผู้

เป็นเจ้าของพวกคริสเตียน! เราไม่สงสัยเลยว่าคริสเตียนจำนวนมากวันนี้ก็ถูกปรับโทษเช่นกันเพราะบาปในที่นี้ บาปทั้งหลายของเหล่าคริสเตียนไม่สามารถลงพระอาญาจิตวิญญาณเพราะว่า “พวกเขาจะไม่พินาศเลย” พระเยซูตรัสไว้ (ยอห์น 10:27,28) ผู้เชื่อที่สำนึกผิด “ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ” (ยอห์น 5:24) แต่บาปนำการติสอนมาสู่ลูก ๆ ของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้า “ทรงติสอนบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับ” และเราไม่อาจกล่าวได้ว่าไม่เคยมีคริสเตียนคนใดเคยทำบาปที่ร้ายแรงมากเท่ากับคนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ได้ กระทำ โมเสส, ดาวิด, ซาโลมอนและเปโตรเป็นเครื่องเตือนใจว่าเหล่าวิสุทธิชนชั้นดีที่สุดของพระเจื่อก็อาจล้มลงในบาปอันน่าเศร้าได้

พระคำหลายข้อแสดงให้เห็นว่าบาปอาจนำความเจ็บป่วยที่ไปสู่ความตายมาให้ การรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้านำมาซึ่ง “วันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และสันติสุข” (สภษ. 3:2) การออกไปจากความชั่วร้าย นำมาซึ่ง “สุขภาพแก่สะอาดของเจ้า และเป็นไขแก่กระดูกทั้งหลายของเจ้า” (สภษ. 3:7,8) “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์” และ “ความรู้ขององค์บริสุทธิ์” หมายความว่า “วันทั้งหลายของเจ้าจะเพิ่มทวีคูณ และปีทั้งหลายแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน” (สภษ. 9:11) เมื่อเราอธิษฐานเพื่อผู้เจ็บป่วย เราก็อธิษฐานขอให้บาปทั้งหลายของพวกเขาถูกสารภาพและได้รับการยกโทษ (ยากอบ 5:13-16)

“จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจตนเอง” (ข้อ 28) ประการแรก คน ๆ หนึ่งควรตระหนักถึงคำพยานที่ว่าตนกำลังวางใจในพระโลหิตที่ไถ่โทษซึ่งถูกแสดงภาพในที่นี้จริง ๆ จากนั้นแน่นอนว่าเขาควรพิจารณาด้วยใจอธิษฐานอย่างที่สุดว่าทัศนคติแห่งใจของเขามีความเชื่อฟังด้วยความรักและชีวิตของเขาไม่ใช่เรื่องอื้อฉาวและคำครหา 1 โครินธ์ 5:11 เตือนใจเราว่าคริสเตียนทั้งหลายไม่ควรรับพิธีระลึกกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในบาปที่น่าเกลียด “แต่บัดนี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านว่าอย่าคบหาสมาคม ถ้าผู้ใดที่ถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องแล้ว เป็นคนล่วงประเวณี หรือคนโลภ หรือคนไหว้รูปเคารพ หรือคนปากร้าย หรือคนขี้เมา หรือคนฉ้อโกง กับคนเช่นนี้ไม่กินด้วยกันเลย”

“จงคอยซึ่งกันและกัน” (ข้อ 33) ดังนั้นเราจึงเรียกนี้ว่า “การร่วมสนิท” เราเป็นหนึ่งเดียวกันกับคนเหล่านั้นที่วางใจในพระโลหิตที่ไถ่โทษ ผู้ซึ่งด้วยใจรักระลึกถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อเรา และผู้ซึ่งไม่ทำความอภัยต่อพิธีระลึกและคำพยานและองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยบาปทั้งหลายที่น่าเกลียดและไม่ยอมกลับมา เรา “ร่วมประชุมกัน” (ข้อ 33,34; กิจการ 20:7) ไม่มีตัวอย่างหรือคำสอนตามพระคัมภีร์เลยว่าศิษยาภิบาลคนใดควรรับขนมปังและน้ำองุ่นและให้พิธีร่วมสนิทแก่คน ๆ หนึ่งที่บ้าน นี่เป็นคำพยานของคนเป็นกลุ่ม

1 โครินธ์ 12

ข้อ 1-7:

12:1 บัดนี้เกี่ยวกับบรรดาของประทานฝ่ายจิต
วิญญาณนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะ
พวกท่านขาดความรู้

12:2 พวกท่านทราบแล้วว่า พวกท่านเคยเป็นคน
ต่างชาติที่ถูกชักนำไปยังบรรดารูปเคารพเหล่านี้ซึ่ง
พูดไม่ได้ ตามที่พวกท่านเคยถูกนำไป

12:3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงแจ้งให้พวกท่านเข้าใจว่า
ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะ
เรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใด
สามารถพูดได้ว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

นอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

12:4 บัดนี้ของประทานนั้นมีอยู่หลากหลาย แต่มี
พระวิญญาณองค์เดียวกัน

12:5 และมีความแตกต่างกันของงานรับใช้ทั้ง
หลาย แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน

12:6 และมีความหลากหลายของกิจกรรมทั้งหลาย
แต่พระเจ้าองค์เดียวกันทรงเป็นผู้กระทำสารพัดใน
ทุกคน

12:7 แต่การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุก
คนเพื่อเป็นประโยชน์ร่วมกัน

ของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลายสำหรับคริสเตียนทุกคน

คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์เคยเป็นคนต่างชาติและเคยชินกับรูปเคารพไป พวกเขาจะทราบอะไรได้เกี่ยวกับพระเจ้าองค์หนึ่งซึ่งพระวิญญาณของพระองค์อยากสถิตอย่างใกล้ชิดในร่างกายของคริสเตียน เป็นผู้ทรงปลอบประโลมใจ ผู้นำทาง ผู้ช่วยในการอธิษฐาน ผู้ทรงเตือนใจเกี่ยวกับคำตรัสของพระคริสต์ ประทานหลักฐานทุกอย่าง ฤทธิ์เดชและของประทานทั้งหลายที่เราต้องการ? บัดนี้ร่างกายของคริสเตียนทุกคนเป็นวิหารหนึ่งของพระเจ้าเสมอและมีพระวิญญาณประทับอยู่ภายในเสมอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ทรงกระทำกิจโดยแยกจากพระคริสต์ ผู้ใดที่ใจของเขาแข่งสาปพระเยซูก็ไม่ได้รับความรอด เขาจึงไม่มีของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดสามารถเรียกพระเยซูว่าองค์พระผู้เป็นเจ้านอกจากโดยพระวิญญาณ นั่นหมายความว่าความจริง ๆ ว่าไม่มีผู้ใดสามารถทำให้พระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของตน สามารถกล่าวได้อย่างจริงจังและอย่างแท้จริงว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทัศนคติของใจไม่อาจถูกต้องได้นอกจากตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีอำนาจควบคุม ไม่ใช่แค่การพูดคำว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่การกล่าวว่าใช่ในใจนั้นต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าคือสิ่งที่เราต้องมีความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะทำ

ความช่วยเหลือและการสำแดงของพระวิญญาณบริสุทธิ์มีไว้สำหรับคริสเตียนทุกคน ข้อ 7 กล่าว ของประทานและความช่วยเหลือเหล่านั้นของพระวิญญาณจะมีหลากหลาย แตกต่างกันไปตามคริสเตียนแต่ละคน ฉะนั้นจึงหมายความว่าพระเจ้าไม่ได้ประทาน “ของประทานแห่งการอัศจรรย์ต่าง ๆ” แก่ทุกคน และไม่ได้ประทาน “ของประทานแห่งภาษาต่าง ๆ” แก่ทุกคน แต่คริสเตียนทุกคนมีการสถิตอยู่ในของพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว (1 คร. 6:19,20; รม. 8:10)

และคริสเตียนทุกคนสามารถได้รับการสำแดงของพระวิญญาณ

ข้อ 8-11:

12:8 ด้วยว่าพระวิญญาณโปรดประทานให้คนหนึ่ง
มีถ้อยคำแห่งสติปัญญา ให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำแห่ง
ความรู้โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

12:9 ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อโดยพระวิญญาณ
องค์เดียวกัน ให้อีกคนหนึ่งมีของประทานต่าง ๆ
ในการรักษาโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

12:10 ให้อีกคนหนึ่งกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ให้

อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกต
วิญญาณต่าง ๆ ให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาต่าง ๆ ให้
อีกคนหนึ่งแปลภาษาต่าง ๆ ได้

12:11 แต่สารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียว
และอันเดียวกันนั้นทรงกระทำกิจ โดยแจกจ่ายแก่
ทุกคนตามที่พระองค์ทรงประสงค์

รายการของประทานฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย

1. “ถ้อยคำแห่งสติปัญญา” (ข้อ 8) เห็นได้ชัดว่าศิษยาภิบาลควรมีคำปรึกษาที่มีปัญญาให้แก่คนเหล่านั้นที่ต้องการมัน บิดาควรมีสติปัญญาที่จะพูดสำหรับบุตรทั้งหลาย คนเหล่านั้นที่จะต้องเชื่อฟังเขา สามเณรต้องรับผิดชอบที่จะมีสติปัญญาสำหรับภรรยา (1 คร. 14:34; กดว. 30:3-15) ในทุกที่ประชุมมีคนเหล่านั้นที่มีสติปัญญาในเรื่องฝ่ายวิญญาณมากกว่าคนอื่น ๆ

2. “ถ้อยคำแห่งความรู้” (ข้อ 8) มันต้องเป็นแผนการของพระเจ้าที่บางคนสามารถมีความเข้าใจที่ชัดเจนมากกว่าเกี่ยวกับข้อเท็จจริงต่าง ๆ ด้านหลักคำสอน ขณะที่คริสเตียนทุกคนควรแสวงหาพระพรเช่นนั้นตามที่พระเจ้าจะประทานให้ บางคนก็มีของประทานอันเด่นชัดในด้านนี้ที่คนอื่นไม่มี

3. “ความเชื่อ” (ข้อ 9) คุณจำได้ว่าความเชื่อเป็นของประทานของพระเจ้า เราควร “คิดให้ถ่อมสุขุมตามที่พระเจ้าได้โปรดประทานแก่นุชนัยทุกคนตามขนาดแห่งความเชื่อ” (รม. 12:3) พวกอัครทูตอธิษฐานว่า “ขอโปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้าเพิ่มขึ้นอีก” (ลูกา 17:5) บิดาของเด็กชายที่ถูกผีสิงคนนั้นอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด” (มาระโก 9:24) เพราะเหตุความต้องการ สภาพการณ์แวดล้อมและอาจเป็นระดับการแสวงหาของเราและการทุ่มเทของเราให้แก่พระวาระ ความเชื่อจึงแตกต่างกันไป (รม. 10:13)

4. “ของประทานแห่งการรักษาให้หาย” (ข้อ 9) ผู้ที่เจ็บป่วยจะต้อง “เรียกเหล่าผู้ปกครองของคริสตจักร” ให้มาเจิมและอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่เจ็บป่วย (ยากอบ 5:13-16) ในกรุงเยรูซาเล็มพวกคนที่เจ็บป่วยและคนที่ผีสิงถูกนำมาวางข้างทางที่เปโตรจะเดินไป “เพื่ออย่างน้อยที่สุด เงามของเปโตรที่ผ่านไปจะได้ทอดบนบางคนในพวกเขา” และพวกเขาก็ได้รับการรักษาให้หายสิ้นทุกคน (กิจการ 5:14-16) เห็นได้ชัดว่าเคยมี และไม่ต้องสงสัยเลยว่าอาจมีวันนี้ ตามที่ต้องการและตามที่เหล่าวิสุทธิชนแสวงหาของประทานที่ดีที่สุด นั่นคือบรรดาของประทานแห่งการรักษาให้หาย พระเจ้าทรงรักษาผู้ป่วยให้หายป่วย ๆ เพื่อตอบคำอธิษฐานและบ่อยครั้งเมื่อเห็นได้ชัดว่าทุกวิธีของมนุษย์ล้วนล้มเหลว คุณพ่อของผม ซึ่งพวกเราอดใจแล้วว่าคงต้องเสียชีวิตในไม่กี่ชั่วโมง มีอาการดีขึ้นในวันเดียวกันนั้นและกลับคืนสู่สุขภาพ ในฟอร์ทเวิร์ธ, เท็กซัส, ในปี 1931, หญิงคนหนึ่งหลังจากอยู่ที่สถานฟื้นฟูผู้ป่วยวัณโรคของรัฐนานสองปีและถูกส่งกลับไปบ้านเพื่อจะสิ้นใจ ได้รับการรักษาให้หายในทันทีและในสองสัปดาห์เธอก็ทำงานบ้านทุกอย่างของเธอได้ และหลังจากผ่านไปสามสัปดาห์โรคนั้นก็ไม่มี

กลับมาอีกเลยจนต้องสรรเสริญพระเจ้า คนบางคนมีของประทานพิเศษอย่างแน่อนในการรักษาโรคและการอธิษฐานขอการรักษาให้หาย

แต่เราควรจดจำข้อเท็จจริงบางประการเกี่ยวกับการรักษาที่มาจากพระเจ้า

การรักษาให้หายถูกให้ไว้ในการไถ่โทษนั้น นั่นคือ “ด้วยรอยเขียนทั้งหลายของท่าน พวกเราก็ได้รับการรักษาให้หาย” (อสย. 53:5; และดู มธ. 8:17 เช่นกัน) แต่การรักษาให้หายแบบสมบูรณ์และถาวรก็ถูกจัดหาให้เฉพาะที่การฟื้นคืนชีพนั้น ในร่างกายที่เป็นขึ้นใหม่ของเรา การรักษาให้หายทุกอย่างบนโลกนี้ตอนนี้ก็ถูกจำกัดและชั่วคราวในร่างกายนี้

พระเจ้าไม่ทรงสัญญาการรักษาให้หายตอนนี้สำหรับทุกคน นามในเนื้อของเปาโลไม่ได้ถูกเอาออกไป ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ที่จะสัญญาการรักษาให้หายในกรณีใดโดยเฉพาะนอกเสียจากว่าพระเจ้าประทานความเชื่อสำหรับการนั้น “และการอธิษฐานแห่งความเชื่อจะช่วยผู้ป่วยนั้นให้รอด” (ยากอบ 5:15)

5. “การทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ” (ข้อ 10) เห็นได้ชัดว่าเป็นของประทานหนึ่งที่หายาก แต่ก็ยังเป็นของประทานหนึ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าอาจประทานให้ จงระลึกว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมาซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณไม่ได้ทำการอัศจรรย์ใด ๆ เลย (ยอห์น 10:41) โดยบันทึกตามพระคัมภีร์เราทราบว่ามีแค่คนเดียวที่เปโตรทำให้เป็นขึ้นจากตาย นั่นคือ โดโรส มีแค่คนเดียวที่ถูกทำให้เป็นขึ้นโดยเปาโล ผู้ซึ่งถูกนับว่าตายไปแล้ว นั่นคือชายหนุ่มคนหนึ่งที่เมืองโตรัส เหล่าคริสเตียนในพระคัมภีร์ไม่ได้เที่ยวทำการอัศจรรย์ไปเรื่อยเปื่อย ตามที่ใคร ๆ เสนอแนะ อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ว่าพวกอัครทูตได้อธิษฐานขอให้พระเจ้าประทานความกล้าและให้มีผู้ฟังข่าวประเสริฐ “โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์” (กิจการ 4:30) ด้วยใจที่ถ่อมเราจึงควรเปิดประตูนั้นทิ้งไว้ เห็นได้ชัดว่าของประทานนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับทุกคน แม้ว่าทุกคนอาจอธิษฐานขอคำตอบที่อัศจรรย์ใด ๆ ก็ได้ที่ตนต้องการ

6. “ให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้” (ข้อ 10) เห็นได้ชัดว่าชาย หญิง และเด็กที่เป็นคริสเตียนทุกคนอาจได้รับการประทานฤทธิ์เดชที่ช่วยให้ตนเป็นพยานในพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ซึ่งเรียกว่าการพยากรณ์ (กิจการ 2:16-18) ชาวโครินธ์เหล่านี้ได้รับการหนุนใจว่า “ถ้าทุกคนพยากรณ์” (1 คร. 14:24) ผลลัพธ์ทั้งหลายที่แสนวิเศษก็จะปรากฏและพวกเขา และพวกเรา ก็ถูกหนุนใจให้ “ตั้งใจแสวงหาบรรดาของประทานที่ดีที่สุดแต่ยิ่งกว่านั้นที่พวกท่านจะพยากรณ์ได้” แน่แน่นอนว่าทุกคนจะต้องชนะจิตวิญญาณและทุกคนอาจได้รับการเจิมและ “ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49) แต่ก็ยังมี “ของประทานอันหลากหลาย” และไม่ใช่ว่าทุกคนได้รับฤทธิ์เดชเหมือน ๆ กัน หรือในขนาดที่เท่ากัน

7. “ให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่าง ๆ” (ข้อ 10) คริสเตียนทุกคนถูกเตือนให้ “พิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่” (1 ยอห์น 4:1) ทุกคนจะต้อง “ระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ” (มธ. 7:15) ทุกคนถูกเตือนใจว่าซาตานเที่ยวไปรอบ ๆ เหมือนสิงโตคำรามตัวหนึ่ง และว่าเราจะต้องสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า และอธิษฐานอยู่เสมอ (อฟ. 6:11) แต่ผู้มีสติปัญญาบางคนก็ได้รับการประทานสติปัญญาเพื่อวินิจฉัยความไม่จริงใจ บรรดาหลักคำสอนเท็จ และการประยุกต์ใช้ต่าง ๆ ที่ไร้ปัญญา Dr. Bob

Jones, Sr. ดูเหมือนจะมีของประทานนั้น เหล่าคนของพระเจ้าบางคนที่พระเจ้าทรงใช้การอย่างยิ่งใหญ่ก็มีของ
ประทานนั้น เปาโลดูเหมือนจะมีการรู้จักแยกแยะมากกว่าเปโตร เพราะว่าเปโตรถูกนำเข้าสู่การออมขอมกับ
พวกถือศาสนาอื่นในกาลาเทีย 2:4-11 และบาร์นาบัสก็ถูกนำให้หลงไปเช่นกันในการทำตามของเขา แต่เปาโล
ด้วยสติปัญญาที่มาจากพระเจ้า มองเห็นว่ามันเป็นการทำผิดและตำหนิการทำเช่นนั้นอย่างเปิดเผย

8. “การพูดได้หลายภาษา” (ข้อ 10) Tongues จริง ๆ แล้วหมายถึงภาษาต่าง ๆ ที่เทศกาลเพ็นเท
คอสต์คือตัวอย่างที่คลาสสิก ที่นั่นบางคนไม่ได้มี “ภาษาสวรรค์” ไม่ใช่ “ภาษาที่ไม่มีใครรู้จัก” ที่ไม่มีผู้ใดพูด
เป็นประจำ แต่เป็นเพียงฤทธิ์เดชแสนอัศจรรย์ในการพูดแก่ผู้คนในภาษาของพวกเขาเองที่พวกเขาคุ้นเคยมา
ตั้งแต่เกิด (กิจการ 2:8,11) เราไม่ทราบว่าจะของประทานนี้ได้ปรากฏอีกในสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ เป็นไปได้
ว่าที่บ้านของโครเนลิอุส ซึ่งกลับใจเชื่อในกิจการ 10 มีของประทานหนึ่งที่แสนอัศจรรย์ เราถูกบอกเพียงว่าพวก
เขาพูดเป็นภาษาต่าง ๆ นั่นคือ พูดกันมากกว่าหนึ่งภาษา เนื่องจากพระคัมภีร์ตอนนั้นไม่ได้กล่าวว่ามันเป็นการ
อัศจรรย์ และเนื่องจากแน่นอนว่าบางคนที่อยู่ที่นี่พูดหลายภาษาเป็นประจำอยู่แล้ว เช่น ภาษาละติน บางคน
ก็พูดอาราเมค บางคนก็พูดกรีก เราก็จะไปไกลเกินพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่ามีของประทานแห่งการพูดภาษาต่าง
ๆ ที่นั่น แน่นอนว่าไม่มีโอกาสพิเศษอันใดที่ต้องพูดหลายภาษาแบบอัศจรรย์อย่างที่เคมีที่เพ็นเทคอสต์ ไม่มี
พระสัญญาใดถูกให้ไว้ว่าผู้ที่กลับใจเชื่อเหล่านั้นจะต้องมีของประทานที่แสนอัศจรรย์นั้น เราควรกล่าวแบบนี้
เช่นกันในกรณีที่ถูกพรรณนาในกิจการ 19:1-7 ที่ผู้เชื่อใหม่บางคนในเมืองเอเฟซัส “พูดเป็นภาษาต่าง ๆ” นั่น
คือ พวกเขาเป็นพยานในมากกว่าหนึ่งภาษา

ของประทานแห่งการพูดภาษาต่าง ๆ ผ่านพ้นไปแล้วหรือ? ไม่ ไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นนั้น แต่มัน
พร้อมกับ “การแปลภาษาต่าง ๆ” เป็นของประทานลำดับสุดท้ายและด้อยที่สุดในหมู่ของประทานทั้งหมดของ
พระวิญญาณ มันแทบจะไม่จำเป็นเลยในสมัยพระคัมภีร์ และเกือบไม่จำเป็นแล้ววันนี้ ในสภาพการณ์แวดล้อม
ต่าง ๆ อย่างเพ็นเทคอสต์ เมื่ออุปสรรคด้านภาษาได้ขัดขวางบางคนไม่ให้ได้ยินข่าวประเสริฐ “ในภาษาของเขา
เองในที่ ๆ เขาเกิด” นอกเสียจากว่าเหมือนที่เพ็นเทคอสต์พระเจ้าได้ทรงทำการอัศจรรย์หนึ่ง ผมขอกล่าว
ว่าการอัศจรรย์แบบนั้นแทบไม่ค่อยมีประโยชน์แล้วตอนนี้ และเราไม่ทราบเกี่ยวกับกรณีใดเลยที่การอัศจรรย์
นั้นได้เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร “ของประทานแห่งการพูดภาษาต่าง ๆ” ก็ไม่ใช่การสำแดงแบบไร้ความหมายที่ถูก
ให้เพื่อความสนุกสนาน การพูดภาษาต่าง ๆ ได้เกิดขึ้นในสมัยพระคัมภีร์เพียงเพื่อเป็นวิธีหนึ่งในการนำข่าว
ประเสริฐไปสู่ผู้ที่โดยวิธีอื่นคงจะไม่สามารถได้ยินข่าวประเสริฐนั้นในภาษาของพวกเขาเอง

9. “การแปลภาษาต่าง ๆ” (ข้อ 10) ตรงนี้เช่นเคยจำไว้ว่า “tongues” แค่มองถึงภาษาต่าง ๆ ของ
ประทานนี้คือ การเข้าใจภาษาอื่น ๆ ขณะที่ของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ คือ การพูดภาษาเหล่านั้น พระ
คัมภีร์ไม่ได้อนุญาตเลยว่าคน ๆ หนึ่งจะต้องพูดเป็นภาษาสวรรค์ที่มนุษย์ไม่เคยใช้เลยและอีกคนจะต้องบอกว่า
คนแรกนั้นพูดอะไร เราไม่ทราบเกี่ยวกับกรณีเช่นนั้นเลยในภาคพันธสัญญาใหม่มากเว้นที่เพ็นเทคอสต์เมื่อคน
เหล่านั้นที่พูดสามารถเข้าใจคำถามเหล่านั้นและคำรับสารภาพเหล่านั้นของผู้คนที่รับความรอดจากกลุ่มคนที่
พูดภาษาอื่น ๆ ได้

ไม่ว่าจะอย่างไร พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงแบ่ง “โดยแจกจ่ายแก่ทุกคนตามที่พระองค์ทรงประสงค์”

ไม่มีผู้ใดมีของประทานเหล่านี้ทั้งหมด และไม่ควรมี และไม่ควรรแสวงหาที่จะมีด้วย

ข้อ 12,13:

12:12 เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมี	ทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่า
อวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียว	พวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวก
นั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด	เราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้า
พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น	อยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว
12:13 เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเรา	

คริสเตียนทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในกายเดียว

เมื่อผู้ใดได้รับความรอด เขาก็กลายเป็นส่วนหนึ่งของพระกายนั้นของพระคริสต์ ซึ่งรวมทุกคนที่รอดไว้หมด หลายคำเรียกถูกใช้สำหรับคนกลุ่มนี้ในที่นี้และที่อื่น มันเป็น “พระกายของพระคริสต์” มันเป็น “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ฮบ. 12:23) มันเป็น “ครอบครัวของพระเจ้า” (อฟ. 2:19) มันเป็น “โครงร่างซึ่งถูกต่อกันสนิท” ที่ “เจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” และ “ที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณ” (อฟ. 2:21,22) มันเป็น “พระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ” ซึ่งถูกก่อขึ้นด้วยบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ (1 ปต. 2:5)

เราคิดว่า เพราะได้รับอิทธิพลจากพวกนักวิชาการกลุ่ม Plymouth Brethren ดร. สโกฟิลด์จึงคิดว่าคำว่า “ได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน” หมายถึงสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นต้นกำเนิดของคริสตจักรที่เพ็นเทคอสต์ ขณะออกความเห็นเกี่ยวกับเอเฟซัส 3:6 เขากล่าวว่า “ข้อลึกลับนั้น ซึ่ง ‘ถูกซ่อนในพระเจ้า’ คือพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะทำให้เกิดสิ่งใหม่จากยิวและคนต่างชาติ- ‘คริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ [ของพระคริสต์] ซึ่งถูกก่อร่างขึ้นโดยการให้บัพติศมานั้นของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 คร. 12:12,13)...”

สโกฟิลด์ผู้ยิ่งใหญ่ได้สะดุดอย่างแรงในที่นี้ในพระคัมภีร์อ้างอิงฉบับหนึ่งซึ่งดีที่สุดในโลก และปกติแล้วก็ถูกต้อง จงหมายเหตุข้อผิดพลาดเหล่านี้

1. พระคัมภีร์ไม่เคยบอกเป็นนัยด้วยซ้ำว่า “คริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์” ได้เริ่มต้นที่เพ็นเทคอสต์ พระกายนั้น “ที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” (ฮบ. 12:23) เมื่อการรับขึ้นนั้นมาถึงเมื่อมันถูกเรียกออกไปและถูกรวมพล (และดังนั้นจึงเป็นคำว่า เอ็คเคลเซีย หรือ คริสตจักร) จะรวมถึงลูกทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า, คนเหล่านี้ “ที่ตายในพระคริสต์” ของ 1 เธสะโลนิกา 4:16,17 ดังนั้นมันต้องรวมถึงเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมด้วย ฉะนั้นมันจึงไม่มีทางเริ่มต้นที่เพ็นเทคอสต์ได้

2. คนเหล่านี้ที่เปาโลกำลังเขียนไปถึงที่เมืองโครินธ์ยังไม่ได้ได้รับความรอด พวกเขาบางคนยังไม่เกิดด้วยซ้ำตอนที่สาวกเหล่านั้น “รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 1:5) ที่เพ็นเทคอสต์ แน่แน่นอนว่ามันไม่ได้รวมพวกเขาไว้ด้วยในตอนนั้น

3. ดร. สโกฟิลด์เข้าใจผิดความหมายของ “ได้รับบัพติศมา” ใน 1 โครินธ์ 12:13 กล่าวง่าย ๆ คือ ต่อ

ไปนี้เป็นความหมายของคำ ๆ นี้ในการใช้งานของพระคัมภีร์

ประการแรก แบบตรงตัว บัพติสมาฝ่ายร่างกายหมายถึง การจุ่มลงทั้งตัวของผู้เชื่อในน้ำ

ประการที่สอง แบบเปรียบเทียบ คำเรียกนี้ถูกใช้ (a) ครั้งเดียว ใน 1 โครินธ์ 10:1 โดยหมายถึงชนชาติอิสราเอลที่ถูกล้อมรอบด้านในช่องทางเดินนั้นผ่านทะเลแดง โดยถูกปกคลุมด้านบน ด้านหน้า ด้านหลังด้วยหมู่เมฆ (b) คำนี้ถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบบางครั้งเพื่อหมายถึงเหล่าคริสเตียนที่จมมิด, ถูกปกคลุม, ถูกจุ่มมิดในฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ (มธ. 3:11; มก. 1:8; ลก. 3:16; ยน. 1:33 และจจ. 1:5) แน่นนอนว่านั่นเป็นการใช้แบบเปรียบเทียบของคำว่าบัพติสมา (c) คำว่า รับบัพติสมา ก็ถูกใช้เพื่อแสดงภาพพระเยซูที่ถูกทรมานในการทนทุกข์เช่นกัน (มธ. 20:22,23) (d) จากนั้น คำเรียกนี้ถูกใช้เป็นภาพเปรียบเทียบหนึ่งในที่นี้ โดยแสดงภาพผู้เชื่อแต่ละคนที่ถูกใส่เข้าไปในพระกายของพระคริสต์ ถูกฝังไว้ที่นั่นแบบไม่อาจดึงออกไปได้เมื่อเขาได้รับความรอดแล้ว ฉะนั้นจึง “ถูกให้บัพติสมา” หรือถูกจุ่มมิดเข้าไปในพระกายนั้นแล้ว 1 เปโตร 2:5 มีภาพเดียวกันนี้ของคริสเตียนทั้งหลาย ในฐานะศิลาทั้งหลายที่มีชีวิตซึ่งถูกก่อเข้าไป ถูกฝังเข้าไปในและกลายเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งปลูกสร้างนั้น

จงหมายเหตุความแตกต่างนั้นที่แสดงให้เห็นว่าการใช้งานเชิงเปรียบเทียบของ “รับบัพติสมา” ใน 1 โครินธ์ 12:13 ไม่มีทางเป็นอันเดียวกันกับที่เพ็นเทคอสต์ได้เลย ที่เพ็นเทคอสต์ พระคริสต์ทรงเป็นตัวแทนที่ทำการปกคลุมวิสุทธิชนทั้งหลายด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรงนี้ภาพก็แตกต่าง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นตัวแทนนั้น และคริสเตียนก็ถูกฝังเข้าไปในพระกายของพระคริสต์

การพูดภาษาต่าง ๆ ได้ทำให้คำเรียก “รับบัพติสมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เสียหาย แต่มันเป็นคำเรียกหนึ่งในพระคัมภีร์ เป็นหนึ่งในหลายคำเรียกที่หมายถึงการรับฤทธิ์เดชนั้นที่เพ็นเทคอสต์

ข้อ 14-27:

12:14 เพราะว่าร่างกายไม่เป็นอวัยวะเดียว แต่เป็นหลายอวัยวะ

12:15 ถ้าเท้าจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นมือ ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นเท้าจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ

12:16 และถ้าหูจะกล่าวว่า “เพราะข้าไม่ได้เป็นตา ข้าจึงไม่ได้เป็นของร่างกายนั้น” ฉะนั้นหูจึงไม่เป็นของร่างกายนั้นหรือ

12:17 ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าร่างกายทั้งหมดเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน

12:18 แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกาย ตามชอบพระทัยของพระองค์

12:19 และถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะอยู่ที่ไหน

12:20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะ แต่ยังเป็นร่างกายเดียวกัน

12:21 และตาไม่สามารถกล่าวแก่มือว่า “ข้าไม่ต้องการเจ้า” หรืออีกที่ศีรษะไม่สามารถกล่าวแก่เท้าว่า “ข้าไม่ต้องการพวกเจ้า”

12:22 ไม่เลย ยิ่งกว่านั้นอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งดูเหมือนว่าอ่อนแอว่า ก็จำเป็น

12:23 และอวัยวะเหล่านั้นของร่างกาย ซึ่งพวกเราคิดว่ามีเกียรติน้อยกว่า พวกเรากลับให้เกียรติบริบูรณ์มากขึ้นแก่อวัยวะเหล่านี้ และอวัยวะที่ไม่นำคุณของพวกเรา ก็มีความนำคุณที่บริบูรณ์มากขึ้น

12:24 เพราะว่าอวัยวะที่น่าดูของพวกเราไม่มี
ความต้องการ แต่พระเจ้าได้ทรงทำให้ร่างกาย
ประสานกัน โดยทรงให้เกียรติที่บริบูรณ์มากขึ้นแก่
ส่วนที่เคยขาดเกียรตินั้น

12:25 เพื่อที่จะไม่มีความแตกแยกกันในร่างกาย
แต่เพื่ออวัยวะเหล่านั้นจะมีความห่วงใยซึ่งกันและ
กัน

12:26 และไม่ว่าอวัยวะอันหนึ่งทุกซ์ อวัยวะ
ทั้งหมดก็พลอยทุกข์กับอวัยวะนั้น หรืออวัยวะอัน
หนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยปิติยินดีกับ
อวัยวะนั้น

12:27 บัดนี้ท่านทั้งหลายเป็นพระกายของพระ
คริสต์ และเป็นอวัยวะต่าง ๆ ของพระกายนั้น

คริสเตียนทุกคนเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ ไม่ใช่ทุกคนเหมือนกัน

คริสเตียนทั้งหลายอาจมีความแตกต่างกันเหมือนมือ เท้า ดวงตา หรือหู-ทั้งหมดล้วนแตกต่างกันแต่
ทั้งหมดก็เป็นสิ่งจำเป็น เราไม่อาจคาดหวังให้ทุกคนมีของประทาน วิธีการ และแนวคิดเหมือนกันหมดได้ใน
ท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลาย เราทุกคนต้องรับการบังเกิดใหม่ เราทุกคนต้องเชื่อความจริงเหล่านั้นที่สำคัญแห่ง
ข่าวประเสริฐเหมือนกัน ทุกคนควรแสวงหาที่จะรักและรับใช้พระคริสต์อย่างเต็มที่ อวัยวะทุกส่วนแห่งร่างกาย
ของคน ๆ หนึ่งได้รับการหล่อเลี้ยงจากโลหิตสายเดียวกัน กำลังรับใช้คน ๆ เดียวกัน ทว่าอวัยวะแต่ละส่วนก็
แตกต่างกัน เหมาะสมสำหรับงานนั้น ๆ ที่มันถูกสร้างให้ทำหน้าที่

ดังนั้นคริสเตียนทุกคนจึงต้องการคริสเตียนทุกคน เราควรดูแลซึ่งกันและกัน เราเป็นของกันและกัน
ถ้าอวัยวะหนึ่งเจ็บ ร่างกายนั้นก็เจ็บไปด้วย เราอาจถูกทดลองที่จะให้เกียรติเยาะแหย่คริสเตียนบางคนที่มีคน
นับถือและชื่นชม เหมือนอย่าง “อวัยวะที่น่าดูของพวกเรา” แต่บ่อยครั้งเราควรให้เกียรติมากขึ้นแก่อวัยวะที่ไม่
น่าดูแห่งพระกายของพระคริสต์

ข้อ 28-31:

12:28 และพระเจ้าได้โปรดตั้งบางคนไว้ในคริสต
จักร ที่หนึ่งคือพวกอัครทูต รองลงมาคือบรรดาผู้
พยากรณ์ ที่สามครูบาอาจารย์ทั้งหลาย ต่อจากนั้น
การอัครรรยต่าง ๆ แล้วบรรดาของประทานแห่ง
การรักษาทั้งหลาย การช่วยเหลือต่าง ๆ การครอบ
ครองทั้งหลาย การพูดภาษาต่าง ๆ
12:29 ทุกคนเป็นอัครทูตหรือ ทุกคนเป็นผู้
พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคน

เป็นผู้กระทำการอัครรรยต่าง ๆ หรือ

12:30 ทุกคนมีบรรดาของประทานแห่งการรักษา
หรือ ทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ หรือ ทุกคนสามารถ
แปลได้หรือ

12:31 แต่จงปรารถนาบรรดาของประทานอันดี
ที่สุดนั้นอย่างจริงใจ และข้าพเจ้ายังคงแสดงทาง
หนึ่งที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่พวกท่าน

เหล่าสมาชิกที่หลากหลายถูกตั้งไว้ในคริสตจักร

ในที่นี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกภาพประกอบว่าเหล่าอวัยวะของพระคริสต์มีความหลากหลายขนาด
ไหน: “พวกอัครทูต พวกผู้พยากรณ์ พวกครูอาจารย์” และคนเหล่านั้นที่มีของประทานที่หลากหลาย ประการ
แรก เคยมีอัครทูตเพียงไม่กี่คน และไม่มีสักคนที่ยังมีชีวิตอยู่วันนี้ บางคนเป็นผู้พยากรณ์ บางคนเป็นอาจารย์

แต่ไม่ใช่ทุกคน ไม่ใช่คนมีของประทานในการทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ หรือการรักษาโรค ไม่ใช่ทุกคนพูด เหมือนที่ เพ็นเทคอสต์ แก่เหล่าคนต่างชาติในภาษาของพวกเขาเองโดยการอัศจรรย์หนึ่ง และไม่ใช่ทุกคนที่สามารถแปล ภาษาหนึ่งที่ตนไม่ได้เรียนมาได้

เนื่องจากการให้ความสนใจเกี่ยวกับการพูดภาษาต่าง ๆ เยอะในบทที่ 14 เราจึงอาจแน่ใจได้ว่าเปาโล ได้รับการดลใจในที่นี้ให้เริ่มตอบคำถามเกี่ยวกับการใช้ภาษาต่าง ๆ แบบผิด ๆ จงหมายเหตุว่าการพูดภาษาต่าง ๆ และการแปลภาษาต่าง ๆ ถูกกล่าวถึงเป็นลำดับสุดท้ายและมีความสำคัญน้อยที่สุด (ลำดับความสำคัญถูกสื้อ เพราะพวกอัครทูตถูกกล่าวถึง “เป็นอันดับแรก”) ฉะนั้นมันจึงถูกสอนอย่างชัดเจนว่าเหมือนอย่างที่ไม่ใช่ทุกคน เป็นอัครทูต และไม่ใช่ทุกคนทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ทุกคนจะต้องพูดเป็นภาษาต่าง ๆ

ผู้คนที่มิของประทานซึ่งพระองค์ประทานให้แก่คริสตจักรถูกให้เป็นรายการไว้ในเอเฟซัส 4:11 อีกหน, “และพระองค์ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้พยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์”

พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐและเหล่าศิษยาภิบาลถูกใส่เพิ่มเข้ามาในที่ ๆ เหมาะสมของพวกเขาใน รายการนี้ จงหมายเหตุว่าพวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐถูกเอ่ยชื่อก่อนพวกศิษยาภิบาลและอาจารย์ ที่นั่นคน เหล่านี้ถูกประทานให้ “เพื่อเตรียมพวกวิสุทธิชนให้ดีพร้อม สำหรับงานแห่งการรับใช้” (อฟ. 4:12)

“คริสตจักร” ของ 1 โครินธ์ 12:28 ไม่ใช่คริสตจักรท้องถิ่นสักแห่งโดยเฉพาะ และไม่ใช่คริสตจักรท้องถิ่นทุกแห่งเหล่านั้น คริสตจักรท้องถิ่นใดเล่ามีพวกอัครทูต? คนอื่น ๆ เหล่านี้ทุกคนถูกเอ่ยชื่อในคริสตจักรท้องถิ่นแห่งใดบ้างไหม? ไม่เลย นี่คือ ‘คริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระองค์’ และเหล่านี้เป็นอวัยวะที่แตกต่างกันของพระกายนั้นของพระคริสต์

ข้อ 31 เตรียมพร้อมสำหรับคำสอนผิดเรื่องภาษาต่าง ๆ อีกครั้ง ความรักแบบคริสเตียนย่อมดีกว่าของ ประทานเหล่านั้นทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งดีกว่าของประทานลำดับสุดท้ายที่เล็กน้อยที่สุดนั้น นั่นคือ การพูด ภาษาต่างประเทศทั้งหลาย

1 โครินธ์ 13

ข้อ 1-3:

13:1 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าพูดด้วยภาษาทั้งหลายของมนุษย์และของพวกทูตสวรรค์ และไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็กลายเป็นเหมือนฆ้องที่ส่งเสียงหรือฉาบที่ดังแฉ่งแฉ่ง	ทั้งหมด จนข้าพเจ้าสามารถเคลื่อนย้ายบรรดาภูเขาไปได้ และไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย
13:2 และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจบรรดาความลึกลับ และมีความรู้ทั้งสิ้น และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามีความเชื่อ	13:3 และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าให้สิ่งของสารพัดของข้าพเจ้าเพื่อเลี้ยงคนยากจน และถึงแม้ว่าข้าพเจ้ายอมให้ร่างกายของข้าพเจ้าถูกไฟเผาเสีย และไม่มีความรัก มันก็ไม่เป็นประโยชน์อันใดแก่ข้าพเจ้าเลย

ความรักอันที่พี่น้อง ที่พระวิญญาณประทานให้

ย่อมสำคัญกว่าของประทานทั้งปวง

“ความรัก” (charity) ในที่นี่เป็นคำที่พิเศษซึ่งไม่ได้หมายถึงการให้ทานแก่คนยากจน (การกุศล) แต่มีความหมายมากกว่านั้น นั่นคือ ความรักอันที่พี่น้องแบบคริสเตียน เหล่าคริสเตียนชาวโครินธ์ได้หลงเข้าสู่คำสอนผิดเรื่อง “ภาษาต่าง ๆ” แล้ว โดยใช้ภาษาต่างประเทศในที่ประชุมจนพวกเขาต้องถูกตำหนิอย่างรุนแรง และหลักคำสอนเท็จของพวกเขาต้องถูกแก้ไขในบทที่ 14 ดังนั้นตรงนี้อัครทูตเปาโลจึงแสดงให้เห็นว่าการพูดภาษาต่าง ๆ ถือว่าไม่มีความสำคัญเลย แม้หากว่าพวกเขามีของประทานของจริงที่น่าอัศจรรย์ของการพูดภาษาต่าง ๆ เหมือนที่เพ็นเทคอสต์ก็ตาม

สมมติว่าคน ๆ หนึ่งมีการเล่าเรียนมากและมีของประทานมากเสียจนเขาสามารถพูดในทุกภาษาของมนุษย์จนทำให้คนทั้งปวงอัศจรรย์ใจและชื่นชม! สมมติว่าคน ๆ หนึ่งสามารถไปได้ไกลเกินกว่าของประทานนั้นที่เพ็นเทคอสต์ เกินกว่าทุกประสบการณ์โดยมนุษย์ที่มีก่อนหน้านี้และพูดภาษาอื่นใดก็ตามที่เหล่าทูตสวรรค์จะพูดได้! หากไม่มีความรักแบบคริสเตียน ภาษาทั้งหลายที่พวกเขาโอ้อวดก็คงไม่ดีไปกว่า “ฆ้องหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง” คงไม่มีการเสริมสร้างที่แท้จริงใดเลยสำหรับพี่น้องที่รัก ไม่มีการถวายเกียรติแด่พระเจ้า ไม่มีการทำให้เหล่าคนบาปกลับใจเชื่อ

นี่เป็นการตีไปที่หัวใจของการแตกแยกเหล่านั้น การวิวาทนั้น การไม่ห่วงใยผู้อื่นแบบด้านชาซึ่งคอยดักเล่นเกมคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้น เมื่อพวกเขาไม่ห่วงใยเลยเกี่ยวกับบิดาผู้หนึ่งที่ถูกละทิ้งโดยบุตรชายที่ดื้อรั้นและภรรยาที่ไร้ความเชื่อ และไม่สนใจบุตรชายและหญิงที่ตกเป็นทาสนั้น; เมื่อพวกเขาอยากรับประทานในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ใส่ใจว่าบางคนถูกทำให้อับอายและหิวโหยขณะที่คนอื่น ๆ ก็เมาเมา; เมื่อพวกเขากำลังโต้แย้งกันเกี่ยวกับว่าการติดตามเปโตรหรือปอลโลกก็ดีกว่าติดตามเปาโล ทว่าสิ่งที่พวกเขาสงใจมากที่สุดก็คือ การอวดว่าพูดได้หลายภาษาในที่ประชุม! วันนี้ บางคนมีความร้อใจแบบเดียวกันในเรื่อง “ของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ” ผู้ซึ่งไม่ชนะจิตวิญญาณ ผู้ซึ่งมีความเย่อหยิ่งตามเนื้อหนัง ที่ว่าพวกเขามีสิ่งที่พวกเขาเรียกว่า “บัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์” และมี “หลักฐาน” ที่อวดได้ในการพูดภาษาต่าง ๆ บัดนี้พวกเขาต้องการคำสอนนี้ แม้กระทั่งของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ ตามพระคัมภีร์ก็

ไม่มีประโยชน์อันใดเลยหากไม่มีเรื่องของความรักอันที่พี่น้องที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น เฉพาะในกรณีที่เกิดขึ้นได้ยากจริง ๆ เท่านั้นภาษาต่างประเทศจึงจะมีการเสริมสร้างพิเศษใด ๆ หรือช่วยในการนำผู้คนมารับความรอด หรือคริสเตียนทั้งหลายได้รับการสอนพระวจนะ แต่ความรักก็เป็นสิ่งที่จำเป็นในทุกการติดต่อสัมพันธ์ หากไม่มีความรัก ความรักที่คอยช่วยเหลือและที่พระเจ้าประทานให้ จะพบกับผู้ใดในพระนามของพระเยซูไปทำไมเล่า?

แต่ของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ การพยากรณ์ ตามที่ 1 โครินธ์ 14:1-4 สอนอย่างชัดเจน แต่พยานที่ยอดเยี่ยมที่สุด โวหารดีมากที่สุด คำเทศนาที่มีความรู้มากที่สุดหรือตามพระคัมภีร์มากที่สุดที่ปราศจากใจที่รักและกรุณาที่พระเจ้าประทานให้ก็คง “ไร้ค่า” เราถูกบอกเช่นนั้น การเรียนรู้ทั้งหมด ความเชื่อทั้งหมดที่ปราศจากความรักก็คงเป็นสิ่งที่น่าละอาย จะมีประโยชน์อะไรกับการเห็นภูเขาถูกหนึ่งถูกเคลื่อนไปอย่างอัศจรรย์ และคนทั้งปวงมองดูและอัศจรรย์ใจ หากไม่มีจิตวิญญาณใดเลยได้รับความรอด ไม่มีตาที่บอดดวงใดเลยถูกเปิดให้มองเห็น ไม่มีใจที่แตกสลายดวงใดเลยถูกรักษาให้หาย ไม่มีเชลยที่ถูกปล่อยให้เป็นไทตามที่พระเยซูได้ทรงถูกเจิมให้กระทำ? (อสย. 61:1, ลูกา 4:18)

สมมติว่าคน ๆ หนึ่งยกข้าวของทั้งหมดของตนเพื่อเลี้ยงคนยากจน มนุษย์ได้กระทำเช่นนั้นเพื่อให้คนอื่นมองเห็น (มธ. 6:1,2) พวกพระสงฆ์ได้ปฏิญาณที่จะใช้ชีวิตแบบคนยากจนและสละเงินและทรัพย์สินทั้งหมดแต่งกายในผ้ากระสอบ ดำรงชีวิตด้วยขนมปังและน้ำเพื่อที่จะได้รับความนับหน้าถือตาจากมนุษย์เพราะการเคร่งครัดซึ่งไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณและไม่ได้ช่วยตัวพวกเขาเองหรือผู้อื่นให้ได้รับความรอด

นักกฎหมายคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “พระบัญญัติข้อใดใหญ่ที่สุด” เราถูกบอกในที่นี้ว่าพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจของท่าน และด้วยสุดจิตของท่าน และด้วยสิ้นสุดความคิดของท่าน” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ และข้อที่สองก็เหมือนกับข้อต้นนั้นคือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ พระราชบัญญัติและพจนานุกรมศาสนาพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้” (มธ. 22:37-40) ช่างบาปจริง ๆ เมื่อเราทำให้สิ่งทั้งหลายที่ไม่เกิดผลและไม่สำคัญมีความสำคัญมากกว่าความรักที่มีอำนาจมากที่สุดซึ่งมีต่อผู้คนทั้งปวงของพระเจ้าและเหล่าคนบาป!

โรม 13:8-10 บอกเราว่า:

“อย่าเป็นหนี้สิ่งใด ๆ แก่มนุษย์คนใดเลย ยกเว้นที่จะรักซึ่งกันและกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ด้วยว่าคำตรัสนี้ ‘เจ้าอย่าเล่นชู้ เจ้าอย่าฆ่าคน เจ้าอย่าลักทรัพย์ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ เจ้าอย่าโลภ’ และถ้ามีพระบัญญัติอื่นใด มันก็ถูกเข้าใจอย่างย่อ ๆ ในถ้อยคำนี้คือ ‘เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง’ ความรักไม่ทำอันตรายแก่เพื่อนบ้านของตนเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว”

คืนที่นาเศรานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงถูกทรยศ พระองค์ทรงบอกพวกอัครทูตและพวกเรว่า: “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลายคือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกันด้วยอย่างนั้น โดยสิ่งนี้มนุษย์ทุกคนจะทราบว่าท่านทั้งหลายเป็นพวกสาวกของเรา ถ้าท่านทั้งหลายมีความรักต่อกันและกัน” (ยอห์น 13:34,35)

ข้อ 4-7:

13:4 ความรักนั้นก่อตถนนานและมีความกรุณา
ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อดตัว ไม่หยิ่งผยอง
13:5 ไม่ประพฤติตัวอย่างไม่เหมาะสม ไม่แสวงหา
ประโยชน์ของตนเอง ไม่ถูกยั่วยุอย่างง่ายดาย ไม่
คิดความชั่วร้าย

13:6 ไม่ปิตินดีในความชั่วช้า แต่ปิตินดีในความ
จริง
13:7 ไม่แคะไค้คุยเขี่ยความผิดของเขา เชื่อในส่วน
ดีของเขาอยู่เสมอ มีความหวังอยู่เสมอ อดทนสิ่ง
สารพัด

สิ่งที่ความรักจะกระทำ

ความรักฉันท์พี่น้อง “อดทนนานและมีความกรุณา” (ข้อ 4) คนอื่น ๆ มีความอ่อนแอและเป็นมนุษย์ ฉะนั้นแน่นอนว่าผู้คนย่อมทำบาปต่อความรัก นั้นไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเพิกเฉยบาป เปาโลรักชาวโครินธ์เหล่านี้และตักเตือนพวกเขาอย่างเยียบขาด พวกเขาจะต้องรักชายคนนั้นที่เล่นชู้และทำผิดประเวณีในครอบครัว แม้ว่าขณะที่เขายังอยู่ในบาปที่น่าเกลียด พวกเขาต้องไม่รับประทานกับเขาก็ตาม บางคนได้ทำผิดต่อผู้อื่นแต่ความรักจะต้องไม่ฟ้องร้องกัน (1 คร. 6:1-8) เปาโลสามารถร้องไห้ให้เหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียของเขาที่ได้กลับสัตย์ขณะที่เขาวิงวอนคนเหล่านั้นให้กลับมาสู่ความจริงแห่งความรอดโดยพระคุณ เปาโลรักเปโตรเมื่อเขาตำหนิอีกฝ่ายต่อหน้าผู้คนโทษฐานที่อ้อมขอมกับพวกถือศาสนายิว (กท. 2:4-11)

ความรักจะต้องอดทนนานและยกโทษให้ ความรักจะต้องเสาะหาที่จะช่วยผู้ที่หลงผิดให้กลับตั้งตัวใหม่ (กท. 6:1) และแต่ละคนต้องช่วยล้างเท้าฝ่ายวิญญาณของผู้อื่น (ยอห์น 13:14) เราควรยกโทษให้ “จนถึงเจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด” (มธ. 18:22) โอ และการยกโทษให้มันต้องไม่เป็นเพียงในทางกฎหมายแต่เป็นการยกโทษให้ด้วยความรักและความกรุณา

“ความรักไม่อดตัว ไม่หยิ่งผยอง” (ข้อ 4) ความรักไม่เห็นแก่ตัว มันจึงทำให้คน ๆ หนึ่งเป็นผู้รับใช้แก่คนทั้งปวง ความรักที่มีต่อผู้อื่นเป็นเหมือนความรักของมารดา ซึ่งซักผ้าอ้อม จูบเข้าที่ถลอก อดตาหลับขับตานอนตอนกลางคืนเพื่อดูแลลูกน้อยที่เจ็บป่วย ไม่ยอมเชื่อสิ่งใดที่ไม่ดีเกี่ยวกับบุตรชายที่สามะเลเทเมา ให้แก่ลูก ๆ ของเธอแม้ในยามที่พวกเขาไม่สำนึกบุญคุณหรือสุรุ่ยสุร่าย!

“...ไม่ถูกยั่วยุอย่างง่ายดาย” (ข้อ 5) ความรักแบบคริสเตียนสามารถพิชิตอารมณ์ที่ฉุนเฉียวและถ้อยคำที่เผ็ดร้อนได้ เช่นเดียวกับพระเจ้า เราทุกคนได้รับคำบัญชาให้ระลึกถึงและขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ที่ “พระเยโฮวาห์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและมีพระคุณ กริ้วซ้ำและอุดมด้วยความเมตตา พระองค์จะไม่ทรงดุด่าเสมอ และพระองค์จะไม่กริ้วอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา” (สดด. 103:8-10)

ความรัก “ไม่คิดความชั่วร้าย” (ข้อ 5) ความรักและการหาความแวงไปด้วยกันไม่ได้ อย่าเชื่อง่ายดายเด็ดขาดว่าคริสเตียนคนใดได้กระทำความผิดบางอย่าง

ครั้งหนึ่งเคยมีคนมารายงานให้ผู้เขียนทราบว่ามีผู้ประกาศข่าวประเสริฐชื่อดังคนหนึ่งได้ล้มในบาปทางเพศอันน่าสะเทือนใจ คนที่รายงานข่าวนั้นยืนยันกรานว่ามีหลักฐานที่น่าเชื่อถือ และเขาเป็นทุกข์ใจ แต่ใจของผมนึก

กบฏต่อความคิดนั้น ผมยืนยันว่า “ผมไม่เชื่อเรื่องนี้หรอก!”

“ทำไมถึงไม่เชื่อล่ะ?”

“ก็เพราะผมไม่อยากเชื่อไง”

หลายเดือนต่อมาชายคนเดิมนั้นมาบอกว่ามันเป็นความเข้าใจผิด พี่น้องคนนั้นไม่ได้มีความผิดจริง ๆ บางคนด่วนสรุปไปและรายงานข่าวนั้นก็เป็นที่ทราบในตอนนี้แล้วว่าเป็นรายงานที่เข้าใจผิด ผมร้องให้ขณะที่ผมไปอยู่ตามลำพังเพื่อขอบคุณพระเจ้าและวิงวอนว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าลูกไม่ได้เชื่อเรื่องนั้น บัดนี้เมื่อซาตานเริ่มที่จะใส่ร้ายลูก ขอทรงโปรดให้ผู้คนกล่าวเถิดว่า ‘ฉันไม่เชื่อเรื่องนี้หรอก’”

ถ้าเรามีความรักที่ “ไม่ปิติยินดีในความชั่วช้า” (ข้อ 6) เราก็จะซบเซาซบเซาเล็กน้อยลง เราก็จะยกโทษให้เร็วขึ้น เราก็จะช่วยเหลือคนที่ล้มเหลวให้ตั้งตัวใหม่ ถ้าเรา “ปิติยินดีในความจริง” (ข้อ 6) เราก็จะคิดถึงเกี่ยวกับสิ่งที่ดี ๆ เราก็จะเชื่อฟังคำบัญชาของฟิลิปปี 4:8,9, “สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลาย สิ่งใดก็ตามที่จริง สิ่งใดก็ตามที่ซื่อตรง สิ่งใดก็ตามที่ยุติธรรม สิ่งใดก็ตามที่บริสุทธิ์ สิ่งใดก็ตามที่น่ารัก สิ่งใดก็ตามที่เป็นรายงานที่ดี ถ้ามีคุณงามความดีใด ๆ และถ้ามีการสรรเสริญใด ๆ ของใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้ สิ่งเหล่านั้น ซึ่งพวกท่านทั้งได้เรียนรู้และได้รับไว้ และได้ยินและได้เห็นในตัวข้าพเจ้าแล้ว จงกระทำตาม และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน” เราก็จะหวังต่อไป เชื่อต่อไป โอ ขอให้เรามีความรักแบบคริสเตียน ความกรุณาสงสาร เพื่อที่จะทนเอาทุกสิ่ง เชื่อทุกสิ่ง หวังต่อไปและสู้ทนต่อไปด้วยใจที่รัก!

ข้อ 8-13:

13:8 ความรักจะไม่วันล้มเหลว แต่แม้มีคำพยากรณ์ทั้งหลาย คำพยากรณ์เหล่านั้นก็จะล้มเหลวไป แม้มีการพูดภาษาต่าง ๆ การพูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็จะเลิกไป แม้มีความรู้ ความรู้นั้นก็จะเลือนหายไป

13:9 ด้วยว่าพวกเรารู้เพียงส่วนหนึ่ง และพวกเราก็คือพยากรณ์เพียงส่วนหนึ่ง

13:10 แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้น สิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป

13:11 ตอนที่ข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าเคยพูดเหมือนอย่างเด็ก ข้าพเจ้าเคยเข้าใจเหมือนอย่าง

เด็ก ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้ากลายเป็นผู้ใหญ่แล้ว ข้าพเจ้าก็เอาสิ่งทั้งหลายที่เป็นอย่างเด็กออกไปเสีย

13:12 เพราะว่าบัดนี้พวกเราเห็นผ่านทางกระจกเงาอย่างมิดมัว แต่เวลานั้นหน้าต่อหน้า บัดนี้ข้าพเจ้ารู้เพียงส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนอย่างที่เราจะรู้จักข้าพเจ้าด้วย

13:13 และบัดนี้ ความเชื่อ ความหวัง ความรัก ดำรงอยู่ ทั้งสามสิ่งนี้ แต่ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก

ความรักแบบคริสเตียนไม่มีวันล้มเหลว

มีคุณสมบัติอันเป็นนิรันดร์ประการหนึ่งในความรัก คำพยากรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์, การฟื้นคืนชีพ, ยุคพันปี ทั้งหมดนี้จะถูกทำให้สำเร็จจริงและมีจุดจบของพวกมัน แต่ความรักมีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากที่คำพยากรณ์ทั้งหมดจบสิ้นแล้ว บัดนี้ ตั้งแต่หอบาเบล เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ได้ถูกแบ่งแยกโดยความแตก

ต่างหลายประการในเรื่องภาษา ในยุคพันปีเราเชื่อว่า แต่แน่นอนว่าหลังจากยุคพันปีแล้ว เครื่องหมายนั้นแห่งการแบ่งแยกและการวิวาทของมนุษย์จะสิ้นสุดและทุกคนจะมีภาษาเดียว ดังนั้น “การพูดภาษาต่าง ๆ นั้นก็จะเลิกไป” ไม่ใช่แค่ของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ แต่ภาษาต่างประเทศทุกภาษาจะหมดความแตกต่างและเราไม่ต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษแก่พวกมันอีกต่อไป แต่ความรักจะดำรงอยู่ต่อไปเป็นนิรันดร์พอ ๆ กับชีวิตนิรันดร์เลย!

บรรดาของประทานแห่งความรู้หรือ? แต่ความรู้ทั้งหมดของมนุษย์ซึ่งได้มาอย่างลำบากยากเย็นบนโลกนี้จะไร้ค่าไปเลย เลื่อนหายไปเมื่ออยู่ต่อหน้าความรู้อันสมบูรณ์แบบของพระเจ้า บัดนี้คำพยากรณ์ทุกอย่าง ความรู้ทั้งหมดเป็นเพียงบางส่วนและไม่สมบูรณ์ ความสมบูรณ์จะเข้าแทนที่ความไม่สมบูรณ์ บัดนี้ทั้งหมดที่เราารู้และมีก็เป็นวัยเด็กไปเลยเมื่อเทียบกับความสมบูรณ์เมื่อเราได้อยู่กับพระเจ้า บัดนี้เราเห็นมัว ๆ แต่วันหนึ่งกระจ่างมัว ๆ แห่งความเป็นมนุษย์ของเราจะหลุดร่อนไป เหลือไว้แต่การมองเห็นอันสมบูรณ์ ความรู้อันสมบูรณ์

เมื่อนั้นความเชื่อจะกลายเป็นการมองเห็น ความหวังจะได้รับการเติมเต็ม แต่ความรักจะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่า สมบูรณ์กว่าสิ่งสารพัด “ใหญ่ที่สุดของสิ่งเหล่านี้ก็คือความรัก”

บทนี้ช่างเป็นบทนำที่แสนวิเศษอันจะนำไปสู่คำตักเตือนเหล่านั้นเพราะคำสอนผิดอันโง่เขลาเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ ในบทถัดไป

1 โครินธ์ 14

ข้อ 1-11:

14:1 จงติดตามความรัก และจงปรารภนาบรรดา
ของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อ
พวกท่านจะพยากรณ์ได้

14:2 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จัก ไม่
ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มี
มนุษย์คนใดเข้าใจเขาได้ แต่ในจิตวิญญาณเขาพูด
ความลึกลับทั้งหลาย

14:3 แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์เพื่อการเสริม
สร้างให้จำเริญขึ้น และเพื่อการเตือนสติ และเพื่อ
การปลอบประโลมใจ

14:4 ผู้ที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จักนั้นก็ทำให้ตนเอง
จำเริญขึ้นฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้ค
ริสตรจักรจำเริญขึ้น

14:5 ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านพูดภาษาต่าง ๆ
ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นให้พวกท่านพยากรณ์ได้ เพราะว่า
ผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาต่าง ๆ
ได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลได้ เพื่อคริสตจักรจะได้
รับการเสริมสร้าง

14:6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาพวก
ท่านโดยพูดภาษาต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์

อะไรแก่พวกท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับ
พวกท่านโดยการเปิดเผย หรือโดยความรู้ หรือโดย
การพยากรณ์ หรือโดยหลักคำสอน

14:7 และแม้แต่สิ่งทั้งหลายที่ไม่มีชีวิตก็ยังส่งเสียง
ได้ ไม่ว่าปี่หรือพิณเขาคู ถ้าพวกมันไม่ให้ความ
แตกต่างกันในเสียงเหล่านั้น จะทราบได้อย่างไรว่า
อะไรถูกเป่าหรือถูกดีดเล่า

14:8 เพราะถ้าแต่เสียงไม่ชัดเจน ผู้ใดเล่าจะ
เตรียมตัวเองสำหรับการสู้รบ

14:9 พวกท่านก็เป็นเช่นนั้น ถ้าพวกท่านไม่ใช้ลิ้น
เอ่ยคำทั้งหลายที่เข้าใจได้ง่าย จะทราบได้อย่างไร
ว่า สิ่งที่คุณนั้นคืออะไร เพราะพวกท่านก็จะพูดเพ้อ
ตามลมไป

14:10 อาจมีเสียงหลายชนิดในโลกนี้ และไม่มีเสียง
ใด ๆ เลย ที่ปราศจากความหมาย

14:11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่ทราบความหมาย
ของเสียงนั้น ๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนป่าเถื่อนแก่คนที่
กำลังพูด และคนที่กำลังพูดนั้นจะเป็นคนป่าเถื่อน
แก่ข้าพเจ้า

คำสอนผิดเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ ที่เมืองโครินธ์

จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์มีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวกับการแก้ไขการประพฤติผิด ๆ ในการประชุม
นมัสการและการทำงานของคริสตจักร อัครทูตผู้ได้รับการดลใจท่านนี้กล่าวอย่างละเอียดมาก ๆ ถึงการ
แตกแยกและการวิวาทของพวกเข การแบ่งพรรคแบ่งพวกของพวกเข เขาเตือนจนพวกเขาละอายที่ไปฟ้อง
ร้องกันและกัน ที่ยอมให้บาปอันน่าเกลียดถูกปฏิบัติต่อไป ที่ประพฤติตามเนื้อหนังที่พิชิตถึงองค์พระผู้เป็น
เจ้า ซึ่งเลวร้ายเสียจนหลายคนต้องตาย

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคริสเตียนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและไม่รู้จักโตพยายามอย่างหนักที่จะเลียนแบบ
ของประทานที่น่าอัศจรรย์นั้น และคิดว่าการที่พวกเขาเรียนรู้และใช้ภาษาต่างประเทศหลายภาษาในการ
ประชุมนมัสการเป็นเหมือนการมีของประทานหนึ่ง แต่มันไม่ใช่เลย ที่เพ็นเทคอสต์มีของประทานที่อัศจรรย์
ประการหนึ่งจริง ๆ ของการใช้หลายภาษาเพื่อที่หลายคนจะพูดกับคนเหล่านั้นในภาษาของพวกเขาตามที่พวก

เขาขึ้นตั้งแต่เกิดได้ และมันก็เชื่อมโยงโดยตรงกับการปฏิบัติตามพระบัญชาที่ยิ่งใหญ่นั้น การเต็มเปี่ยมของพระวิญญานบริสุทธิ์ การประทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน ตามที่ทรงสัญญาไว้ในลูกา 24:46-49 ได้ถูกประทานให้เพื่อที่ชาวประเสริฐจะได้ถูกประกาศในทุกประชาชาติ และนั่นก็ชัดเจนเช่นกันจากกิจการ 1:8, “แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญานบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเรา...” ที่พื้นเทคอสต์ไม่ได้มีความหมายใด ๆ เลยของการเพลิตเพลินส่วนตัว นักเขียนที่โง่เขลาบางคนพูดถึง “ภาษาเคลิบเคลิ้ม” พระคัมภีร์ไม่กล่าวอะไรแบบนั้นเลยและไม่มี ความหมายแบบนั้นเลย สิ่งที่เราพบที่พื้นเทคอสต์เป็นเพียงการประทานฤทธิ์เดชเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่ผู้คนที่ต้องการข่าวประเสริฐและในภาษาที่พวกเขาต้องได้ยินข่าวประเสริฐนั้น

จงพิจารณาให้ดูว่าทั้งบทนี้เต็มไปด้วยคำตักเตือนเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขามีที่เมืองโครินธ์ นั่นเองก็เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่ามันไม่ใช่ของประทานที่อัศจรรย์นั้นที่พวกเขากำลังใช้อยู่แต่เป็นเพียงการเลียนแบบฝ่ายเนื้อหนัง เปาโลไม่ต่อต้านของประทานของจริงของพระวิญญาน และเขาได้นำไปสู่เรื่องนั้นอย่างระมัดระวังแล้วในบทที่ 12 และ 13 เขาไม่ได้ห้ามของประทานนั้นของพระวิญญานหากพระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะประทานมันให้ “ตามแต่พระองค์ทรงประสงค์” แต่สิ่งที่กำลังเกิดขึ้นที่เมืองโครินธ์ในเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ นั้นถูกดำเนินอย่างชัดเจนและเน้นหนักในที่นี้

ในข้อ 1 พวกเขาถูกบัญชาให้ปรารณาบรรดาของประทานฝ่ายวิญญาน “แต่ยิ่งกว่านั้นเพื่อพวกท่านจะพยากรณ์ได้” แทนที่จะพูดเป็นภาษาต่าง ๆ และเขาลงลึกรายละเอียดเพื่อแสดงให้เห็นว่าการพูดในภาษาต่างประเทศไม่มีประโยชน์อันใด-ไม่มีผู้ใดเข้าใจเขา ไม่ว่าคำพยานของเขาจะยอดเยี่ยมขนาดไหน มันก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด

ที่เมืองโครินธ์มีผู้หนึ่งยืนขึ้นและพูดอะไรบางอย่างในภาษาต่างประเทศซึ่งหลายคนไม่เข้าใจ ไม่มีพระพรอันใด เขาไม่เสริมสร้างผู้อื่นเลย จงหมายเหตุว่าถ้าเขากำลัง “พยากรณ์” ในที่นี้ ไม่ว่าจะ เป็นภาษาใดก็ตาม นั่นก็คงเป็นการพูดในฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์ ถ้อยคำที่ถูกประทานให้เพื่อเป็นพรแก่ผู้อื่น แต่พระคัมภีร์ทรงนี้เปรียบเทียบความตรงข้ามกันของทั้งสอง “การพยากรณ์” เช่นในกิจการ 2:16-18 ที่พื้นเทคอสต์ และเช่นในบทนี้ ไม่ถูกรวมอยู่ใน “ภาษาต่าง ๆ” หรือภาษาต่างประเทศทั้งหลายตามที่ถูกใช้ที่เมืองโครินธ์ ซึ่งถูกกล่าวถึงในบทนี้ ถ้อยคำในภาษาต่างประเทศ เมื่อ “ไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจเขา” (ข้อ 2) ก็ไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ใดเลย

โอ คนนั้นที่พูดในภาษาต่างประเทศสนุกกับมัน เขาเป็นผู้เดียวที่เข้าใจ และเขาอาจบอกเล่าเกี่ยวกับพระพรของพระเจ้าและได้รับการเสริมสร้างแต่ก็ไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นเลย ตรงกันข้าม ข้อ 4 และ 5 กล่าวว่า เขาควรพยากรณ์หรือพูดในฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อที่คริสตจักรจะได้รับการเสริมสร้าง

เปาโลกำลังตำหนิสิ่งที่พวกเขามีที่เมืองโครินธ์หรือ? เห็นชัดเลยว่าเป็นเช่นนั้น พระเจ้าประทานฤทธิ์เดชเพื่อทำการอัศจรรย์หนึ่งและจากนั้นทรงตำหนิการอัศจรรย์นั้นหรือ? ไม่มีทาง! ฉะนั้นภาษาต่างประเทศทั้งหลายที่พวกเขามีที่เมืองโครินธ์จึงไม่ใช่การอัศจรรย์ พวกมันเป็นภาษามารดา ๆ ที่บางคนไม่รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “คนที่รู้ไม่ถึง” ตามที่ข้อ 23 และ 24 บอกเรา

การเป็นพยานจะเป็นประโยชน์อะไรเล่าหากไม่ให้ “การเปิดเผย...ความรู้...การพยากรณ์...หลักคำสอน” (ข้อ 6) ?

การฟาดมือไปบนศิโยนหรือการเป่าแตรโดยไม่มีโน้ตจะมีประโยชน์อะไร? แตรในการสู้รบ หากมันไม่ให้สารที่วางแผนกันไว้ ก็ไม่ทำประโยชน์อันใด (ข้อ 8)

การพูดเป็นภาษาต่างประเทศที่ไม่มีใครที่นั่นรู้จักก็เท่ากับเป็นคนเถื่อน (ข้อ 10,11)

ข้อ 12-22:

14:12 เช่นเดียวกันพวกท่าน เพราะว่าพวกท่านกระตือรือร้นในเรื่องบรรดาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์เพื่อพวกท่านจะเป็นเลิศในการเสริมสร้างคริสตจักรให้จำเริญขึ้น

14:13 เหตุฉะนั้นจงให้คนที่พูดในภาษาที่ไม่รู้จักอธิษฐานขอให้ตนแปลได้

14:14 ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานในภาษาที่ไม่รู้จักจิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความเข้าใจของข้าพเจ้าก็ไม่เกิดผล

14:15 แล้วเป็นอะไรเล่า ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณ และข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย ข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย

14:16 มิฉะนั้นเมื่อท่านจะสรรเสริญด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะกล่าวว่า “เอเมน” ในการขอบพระคุณของท่านอย่างไรได้โดยเห็นว่าเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด

14:17 ด้วยว่าท่านขอบพระคุณได้ดีก็จริง แต่อีกคนนั้นก็ไม่ได้จำเริญขึ้น

14:18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าพวกท่านทุกคน

14:19 ถึงอย่างนั้นในคริสตจักร ข้าพเจ้าขอเลือกที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจของข้าพเจ้า เพื่อว่าโดยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้สั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหนึ่งหมื่นคำในภาษาที่ไม่รู้จัก

14:20 พี่น้องทั้งหลาย อย่าเป็นเด็กในความเข้าใจ แต่ในเรื่องการคิดปองร้าย พวกท่านจงเป็นเด็ก แต่ในความเข้าใจจงเป็นผู้ใหญ่

14:21 ในพระราชบัญญัติมีเขียนไว้แล้วว่า “โดยบรรดาคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนอื่น ๆ เราจะพูดกับชนชาตินี้ และถึงแม้มีสิ่งสารพัดเหล่านี้ พวกเขาก็จะไม่ฟังเรา” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส

14:22 เหตุฉะนั้นการพูดภาษาต่าง ๆ จึงมีไว้เพื่อเป็นหมายสำคัญ ไม่ใช่แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ แต่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อแล้ว

เฉพาะถ้อยคำที่เข้าใจได้ก็ทำให้พระเจ้าพอพระทัยและเป็นประโยชน์

คนเราควรพูดในภาษาแม่ของตนดีกว่าไหม แทนที่จะพูดเป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ในคริสตจักรไม่เข้าใจ? เมืองโครินธ์เป็นศูนย์กลางอันใหญ่โตของสังคมเมือง พร้อมกับหลากหลายเชื้อชาติ หลายชนชาติ หลายภาษา แต่ถ้าผู้ใดรู้สึกว่าคุณไม่สามารถแสดงตัวเองออกมาได้ดีหากไม่ใช่ในภาษาต่างประเทศนี้ ก็ให้เขาอธิษฐานขอที่เขาจะสามารถแปลคำพยานของตนเป็นภาษาที่ทุกคนจะเข้าใจ หรือไม่ก็เงียบเสียตามที่ข้อ 27 และ 28 กล่าว

มีสิ่งสำคัญสองประการในการเป็นพยานเพื่อพระเจ้าหรือการพูดหรืออธิษฐานในที่ประชุม สองสิ่งนั้นคือ ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และการพูดให้คนฟังเข้าใจ- “จิตวิญญาณ” และ “ความเข้าใจ” (ข้อ 14, 16)

“...ข้าพเจ้าพูดภาษาต่าง ๆ มากกว่าพวกท่านทุกคน” เปาโลกล่าว แต่เพื่อให้ผู้คนจะสามารถเข้าใจสิ่งที่เขากล่าวเสมอ ภาษาใดบ้าง? เขาพูดภาษาฮีบรู ซึ่งเป็นภาษายิวที่เก่าแก่มาก (กิจการ 21:4), ภาษากรีก (กิจการ 21:37) และภาษาอาราเมค หนังสือทุกเล่มของเขาในภาคพันธสัญญาใหม่ถูกเขียนในภาษากรีก และเขาเทศนาในภาษากรีกทุกแห่งหน แน่นอนว่าเขาพูดภาษาอาราเมคซึ่งเป็นภาษาพูดสามัญในสมัยนั้นทั่วดินแดนปาเลสไตน์ เขาน่าจะพูดภาษาละตินได้ เพราะเขาเป็นพลเมืองสัญชาติโรม (กิจการ 22:25-28) แต่เขาไม่เคยพูด “ภาษาที่ไม่มีคนรู้จัก” ที่ผู้คนไม่สามารถเข้าใจได้

ข้อ 23-40:

14:23 เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมาประชุมพร้อมกันในที่แห่งเดียวนั้น และทุกคนพูดภาษาต่าง ๆ และมีคนเหล่านั้นที่รู้ไม่ถึง หรือคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่กล่าวว่าพวกท่านคลั่งไปแล้วหรือ

14:24 แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ และมีคนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็ทำให้เขารู้สำนึกทุกคนก็วินิจฉัยเขา

14:25 และดังนั้น บรรดาความลับแห่งใจของเขาก็ถูกทำให้ประจักษ์ และเมื่อขอบหน้าลง เขาจะนมัสการพระเจ้า และรายงานว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่านอย่างแท้จริง

14:26 จะว่าอย่างไรกัน พี่น้องทั้งหลาย เมื่อพวกท่านมาประชุมกัน ทุกคนในพวกท่านมีเพลงสดุดีบทหนึ่ง มีหลักคำสอนหนึ่ง มีภาษาหนึ่ง มีการเปิดเผยหนึ่ง มีการแปลหนึ่ง จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น

14:27 ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาที่ไม่รู้จัก จงให้พูดโดยสองคน หรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และจงให้คนหนึ่งแปล

14:28 แต่ถ้าไม่มีคนแปล จงให้ผู้นั้นอยู่เงียบ ๆ ใน

คริสตจักร และจงให้ผู้นั้นพูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า

14:29 จงให้พวกผู้พยากรณ์พูดสองคนหรือสามคน และจงให้อีกคนนั้นวินิจฉัย

14:30 ถ้ามีสิ่งใดถูกเปิดเผยแก่อีกคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้วยกัน จงให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน

14:31 เพราะว่าพวกท่านทุกคนพยากรณ์ได้ที่ละคน เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้ และเพื่อทุกคนจะได้รับ การปลอบประโลมใจ

14:32 และวิญญาณทั้งหลายของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ใต้บังคับของพวกผู้พยากรณ์

14:33 เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสน แต่ก่อให้เกิดสันติสุข เหมือนในบรรดาคริสตจักรของพวกวิสุทธิชนนั้น

14:34 จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย เพราะว่าไม่ได้อนุญาตให้พวกเขาพูดได้ แต่พวกเขาได้รับคำบัญชาว่าให้เชื่อฟัง ตามที่พระราชาบัญญัติกล่าวไว้นั้นด้วย

14:35 และถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะเรียนรู้สิ่งใด จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่าเป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร

14:36 อะไรกัน พระวณะของพระเจ้าได้ออกมา
จากพวกท่านหรือ หรือพระวณะของพระเจ้าได้มา
ถึงพวกท่านแต่พวกเดียวหรือ
14:37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเองเป็นผู้พยากรณ์ หรืออยู่
ฝ่ายจิตวิญญาณ จงให้ผู้นั้นรับรู้ว่า สิ่งทั้งหลายที่
ข้าพเจ้าเขียนมาถึงพวกท่านนั้นเป็นพระบัญญัติทั้ง
หลายขององค์พระผู้เป็นเจ้า

14:38 แต่ถ้าผู้ใดขาดความรู้ ก็จงให้ผู้นั้นขาดความ
รู้ต่อไป
14:39 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงปรารภนาที่จะ
พยากรณ์ และอย่าห้ามที่จะพูดภาษาต่าง ๆ เลย
14:40 จงกระทำทุกสิ่งตามสมควรและให้เป็น
ระเบียบเถิด

กฎต่าง ๆ สำหรับการประชุมคริสตจักร

นี่เป็นกฎข้อหนึ่ง: “จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น” (ข้อ 26)

จงหมายเหตุว่าภาษาต่าง ๆ หรือภาษาต่างประเทศทั้งหลายที่ถูกพูดถึงตรงนี้เป็นภาษาที่พวก “คนไม่รู้ไม่
ถึง” ไม่รู้จัก (ข้อ 23, 24) ภาษาเหล่านี้ไม่ใช่การอัศจรรย์ ไม่ใช่ “ของประทานในการพูดภาษาต่าง ๆ” ซึ่งมา
จากพระเจ้า

มันคงดูเหลวไหลจริง ๆ ในสายตาผู้ที่ยังไม่รอดและเหล่าคนต่างถิ่นที่รู้ไม่ถึงที่มาอยู่ในที่ประชุมหนึ่งซึ่ง
ผู้คนพูดหลายภาษาที่พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ นั่นคงจะเป็นการกระทำที่โง่เขลาและผิดอย่างเห็นได้ชัด พวกเขา
คงกล่าวว่า “พวกท่านบ้าไปแล้ว” หรือคลั่งไปแล้ว! แต่ถ้าทุกคนเป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์
คนเหล่านั้นก็จะถูกฟ่องใจและทราบว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่น

เราได้รับคำบัญชาในการประชุมเช่นนั้นว่า “จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น” (ข้อ 26) เห็น
ได้ชัดมาก ๆ ว่าเปาโลสอนไปแล้วว่าการพยากรณ์ นั่นคือ การเป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณในภาษา
นั้นของผู้คนที่อยู่ที่นี่เวลานั้นเพื่อที่พวกเขาจะสามารถเข้าใจมันได้และเพื่อการจำเริญขึ้นและการก่อสร้างของค
ริสตจักร ส่งผลเป็น “การเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และการเตือนสติ และการปลอบประโลมใจ” (ข้อ 3) ทุกสิ่ง
ต้องถูกกระทำ “เพื่อคริสตจักรจะได้รับการเสริมสร้าง” (ข้อ 5) และเช่นเคยที่เป้าหมายหลักคือ “เพื่อพวกท่าน
จะเป็นเลิศในการเสริมสร้างคริสตจักรให้จำเริญขึ้น” (ข้อ 12)

ดังนั้นอัครทูตผู้ได้รับการดลใจท่านนี้จึงยกกรณีหนึ่งที่เรียบง่าย: สมมติว่าทั้งคริสตจักรมาประชุมกัน
และทุกคนพูดด้วยภาษาต่างประเทศหลายภาษา (ข้อ 23) ผลกระทบที่จะเกิดกับผู้ไม่เชื่อเหล่านั้นหรือพวกคนที่
รู้ไม่ถึงที่ไม่รู้จักภาษาเหล่านั้นคืออะไร? “พวกเขาจะไม่กล่าวว่าพวกท่านคลั่งไปแล้วหรือ?” คริสตจักรนั้นไม่ได้
รับการเสริมสร้างและผู้คนที่ไม่ได้รับประโยชน์ ชาวโครินธ์เหล่านั้นทำผิดที่มีการประชุมนมัสการเช่นนั้น

แต่เมื่อเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างการพูดภาษาต่างประเทศกับการพยากรณ์ อัครทูตท่านนี้
ก็ได้รับการดลใจให้บอกเราว่าถ้าทุกคนเป็นพยานในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณในภาษาหนึ่งที่คุณคนรู้จัก และมี
“คนที่ไม่เชื่อ หรือคนที่รู้ไม่ถึง...” เข้ามา เขาก็ถูกชักจูงโดยทุกคน ถูกวินิจฉัยโดยทุกคน และเขาก็คงถูกคาดหวังให้
หวังให้ขอบหน้าลงและนมัสการพระเจ้าและกล่าวว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา ฉะนั้นไม่ว่าคน ๆ หนึ่งจะมีสิ่งใด
ก็ตาม “จงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น”

แต่ถ้ามีคนเหล่านั้นที่พูดภาษาอื่นใดที่คนอื่นไม่พูด ก็ให้คนเหล่านั้นพูดเพียงหนึ่งถึงสามคนมากที่สุด และ

ให้พูดทีละคน ตามลำดับ และให้ใครสักคนแปลสิ่งที่เขาพูด มิฉะนั้น จงให้พวกเขาอยู่เงียบ ๆ หากเขาไม่พูด ภาษาที่คนอื่นสามารถฟังเข้าใจได้ ก็ให้เขาพูดกับตัวเองและทูลต่อพระเจ้าและไม่ถึงความสนใจของผู้คนที่เขาไม่สามารถก่อประโยชน์อันใดได้

แต่ผู้คนที่ควรพูดตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำพาใจของพวกเขามิใช่หรือ? เออละ พระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่ทรงนำพวกเขาให้มีการประชุมที่มาพร้อมกับความสับสนวุ่นวายและความไม่เป็นระเบียบ “พระเจ้าไม่ใช่ผู้ก่อให้เกิดความสับสน” (ข้อ 33) และเช่นเคย “วิญญาณทั้งหลายของพวกเขาผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ใต้บังคับของพวกผู้พยากรณ์” (ข้อ 32) พระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่ทรงนำพาคนสองคนหรือมากกว่านั้นให้พูดขึ้นมาพร้อมกันหรือนำพาผู้คนให้พูดกับฝูงชนหมู่หนึ่งที่ไม่สามารถเข้าใจพวกเขาได้ หรือในภาษาหนึ่งที่คนเหล่านั้นไม่รู้จัก ทุกความคิดชั่วแค้นที่อาจผ่านเข้ามาในหัวของคนแบบนั้นจึงไม่ได้เป็นการทรงนำของพระวิญญาณ ในกรณีเช่นนั้น เสรีภาพก็กลายเป็นใบอนุญาตและปลายทางก็ไม่ใช่การเสริมสร้างผู้อื่นแต่เป็นความสับสน ซึ่งไม่เกิดประโยชน์อันใด

บัดนี้ คริสตจักรควรถือปฏิบัติกฎข้อใดบ้างเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศเหล่านั้น?

1. ห้ามไม่ให้เกินสองคนหรือมากที่สุดสามคนพูดในภาษาต่างประเทศในการประชุมคราวหนึ่ง
2. ต้องเป็นการพูดทีละคน ตามลำดับ
3. ต้องมีใครสักคนที่สามารถบอกได้ว่าคน ๆ นั้นพูดอะไรไป หรือไม่เขาก็ไม่ต้องพูดเลย
4. ทุกคนสามารถพยากรณ์ได้ที่ละคน (ข้อ 31)
5. พวกผู้หญิงจะต้องอยู่เงียบ ๆ ในคริสตจักรทั้งหลาย พวกเธอมักถูกนำไปหลงเงินบ่อยครั้งกว่าผู้อื่นในเรื่องคำสอนผิดเกี่ยวกับการพูดภาษาต่าง ๆ

6. จงให้ทุกคนปรารถนาที่จะพยากรณ์ แต่อย่าห้ามผู้คนในการพูดภาษาต่างประเทศของพวกเขาเอง ซึ่งปฏิบัติตามข้อกำหนดเหล่านั้นข้างบน พวกผู้หญิงจะต้อง “ถามสามีของตนที่บ้าน” (ข้อ 35) สามีควรเป็นมหาบุโรหิตของพระเจ้าในบ้าน ควรมีพระวณะของพระเจ้าอยู่ในใจของตนและ “หมั่นสอน” พระคำของพระเจ้าแก่ครอบครัวของตน (พบญ. 6:6-9) สามีหรือบิดาจะต้องรับรองหรือบอกเลิกทุกคำปฏิญาณที่ภรรยาหรือธิดาได้กระทำไว้กับพระเจ้า (กตว. 30)

“จงให้บรรดาผู้หญิงของพวกท่านนิ่งเสียในคริสตจักรทั้งหลาย” (ข้อ 34) พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนมาก ๆ ใน 1 ทิโมธี 2:11-15:

“ให้ผู้หญิงเรียนรู้อย่างเงียบ ๆ ด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง แต่ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงคนใดสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้หนึ่งเงียบเสีย ด้วยว่าอาดัมทรงถูกปั้นก่อน แล้วทรงปั้นเอวา และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นที่ถูกหลอกลวงจึงได้อยู่ในการละเมิดนั้น แต่อย่างไรก็ตาม นางก็จะถูกช่วยให้รอดในการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ และความรัก และความบริสุทธิ์ พร้อมกับมีความมีสติสัมปชัญญะ”

แต่ตรงนี้ดูเหมือนจะมีเหตุผลอันดีว่าทำไมข้อห้ามเรื่องผู้หญิงพูดออกมาในที่ประชุมนมัสการถึงถูกใส่ไว้แค่ตรงนี้ ซึ่งเป็นที่ ๆ เปาโลกำลังตำหนิเรื่องความสับสนวุ่นวายและอิสรภาพที่เกินพอดีในการประชุมนมัสการ

ซึ่งส่งผลเป็นการพูดสิ่งที่ผู้อื่นไม่เข้าใจ ไม่ทำให้คริสตจักรจำเริญขึ้น ที่เมืองโครินธ์ ดูเหมือนว่าพวกผู้หญิงได้เพิ่มเข้ากับความสับสนโดยรวมที่ผู้อื่นกำลังก่อให้เกิดขึ้นแล้วในคริสตจักรนั้น และบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ พวกผู้หญิงมีความหมายฝ่ายวิญญาณที่ไม่ดีในคำอุปมาหลายเรื่อง

ยกตัวอย่างเช่น หญิงคนนั้นที่เกี่ยวข้องในความลึกลับเรื่องเชื่อนั้น (มธ. 13:33-35) และเยเซเบลหญิงผู้นั้นในวิวรณ์ 2:20, “...เยเซเบล ผู้ซึ่งเรียกตัวเองว่าเป็นผู้พยากรณ์หญิง ให้สอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา เพื่อที่จะกระทำการล่วงประเวณีและเพื่อที่จะกินสิ่งของต่าง ๆ ที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้ว”

และบ่อยครั้งพวกผู้หญิงถูกใช้มากเป็นพิเศษในลัทธิเทียมเท็จทั้งหลาย-ตั้งแต่ราชีนีเยเซเบลในพระคัมภีร์ มาจนถึงพี่น้องตระกูลฟ็อกซ์ในลัทธิทรงเจ้าเข้าผี, นางเอลเลน ไวท์ในลัทธิเซเวนธ์เดย์ แอดเวนติสต์, นางแมรี เบเกอร์ เอ็ดดีย์ในคริสเตียนวิทยาศาสตร์ บางทีเราอาจเข้าใจมากขึ้นว่าทำไมในกลุ่มเพนเทคอสต์ทั้งหลายและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเหล่านั้นที่เน้นเรื่องการพูดภาษาแปลก ๆ มากที่สุด เหล่านักเทศน์หญิงมีบทบาทสำคัญมาก ๆ และพวกผู้หญิงเป็นผู้พูดในที่ประชุมมากกว่าพวกผู้ชายด้วยซ้ำ ดังนั้นเมื่อไม่มีการเหนียวรั้งที่ระมัดระวังเพื่อรักษาสິงต่าง ๆ ให้เป็นระเบียบ เพื่อที่สิ่งที่พูดออกมาจะเป็นที่เข้าใจได้และเพื่อที่ผู้คนจะได้รับพระพร พวกผู้หญิงก็มักจะกระทำผิดและยึดตำแหน่งผู้นำซึ่งพระเจ้าทรงห้ามพวกเธอไว้ใน 1 ทิโมธี 2:11 และในที่นี้

ดังนั้นในการพูดออกมาแบบหน้าไม่อายในที่ประชุม ซึ่งอาจขัดจังหวะผู้อื่น ผู้หญิงคนหนึ่งอาจทำผิดและข้อปฏิบัตินั้นก็คือ “และถ้าพวกเขาประสงค์ที่จะเรียนรู้สิ่งใด จงให้พวกเขาถามสามีของตนที่บ้าน เพราะว่า เป็นสิ่งที่น่าอายที่ผู้หญิงทั้งหลายจะพูดในคริสตจักร” (ข้อ 35)

บัดนี้เปาโลพูดด้วยใจกล้าและเป็นการท้าทาย คนเหล่านี้พร้อมกับคำสอนผิดเรื่องภาษาต่าง ๆ ของตน กำลังปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าจริง ๆ หรือ? เปาโลและคนอื่น ๆ ควรฟังพวกเขาไหม? พวกเขาควรเรียนรู้จากการพูดไม่รู้เรื่องของตนและการใช้ภาษาต่างประเทศหลายภาษาของตนในที่ประชุม หรือในฐานะคริสเตียนใหม่ที่ลุ่มใจ พวกเขาควรฟังพระวจนะของพระเจ้าซึ่งมาถึงพวกเขาแล้วจากอัครทูตเปาโล? ถ้าคนใดในพวกเขาเป็นผู้พยากรณ์ ถ้าพวกเขายู่ฝ่ายวิญญาณจริง ๆ ก็ให้พวกเขารับรู้อย่างเปิดเผยว่าสิ่งที่เปาโลบัญชาพวกเขานั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่ถ้าบางคนเป็นพวกไม่รู้ (เหมือนที่พวกเขาหลายคนเป็น) ก็ให้พวกเขายอมรับความไม่รู้ของตนและเลิกแสวงว่าตนอยู่ฝ่ายวิญญาณมากกว่าเพราะความสับสนนั้นและภาษาทั้งหลายที่ถูกใช้ในที่ประชุม

สรุปก็คือ นี่เท่ากับเปาโลกล่าวว่า “โอ ขอให้เราทุกคนมุ่งมั่นที่จะเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณเป็นอันดับแรก” นั่นคือ การพยากรณ์

และสิ่งต่าง ๆ ต้องถูกกระทำ “ตามสมควรและให้เป็นระเบียบ” ในการประชุมนมัสการ

(เราขอแนะนำให้คุณอ่านบทที่ละเอียดและมีเนื้อหาเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาต่าง ๆ ในหนังสือ *The Power of Pentecost* โดยผู้แต่งคนเดียวกันและสำนักพิมพ์เดียวกัน มันอยู่ในรูปของแผ่นพับเช่นกัน)

1 โครินธ์ 15

ข้อ 1-4:

15:1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประกาศ
ข่าวประเสริฐแก่พวกท่านซึ่งข้าพเจ้าเคยประกาศ
แก่พวกท่านแล้ว ซึ่งพวกท่านได้ยอมรับไว้ด้วย และ
ในข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านตั้งมั่นคงอยู่

15:2 โดยข่าวประเสริฐนั้นพวกท่านได้รับความรอด
ด้วย ถ้าพวกท่านระลึกอยู่เสมอถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้
ประกาศไว้แก่พวกท่านนั้น เว้นเสียแต่พวกท่านได้
เชื่ออย่างไรประโยชน์

15:3 ด้วยว่าข้าพเจ้าได้มอบแก่พวกท่านเป็นอันดับ
แรกคือสิ่งซึ่งข้าพเจ้ารับไว้นั้นด้วย ว่าพระคริสต์ได้
ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่
เขียนไว้ในพระคัมภีร์

15:4 และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้
ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระ
คัมภีร์

“ข่าวประเสริฐ”, ข้อสำคัญเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน

พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นพระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจ ไร้ข้อผิดพลาด แต่ข่าวประเสริฐเป็นส่วนหนึ่งโดยเฉพาะของความจริงที่ถูกเปิดเผย ข่าวดีนั้นที่จำเป็นสำหรับความรอด หลักคำสอนที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้มีความสำคัญมากที่สุด พระเยซูเจ้าตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “พวกเจ้าถวายเป็นสักขีพยานหนึ่งของสระแห่ง และยี่หระ และขมิ้น และได้ละเว้นสิ่งเหล่านั้นที่มีน้ำหนักรมากกว่าแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อ สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว และไม่ควรถะเว้นสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย” (มธ. 23:23) ดังนั้น การถวายเป็นสักขีพยานหนึ่งจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่มี “หลายสิ่งที่มีน้ำหนักรมากกว่า” พระเยซูตรัส ยกตัวอย่างเช่น การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์ มีความสำคัญมากกว่าหลักคำสอนเรื่องบัพติศมา

จงหมายเหตุข้อสำคัญเหล่านี้ซึ่งถูกติดฉลากในที่นี้ว่า “ข่าวประเสริฐ”

1. “บาปของเราทั้งหลาย” มนุษย์เป็นสิ่งที่ผิดที่บาปหนาและตกต่ำ เขาไม่สามารถช่วยให้ตัวเองรอดได้ เขาต้องรับการบังเกิดใหม่ ถ้าเขาจะได้เห็นพระเจ้าในสันติสุข เขาก็ต้องมีใครสักคนที่ซัดใช้ค่าบาปของเขา

2. “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย”-การสิ้นพระชนม์ที่ไถ่โทษเพื่อที่พระเจ้าจะทรงเป็นผู้ชอบธรรมได้และทรงนับว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระคริสต์เป็นผู้ชอบธรรม

3. “ได้ทรงถูกฝังไว้” ดังนั้นพระคริสต์จึงตายไปแล้วจริง ๆ ตายไปแล้วอย่างเป็นทางการ เป็นที่ทราบแล้วว่าได้ตายไป

4. “และ...ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม” การคืนพระชนม์ของพระคริสต์ได้พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “คนชั่วอายุที่ชั่วร้ายและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ท่านเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์ ด้วยว่า ‘โยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาวันนั้นสามวันและสามคืน’ ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินโลกสามวันและสามคืนฉนั้น” (มธ. 12:39, 40) โรม 1:4 กล่าวว่า “...ทรงถูกประกาศว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้าด้วยฤทธานุภาพ ตามพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ โดยการเป็นขึ้นมาจากความตาย”

5. ทั้งหมดนี้ต้องเป็น “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” วลีนี้ถูกทวนซ้ำสองหนในที่นี้ นั่นหมายความว่า

ความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์เป็นสิ่งสำคัญต่อพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ก็ไม่ยอมเชื่อในพระคริสต์ ไม่ยอมรับพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

ภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกเกี่ยวกับ “ความเชื่อนั้น” และเมื่อคำนี้ถูกใช้วิธีนี้ มันก็หมายถึงองค์หลักคำสอนหนึ่ง 1 โครินธ์ 16:13 บัญชาว่า “จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น” ใน 2 โครินธ์ 13:5 เราได้รับคำบัญชาว่า “จงตรวจสอบตัวพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่” ในกาลาเทีย 6:10 ผู้คนถูกพูดถึงว่าเป็น “ผู้ที่อยู่ในครอบครัวแห่งความเชื่อ” เอเฟซัส 4:5 กล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว...” นั่นคือ ผู้คนที่รับความรอดแล้วก็มีข้อสำคัญเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนที่เหมือนกัน โคลโลสี 1:23 กล่าวว่า “ถ้าพวกท่านดำเนินต่อไปในความเชื่อนั้น...” เปาโลเรียกทิโมธีว่า “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อนั้น” เมื่อเผชิญกับความตาย อัครทูตท่านนี้ชื่นชมยินดีได้ว่า “ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว” (2 ทธ. 4:7) ทิตัส 1:1 พูดถึง “ความเชื่อของบรรดาผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้” ใน 2 เปโตร 1:1 องค์หลักคำสอนนี้ถูกเรียกว่า “ความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกัน” ในยูดาส 3 เราได้รับคำบัญชาให้ “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น”

ในฟิลิปปี 1:27 เปาโลวิงวอนคนเหล่านั้นที่เขารักให้ “ต่อสู้ด้วยกันโดยมีความคิดอย่างเดียวกันเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น” จงหมายเหตุคำเรียก “ความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น” มันให้นิยามองค์หลักคำสอนที่สำคัญยิ่งนี้ที่เรียกว่า “ความเชื่อนั้น” อย่างเฉพาะเจาะจงมากขึ้น

ใน 2 ยอห์น 9 ถึง 11 องค์หลักคำสอนที่สำคัญยิ่งนี้ถูกเรียกว่า “หลักคำสอนของพระคริสต์” นั่นคือคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคริสต์ คน ๆ หนึ่งอาจเข้าใจผิดหรือคิดเล่น ๆ เกี่ยวกับคำสอนอื่น ๆ ของพระคัมภีร์ แต่เขาไม่อาจรับความรอดได้หากเขาไม่ยอมรับสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์, ความ เป็นพระเจ้าของพระองค์, การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระองค์, การคืนพระชนม์ของพระองค์และเรื่องต่าง ๆ เหล่านั้น

มีที่ว่างให้คริสเตียนทั้งหลายซึ่งเห็นต่างในเรื่องเล็กน้อยแต่ยึดมั่นในข้อสำคัญอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ เพราะ โรม 14:1 กล่าวว่า “คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้ แต่มิใช่เพื่อการโต้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” ผู้หนึ่งที่อยู่ “ในความเชื่อนั้น” อาจอ่อนแอเกี่ยวกับหลักคำสอนและบางเรื่องที่สำคัญน้อยกว่าแต่ก็เป็นคริสเตียนที่จริงใจ และคริสเตียนทั้งหลายสามารถร่วมสามัคคีธรรมกับเขาได้ หากมันไม่นำไปสู่การ แดกแยกและการวิวาท

แต่ความจริงที่สำคัญเหล่านี้ก็สำคัญเหลือเกินจนใน 2 ยอห์น ข้อ 10 และ 11 เราได้รับคำบัญชาอย่างชัดเจนว่าหากผู้ใดมาและไม่ยึดมั่นในหลักคำสอนของพระคริสต์ คุณก็ต้องไม่ต้อนรับเขาเข้ามาในบ้านของคุณ และต้องไม่ขอให้พระเจ้าอวยพรเขาด้วย ตรงกันข้าม เราต้องถือว่าเขาเป็นอย่างที่เขาเป็นจริง ๆ-คนบาปคนหนึ่งที่ไม่ได้กลับใจเชื่อ

และเปาโลกล่าวเกี่ยวกับผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมรับโครงร่างอันเรียบง่ายนี้แห่งข่าวประเสริฐว่า “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อน

แล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นก็อีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง” (กท. 1:8,9)

ข้อ 5-11:

15:5 และพระองค์ได้ถูกเห็นโดยเศฟาส จากนั้น
โดยสิบสองคนนั้น
15:6 หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยพวกฟิ
น็องมากกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมาก
ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่องลับไปแล้ว
15:7 หลังจากนั้น พระองค์ได้ถูกเห็นโดยยากอบ
จากนั้นโดยอัครทูตทั้งหมด
15:8 และในที่สุดพระองค์ได้ถูกเห็นโดยข้าพเจ้า
ด้วย เหมือนคนหนึ่งที่คลอดก่อนกำหนด
15:9 ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต
ที่ไม่สมควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่า

ข้าพเจ้าได้ชมhengคริสตจักรของพระเจ้า
15:10 แต่โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่
อย่างทีข้าพเจ้าเป็นอยู่นี้ และพระคุณของพระองค์
ซึ่งได้ประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่
ข้าพเจ้าได้ทำงานหนักมากกว่าพวกเขาเสียอีก แต่
มิใช่ตัวข้าพเจ้า แต่พระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ดำรง
อยู่กับข้าพเจ้า
15:11 เหตุฉะนั้นแม้ว่าเป็นตัวข้าพเจ้าหรือพวกเขา
พวกเราก็ได้ประกาศอย่างนั้น และพวกท่านก็ได้
เชื่ออย่างนั้น

ข้อพิสูจนที่ไม่อาจล้มเหลวได้เกี่ยวกับ

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์

เนื่องจากการคืนพระชนม์จะต้องเป็นข้อพิสูจนที่ยิ่งใหญ่หนึ่งเดียวเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระ
คริสต์ (ตามที่เราเห็นจากคำตรัสของพระองค์เองในมัทธิว 12:39,40; และโรม 1:4) เรื่องนี้จึงต้องได้รับการ
รับรองอย่างดี ได้รับการพิสูจนอย่างดี มันถูกพิสูจนแล้วจริง ๆ สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า! ไม่มีเหตุการณ์ใดใน
ประวัติศาสตร์ที่มีหลักฐานสนับสนุนมันอย่างมากมายและมหัศจรรย์มากไปกว่าการคืนพระชนม์ของพระคริสต์
เราไม่ประหลาดใจทีพระเยซู “ได้ทรงแสดงพระองค์เองว่าทรงพระชนม์อยู่ หลังจากการทรงทนทุกข์ของ
พระองค์แล้ว ด้วยการพิสูจนอย่างแน่นอนหลายอย่าง และทรงถูกพบเห็นโดยพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และ
ตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า”

จงหมายเหตุคนเหล่านั้นทุกคนที่ได้เห็นพระองค์ มีเปโตร จากนั้นพวกที่เหลือในสิบสองคนนั้นได้เห็น
พระองค์ และหลังจากนั้น พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียวและหลายคนในพวก
เขายังมีชีวิตอยู่ตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้! จากนั้นพระองค์ทรงถูกเห็นโดยยากอบและอัครทูตเหล่านั้น
ทั้งหมด และท้ายสุด เปาโลเอง บนถนนไปเมืองดามัสกัส ได้พบกับพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดทีทรงพระชนม์อยู่
และคืนพระชนม์แล้ว และพูดกับพระองค์และถวายใจของเขาให้พระองค์ตลอดไป!

เราจำได้ว่าพวกสาวกเองแทบไม่ยากเชื่อเลยว่าพระเยซูทรงเป็นขึ้นแล้ว แต่พวกเขาก็ต้องเชื่อหลัก
ฐานที่ท่วมทับนั้น พระองค์ทรงให้พวกเขาเอามือจับต้องพระองค์และตรัสว่า “ผีไม่มีเนื้อและกระดูกทั้งหลาย
เหมือนพวกท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” (ลูกา 24:39) พระองค์ทรงกินปลาอย่างและรวงผึ้งต่อหน้าพวกเขา ไม่ใช่หน

เดียว ไม่ใช่สองหน แต่หลายต่อหลายครั้ง ตลอดระยะเวลาสี่สิบวัน ทรงปรากฏแก่คริสเตียนหลายร้อยคนเหล่านั้น ดังนั้นจึงไม่อาจมีข้อสงสัยเลยว่าพระเยซูตัวจริงทรงมีการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายแล้วจริง ๆ และได้ทรงปรากฏแก่ผู้คนมากมายขนาดนั้นหลายครั้งเหลือเกินจนไม่มีศาลใดในโลกจะเปิดโอกาสให้กังขาข้อพิสูจน์เช่นนั้นได้

ดูเหมือนว่าเปาโลจะจดจำข้อกำหนดเหล่านั้นได้ คุณสมบัติเหล่านั้นที่ถูกคาดหวังจากอัครทูตคนหนึ่งเมื่ออยู่ดาสมาตัวตายและพวกเขายากเลือกอีกคนหนึ่งเพื่อมารับพันธกิจของเขาในฐานะพยานคนหนึ่ง พวกเขา ก็กล่าวว่า “ดังนั้นจากชายเหล่านั้นซึ่งได้ร่วมคณะกับพวกเราตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาและออกไปท่ามกลางพวกเรา ตั้งแต่บัดนี้ของยอห์น จนถึงวันเดียวกันนั้นที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากพวกเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องถูกแต่งตั้งไว้ให้เป็นพยานคนหนึ่งกับพวกเราถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์” (กิจการ 1:21,22) และดังนั้นพวกเขาจึงเลือกมัทธิวให้เป็นพยานคนนั้นเพื่อเติมตำแหน่งอัครทูตนั้น

แต่เปาโลกล่าวอย่างเศร้าใจว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ที่น้อยที่สุดในพวกอัครทูต ที่ไม่ควรจะถูกเรียกว่าเป็นอัครทูต เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า” ขณะที่อีกสิบสองคนนี้อยู่กับพระเยซู เปาโล ยังไม่ได้รับความรอด เมื่อพวกเขาเที่ยวไปเป็นพยานหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ เปาโลก็ถือเสื้อผ้า ของคนเหล่านั้นที่ฆ่าสเทเฟนและเขาจับกุมพวกคริสเตียนและนำตัวพวกเขาไปขังคุก มีความกลัวโกรธยังนักต่อ พวกคริสเตียน ผมไม่ประหลาดใจเลยว่าเขารู้สึกว่าตนไม่คู่ควรกับการถูกจัดให้อยู่ในรายชื่อของอัครทูต

ถึงกระนั้น โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งไม่ได้ประทานให้อย่างสูญเสียเปลา เปาโลได้ทำงานหนักมากกว่า พวกเขาทุกคน! และพระเจ้าทรงตั้งเขาให้เป็นกรณีพิเศษ “เหมือนคนหนึ่งที่คลอตก่อนกำหนด” (ข้อ 8) ซึ่งเห็น พระเยซูว่าทรงพระชนม์อยู่และพูดคุยเป็นการส่วนตัวกับพระองค์และได้รับข่าวประเสริฐโดยตรงจากพระองค์ ในฐานะเป็นการเปิดเผยโดยตรง! ใช่แล้ว ข้อพิสูจน์เรื่องการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ครอบคลุมอย่างท่วมท้น แสนวิเศษ

ข้อ 12-19:

15:12 บัดนี้ ถ้าพระคริสต์ถูกประกาศว่าพระองค์ ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุใดบางคนในท่ามกลางพวกท่านจึงกล่าวว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี

15:13 แต่ถ้าการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจาก

15:14 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้นมาจาก การประกาศของพวกเรานั้นก็ไร้ประโยชน์ และความ เชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย

15:15 ใช่แล้ว และพวกเราถูกพบว่าเป็นพวกพยาน

เท็จของพระเจ้า เพราะว่าพวกเราได้เป็นพยาน รับรองพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระ คริสต์เป็นขึ้นมาแล้ว ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ได้ทรงบันดาล ให้เป็นขึ้นมาจาก ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว

15:16 เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาจาก พระคริสต์ ก็ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาจาก

15:17 และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้ เป็นขึ้นมาจาก ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่านก็ยังอยู่ในบาปทั้งหลายของตน

15:18 แล้วคนทั้งหลายซึ่งล่วงกลับไปในพระคริสต์

ก็พินาศไปด้วย

15:19 ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้น พวกเรามีความหวังใน

พระคริสต์ พวกเราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดของ

บรรดาคนทั้งปวง

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์มีความสำคัญขนาดไหน?

ถ้าพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อเรา พระองค์จะทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้หรือ ไม่ว่าพระองค์จะฟื้นขึ้นจากตายหรือไม่? ไม่ได้เลย เพราะพระคัมภีร์บอกล่วงหน้าแล้วถึงการคืนพระชนม์ของพระองค์และชีวิตนิรันดร์ของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตของเรา และข่าวประเสริฐจะต้องเป็น “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

บางคนอาจกล่าวว่าการคืนพระชนม์นั้นเป็นการฟื้นขึ้นจากตายในฝ่ายวิญญาณ ว่าในบางนัยพระวิญญาณของพระคริสต์ได้เสด็จออกมาและพระกายนั้นเน่าในอุโมงค์ แต่พวกเขาคิดผิดอย่างสิ้นเชิง ถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากตาย พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงเป็นขึ้น และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้น ข้อ 14 ก็กล่าวว่าการเทศนาที่เราที่สัญญาเปล่า “และความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ด้วย” ไข่แล้ว ถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากตาย ทุกคนที่เคยประกาศข่าวประเสริฐก็เป็นผู้พยากรณ์เท็จ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงเป็นขึ้น มันก็ไร้ประโยชน์ที่จะเชื่อวางใจพระองค์ และทุกคนที่เคยอ้างว่าต้อนรับพระองค์ก็ยังคงตายในบาปทั้งหลายของตน และคนเหล่านั้นทุกคนที่ตายไปแล้วโดยวางใจพระองค์ก็พินาศแล้วเป็นนิรันดร์ โอ ถ้าในชีวิตนี้เท่านั้นเรามีความหวังและถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากตายสำหรับพวกเราที่เหลือ เราก็น่าสังเวชมากที่สุดคนหนึ่งในบรรดาคนทั้งปวง

แต่จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงฟื้นขึ้นจากตายแล้วก็พิสูจน์ว่าพวกเราจะเป็นขึ้นเช่นกัน! และโรม 8:11 บอกเราว่า “แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ได้ทรงชุบพระเยซูให้เป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน พระองค์ผู้ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้ร่างกายที่ต้องตายของพวกท่านเป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ที่ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” เนื่องจากพระเยซูคริสต์ทรงฟื้นขึ้นแล้ว คุณแม่ของผมก็จะเป็นขึ้น คุณพ่อของผมก็จะเป็นขึ้น และร่างกายที่อ่อนแอน่าสังเวชนี้ ซึ่งแก่ชรามากขึ้นและอ่อนแอลงและใกล้ตายวันแล้ววันเล่า จะเป็นขึ้นมาอีกอย่างเปี่ยมสง่าราศีสักวันหนึ่งเพราะว่าพระคริสต์ทรงฟื้นขึ้นแล้วในฐานะ “ผลแรกของคนทั้งหลายที่ได้ล่วงกลับไปแล้วนั้น”

ข้อ 20-28:

15:20 แต่บัดนี้พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และได้ทรงกลายเป็นผลแรกของคนทั้งหลายที่ได้ล่วงกลับไปแล้วนั้น

15:21 เพราะว่าโดยมนุษย์คนหนึ่ง ความตายได้อุบัติขึ้นฉันใด โดยมนุษย์ผู้หนึ่งการเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นด้วยฉันนั้น

15:22 เพราะว่าในอาดัม คนทั้งส้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งส้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น

15:23 แต่ทุกคนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์

15:24 จากนั้นวาระสุดท้ายจะมาถึง เมื่อพระองค์จะได้ทรงมอบอาณาจักรไว้แด่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะทรงทำลายบรรดาการปกครองและสิทธิอำนาจทั้งหมด และอำนาจภาพทั้งสิ้นแล้ว

15:25 เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครอง

จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้
พระบาทของพระองค์

15:26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือความ
ตาย

15:27 ด้วยว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้
พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่า
สิ่งสารพัดถูกปราบลงใต้พระองค์นั้น เป็นที่

ประจักษ์ชัดว่าพระบิดาทรงได้รับการยกเว้น ผู้ซึ่ง
ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว

15:28 และเมื่อสิ่งสารพัดจะถูกปราบให้อยู่ใต้
พระองค์แล้ว เมื่อนั้นพระบุตรเองจะทรงอยู่ใต้พระ
บิดาผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว
เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัด
ทั้งปวง

ลำดับของการเป็นขึ้นจากตาย

นี่เป็นภาพตรงข้ามอันน่าอัศจรรย์ อาดัมมนุษย์คนแรก ประมุขแห่งเผ่าพันธุ์มนุษย์ ได้ทำบาปและตั้ง
นั้น “ความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉนั้น เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว” (รม. 5:12) โอ ฉะนั้น ถ้าเรา
สามารถมีอาดัมคนที่สองได้ ใครสักคนที่จะแทนที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดอีกครั้งและยุติคำถามเรื่องบาปนั้น! นั่น
แหละเป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำ จงหมายเหตุลำดับของการเป็นขึ้นจากตาย: พระคริสต์ทรงเป็น “ผลแรก
ของคนทั้งหลายที่ได้ล่วงกลับไปแล้วนั้น” (ข้อ 20) ไม่มีผู้ใดถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายก่อนหน้าพระเยซูหรือ?
ไม่มี ไม่ใช่ในความหมายที่เหมือนกัน ลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย และบุตรชายของหญิงม่ายแห่งนาอิน;
และโดโรส และคนอื่น ๆ บางคน แต่พวกเขาไม่ได้เป็นขึ้นพร้อมกับร่างกายที่ได้รับสง่าราศี พวกเขาแค่กลับมา
อยู่ในร่างกายเดิม พร้อมกับความรู้สึกอ่อนแอแบบเดิม ๆ พร้อมกับธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังอันเดิม และวันหนึ่งลาซา
รัสก็ล้มป่วยและตายอีก เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ทุกคนที่ ณ เวลานั้นได้ถูกทำให้เป็นขึ้นจากหลุมศพ

แต่การเป็นขึ้นจากตาย การฟื้นคืนชีพของจริงซึ่งเป็นพื้นฐานแห่งความหวังของเรา ก็หมายความว่า
ร่างกายนี้ได้รับสง่าราศีและถูกทำให้สมบูรณ์ กลายเป็นร่างกายฝ่ายสวรรค์ในนิยที่ว่ามันเหมาะสำหรับสวรรค์
ทั้งร่างกายและจิตวิญญาณ ในความหมายที่แท้จริงนั้น พระเยซูทรงเป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย

เมื่อพระเยซูสิ้นพระชนม์ เราเรียนรู้ว่า: “และดูเถิด ม่านแห่งพระวิหารก็ถูกฉีกออกเป็นสองท่อนตั้งแต่
บนตลอดล่าง และมีแผ่นดินไหว และศิลาทั้งหลายก็แตกออกจากกัน และบรรดาอุโมงค์ฝังศพก็ถูกเปิดออก
และศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนซึ่งล่วงกลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา และได้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นหลัง
จากการเป็นขึ้นมาของพระองค์ และเข้าไปในนครบริสุทธิ และได้ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก” (มธ. 27:51-53)
ดังนั้นศพของวิสุทธิชนหลายคนที่ได้ล่วงกลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา พวกเขาเป็นขึ้นพร้อมกับร่างกายที่ได้รับสง่า
ราศีใหม่ และจากนั้นพวกเขาไปยังสวรรค์ทันทีใหม่ในร่างกายของพวกเขา? ไม่แน่ว่าพวกเขาอาจทำเช่นนั้น ไม่ว่า
จะยังไฉ่ คุณต้องหมายเหตุว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นผลแรก
ของคนทั้งหลายที่ล่วงกลับไปแล้ว พระองค์ต้องเป็นที่หนึ่ง

ช่วงเป็นความจริงที่แสนวิเศษในข้อ 22: “เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉนั้นใด ในพระคริสต์ คน
ทั้งสิ้นก็จะได้ถูกทำให้มีชีวิตฉนั้นนั้น” พระคำข้อนี้เข้ามาในความคิดของผมอย่างน่าประหลาดพร้อมกับปลั่ง
อัศจรรย์เมื่อหลายปีก่อน ผมกำลังเป็นพยานแก่ชายผู้หลงหายที่ชั่วและน่าสังเวชคนหนึ่งซึ่งมีความเชื่อแบบ
คาทอลิก แต่เขามีใจแข็งกระด้างและขมขื่น ผมเล่นกับลูก ๆ ของเขาและก็ถามเขาว่า “คุณมีลูกกี่คนครับ?”

และเขายกมือว่ามีลูกห้าหรือหกคน “มีกันทั้งหมดเท่านี้ตอนนี้” เขากล่าว ผมซักถามว่าก่อนหน้านี้มีลูกอีกคนไหม “ใช่ เคยมีลูกสาวอายุสามขวบอยู่คนหนึ่ง เธอเป็นคนหัวดีที่สุดในลูกทั้งหมดและเธอตกไปในแม่น้ำมิสซิสซิปปีและจมน้ำตาย” เมื่อผมรีบว่าเขาจะได้ไปพบลูกสาวตัวน้อยคนนั้นอีกไหม เขาก็กล่าวว่า “ไม่” อย่างแน่นหนา และโกรธเล็กน้อย “ไม่ ไม่ คุณไม่เข้าใจ” เมื่อผมยืนกราน เขาก็กล่าวว่า “แต่เธอไม่ได้รับบำเหน็จ! พวกเขาไม่ยอมให้ผมฝังศพเธอในสุสานของคาทอลิกด้วยซ้ำ” พระคำข้อนี้เข้ามาในหัวและผมให้เขาคู่มือทันที

สิ่งใดก็ตามที่เด็กน้อยคนนั้นได้สูญเสียไปในบาปนั้นของอาดัม เธอก็ได้กลับคืนแล้วในการสิ้นพระชนม์ และการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ บัดนี้ไม่มีใครจะต้องตกนรกเพราะบาปของอาดัม ผู้คนไปนรกเพราะบาปของพวกเขาเองหลังจากที่พวกเขาเป็นคนบาปที่เต็มใจและมีจิตสำนึก และผมแสดงให้เห็นว่าลูกน้อยของเขาปลอดภัยในพระเยซู ผมบอกเขาว่าลูกทารกของดาวิดตายไปแล้วดาวิดกล่าวว่า “เราจะไปหาเขา แต่เขาจะไม่กลับมาหาเรา” (2 ซมอ. 12:23)

“แล้วลูกทารกของดาวิดไม่ได้รับบำเหน็จหรือ?”

“ไม่ได้รับครับ และนั่นก็ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงพาเด็กเล็ก ๆ ทุกคนที่ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดีไปถึงพระองค์เองเมื่อเด็กน้อยคนนั้นตาย”

โอ เขาดีใจจริง ๆ ที่ได้เห็นว่าพระคริสต์ได้ทรงชดใช้ความแปดเปื้อนใด ๆ ก็ตามที่มีอยู่ในลูกน้อยของเขาแล้ว และในไม่ช้าเขาก็ต้อนรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

โอ ใช่แล้ว สิ่งใดก็ตามที่เราได้สูญเสียไปโดยบาปของอาดัมก็ถูกได้คืนแล้วโดยพระคริสต์

จงหมายเหตุลำดับของการเป็นขึ้นจากตายจริง ๆ แล้วมีการเป็นขึ้นจากตายสองหน-การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกและการเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สอง

การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้นรวมถึง: (1) พระเยซูคริสต์, (2) คนเหล่านั้นที่เป็นของพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมา, (3) คนเหล่านั้นที่รับความรอดในสมัยความทุกข์ลำบากนั้นผู้ซึ่งจะถูกเปลี่ยนแปลงอย่างมหัศจรรย์และพบกับพระคริสต์เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกเพื่อครอบครองและเมื่อพระองค์ทรงรับคนเหล่านั้นที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งถูกเรียกว่า “พวกแกะ” (มธ. 25:31-44)

การเป็นขึ้นจากตายครั้งที่สองนั้นเป็นการฟื้นคืนชีพของพวกคนตายที่ไม่ได้รับความรอดเมื่อสิ้นสุดการครอบครองในยุคพันปีนั้น เมื่อศพทั้งหลายถูกนำออกมาจากหลุมศพและทะเล เมื่อความตาย นรก และหลุมศพจะคืนพวกคนตายที่อยู่ในพวกมันเพื่อมาสู่การพิพากษา ซึ่งถูกเล่าในวิวรณ์ 20:11-15

วาระสุดท้ายนั้น ซึ่งถูกพูดถึงในข้อ 24 คือเมื่อไร เมื่อพระคริสต์จะทรงมอบอาณาจักรนั้นไว้แต่พระบิดา? ผมคิดว่าเมื่อสิ้นสุดการครอบครองยุคพันปีนั้น เมื่อการกบฏครั้งสุดท้ายจะถูกกำราบ คนบาปที่หลงหายทุกคนจะถูกส่งไปนรกเป็นนิรันดร์ และพระเจ้าพระบิดาจะเสด็จลงมาอยู่กับพระเยซูในเมืองสวรรค์นั้นซึ่งถูกเตรียมไว้ดุจเจ้าสาวคนหนึ่งทีประดับตัวเพื่อสามีของเธอ และพระเจ้าจะประทับอยู่กับมนุษย์

“ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือความตาย” (ข้อ 26) โอ ใช่แล้ว และวิวรณ์ 21:4 ก็กล่าวเช่นกันว่า “และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของพวกเขา และจะไม่มีความตายอีกต่อไป หรือความ

โศกเศร้า หรือการร้องไห้ และจะไม่มี การเจ็บปวดใด ๆ อีกต่อไป เพราะว่าสิ่งต่าง ๆ ในกาลก่อนนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว”

เราไม่ทราบความเป็นหนึ่งเดียวกันอันแสนวิเศษทั้งหมดนั้นของตรีเอกานุภาพ เราทราบว่าพระเยซูคริสต์พระบุตรทรงเป็นบุคคลหนึ่งจริง ๆ พระผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่เมื่อพระเจ้าพระบิดาและพระบุตรทรงอยู่ในพระวิหารนั้นในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่-เมื่อพระบุตรจะทรงมอบสิ่งสารพัดไว้แก่พระบิดาและทรงอยู่ได้อำนาจของพระองค์แล้ว เมื่อนั้นชัยชนะของการเนรมิตสร้างและความรอดจะมาถึงจุดสุดยอดอันทรงพลังของมัน

ข้อ 29-34:

15:29 มิฉะนั้น พวกเขาจะทำอะไรกัน ผู้ซึ่งรับบัพติศมาสำหรับคนตาย ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาเลย เหตุไฉนพวกเขาจึงรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า	กับพวกสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ‘จงให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พวกเรา ก็ตายแล้ว’
15:30 และเหตุไฉนพวกเราจึงเผชิญกับภัยอันตรายอยู่ทุกโมงยามเล่า	15:33 อย่าถูกหลอกหลวงเลย การคบกันแบบชั่วร้ายย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสื่อมทรามไป
15:31 ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความปิตินิติของพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน	15:34 จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำบาปเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้ของพระเจ้า
15:32 ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าได้ต่อสู้	ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้เพื่อให้พวกท่านละอาย

การคาดเดาอันโง่เขลาต่าง ๆ เกี่ยวกับ

การเป็นขึ้นจากตายถูกตักเตือน

“...รับบัพติศมาสำหรับคนตาย” หมายถึงอะไร?

ผมคิดว่าถ้าคุณเข้าใจความหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับบัพติศมา มันก็จะปรากฏชัด บัพติศมาแสดงภาพความตายของคนบาปคนเดิมและการเป็นขึ้นจากตาย แน่แน่นอนว่ามันแสดงภาพการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ ทำไมเราถึงควรรับบัพติศมาเล่าถ้าพระเยซูไม่ได้ทรงเป็นขึ้นจากตาย? ภาพอันเหมาะสมนั้นก็คงเป็นการฝังคริสเตียนคนนั้นไว้ในน้ำและทิ้งเขาไว้ตรงนั้นเลย หากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย บัพติศมาแสดงภาพนี้: “เหตุฉะฉนั้น พวกเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เพื่อเหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยสง่าราศีของพระบิดาอย่างไร พวกเราก็จะได้ดำเนินในชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น เพราะว่าถ้าพวกเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในลักษณะที่เหมือนกับ ความตายของพระองค์ พวกเราก็จะเป็นขึ้นมาในลักษณะที่เหมือนกับการทรงเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ด้วย” (รม. 6:4,5) ทำไมถึงต้องมีบัพติศมาซึ่งแสดงภาพการสิ้นพระชนม์และการคืนพระชนม์หากไม่มีการคืนพระชนม์ของพระคริสต์? ทุกสิ่งในแผนการข่าวประเสริฐทั้งหมดก็คงหลุดลุ่ยหากคุณทำให้การคืนพระชนม์เป็นโมฆะ

และเปาโลถามชัดเจนว่า ทำไมเขาและอัครทูตอีกหลายคน และมิชชันนารีและภรรยาสักขีเพื่อพระคริสต์ถึงเสี่ยงภัยอยู่ทุกชั่วโมงเล่า? ทำไมถึงมีโยนินดีสู่ทนการข่มเหงและการทรมานทุกข์และการเข้าใจผิด บางครั้งก็เป็นการทรมานและอาจถึงความตายเพื่อพระคริสต์ หากไม่มีการเป็นขึ้นจากตาย? พวกคนที่ถือแนวคิดสุนิยมคงทำถูกแล้วที่แสวงหาแต่ความเพลิดเพลินที่อยู่ใกล้ตัว หากไม่มีการเป็นขึ้นจากตายและจึงไม่มีวันพรุ่งนี้ที่น่ายินดี ไม่มีวันรับบำเหน็จสำหรับคนเหล่านั้นที่รื้อกองคพระผู้เป็นเจ้าและรับใช้พระองค์ ผู้หนึ่งอาจกล่าวว่า “จงให้เราภักดีและเต็มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พวกเรา ก็ตายแล้ว” นั่นคือ หากสิ่งดีทั้งหมดที่ผู้ใดจะมีได้คือแค่นี้ในชีวิตนี้เท่านั้น โอ แต่สิ่งดีทั้งหมดที่ผู้ใดจะมีได้บนโลกนี้ก็บางเบาและเล็กน้อยและไม่จริงเลยเมื่อเทียบกับพระพรเหล่านั้นที่เลยพ้นหลุมศพไป ด้วยว่ามีการฟื้นคืนชีพของคนตาย

ดังนั้นเปาโลจึงรับเราชาวโครินธ์เหล่านี้ เหมือนกับที่เขารับเราทุกคน ให้หลีกเลี่ยงการสนทนาอันโง่เขลาเช่นนั้นและหลีกเลี่ยงการร่วมสมาคมศีลธรรมกับคนทั้งหลายที่กังขาการเป็นขึ้นจากตาย มันน่าละอายที่จะอ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนและไม่เข้าใจว่าพระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วและเราจะเป็นขึ้นเช่นกัน

ข้อ 35-50:

15:35 แต่บางคนจะกล่าวว่า “คนตายจะเป็นขึ้นได้อย่างไรได้ และพวกเขาจะเป็นขึ้นมาด้วยร่างกายอะไร?”

15:36 ท่านคนเขลาเอ๋ย สิ่งซึ่งท่านหว่านลงนั้น จะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้ ถ้ามันไม่ตายเสียก่อน

15:37 และสิ่งซึ่งท่านหว่านลงนั้น ท่านมิได้หว่านรูปกายที่จะงอกขึ้น แต่หว่านเมล็ดเปล่า บางทีสิ่งนั้นจะเป็นข้าวสาลีหรือฟืชอื่น ๆ ก็ได้

15:38 แต่พระเจ้าประทานรูปกายแก่สิ่งนั้นตามชอบพระทัยพระองค์ และประทานรูปกายแก่เมล็ดฟืชทุกพรรณตามชนิดของมัน

15:39 บรรดาเนื้อก็ไม่เป็นเนื้ออันเดียวกัน แต่มีชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของมนุษย์ อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของสัตว์ทั้งหลาย อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของปลาต่าง ๆ อีกชนิดหนึ่งเป็นเนื้อของฝูงนก

15:40 มีร่างกายทั้งหลายแบบฟ้าสวรรค์ และมีร่างกายทั้งหลายแบบแผ่นดินโลก แต่สง่าราศีแห่งร่างกายแบบฟ้าสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีแห่งร่างกายแบบแผ่นดินโลกก็อีกอย่างหนึ่ง

15:41 มีสง่าราศีของดวงอาทิตย์อย่างหนึ่ง และมีสง่าราศีของดวงจันทร์อีกอย่างหนึ่ง และมีสง่าราศีของดวงดาวต่าง ๆ อีกอย่างหนึ่ง เพราะว่าดาวดวงหนึ่งก็แตกต่างจากดาวอีกดวงหนึ่งในสง่าราศี

15:42 การเป็นขึ้นมาจากความตายนั่นก็เช่นเดียวกันด้วย มันถูกหว่านลงในความเปื่อยเน่า มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในความไม่เปื่อยเน่า

15:43 มันถูกหว่านลงในการไร้เกียรติ มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในสง่าราศี มันถูกหว่านลงในความอ่อนกำลัง มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในฤทธิ์อำนาจ

15:44 มันถูกหว่านลงเป็นกายธรรมดา มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่เป็นกายวิญญาณ มีกายธรรมดา และมีกายวิญญาณ

15:45 และตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์คนแรกคืออาดัม ได้ถูกทำให้เป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่’ แต่อาดัมคนหลังนั้นได้ทรงถูกทำให้เป็นวิญญาณที่ทำให้มีชีวิต

15:46 แต่สิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณไม่ได้มาก่อน แต่

สิ่งซึ่งเป็นตามธรรมดาโลกได้มาก่อน และสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณนั้นมาทีหลัง

15:47 มนุษย์คนแรกนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองนั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์

15:48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร คนทั้งหลายที่เป็นมนุษย์ดินเช่นกันก็เป็นอย่างนั้น และมนุษย์สวรรค์ผู้นั้นทรงเป็นอย่างไร คนทั้งหลายที่เป็น

มนุษย์สวรรค์เช่นกันก็เป็นอย่างนั้น

15:49 และพวกเราได้รับรูปร่างกายของมนุษย์ดินไว้อย่างไร พวกเราก็จะรับรูปร่างกายของมนุษย์สวรรค์ไว้อย่างนั้นด้วย

15:50 บัดนี้ข้าพเจ้าขอกล่าว พี่น้องทั้งหลายว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื้อนเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื้อนเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

การเป็นขึ้นจากตายจะมีลักษณะอย่างไร?

เราจะมีรูปร่างแบบไหนในการเป็นขึ้นจากตาย? มันจะเป็นรูปร่างแบบเดิมแต่มีความแตกต่างอันเปี่ยมสง่าราศีที่ขยายออกและทวีคูณ ข้าวสาลีเมล็ดหนึ่งถูกทิ้งลงในดินเพื่อเปื้อนเน่าและแตกหน่อ มันออกผลเป็นลำต้นขนาดใหญ่ เมล็ดเดียวถูกปลูกไว้ในดินและต้นไม้มที่มีผลต้นหนึ่งออกมาพร้อมกับการออกผลและพระพรนานหลายปี ดังนั้นเมื่อรูปร่างกายของคริสเตียนคนใดถูกปลูก โอ จะมีการออกผลอันเปี่ยมสง่าราศีสักวันหนึ่ง

เราจะมีรูปร่างเหมือนพระเยซู ผู้ทรงมีเนื้อหนังและกระดูกที่พวกเขารู้สึกได้ “และพวกเขาก็เอาปลาอย่างขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ กับรวงผึ้งขึ้นหนึ่ง และพระองค์ทรงรับอาหารนั้นมา และเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย” (ลูกา 24:42,43) โอ ใช่แล้ว จะมีการกินเลี้ยงในอาณาจักรของพระเจ้า เหมือนที่พระเยซูตรัสบ่อย ๆ และผู้ใดที่ให้อาหารตอนนี้แก่คนยากจน คนพิการและคนตาบอด จะได้รับการตอบแทนมากยิ่งขึ้นในสวรรค์ (ลูกา 14:13-15)

รูปร่างแบบไหน? ผมคิดว่าเป็นรูปร่างที่เหมือนของอาดัมในสวนเอเดน รูปร่างของเขาได้ถูกสร้างขึ้นมาอย่างสมบูรณ์ ไม่มีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับมันเลย อาดัมไม่ได้บังเกิดใหม่ก่อนหน้านั้น เขาเป็นเพียงชายที่ดีคนหนึ่งที่ได้รับคำพิพากษา จมกระทั่งเขากินผลไม้ต้องห้ามนั้น แต่รูปร่างของเขาก็สมบูรณ์แบบและถูกต้อง ผมคิดว่ารูปร่างแบบนั้นจะเป็นของเราในการเป็นขึ้นจากตาย พร้อมกับความจริงที่เพิ่มเติมที่ว่าเราได้รับการไถ่แล้วตลอดไปเป็นนิรันดร์ ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และไม่สามารถล้มในบาปหรือสูญเสียที่ของเราในฐานะลูก ๆ ของพระเจ้าเลย

เป็นความจริงที่ข้อ 50 กล่าวว่า “เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้” แต่นั่นไม่ได้หมายความว่ารูปร่างของเราจะไม่มีเลือดแล้ว ถ้านั้นหมายความว่าเราไม่อาจมีเลือดได้ในรูปร่างฝ่ายสวรรค์เหล่านั้น มันก็คงหมายความว่าเราไม่อาจมีเนื้อหนังได้เช่นกัน และนั่นก็ผิดถนัดเลย ใช่แล้ว รูปร่างเหล่านั้นจะกินและดื่มและมีกลไกแสนมหัศจรรย์ที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อการย่อยอาหารและการทำงานของกระบวนการทั้งหมดของร่างกายอย่างเหมาะสม โดยปราศจากโรคภัยหรือบาปหรือความล้มเหลวใด ๆ

จงสังเกตว่าทุกคนจะคงไว้ซึ่งความเป็นปัจเจกชนของตน: “พระเจ้าประทานรูปร่างแก่สิ่งนั้นตามชอบพระทัยพระองค์ และประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน” (ข้อ 38) จะเกิดการเปลี่ยนแปลง

ใดบ้างในร่างกายเหล่านี้ที่เป็นเนื้อและเลือดและกระดูก? ผมไม่ทราบ รอยเปื้อนใดก็ตามของบาป และเครื่องหมายใดก็ตามของบาปจะถูกไถ่และถูกเปลี่ยนแปลงและถูกทำให้ถูกต้อง ศพที่ถูกฝังในหลุมศพ “ถูกหว่านในความเปื่อยเน่า” ความเน่าเปื่อยได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว ในไม่กี่ชั่วโมงศพนั้นจะส่งกลิ่นเหม็นและหนอนจะกัดกินศพนั้น แต่ต่อมาภายหลัง เมื่อถึงการเป็นขึ้นจากตายนั่น “มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในความไม่เปื่อยเน่า มันถูกหว่านลงในการไร้เกียรติ มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในสง่าราศี มันถูกหว่านลงในความอ่อนกำลัง มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่ในฤทธิ์อำนาจ มันถูกหว่านลงเป็นกายธรรมดา มันถูกทำให้เป็นขึ้นมาใหม่เป็นกายวิญญาณ” (ข้อ 42-44)

เหมือนอย่างที่เราได้รับกายธรรมดาเหล่านี้จากอาดัมเป็นมรดก เราก็จะได้รับกายวิญญาณเป็นมรดก ซึ่งเป็นร่างกายที่จับต้องได้จริง ๆ แต่เป็นกายที่พระวิญญาณทรงครอบงำและพระวิญญาณทรงทำให้สมบูรณ์ เหมือนกับพระกายของพระคริสต์ และเหมือนอย่างที่เราได้รับรูปกายของพ่อแม่และเผ่าพันธุ์และเชื้อชาติฝ่ายโลกของเรา โอ จงสรรเสริญพระเจ้า เราก็จะได้รับรูปกายของพระเยซูเจ้าในเราตลอดไปเป็นนิรันดร์: “พวกเราก็จะรับรูปกายของมนุษย์สวรรค์ไว้อย่างนั้นด้วย” (ข้อ 49)

โอ แต่จำไว้ว่า ไม่มีผู้ใดเข้าสวรรค์เพราะสายโลหิตของตนบนโลกนี้ ไม่ใช่เพราะว่าเขาเป็นยิว ไม่ใช่เพราะว่าพ่อและแม่ของเขาได้ให้เขารับการประพรมน้ำตอเป็นเด็กทารก ไม่ใช่เพราะว่าเขาอยู่ภายใต้พันธสัญญาบางอย่าง ไม่ใช่เพราะว่าเขาได้รับศีลมหาสนิท ไม่ใช่เพราะว่าเขาได้เรียนรู้การถามตอบนั้น ไม่ใช่เพราะว่าเขาได้รับบัพติศมาแล้ว “เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่เปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้” (ข้อ 50) มันไม่ใช่มรดกทางธรรมชาติที่ช่วยคุณไปสวรรค์ มันต้องเป็นผู้หนึ่งที่ถูกทำให้เป็นขึ้นและได้รับสง่าราศีในสวรรค์ และนั่นก็ไม่ได้มาโดยธรรมชาติ มันมาพร้อมกับการบังเกิดใหม่ตอนนี้และจากนั้นก็ถูกทำให้เป็นขึ้นโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเมื่อการเป็นขึ้นจากตายนั้นมาถึง

ข้อ 51-53:

15:51	ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่องหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด	ปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่
15:52	ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเปาตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าแต่นั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา	15:53 เพราะว่สิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้อต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย

หลายคนจะไปสวรรค์โดยที่ยังไม่ตาย

แต่ไม่ใช่ว่าคริสเตียนทุกคนจะต้องตาย มันเป็นข้อลึกลับหนึ่งและบัดนี้ถูกเปิดเผยอย่างมหัศจรรย์: “พวกเราจะไม่ล่องหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด” มันเป็นคำที่อ่อนหวาน-คำว่า “ล่องหลับ” คริสเตียนคนใดที่ตายไปก็แค่เพียง “ล่องหลับในพระเยซู”

“ล่องลับในพระเยซู! การล่องลับที่เป็นสุข
ซึ่งไม่มีใครต้องตื่นมารำไห้และเป็นทุกข์!”

ผมได้รับการปลอบประโลมใจอย่างมากโดยถ้อยคำของบทเพลงนมัสการนี้เมื่อคนที่ผมรักคนหนึ่งต้องเสียชีวิต:

หลับเถิด ท่านที่รัก หลับเถิด พักผ่อนกายา
จงเอนกายและหนุนหัวของท่านแนบพระทรงพระผู้ช่วย
เรารักท่านนะ แต่พระเยซูทรงรักท่านมากที่สุด-
ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์! ราตรีสวัสดิ์!

แต่ขณะที่เรามีความหวังอันมีสุขสำหรับคนเหล่านั้นที่ล่องลับในพระเยซู ไม่ใช่ทุกคนจะต้องตาย “พวกเราจะไม่ล่องลับหมดทุกคน” เราทุกคนจะต้องมีร่างกายที่เป็นขึ้นจากตาย จึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงที่แสนวิเศษเกิดขึ้น เมื่อไร? มันจะเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลกนี้และทรงเรียกคนของพระองค์ออกไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เมื่อนั้นเหล่าคริสเตียนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงระยะเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อแตร์นั้นดังและเหล่าคนตายเป็นขึ้น เมื่อนั้นเราจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขาเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ

เหตุการณ์นั้นถูกเล่าไว้อย่างอ่อนหวานใน 1 เธสะโลนิกา 4:13-18:

“แต่ข้าพเจ้าไม่อยากให้พวกท่านขาดความรู้ ฟัน้องทั้งหลาย ถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้ว เพื่อพวกท่านจะไม่เสียใจ เหมือนอย่างคนอื่น ๆ ซึ่งไม่มีความหวัง เพราะถ้าพวกเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนซึ่งล่องลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำมาร่วมกับพระองค์ เพราะสิ่งนี้พวกเราขอบอกแก่พวกท่านตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า พวกเราซึ่งยังเป็นอยู่ และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จะล่องหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่องลับไปแล้วก็หาไม่ได้ ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบิดร และด้วยแดรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเราซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละ พวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์ เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด”

ฉะนั้นคริสเตียนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าก็แค่เพียงหลับอยู่ คนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่และเหลืออยู่จนถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงแตร์นั้นดัง พวกเขาก็จะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงระยะเวลาเดียวและได้รับร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายและมีสง่าราศีและจะถูกรับขึ้นไปพร้อมกับเหล่าผู้ถูกไถ่จากหลุมศพเหล่านั้น เพื่อไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ

ข้อ 54-58:

15:54 ดังนั้น เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่มีวัน	ตาย เมื่อนั้นถ้อยคำนั้นจะสำเร็จซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า
เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้จะสวมสิ่งที่จะไม่มีวัน	‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’

15:55 โอ ความตาย เหล็กในของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ

หลุมฝังศพ ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน

15:56 เหล็กในของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์
ของบาปนั้นคือพระราชบัญญัติ

15:57 แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ประทานชัยชนะ
แก่เราทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้

เป็นเจ้าของพวกเรา

15:58 เหตุฉะนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พวกท่าน

จงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้ง

หลายทราบบว่า งานหนักของท่านทั้งหลายไม่สูญ

เปล่าในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า

ชัยชนะเหนือความตายสำหรับวิสุทธิชนของพระเจ้าทุกคน

ดังนั้นจะมีชัยชนะที่รอเราอยู่ข้างหน้า ความตายเป็นศัตรูที่น่ากลัว มีคำแช่งสาปที่ตกอยู่บนแผ่นดินโลก จนวัชพืชจะงอกงามยิ่งกว่าข้าวโพด มีการรบกวนของพายุไต้ฝุ่นและน้ำท่วมและอากาศที่หนาวเหน็บและดวงอาทิตย์ในทะเลทรายที่แผดเผา มีการรังควานโดยพวกแมลง โรคภัยต่าง ๆ ที่เชื้อโรคนำมาให้ ธรรมชาติยังต้องรับภัยเพิ่มจากคำแช่งสาปทั้งสิ้นเหล่านั้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ตกต่ำและบาปหนาด้วย ความตายเป็นสิ่งที่เลวร้าย มันฝากรอยแผลไว้บนผืนดินด้วยหลุมศพทั้งหลาย ขอบคุณพระเจ้า มีชัยชนะรออยู่ข้างหน้าสำหรับคริสเตียนทุกคน!

เราได้พยายามที่จะปลอบประโลมใจที่ทุกซอกทุกมุมของคุณแม่คนหนึ่งสูญเสียลูกน้อยของเธอไป ผมจำได้ดีเกี่ยวกับเจ้าสาวที่เพิ่งแต่งงานได้เพียงเดือนเดียวซึ่งทำให้ตามหลังขบวนศพเจ้าสาวของเธอผู้ซึ่งถูกพรากชีวิตไปอย่างกะทันหันเหลือเกิน เราเคยยืนอยู่ข้างหลุมฝังศพมากมายที่เปโตร โอ เราเคยหลั่งน้ำตากับคนเหล่านั้นที่ร้องไห้ แต่วันหนึ่งเราจะขึ้นชมยินดีมากกว่ากับคนเหล่านั้นทุกคนที่ขึ้นชมยินดี เพราะความตายถูกพิชิตแล้ว พระเยซูเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพแล้วและทรงเอาชนะความตาย นรก และหลุมศพแล้ว

“เหล็กในของความตายนั่นคือบาป” (ข้อ 56) แต่พวกเราที่ได้รับการยกโทษบาปและการชำระบาปแล้วจะมีสง่าราศีแห่งชัยชนะเหนือความตาย ขอบคุณพระเจ้าสำหรับชัยชนะที่เราได้โดยทางพระผู้ช่วยให้รอดของเราผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว!

เหตุฉะนั้น ขอให้คริสเตียนทั้งหลายเป็นสุขใจ ขอให้เราหนักแน่นไว้ ขอให้เราที่จะไม่ถูกทดลองหรือถูกชักนำให้หลงหรือถูกล่อลวงไปจากงานของพระเจ้า การทำงานหนักของเราไม่สูญเปล่า มีชัยชนะรออยู่ข้างหน้า!

1 โครินธ์ 16:

ข้อ 1-4:

16:1 บัดนี้เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อพวกวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสั่งแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้พวกท่านจงกระทำอย่างนั้น

16:2 ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำริญ เพื่อจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรเมื่อข้าพเจ้ามา

16:3 และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว ผู้ใดก็ตามที่พวกท่านจะเห็นชอบโดยจดหมายทั้งหลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าจะส่งคนเหล่านั้นไปเพื่อนำของถวายของพวกท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

16:4 และถ้าสมควรที่ข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

เกี่ยวกับการถวายทรัพย์เพื่อช่วยเหลือวิสุทธิชน

เปาโลซึ่งเขียนไปถึงพวกคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ บอกพวกเขาว่าบัดนี้เขาอยู่ในคริสตจักรทั้งปวงเหล่านั้นและรับเงินถวายสำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม

เราถูกบอกว่า การทำเช่นนั้นได้เริ่มต้นในกิจการ 11:27-30:

“และในวันเหล่านี้ พวกผู้พยากรณ์ได้มาจากกรุงเยรูซาเล็มมายังเมืองอันติโอก และผู้หนึ่งในพวกเขา ชื่อ อากาบัส ได้ลุกขึ้น และบอกเป็นนัยโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งขึ้นตลอดทั่วแผ่นดินโลก ซึ่งได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยของคลาวดิอุส ซีซาร์ แล้วพวกเขาสาวกันนั้น ทุกคนตามความสามารถของตน ตั้งใจว่าจะส่งของบรรเทาทุกข์ไปยังพวกพี่น้องที่อาศัยอยู่ในแคว้นยูเดีย ซึ่งพวกเขาได้กระทำด้วย และได้ส่งของนั้นไปยังพวกผู้ปกครองโดยมือของบาร์นาบัสและเซโล”

เปาโลมีแผนการที่ปฏิบัติเป็นประจำ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเขาอย่างไม่ต้องสงสัย เขาคงเขียนไปถึงคริสตจักรเหล่านั้นล่วงหน้า ขอให้พวกเขาหลักคั่นเรื่องนี้ล่วงหน้าและใส่ไว้ในแผนการต่าง ๆ ของพวกเขา จะได้ไม่ต้องมีการวิ่งวุ่นเพื่อขอเรียไรเงินถวายนั้น เงินถวายนั้นจะพร้อมที่จะถูกส่งไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อช่วยเหลือเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่นั่น และเมื่อเขามา เมื่อเปาโลจะไปถึงที่นั่น พวกเขาจะต้องคัดเลือกใครสักคนให้เดินทางไปด้วยเพื่อนำเงินถวายของพวกเขไปยังกรุงเยรูซาเล็มและส่งจดหมายฉบับหนึ่งไปจากพวกเขา

การให้ของพวกเขาก็จะต้องปฏิบัติเป็นประจำ- “ทุกวันต้นสัปดาห์” (ข้อ 2) นั้นอาจหมายถึงการสิ้นสุดของสัปดาห์หนึ่งและการเก็บรวบรวมเงินค่าจ้างของสัปดาห์หนึ่ง การขายผลผลิตของสัปดาห์หนึ่ง และฉะนั้นพวกเขาจึงจะสามารถทำสิ่งที่พระคัมภีร์สอนไว้อย่างชัดเจนเหลือเกิน-ถวายผลแรกแด่พระเจ้า สุภาพิต 3:9, 10 กล่าวว่า “จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งการเพิ่มขึ้นทั้งสิ้นของเจ้า แล้วบรรดาผู้างของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่างงั้นทั้งหลายของเจ้าจะไหลออกมาด้วยน้ำอย่างงั้นใหม่” หญิงม่ายคนนั้นที่ศาเรฟให้ขนมเล็กน้อยแก่เอลียาห์ก่อน จากนั้นวันแล้ววันเล่าตลอดการกันดารอาหารทั้งหมดนั้นนางมีแป้งและน้ำมันไม่ขาดเลยสำหรับตัวเองและบุตรของนาง

มันควรเป็นการให้ที่ได้สัดส่วน “ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้นั้นจำริญ” (ข้อ 2) ผมคิดว่าหลายคนคงคิดว่านี่หมายถึงหนึ่งในสิบ; กับหลายคนมันคงจะหมายถึงมากกว่าหนึ่งในสิบ แน่แน่นอนว่า เนื่องจากองค์พระผู้เป็น

เจ้าทรงสอนแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมว่าผู้คนควรนำสิบชักหนึ่งและของถวายมา พระองค์ก็คงไม่คาดหวังให้คริสเตียนทั้งหลายภายใต้พระคุณทำน้อยกว่า ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่าทั้งหมดที่เรามีเป็นของพระเจ้าและพระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะอ้างความเป็นเจ้าของมัน ยิวคนใดในภาคพันธสัญญาเดิมที่ไม่นำสิบชักหนึ่งและของถวายเข้ามาไว้ในคลังที่กรุงเยรูซาเล็มก็ถูกกล่าวหาว่าปล้นพระเจ้า (มลค. 3:7-10) ดังนั้นแน่นอนว่าคริสเตียนเหล่านี้คงจะถวายเพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้าสิบชักหนึ่งและของถวายต่าง ๆ ด้วยความสมัครใจอีกต่างหาก การพิสูจน์พระเจ้าในเรื่องนี้ก็เป็นสุขจริง ๆ คือที่จะวางใจพระองค์และเห็นพระองค์ทรงเลื่องลือ!

ของถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าควรถูกเก็บไว้ที่ไหน? จงให้คริสเตียนทุกคน “เก็บรวบรวมไว้ต่างหาก” (ข้อ 2) ไม่ใช่ในคลังคริสตจักรแต่ภายใต้การควบคุมและการกำกับดูแลของชายคนหนึ่งผู้ซึ่งกำลังเก็บออมส่วนของพระเจ้าไว้เพื่อจะส่งมอบให้แก่อัครทูตเปาโลและสิ่งที่ยูส่งสารคนอื่น ๆ ที่คริสตจักรนั้นจะส่งไป

บางครั้งสิบชักหนึ่งก็ควรถูกมอบให้แก่คริสตจักรท้องถิ่น แต่มันควรถูกถือว่าเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอ และแต่ละคนควรแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่เสมอว่าจะถวายทรัพย์ที่ไหน สิบชักหนึ่งไม่ได้เป็นของคริสตจักรและไม่ได้เป็นของศิษยาภิบาลหรือของนิกายนั้น ๆ “สิบชักหนึ่ง...เป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” การให้มันจะต้องเป็น “ทุกคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจของตน” (2 คร. 9:7) อัครทูตเปโตรบอกอานาเนียว่าเขาไม่จำเป็นต้องขายที่ดินนั้นเลย แต่ถ้าเขาขายที่ดินนั้น เงินนั้นก็จะเป็นของเขาเองและเขาต้องตัดสินใจว่าเขาควรถวายเงินนั้นที่ไหน ความยุ่งยากไม่ได้อยู่ที่อานาเนียถวายน้อยเกินไปแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแต่ว่าเขาโกหกเกี่ยวกับมันแก่เปโตรและคนอื่น ๆ (กิจการ 5:1-11)

ในคริสตจักรทั้งหลายมักมีแนวโน้มไปสู่การมีสันตะปาปาเสมอ แนวโน้มที่จะยอมให้บาทหลวงหรือนักเทศน์มาแทนที่พระคริสต์ ดังนั้น อาจโดยไม่รู้ตัว ผู้คนจึงเริ่มนับว่าคริสตจักรหรือนักเทศน์หรือนิกายนั้น ๆ เป็นเหมือนรูปเคารพหนึ่ง และพวกเขามัวแต่สนใจเกี่ยวกับรูปเคารพของตนมากกว่าที่พวกเขาสนใจเกี่ยวกับพระคริสต์และงานของพระองค์ จำไว้ว่า ทุกคนต้องให้การรายงานและทุกคนต้องทำให้พระเยซูคริสต์เจ้าพอพระทัยในการถวายของตน

ถ้าแผนการเหล่านั้นของคริสตจักรท้องถิ่นมีขนาดใหญ่โตพอ ๆ กับแผนการเหล่านั้นของพระเจ้า และถ้าการถวายทรัพย์ผ่านทางคริสตจักรท้องถิ่นนั้นเป็นสิ่งที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำคริสเตียนทั้งหลายให้กระทำ นั่นก็ดีแล้ว แต่คริสเตียนทุกคนต้องสงวนสิทธิ์ที่จะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจื่อก่อนในทุกสิ่ง มันถูกต้องเสมอที่จะอธิษฐานเกี่ยวกับการถวายทรัพย์ของเรา เหมือนที่มันถูกต้องที่จะอธิษฐานเกี่ยวกับการรับใช้ของเรา

จงสังเกตว่าอัครทูตท่านนี้ชื่อตรงอย่างระมัดระวังขนาดไหนในการจัดการกิจธุระต่าง ๆ จากนั้นผู้คนจะมีสิทธิ์ออกเสียงและตัดสินใจและอนุมัติใครสักคนที่จะถือเงินนี้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจะส่งจดหมายของตนไปพร้อมกันด้วย ถ้าพวกเขาประสงค์ เปาโลก็จะไปด้วยกับผู้ส่งสารของพวกเขา

ข้อ 5-24:

16:5 บัดนี้ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน เมื่อข้าพเจ้า จะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย เพราะว่าข้าพเจ้า

ตั้งใจว่าจะผ่านเข้าไปในแคว้นมาซิโดเนีย

16:6 และบางที่ข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่ ไข้แล้ว และอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวกับพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปในการเดินทางของข้าพเจ้าไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปทางไหนก็ตาม

16:7 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพวกท่านเมื่อผ่านไป แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าจะค้างอยู่กับพวกท่านนาน ๆ หน่อย ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด

16:8 แต่ข้าพเจ้าจะคอยอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์

16:9 เพราะว่ามีประตูกว้างขวางและน่าจะเกิดผลเปิดให้แก่ข้าพเจ้า และมีปฏิกิริยาอยู่เป็นจำนวนมาก

16:10 บัดนี้ถ้าทิโมธีมาหา จงให้เขาอยู่กับพวกท่าน โดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนที่ข้าพเจ้าทำด้วย

16:11 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดเหยียดหยามเขา แต่จงช่วยเขาให้เดินทางไปในสันติสุข เพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขาพร้อมกับพวกพี่น้องอยู่

16:12 เกี่ยวกับพี่น้องของพวกเรา คืออปอลโล ข้าพเจ้าได้ปรารภบางอย่างที่จะทำให้เขามาหาพวกท่านพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ความประสงค์ของเขาไม่ใช่ที่จะมาหาในเวลานี้เลย แต่เขาจะมาเมื่อเขาจะมีเวลาที่สะดวก

16:13 พวกท่านจงเฝ้าระวัง จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น พวกท่านจงเป็นลูกผู้ชาย จงเข้มแข็ง

16:14 จงกระทำสิ่งสารพัดของพวกท่านด้วยความรัก

16:15 ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย

(พวกท่านรู้จักครัวเรือนของสเทฟานัส ว่าเป็นผลแรกแห่งแคว้นอากายา และว่าพวกเขาได้ตั้งตนเองไว้สำหรับการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชน)

16:16 ให้พวกท่านอยู่ได้บังคับของคนเช่นนั้น และต่อทุกคนที่ช่วยกันพร้อมกับพวกเรา และทำงานหนัก

16:17 ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดีในการมาหาของสเทฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอากายคัส เพราะว่าสิ่งซึ่งได้ขาดในส่วนของพวกท่านนั้น พวกเขาได้จัดหาให้แล้ว

16:18 ด้วยว่าพวกเขาทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าและของพวกท่านสดชื่นแล้ว ฉะนั้นพวกท่านจงยอมรับคนทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้น

16:19 คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน อาควิลลาและปรัสซิลลา ฝากความคิดถึงมากมายมายังพวกท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า พร้อมกับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา

16:20 พี่น้องทุกคนทักทายปราศรัยพวกท่าน พวกท่านจงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบอันบริสุทธิ์

16:21 คำแสดงความคิดถึงนี้ของข้าพเจ้าเปาโล ด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง

16:22 ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา

16:23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราสถิตอยู่กับพวกท่านเถิด

16:24 ขอให้ความรักของข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านทุกคนในพระเยซูคริสต์ เอเมน

คำสั่งทั้งท้ายและคำแสดงความคิดถึง

เปาโลจะมาที่เมืองโครินธ์อีก เขาเคยมาก่อนหน้านั้นแล้วผ่านทางแคว้นมาซิโดเนีย ส่วนบนของที่ ๆ

ตอนนี้เราเรียกว่าประเทศกรีซ จากนั้นก็ลงมายังเมืองโครินธ์ เขาจะทำเช่นนี้อีกครั้ง เขาหวังว่าจะพักช่วงฤดูหนาวกับพวกเขา พวกเขาตื่นเต้นจริง ๆ ที่จะได้เห็นหน้าบิดาของพวกเขาในความเชื่อนั้น! จากนั้นหลังจากที่เขาได้พักช่วงฤดูหนาวกับพวกเขาแล้ว พวกเขาก็จะได้จัดหาสิ่งจำเป็นต่าง ๆ สำหรับการเดินทางแบบมิชชันนารีของเขาต่อไป

เปาโลรู้สึกว่าเขาต้องกลับไปยังเมืองเอเฟซัสและรออยู่ที่นั่นจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสต์เพราะประตูใหญ่ที่เปิดกว้างมีอยู่ที่นั่น เขาเคยอยู่สามปีในเมืองเอเฟซัสและได้เกิดคริสตจักรใหญ่แห่งหนึ่งซึ่งเขาเขียนจดหมายฝากถึงชาวเอเฟซัสไปถึงพวกเขา มีอุปสรรคเป็นอันมากแต่นั่นก็ไม่ได้จำกัดโอกาสนั้น

ช่วงเป็นถ้อยคำที่กรุณาจริง ๆ ที่เขากล่าวถึงทิโมธีผู้เป็นที่รักของเขา “บุตรของเขาในงานรับใช้นั้น” พวกเขาต้องไม่ดูหมิ่นชายหนุ่มผู้นั้นที่เปี่ยมด้วยพระวิญญาณ ซึ่งมาภายใต้คำสั่งของอัครทูตท่านนี้ เปาโลจะมาภายหลัง หากพระเจ้าทรงประสงค์

บัดนี้เป็นถ้อยคำปิดท้าย: พวกเขาจะต้องเฝ้าระวังและยืนยันมั่นคง พวกเขาต้องคงไว้ซึ่งความรัก ความรักฉันท์พี่น้อง และจากนั้นเปาโลก็เอ่ยถึงคริสเตียนบางคนผู้ซึ่งเป็นพรแก่เขา: สเทพานัส ผู้แรกที่รับความรอดในงานรับใช้ของเขาในกรีซตอนใต้ ที่แคว้นอาคาญา พวกเขาจะต้องระลึกถึงผู้เชื่อก่อนหน้านี้ ๆ ผู้คนที่สัตย์ซื่อเหล่านั้นที่กำลังนำอยู่

คริสตจักรทั้งหลายฝากความคิดถึงมาหากัน เหมือนที่เปาโลได้ฝากมา อาควิลลาและปรัสซิลลา ผู้ซึ่งพวกเขารู้จัก ฝากความคิดถึงมา คนทั้งสองเคยอยู่ในมิตรกลุ่มแรก ๆ ของเปาโลเมื่อเขามายังเมืองโครินธ์และเขาได้พักอาศัยอยู่กับพวกเขาและทำเตินท์ (กิจการ 18:1) บัดนี้พวกเขายู่กับเปาโลและกระตือรือร้นเสมอที่จะรับใช้พระเจ้า พวกเขามี “คริสตจักรที่อยู่ในบ้านของพวกเขา” (ข้อ 19)

จดหมายฝากฉบับนี้อาจถูกเขียนโดยทิโมธีหรือผู้ช่วยเหลือคนอื่นซึ่งเขียนตามคำบอกของเปาโล แต่ “คำแสดงความคิดถึงนี้ของข้าพเจ้าเปาโลด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง” (ข้อ 21) เขาลงชื่อจดหมายนี้

ใจของผมชื่นชมยินดีในคำกล่าวที่ชัดเจนนี้ “ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่งองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา” (ข้อ 22) ใช่แล้ว ขอให้คำแช่งสาปตกอยู่กับผู้ใดที่ไม่รักพระเยซูเจ้า และเปาโลปิดท้ายจดหมายของตนเช่นนั้นด้วยความรัก

2 โครินธ์ 1

ข้อ 1,2:

1:1 เปาโล ผู้เป็นอัครทูตของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของพวกเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าซึ่งอยู่ที่เมืองโครินธ์ พร้อมกับบรรดาวิสุทธิชนซึ่งอยู่ทั่วแคว้นอาคาเยา

1:2 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของพวกเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด

คำคำนำ

“เปาโล ผู้เป็นอัครทูต” เขายืนยันในที่นี้จะใช้ชื่อเรียกนี้ในจดหมายฝากทุกฉบับของเขายกเว้นฉบับที่ส่งถึงเมืองฟิลิปปี, 1 และ 2 เธสะโลนิกา และฟีเลโมน คนเหล่านี้ย่อมรับตำแหน่งอัครทูตของเขาอย่างเต็มที่แล้ว และมันไม่ถูกกังขาเลยในท่ามกลางคนเหล่านี้ที่รักและทุ่มเท ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันหมายความว่าเปาโลอ้างสิทธิอำนาจบางประการที่มาจาก การเปิดเผยโดยตรงจากพระเจ้า ในความหมายที่พิเศษเฉพาะและอาจถึงขั้นอัศจรรย์เลยด้วยเขาถูกส่งมาจากพระเจ้า คำว่า “อัครทูต” หมายถึง “ผู้ที่ถูกส่งมา”

คำคำนำนั้นคือ “เปาโล...และทิโมธี” ทิโมธีเฮอร์สเป็นการสะกดแบบกรีกของทิโมธี จำไว้ว่าบิดาของทิโมธีเป็นชาวกรีก (กิจการ 16:1) และไม่ต้องสงสัยเลยว่าทิโมธีสะกดชื่อของตนแบบนี้บ่อย เราคิดว่าทิโมธี ซึ่งจดตามคำบอกของเปาโล เขียนข่าวสารจากพระเจ้าแบบคำต่อคำ ไข่แล้ว การดลใจด้านถ้อยคำของพระเจ้ายังอนุญาตให้เปาโลรวมทิโมธีเข้าไว้ด้วย “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาระของพระองค์นั้นคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (สดด. 119:89) และ “พระเจ้าทรงทราบกิจการทั้งสิ้นของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว” (กิจการ 15:18) เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมสภาพการณ์แวดล้อมเหล่านั้น ทรงเตรียมทิโมธีและเปาโลไว้แล้วสำหรับโอกาสนั้น เมื่อพระองค์ประทานถ้อยคำของพระคัมภีร์ให้แก่เปาโลและเปาโลให้ทิโมธีจดถ้อยคำเหล่านั้นลงไป พระเจ้าผู้ทรงควบคุมการดลใจ ยังทรงควบคุมประวัติศาสตร์ มนุษย์ สภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ เช่นกัน “แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น พิลิปกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” (สดด. 24:1) องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ประทานถ้อยคำเหล่านั้นของพระคัมภีร์ก็ทรงจัดแจงการมองเห็นที่อ่อนกำลังของเปาโลให้ต้องการผู้จดตามคำบอกเช่นกัน

จงหมายเหตุว่าทิโมธีถูกเรียกว่า “น้อง” เปาโลเรียกเขาว่า “บุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ” (1 ทธ. 1:2) และ “บุตรที่รักอย่างยิ่งของข้าพเจ้า” (2 ทธ. 1:2)

เพื่อนร่วมงานที่ใกล้ชิดที่สุดของเปาโลก่อนหน้านั้นคือบารนาบัส จนกระทั่งพวกเขาแยกทางกันในกิจการ 15:39 จากนั้นบทถัดไปก็เล่าว่าเปาโลได้พบทิโมธี ผู้ซึ่งกลายเป็นผู้ช่วยเหลือที่ใกล้ชิดที่สุดและที่เขาไว้วางใจมากที่สุด (1 คร. 16:10,11; พป. 2:19,23)

คำคำนำปกติที่มี “พระคุณและสันติสุข”-พระคุณเป็นความจริงขั้นพื้นฐานและสันติสุขก็ตามมาสำหรับผู้คนที่พระเจ้าประทานพระคุณของพระองค์ให้

ข้อ 3-10:

1:3 สาธุการแด่พระเจ้า คือพระบิดาของพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา พระบิดาแห่ง
ความเมตตาทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งการปลอบ
ประโลมใจทุกอย่าง

1:4 ผู้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์
ยากทั้งสี่ของพวกเรา เพื่อพวกเราจะสามารถ
ปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นซึ่งมีความทุกข์ยาก
อย่างหนึ่งอย่างใดได้ โดยการปลอบประโลมใจนั้น
ซึ่งพวกเราเองได้รับการปลอบประโลมใจจาก
พระเจ้า

1:5 เพราะว่าการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์
บริบูรณ์ในพวกเราฉันใด การปลอบประโลมใจของ
พวกเราก็บริบูรณ์โดยพระคริสต์ฉันนั้น

1:6 และไม่ว่าพวกเราได้รับความทุกข์ยากนั้น ก็
เพื่อการปลอบประโลมใจและความรอดของพวก
ท่าน ซึ่งมีผลในการสู้ทนความทุกข์ยากอันเดียวกัน
เหล่านั้นซึ่งพวกเราก็ตนทุกข์ด้วย หรือไม่ว่าพวก
เราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อการปลอบ

ประโลมใจและความรอดของพวกท่าน

1:7 และความหวังของพวกเราในพวกท่านนั้นก็
มั่นคง โดยรู้ว่าพวกท่านเป็นผู้เข้าส่วนของความ
ทุกข์ยากเหล่านั้นฉันใด พวกท่านก็จะเป็นผู้เข้า
ส่วนของการปลอบประโลมใจนั้นด้วยฉันนั้น

1:8 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยว่าพวกเราไม่ยากให้พวก
ท่านขาดความรู้เกี่ยวกับความทุกข์ลำบากของพวก
เราซึ่งได้มาถึงพวกเราในแคว้นเอเชีย ที่พวกเราได้
ถูกกดดันอย่างเหลือขนาด อย่างเกินกำลัง จนพวก
เราหมดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยซ้ำ

1:9 แต่พวกเรามีคำตัดสินแห่งความตายในพวกเรา
เองแล้ว เพื่อพวกเราจะไม่วางใจในตนเอง แต่ใน
พระเจ้าผู้ซึ่งทรงบันดาลให้คนตายเป็นขึ้นมา

1:10 ผู้ได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากความตายอัน
ใหญ่หลวงแล้ว และกำลังทรงช่วยให้พ้น ใน
พระองค์นั้นพวกเราวางใจว่า พระองค์จะยังทรง
ช่วยพวกเราให้พ้นอีก

“พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย และพระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง”

ช่วงเป็นพระเจ้าผู้แสนวิเศษ! จงสังเกตชื่อเรียกทั้งสามในที่นี้ อันแรก พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของ
พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา จากนั้นหากพระองค์ทรงเป็นเหมือนพระเยซู ก็ยอดเยี่ยมไปเลย! พระเยซูทรงมี
พระทัยกรุณาเพราะความรักใช่ไหม? พระองค์ทรงได้สิ่งนั้นมาจากพระบิดา พระเยซูทรงรักคนยากจน คน
ต่ำต้อย คนอ่อนแอ หญิงที่ตกต่ำ คนเก็บภาษีให้โรมที่คดโกง เด็กเล็ก ๆ คนที่ไม่รู้ ผูกชนที่แสวงหาเพื่อตัวเองใช่
ไหม? พระเจ้าพระบิดาก็ทรงรักเราทุกคนเช่นนั้น

ผู้นับถือศาสนาฮินดูคนหนึ่งถูกถามว่า “คุณรู้สึกยังไงเกี่ยวกับพระเจ้า?” เขาตอบว่า “ฉันไม่รู้ว่า
พระเจ้าเป็นแบบไหน ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าฉันคิดอะไรเกี่ยวกับพระองค์?”

มิชชันนารีผู้นั้นตอบผู้นับถือศาสนาฮินดูคนนั้นว่า “พระเจ้าทรงเป็นเหมือนพระเยซูคริสต์”

จากนั้นผู้นับถือศาสนาฮินดูคนนั้นก็กล่าวอย่างจริงจังว่า “ฉันฉันคงต้องรักพระองค์แล้ว!”

พระเจ้าทรงเป็น “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” ไม่อาจมีความเมตตาได้หากปราศจากการเสีย
สละเพื่อไถ่โทษ ความเมตตาของพระเจ้าไม่อาจถูกเปิดเผยได้หากไม่มีพระบุตรของพระองค์และการ
สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น และพระเจ้าผู้ชอบธรรมองค์หนึ่งก็ทรงทำให้เกิดหนทางหนึ่งเพื่อช่วยคนบาปที่เลว

ร้ายให้รอด ดังนั้นพระเจ้า ผู้ประทานพระบุตรของพระองค์ จึงพิสูจน์พระองค์เองว่าเป็น “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” บางคนชอบคิดว่าพระเจ้าทรงเจ้าคิดเจ้าแค้น แต่พระเยซูเจ้าทรงมีแต่ความรัก ไม่ใช่เลย! พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาด้วยความเต็มใจ ประทานพระองค์เองเพื่อชดใช้บาปของเราหรือ? โอ ใช่แล้ว แต่ก่อนอื่น “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์” อับราฮัมที่ใจสลายได้ถวายอิสอัคบุตรของตนเพื่อเป็นเครื่องบูชาฉนใด พระเจ้าผู้ซึ่งพระทัยสลายก็ประทานพระบุตรของพระองค์เช่นกัน ทรงมีพระทัยกรุณาและโอบอุ้มบาปทุกคน พระองค์ทรงเป็น “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” ช่างเป็นพระนามอันไพเราะ! เนื่องจากพระองค์ได้ประทานพระบุตรของพระองค์ในความเมตตา “พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้นจะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร?” (รม. 8:32) ความเมตตาของพระองค์ได้รับการเทิดทูนในเพลงสดุดี 103:8-17:

“พระเยโฮวาห์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและมีพระคุณ กริ้วซ้ำและอุดมด้วยความเมตตา พระองค์จะไม่ทรงดุด่าเสมอ และพระองค์จะไม่กริ้วอยู่เป็นนิตย์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำต่อพวกเราตามเรื่องบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ทรงสนองพวกเราตามบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินโลกเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น ทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตกเท่าใด พระองค์ก็ทรงกำจัดบรรดาการละเมิดของพวกเราไปไกลจากพวกเราแล้วเท่านั้น บิดาสงสารบุตรทั้งหลายของตนฉนใด พระเยโฮวาห์ก็ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉนนั้น เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของพวกเรา พระองค์ทรงระลึกว่าพวกเราเป็นผงกลีดิน สำหรับมนุษย์นั้น วันทั้งหลายของเขาเป็นเหมือนอย่างหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนอย่างดอกไม้แห่งทุ่งนา เพราะลมพัดผ่านมาเหนือมัน และมันก็จากไป และสถานที่ของมันก็จางจืดอีกต่อไป แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาลต่อบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน”

และในเพลงสดุดีบทที่ 136 พระคำ 26 ข้อก็กล่าว 26 ครั้งว่า “เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์” ช่างเป็นความคิดที่น่าพิศวงและนักดนตรีจริง ๆ! “อันความกรุณาปราณี จะมีใครบังคับก็หาไม่ หลังมาเองเหมือนฝนอันชื่นใจ” เซสเปียร์กล่าว

“พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย!” ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงเป็นพระบิดาที่มีความสงสารแบบเดียวกับที่แม่คนหนึ่งมีต่อลูกน้อยของเธอ พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลายทรงใส่สัญญาตญาณแห่งการปกป้องไว้ในคนและสัตว์ทุกตนที่เป็นแม่

เมื่อวานนี้ผมเห็นม้าตัวเมียตัวหนึ่งพร้อมกับลูกม้าขาวตัวหนึ่งที่เพิ่งเกิด ม้าตัวอื่น ๆ มามุงดู-แต่แม่ม้าตัวนั้นพุ่งเข้าไปใส่ม้าตัวหนึ่งที่เข้ามาใกล้เกินไป หมุนไปรอบ ๆ และเตะแรง ขับไล่ม้าตัวนั้นไปเสีย มันอยู่ตรงกลางระหว่างลูกม้าตัวนั้นกับม้าตัวใดก็ตามที่เข้ามาใกล้ลูกน้อยของมันมากเกินไป เจ้าม้าตัวน้อยที่ขาเอนไปมา เพิ่งเกิดไม่กี่ชั่วโมง ก็จะเดินตามแม่ไปจากคอก แม่ม้าหันหัวไปครางเบา ๆ และไม่ยอมห่างไปถึงสิบฟุตหากลูกม้านั้นไม่เดินตามมา ความรักแบบแม่นั้นหรือ? ความรักของพระเจ้า! การปกป้องตามสัญญาตญาณนั้นหรือ? “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” ทรงสร้างมันขึ้นมา น้ำตาทุกหยดแห่งความสงสาร ทุกความรักที่ยกโทษให้ ทุกการเลี้ยงดูที่ให้แก่ผู้ขัดสน ล้วนมาจาก “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย”

ผมได้อ่านในรายชื่อคำศัพท์ที่ปรากฏในพระคัมภีร์ข้อแล้วข้อเล่า หลายสิบคำที่พระคัมภีร์ซึ่งกล่าวถึงความเมตตาเป็นนิรันดร์ของพระเจ้า ความเมตตาที่สูงกว่าฟ้าสวรรค์และลึกกว่าทะเล ความเมตตาที่มีมาตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาลไปถึงนิรันดร์กาล โอ “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” ผู้ทรงเปี่ยมสุข

พระองค์จึงทรงเป็น “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง” มนุษย์คนใดเล่าจะรับการลอบประโลมใจได้โดยปราศจากบาปที่ได้รับการยกโทษแล้ว? หากเขาเผชิญความตายและการพิพากษาโดยรู้ว่าเขามีความผิด ถูกปรับโทษ ถูกปรับโทษอย่างไม่อาจจะหนีพ้นได้ เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่ตกต่ำ บาปหนา ชั่วช้าและมีความผิด? โอ ไม่เลย คงไม่มีการลอบประโลมใจเลยสำหรับมนุษย์คนใดหากพระเจ้าไม่ทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา และทรงเป็นพระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย ดังนั้นบรรดาพระเมตตาของพระเจ้าจึงทำให้พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง” เช่นกัน

หญิงที่ตกต่ำคนนั้นที่คุกเข่าลงและร้องไห้แทบพระบาทของพระเยซูในเรือนของซีโมนในบ้านเบธานี บัดนี้สามารถกลับไปบ้านพร้อมกับการลอบประโลมใจอันอ่อนหวานที่นางได้รับการยกโทษแล้ว! บัดนี้คนบาปทุกคนที่น่าสังเวชและตัวสั่นผู้วางใจในการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระผู้ช่วยให้รอดสามารถมีสันติสุขของพระเจ้าที่เกินความเข้าใจทุกอย่างได้ โอ พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลายทรงเป็น “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง”

พระวิญญาณบริสุทธิ์เองทรงถูกเรียกว่า “ผู้ทรงลอบประโลมใจ” โอ ผู้ลอบโยนที่เสด็จมาอยู่เคียงข้างเพื่อช่วยเหลือ ทรงยืนอยู่ในที่ของพระเยซู ทรงเข้าในทุกห้องเก็บความลับกับเราในบรรดาความคิด ความตั้งใจ ความฝัน และความยุ่งยากของหัวใจ พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้ทางในเวลากลางคืน พระองค์ทรงเป็นผู้ไขข้อลึกลับทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นผู้เตือนความจำของเราเกี่ยวกับคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือของเราในการอธิษฐานร้องทูลจากหัวใจ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงเป็นผู้ลอบประโลมใจ พระองค์จึงทรงเป็นตัวแทนของ “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง”

อิสยาห์ 66:13 กล่าวว่า “เหมือนผู้ที่มารดาของตนลอบประโลม เราก็จะลอบประโลมพวกเจ้าเช่นนั้น” ดังนั้นการลอบประโลมใจทุกอย่างที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในดวงใจและอ้อมแขนในการประเล้าประโลมอันอ่อนโยนของผู้เป็นแม่จึงมาจากพระเจ้า การลอบประโลมใจทั้งหมดที่โลกนี้จะให้ได้ก็มีรากเหง้าและแหล่งที่มาของมันอยู่ใน “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง” ผู้ทรงเป็น “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” และ “พระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”

“ผู้ทรงลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา” (ข้อ 4) ฉะนั้นมีการลอบประโลมใจสำหรับทุกความเศร้าโศกหรือ? ไม่มีความทุกข์ใจใด ความเศร้าใด ความทุกข์ลำบากใดที่เกินกว่าการลอบโยนอันอ่อนหวานนั้นที่พระเจ้าประทานให้หรือ? ไม่มีเลย ไม่จำเป็นต้องมีเลย! พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง” และพระองค์ทรง “ลอบประโลมใจพวกเราในความทุกข์ยากทั้งสิ้นของพวกเรา” พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33) ดาวิดจึงกล่าวด้วยใจขอบพระคุณได้ว่า “คนยากจนคนนี้ได้รับรู้ทูล และพระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับฟังเขา และได้ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา” (สดด. 34:6) และผู้แต่งเพลง

สดุดีที่ได้รับการดลใจท่านนี้กล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้คนที่ทั้งหลายที่มีใจแตกสลาย และทรงช่วยคนเหล่านั้นที่มีจิตวิญญาณสำนึกผิดให้รอด บรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของคนชอบธรรมมีมาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด” (สดด. 34:18,19)

โอ ใช่แล้ว และพระสัญญาในเพลงสดุดี 145:14 ก็ไร้ขีดจำกัดจริง ๆ: “พระเยโฮวาห์ทรงประคองทุกคนที่ล้มลง และทรงพยุงทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น”

ไม่มีวันใดที่มีดหม่นเกิน

ไม่มีคืนใดที่เนิ่นนานเกิน

แต่จิตวิญญาณที่วางใจพระเยซู

จะพบบทเพลงให้ขับขานสักสักแห่ง

และเราโอ้อวดได้ว่า “แน่ทีเดียว ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของข้าพเจ้า” (สดด. 23:6)

“...เพื่อพวกเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นซึ่งมีความทุกข์ยากอย่างหนึ่งอย่างใดได้” (ข้อ 4) โอ ฉะนั้น มีเหตุผลสำหรับความยากลำบากใดก็ตามที่เข้ามา โลกใบนี้ต้องการการปลอบประโลมใจ “มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่น้อยวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยาก” (โยบ 14:1) “มนุษย์ก็เกิดมาเพื่อเจอกับความยากลำบาก เหมือนอย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน” (โยบ 5:7) ผืนดินถูกแ่งสาปเพราะเห็นแก่มนุษย์ ธาตุเหล่านั้นซึ่งมีความหนาวเย็นสุดขั้วและความร้อนที่แผดเผาและลมพัดรุนแรงและพายุที่โหมกระหน่ำมนุษย์เผชิญกับความเปลี่ยนแปลงที่ไม่คาดคิดของโชคชะตา การทำให้ผิดหวังของมิตรสหาย การทรยศหักหลังโดยคนเหล่านั้นที่เราไว้วางใจ การไม่สัมฤทธิ์ผลของเจตนาที่ดีของเรา การเกิดขึ้นซ้ำ ๆ และการรังควานของบาป และการทดลองและจิตสำนึกผิดชอบ โอ มนุษย์ทุกแห่งหนต้องการการปลอบประโลมใจ เราจึงต้องปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราด้วยการปลอบประโลมใจนั้นซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่เราแล้ว

พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ “เพื่อรักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ” (อสย. 61:1; ลูคา 4:18)

และพระเจ้าองค์นั้นตรัสว่า “พระบิดาแห่งความเมตตาทั้งหลาย” วันหนึ่งจะทรง “เช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของพวกเขา” (วิว. 21:4) แต่จนกว่าจะถึงเวลานั้นคริสเตียนทุกคนควรมีงานรับใช้อันอ่อนหวานในการปลอบประโลมใจ

ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ร้องประกาศว่า “เจ้าทั้งหลายจงเล่าโลม เจ้าทั้งหลายจงเล่าโลมประชากรของเรา” พระเจ้าของเจ้าทั้งหลายตรัส” (อสย. 40:1) และเกี่ยวเนื่องกับการเปลี่ยนแปลงในการเป็นขึ้นขึ้นจากตาย และการรวบรวมและการได้พบกับคนที่เรารักอีกและพบกับพระคริสต์ในการรับขึ้นนั้น เราได้รับคำบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นจงปลอบประโลมกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด” (1 ธส. 4:18)

พระเจ้าทรงหมายความว่านักเทศน์ทุกคนและครูทุกคนต้องถูกนำพาด้วยความเห็นอกเห็นใจ พระเจ้าทรงประสงค์ให้บิดาผู้ที่มีความสงสารต่อบุตรน้อยที่หลงหาย

หลายปีก่อนผมได้เห็นโฆษณาตัวหนึ่งในคอลัมน์ส่วนบุคคลของหนังสือพิมพ์ *Chicago Tribune* ซึ่งกล่าวว่า “เอ็มมา กลับบ้านเถอะนะ เราให้อภัยทุกอย่างแล้ว แม่ป่วยและเรียกหาลูก กลับบ้านเถอะนะ” นั่นคือ

การลอบประโลมใจแบบที่เราต้องการ การลอบประโลมใจสำหรับผู้คนที่ทำบาป การลอบประโลมใจสำหรับคนเหล่านั้นที่พลาดพลั้ง การลอบประโลมใจสำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกละเอียดและยากจน การลอบประโลมใจสำหรับคนเหล่านั้นที่เผชิญความตาย การลอบประโลมใจสำหรับคนเหล่านั้นในความทุกข์เชิงุแห่งความยากจนและการทำงานหนัก การลอบประโลมใจสำหรับใจเหล่านั้นที่เล็ดไหลเพราะความเปลี่ยวเหงาดังนั้นขอให้เรานำ “พระเจ้าแห่งการลอบประโลมใจทุกอย่าง” ไปถึงทุกคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเรา

มันช่างวิเศษมิใช่หรือที่พระเจ้าทรงมีการลอบประโลมใจสำหรับทุกความเศร้าโศกและที่เราคริสเตียนทั้งหลายมีการลอบประโลมใจนี้ที่ผู้คนที่ต้องการ?

นั่นหมายความว่าอัครทูตท่านนี้ต้องยากจนเมื่อคนอื่น ๆ มั่งมีมิใช่หรือ เพราะเขาต้องลอบประโลมใจคนเป็นอันมาก? ว่าอัครทูตเปาโลบางครั้งต้องถูกนับว่าอ่อนแอเมื่อผู้อื่นเข้มแข็ง? ว่าเขาต้องถูกดูแคลน ถูกใส่ร้าย และถูกจองจำจองผลาญ และบางครั้งก็หิวโหย บางครั้งก็เผชิญภัยเรือแตก บางครั้งก็ต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าแห่งเมืองเอเฟซัส บางครั้งก็ถูกทรยศโดยพี่น้องเทียมเท็จ บางครั้งก็ถูกโบยตีหลายที เพราะว่าเขาจะต้องลอบประโลมใจผู้อื่นด้วยการลอบประโลมใจนั้นที่เขาได้รับ? พระเจ้าทรงมีการลอบประโลมใจให้แก่คนเหล่านั้นที่ได้รับ ความยากลำบากหากเราเต็มใจที่จะรับการลอบประโลมใจนั้นของพระคริสต์

ผมได้ยืนอยู่ข้างเตียงผู้ป่วยใกล้ตายมานานักต่อนัก และผมได้พยายามที่จะลอบประโลมใจผู้คนมากมายที่ทุกข์โศก ผมได้ยืนอยู่ข้างผู้เป็นที่รักหลายคนที่ไม่เคยเศร้ารอบหลุมศพที่เปโตร ผมจำตอนนั้นได้ เมื่อผมอายุยังไม่ถึงหกขวบ ผมได้ยืนอยู่ข้างหลุมศพของคุณแม่ของผม อ้อมแขนของคุณพ่อผมโอบรอบเด็กชายตัวน้อยสองคนที่ต้องกำพร้าและเด็กสาวตัวน้อยสองคนที่ต้องกำพร้า เราคุกเข่าลงข้างหลุมศพนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ พวกเขาวางร่างอันเป็นที่รักของคุณแม่ของผมลงไป โอ ผมได้รับการลอบประโลมใจสำหรับตัวเอง และผมสามารถส่งต่อการลอบประโลมใจนั้นไปสู่ผู้อื่นได้

เปาโลมีภาระและความยากลำบากมากมาย เขาเกือบตายในแคว้นเอเชีย เขา “ถูกกดขี่อย่างเหลือขนาด อย่างเกินกำลัง จนพวกเราหมดหวังว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยซ้ำ” (ข้อ 8) เขารู้สึกถึงคำตัดสินแห่งความตายในตัวเองเพราะนานมาแล้วเขาได้ตั้งปณิธานว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” และเขาทราบว่ามีภาระทั้งในชีวิต วันแล้ววันเล่า เขาต้องการพละกำลังนั้น การช่วยให้รอดพ้นนั้นของพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงช่วยเปาโลให้รอดพ้นและบัดนี้เขาสามารถบอกคนอื่นได้เกี่ยวกับพระเจ้าองค์หนึ่งผู้ทรงช่วยให้รอดพ้นและตอบคำอธิษฐาน

ความเจ็บป่วยของเปาโลได้ถูกนำมาเพราะภาระและความห่วงใยของเขาเกี่ยวกับงานนั้นไหม? ในระหว่างการอธิษฐานและการทำงานทั้งวันทั้งคืนของเขา? ความห่วงใยอันบริสุทธิ์ที่เขาู้สึกก็ถูกบ่งชี้โดยภาระของเขาในเรื่องบาปที่ไม่ถูกดำเนินที่เมืองโครินธ์ (1 คร. 5) และการแตกแยกต่าง ๆ ของพวกเขา การทะเลาะเบาะแว้งของพวกเขาในเรื่องอาหารที่ถวายแก่รูปเคารพ คำสอนผิดเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ ของพวกเขา การฟ้องร้องกันของพวกเขา เขามีภาระที่คล้ายกันแล้วเพราะชาวแคว้นกาลาเทีย ซึ่งถูกพวกถือศาสนายิวนำให้หลงผิด และงานของเปาโลก็ถูกคนเหล่านี้ทำลายความน่าเชื่อถือไปเยาะและถูกยกเลิกไปบางส่วน ตามที่คุณเห็นในกาลาเทีย บทที่ 1

ฉะนั้น เหตุผลเดียวกันสำหรับหนามในเนื้อของเปาโล (2 คร. 12:1-7) ก็อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่พระเจ้าทรงมีสำหรับช่วงเวลาที่ทำให้ถ่อมใจนี้แห่งความอ่อนแอ ความเจ็บป่วย และกระทั่งความท้อใจ เปาโลอาจถูกบีบคั้นในด้านจิตใจเหลือเกินจนเขาถึงจุดที่จะประสาทเสีย เขาคิดว่าเขาคงต้องตายแล้ว หรือว่าเป็นส่วนหนึ่งของโอกาสเดียวกันนั้นเมื่อการยกชูอันยิ่งใหญ่ นั้นถูกตามมาโดยหนามในเนื้อนั้น?

แต่เปาโลดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้คำตัดสินแห่งความตายทุกวัน เขากล่าวไปแล้วว่า “ข้าพเจ้าตายทุกวัน” (1 คร. 15:31) เขารู้ว่าเขาไม่อาจวางใจในตัวเองได้แต่ในพระเจ้าผู้ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้น และดังนั้นพระเจ้าจึงทรงช่วยเปาโลให้รอดพ้นและทรงฟื้นฟูสภาพเขาอีก และเขามีความมั่นใจว่า “พระองค์จะยังทรงช่วยพวกเราให้พ้นอีก”

ข้อ 11-14:

1:11 พวกท่านก็ช่วยกันด้วยโดยการอธิษฐานเพื่อพวกเรา เพื่อว่าเพราะของประทานที่ได้ประทานแก่พวกเราผ่านทางคนเป็นอันมาก การขอบพระคุณจะได้ถูกถวายให้โดยคนเป็นอันมาก เพราะเห็นแก่พวกเรา

1:12 ด้วยว่าความปิตินดีของพวกเราคือสิ่งนี้ คำพยานแห่งใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเรา ที่กระทำในความซื่อตรงและความจริงใจในทางของพระเจ้า มิใช่ด้วยปัญญาฝ่ายเนื้อหนัง แต่โดยพระคุณของพระเจ้า พวกเราได้มีการประพุดติของ

พวกเราในโลกนี้ และยิ่งกว่านั้นมากเท่าใดต่อพวกท่าน

1:13 ด้วยว่าพวกเราไม่เขียนสิ่งอื่น ๆ ถึงพวกท่าน นอกจากที่พวกท่านอ่านหรือรับรู้ และข้าพเจ้าก็วางใจว่าพวกท่านจะรับรู้จนถึงที่สุดปลาย

1:14 ตามที่พวกท่านรับรู้พวกเราบ้างแล้วเช่นกันว่าพวกเราเป็นความปิตินดีของพวกท่าน คือเหมือนกับที่พวกท่านเป็นความปิตินดีของพวกเราเช่นกันในวันของพระเยซูเจ้า

ทัศนคติอันอ่อนโยนของเปาโลที่มีต่อ

เหล่าคริสเตียนชาวโครินธ์

“พวกท่านก็ช่วยกันด้วยโดยการอธิษฐาน...” (ข้อ 11) โอ เปาโลพึงพาคำอธิษฐานเหล่านั้นของผู้คนของพระเจ้า เขาพึงพาคำอธิษฐานของฟีเลโมนสำหรับการช่วยเขาให้รอดพ้นจากคุกและการที่เขาจะได้มาหามิตรสหายของเขาอีก (ฟีเลโมน 22) เขาแสวงหาคำอธิษฐานของคริสเตียนเหล่านั้นอย่างจริงจังผู้ซึ่งเขาเขียนไปถึงในจดหมายฝากหลายฉบับของเขา ตามที่เราเห็นในเอเฟซัส 6:18,19; โคลโลสี 4:31; พิลิปปี 1:27; 2 เธสะโลนิกา 3:1 เขาเตือนใจคนเหล่านั้นที่อ่านหลายต่อหลายหนว่าเขาอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อเหล่านั้นและคนอื่น ๆ ทุกวัน (รม. 15:30; กท. 4:19; อฟ. 1:16; 3:14; ฟป. 1:3,4; คส. 1:3,9; 2:1; 1 ธส. 1:3; 3:6; 2 ธส. 1:11; 2:13; 2 ทธ. 1:3 และ ฟม. 4)

ถ้าคนเป็นอันมากอธิษฐานเพื่อเขา พระพรของพระเจ้าในการได้เขากลับคืนมาก็จะเป็นพระพรแก่คนเป็นอันมาก และหลายคนก็จะขอบคุณพระเจ้า เขากล่าว

จงหมายเหตุความเรียบง่ายและสิทธิอำนาจของการเทศนาของเปาโล (ข้อ 12) ซึ่งไม่พึงสติปัญญาของ

มนุษย์แต่พูดเฉพาะตามที่พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำอย่างชัดเจน จดจ่ออยู่ที่เรื่องหลัก โอ เขากำลังคิดถึงคำปฏิญาณนั้นที่เขาให้ไว้ในความกลัวและการตัวสั่นเมื่อเขามาถึงเมืองโครินธ์ครั้งแรก (1 คร. 2:1-5) บางคนอาจสงสัยในตอนแรก แต่บัดนี้ยอมรับการเทศนาของเขาแล้วว่ามาพร้อมกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า (ข้อ 12) พวกเขาทำเช่นนั้นในเมืองเธสะโลนิกา (1 ธส. 2:13) และเปาโลได้เทศนาที่นั่นในฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ธส. 1:5,6)

เปาโลตั้งตาคอยการเป็นขึ้นจากตายอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นและบำเหน็จเหล่านั้น เมื่อนั้นในวันของพระคริสต์เหล่าผู้เชื่อของเขาก็จะเป็นความชื่นชมยินดีของเขา ข้อ 14 กล่าว เขากล่าวเช่นกันใน 2 โครินธ์ 11:2 ว่า “เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนพวกท่านด้วยความหวังแทนตามทางของพระเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าได้ห่มนั้นพวกท่านไว้กับสามผู้เดียว เพื่อข้าพเจ้าจะถวายเป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งแด่พระคริสต์” ในฟิลิปปี 2:16 เปาโลกล่าวว่า “โดยชูพระวอนแห่งชีวิตออกไปข้างหน้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ปิติยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่า ๆ และไม่ได้ทำงานหนักโดยเปล่าประโยชน์” ดังนั้น ขณะตั้งตาคอยวันมอมงกุฏอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมา เปาโลเรียกเหล่าคริสเตียนชาวฟิลิปปีอย่างมุ่งหวังว่า “เป็นที่ปิติยินดีและเป็นมงกุฏของข้าพเจ้า” (ฟป. 4:1) เหล่าผู้เชื่อที่เมืองเธสะโลนิกาถูกเตือนใจเช่นกันว่า “เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปิติยินดี หรือมงกุฏแห่งความปิติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา” (1 ธส. 2:19)

พระเยซูเจ้าได้สิ้นพระชนม์และรับการปลอบประโลมใจในความมั่นใจอันแสนหวานเกี่ยวกับความขึ้นบานอันแสนวิเศษที่พระองค์จะทรงมีเมื่อเหล่าวิสุทธิชนที่รับสง่าราศีถูกรวบรวมเข้าด้วยกัน ฮีบรู 12:2 จึงกล่าวว่า “โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปิติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น...” และอิสยาห์ 53:11 สัญญาว่า “ท่านจะเห็นความลำบากเจ็บปวดแห่งจิตวิญญาณของท่านและจะพอใจ” ในยอห์น 4:31-34 เราพบว่าพระเยซูทรงขึ้นบานยิ่งนักกับการกลับใจเชื่อของหญิงชาวสะมาเรีย คนนั้นจนพระองค์ปฏิเสธที่จะรับประทาน พระองค์ตรัสว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำให้งานของพระองค์สำเร็จ”

คำอุปมาเรื่องแกะหลงก็ใช้ใจความหลักนี้เช่นกัน พระองค์ตรัสถึงผู้เลี้ยงแกะคนนั้น ซึ่งเป็นตัวแทนของพระเยซูว่า “และเมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เขาก็วางมันไว้บนไหล่ของเขา โดยมีความปิติยินดี และเมื่อเขามาถึงบ้านแล้ว เขาก็เรียกพวกมิตรสหายของตนและเพื่อนบ้านทั้งหลายให้มาพร้อมกัน โดยกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงปิติยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าซึ่งหายไปนั้นแล้ว’” (ลูกา 15:5,6) และมิตรสหายและเพื่อนบ้านเหล่านั้นในสวรรค์เป็นใครเล่า? พระคำข้อถัดมาบอกเราว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของวิสุทธิชนทุกคน “เช่นนั้นแหละ จะมีความปิติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่” โอ ใช่แล้ว บัดนี้ในสวรรค์ พระเยซูทรงชื่นชมยินดีกับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เพราะจิตวิญญาณทั้งหลายที่รับความรอด แต่มันจะเป็นความขึ้นบานขนาดไหนสำหรับพระเยซูและวิสุทธิชนทั้งปวงเมื่อคนเหล่านั้นที่เราได้ชนะมาถึงพระคริสต์และนำมาเพื่อรู้จักพระองค์ได้พบกับ

เราหลังจากเวลาแห่งการเป็นขึ้นจากตายนั้น เมื่อนั้นคำสัญญาของดาเนียล 12:3 ก็จะเป็นจริง “และบรรดาคนที่มีความบริสุทธิ์จะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่หั่นคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์”

ข้อ 15-24:

1:15 และในความไว้นี้ ข้าพเจ้าได้
ประสงค์ว่าจะมาถึงพวกท่านก่อน เพื่อพวกท่านจะ
ได้ประโยชน์ที่สอง

1:16 และเพื่อจะผ่านพวกท่านเข้าไปยังแคว้นมาซิ
โดเนีย และเพื่อจะออกจากแคว้นมาซิโดเนียมาหา
พวกท่านอีก และขอให้พวกท่านส่งไปในการเดิน
ทางของข้าพเจ้าไปยังแคว้นยูเดีย

1:17 เหตุฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำ
อย่างนั้น ข้าพเจ้าใช้การโลเลหรือ หรือสิ่งทั้งหลาย
ที่ข้าพเจ้ามุ่งหมาย ข้าพเจ้ามุ่งหมายตามเนื้อหนัง
หรือ เพื่อว่ากับข้าพเจ้านั้นจะมี ไข่ ๆ และไม่ ๆ

1:18 แต่พระเจ้าทรงเป็นความจริงฉันใด ถ้อยคำ
ของพวกเราต่อพวกท่านก็มีไข่ ไข่ ๆ และไม่ ๆ ฉะนั้น

1:19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้า พระเยซูคริสต์
ผู้ซึ่งได้ถูกประกาศในท่ามกลางพวกท่านโดยพวก
เรา คือโดยข้าพเจ้า และสิลวานัส และทิโมธี ก็มีได้
ทรงเป็น ไข่ ๆ และไม่ ๆ แต่ในพระองค์นั้นล้วนแต่

ไข่ ทั้งสิ้น

1:20 เพราะว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าใน
พระองค์ก็เป็น ไข่ และในพระองค์เป็น เอเมน เพื่อ
เป็นที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าโดยพวกเรา

1:21 บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งพวกเราพร้อมกับพวกท่านไว้
ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมพวกเราไว้ นั้น ก็คือ
พระเจ้า

1:22 ผู้ทรงประทับตราพวกเราไว้ และประทานคำ
มัดจำของพระวิญญาณไว้ในใจทั้งหลายของพวก
เราด้วย

1:23 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าขอพระเจ้าทรงเป็นพยาน
ฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า เพื่อจะดลโทษพวกท่านไว้
ก่อน ข้าพเจ้าจึงยังไม่ได้มาถึงเมืองโครินธ์

1:24 ไม่ใช่เพราะเหตุว่าพวกเรามีอำนาจเหนือ
ความเชื่อของพวกท่าน แต่เป็นบรรดาผู้ช่วยเหลือ
ในเรื่องความขึ้นบานของพวกท่าน เพราะว่าโดย
ความเชื่อ พวกท่านตั้งมั่นคงอยู่

การไปเยือนเมืองโครินธ์ครั้งที่สองของเปาโลถูกพูดถึง

พวกเขาจะต้อนรับเขาไว้ จะรับรู้สิทธิอำนาจของเขา จะรับคำสั่งต่าง ๆ ของเขา ตามที่เขาหวังในข้อ
13 และ 14 เปาโลตั้งตาคอยการเทศนาให้พวกเขาฟังอีก ระลึกถึงช่วงเวลาที่ผ่านมาสิบแปดเดือนนั้นแห่งพระพร
มหาศาล เมื่อพวกยิวและคนต่างชาติดังกลุ่มใหญ่ได้หันมาหาคำสอนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า จนรวมกันเป็นคริสตจักรนั้น

เขาวางแผนว่าจะ “ผ่านพวกท่านเข้าไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเพื่อจะออกจากแคว้นมาซิโดเนียมาหา
พวกท่านอีก” (ข้อ 16) แคว้นมาซิโดเนียคือประเทศกรีซตอนเหนือ ส่วนตอนใต้ ซึ่งรวมกรุงเอเธนส์และเมืองโค
รีนธ์เข้าไว้ด้วย คือแคว้นอาคาญา เขาจะย้อนขึ้นไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเราคิดว่า เหมือนในการเดินทาง
รอบแรกไปที่นั่น เขาจะไปเยี่ยมเมืองฟิลิปปี ต่อด้วยเมืองเธสะโลนิกา ต่อด้วยเมืองเบโรอา และลงมาตามเส้น
ทางบกผ่านเข้าไปในกรุงเอเธนส์จนถึงเมืองโครินธ์

เขาไม่อยากให้พวกเขาถือว่าการมาของเขาเป็นเรื่องเล่น ๆ เขาไม่ได้มาเพื่อจะออมชอมเกี่ยวกับข้อปฏิบัติที่ชัดเจนเหล่านั้นของเขาและคำตำหนิเหล่านั้นของจดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ มีสิทธิอำนาจที่แน่ชัดและแน่นอนเกี่ยวกับการเทศนาทั้งหมดของเปาโล พระเจ้าได้ทรงเจิมตั้งเขา (ข้อ 21 และ 22) และพวกเขาต้องคาดหวังคำสั่งต่าง ๆ ที่หนักแน่นและมั่นคงจากเปาโล จนถึงตอนนี้เขาได้ชะลอการมา เขาบอกเราในข้อ 23 เพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องนำการพิพากษาบางอย่างของพระเจ้ามาสู่พวกเขาเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา

เปาโลไม่ใช่ผู้เผด็จการ เขาไม่ได้พูดเพื่อตัวเองแต่เพื่อพระเจ้าและพร้อมกับสิทธิอำนาจของพระเจ้า (ข้อ 24)

2 โครินธ์ 2

ข้อ 1-11:

2:1 แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจสิ่งนี้ไว้กับตนเองว่า ข้าพเจ้าจะไม่มาหาพวกท่านอีกในความหนักใจ
2:2 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเสียใจ แล้วผู้ใดเล่าเป็นผู้ที่จะทำให้ข้าพเจ้าดีใจ เว้นแต่คนเดียวกันกับที่ถูกทำให้เสียใจโดยข้าพเจ้า
2:3 และข้าพเจ้าได้เขียนสิ่งอันเดียวกันนี้มาถึงพวกท่าน เกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว ข้าพเจ้าจะมีความเสียใจจากคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งควรจะทำให้ข้าพเจ้าปิติยินดี โดยมีความไว้นับถือในพวกท่านทุกคนว่าความชื่นบานของข้าพเจ้าก็เป็นความชื่นบานของพวกท่านทุกคน
2:4 ด้วยว่าจากความทุกข์มากมายและความปวดร้าวแห่งใจ ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อพวกท่านควรจะทุกข์ใจ แต่เพื่อพวกท่านจะได้รู้จักความรักซึ่งข้าพเจ้ามีอย่างบริบูรณ์มากขึ้นต่อพวกท่าน
2:5 แต่ถ้าผู้ใดก่อให้เกิดความทุกข์ใจ ผู้นั้นก็มีได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์ใจฝ่ายเดียว แต่บางคนในพวกท่านด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะไม่กดดันพวกท่านจน

เกินไป

2:6 การลงโทษนี้ก็เพียงพอแล้วสำหรับคนเช่นนั้น ซึ่งคนเป็นอันมากได้กระทำ
2:7 ดังนั้นตรงกันข้าม พวกท่านควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก เกรงว่าบางทีคนเช่นนั้นจะถูกกลืนเข้าไปด้วยความทุกข์เหลือล้น
2:8 ดังนั้น ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านว่า ให้พวกท่านยืนยันความรักของพวกท่านต่อคนนั้น
2:9 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้เขียนมาด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบข้อพิสูจน์ของพวกท่านว่า พวกท่านจะเชื่อฟังในทุกประการหรือไม่
2:10 พวกท่านจะยกโทษสิ่งใด ๆ ให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ด้วย เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งใด ๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้น เพราะเห็นแก่พวกท่านข้าพเจ้าได้ยกโทษสิ่งนั้นแล้วในพระคริสต์
2:11 เกรงว่าซาตานจะได้เปรียบพวกเรา เพราะพวกเราไม่ขาดความรู้เกี่ยวกับบรรดากลยุทธ์ของมัน

จงยกโทษให้คนบาปนั้นที่สำนึกผิด

เปาโลโหยหาการปลอบประโลมใจจากผู้เป็นที่รักเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ แต่ได้ชะลอการมาของเขา โดยหวังก่อนอื่นเลยว่าพวกเขาจะแก้ไขสิ่งเหล่านั้นที่เขาได้ตำหนิเพื่อที่เขาจะได้ไม่ต้องนำการพิพากษามาในอำนาจของเขาในฐานะอัครทูตคนหนึ่ง (บทที่ 1, ข้อ 23) แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะได้ไม่ต้องนำความทุกข์ใจมาสู่พวกเขา เขาคิดถึงจดหมายฝากฉบับแรกที่เขาได้เขียน และในที่นี้เราเรียนรู้ชัดเจนมากขึ้นเกี่ยวกับ “ความทุกข์มากมายและความปวดร้าวของหัวใจ” ซึ่งทำให้เขาเขียน “ด้วยน้ำตาไหลมากมาย” เขาไม่ได้กล่าวเช่นนั้นในจดหมายฝากฉบับแรกนั้น โอ เขาได้ปรารถนาว่าคำตำหนิของเขาจะถูกถือว่าเป็นข้อพิสูจน์อันจริงใจเกี่ยวกับความรักและความห่วงใยที่เขามีต่อพวกเขา (ข้อ 4)

บัดนี้เราเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับชายผู้นั้นที่ได้อยู่กับแม่เลี้ยงของตน ซึ่งบาปของเขาและบาปของคนเหล่านั้นที่เห็นดีเห็นงามกับการกระทำเช่นนั้นถูกตำหนิใน 1 โครินธ์ 5 เปาโลได้บัญชาให้พวกเขากล่าวโทษบาปของชายผู้นั้นต่อหน้าผู้อื่นและหยุดร่วมสามัคคีธรรมกับชายคนนั้น พวกเขาปฏิบัติตามนั้นแล้ว และ “การ

ลงโทษ...ซึ่งคนเป็นอันมากได้กระทำ” ได้เกิดผลลัพธ์อันเปี่ยมสุขหลายประการ (ข้อ 6)

ในบทที่ 7 ข้อ 11 และ 12 เปาโลเขียนว่า “ด้วยว่าจึงดูสิ่งเดียวกันนี้เกิด ที่พวกท่านได้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า มันกระทำให้เกิดความระมัดระวังเพียงใดในพวกท่าน ไขแล้ว กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด ไขแล้ว ความโกรธเคืองเพียงใด ไขแล้ว ความกลัวเพียงใด ไขแล้ว ความปรารถนาอย่างเร่าร้อนเพียงใด ไขแล้ว ความกระตือรือร้นเพียงใด ไขแล้ว การแก้แค้นสักเพียงใด ในสิ่งสารพัดพวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกท่านเองก็หมดจดในการนี้แล้ว เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทนต่อการผิดนั้น แต่เพื่อที่ความหวังใจของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้าจะได้ปรากฏแก่พวกท่าน”

เปาโลไม่ยอมให้ชายผู้กระทำผิดคนนั้นหรือคนอื่น ๆ คิดว่าเขาถือว่าบาปของพวกเขาก็คือเป็นการทำผิดส่วนตัว มันไม่ได้ทำให้เขาทุกข์ใจเป็นการส่วนตัวมากเท่ากับสำหรับชาวโครินธ์คนอื่น ๆ และสำหรับพระคริสต์ (ข้อ 5) คริสเตียนทั้งหลายต้องยกโทษให้ผู้ที่สำนึกผิด พวกเขาต้อง “ยืนยันความรักของพวกท่านต่อคนนั้น” (ข้อ 8) พวกเขาและพวกเราควรจดจำคำตรัสของพระเยซูเจ้า: ที่ว่าคนบาปที่สำนึกผิดต้องได้รับการยกโทษ กระทั่งถึงเจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด (มธ. 18:22) และพระเจ้าผู้เปี่ยมพระคุณก็ทรง “กริ้วข้าและอุ้มด้วยความเมตตา พระองค์จะไม่ทรงดูว่าเสมอ และพระองค์จะไม่กริ้วอยู่เป็นนิตย์” (สดด. 103:8,9) ซาตานอาจฉวยโอกาสจากคนบาปที่ตรอมตรมในความทุกข์ใจนั้น เหมือนที่มันทำบ่อย ๆ ในกรณีเช่นนั้น และเมื่อรู้สึกว่ามันไม่คู่ควรหรือว่ามีใครเชื่อใจเขา เขาก็อาจไม่มีความกล้าหาญที่จะเริ่มต้นด้วยใจกล้าที่จะดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าอีก ด้วยเหตุผลเช่นนั้นอย่างแน่นอน บิดาทั้งหลายจึงได้รับคำบัญชาในโคโลสี 3:21 ว่า “บิดาทั้งหลาย อย่าข่มขู่บุตรทั้งหลายของพวกท่านให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าพวกเขาจะท้อใจ”

จงระลึกถึงจุดประสงค์ของการตำหนิคริสเตียนที่ทำบาปคือ “ท่านก็ได้พี่น้องของท่านคืนมาแล้ว” (มธ. 18:15) บางครั้งบาปที่ทำไม่เล็กก็เป็นเหตุอันควรในการยุติการร่วมสมาคมศีลธรรมกับลูกของพระเจ้าคนใดที่ทำบาป เช่นใน 1 โครินธ์ 5:11 แต่จุดประสงค์นั้นก็เพื่อที่จะชนะพี่น้องคนหนึ่งกลับมาสู่การดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้า ดังนั้นคริสเตียนทุกคนจึงควรแสวงหาที่จะ “ล้างเท้าของกันและกัน” (ยอห์น 13:14) และเราควรร้องไวที่จะช่วยผู้ที่ลุ่มหลงให้กลับตั้งตัวใหม่ “โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กท. 6:1)

ข้อ 12,13:

2:12 นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าได้มาถึงเมืองโตรอัส	ข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตส์น้องของ
เพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และมี	ข้าพเจ้า แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ลาพวกเขามานั้น
ประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า	ข้าพเจ้าได้เดินทางจากที่นั่นเข้าไปในแคว้นมาซิโด
2:13 ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของ	เนีย

การรอคอยทิตส์ของเปาโลด้วยใจจดจ่อ

เปาโล “ตั้งใจไว้ว่าจะมาถึงพวกท่าน” (2 คร. 1:15) แต่ทิตส์อยู่ที่ยังเมืองโตรอัส เราคิดว่าการเดิน

ทางรอบนั้นถูกบรรยายอย่างย่อ ๆ ในกิจการ 20:1-3 เปาโลไปยังแคว้นมาซิโดเนียและส่วนอื่น ๆ ของประเทศกรีซและพักอยู่สามเดือนแต่ ณ เวลานั้นเขาไม่ได้เดินทางไปยังเมืองโครินธ์ตามที่ได้ตั้งใจไว้ อาจเพราะว่าความหนักใจที่เขามี (ข้อ 1-3) ได้รั้งเขาไว้ไม่ให้มายังเมืองโครินธ์เกรงว่าเขาอาจเป็นเหตุให้พวกเขาทุกข์ใจ เขารอคอยทิตัสด้วยใจจดจ่อเพื่อที่จะมารายงานเกี่ยวกับงานที่เมืองโครินธ์ ต่อมาทิตัสได้มาจริง ๆ และเขานำรายงานข่าวอันน่าชื่นใจเกี่ยวกับพวกเขาบอก จนทำให้เปาโลได้รับการปลอบประโลมใจและความชื่นบานอย่างมาก (บทที่ 7, ข้อ 6-9)

“ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของข้าพเจ้า” ส่วนหนึ่งของความกระวนกระวายใจของเปาโลก็คือ การได้ข่าวจากเมืองโครินธ์ พวกเขายังรักเขาอยู่ไหม? พวกเขาใส่ใจฟังคำตักเตือนด้วยความรักของเขาไหม? พวกเขายังให้เกียรติเขาและเชื่อฟังเขาในฐานะอัครทูตของพระเจ้าอยู่ไหม? แต่นอกเหนือจากนั้น เปาโลซึ่งเจ็บป่วยและว่าวุ่นใจ ต้องการการปลอบประโลมใจนั้น และอาจต้องการการปรนนิบัติและการดูแลด้วยความรักจากผู้หนึ่งที่เขารักและไว้วางใจด้วย เปาโลไม่มีภรรยา ไม่มีลูก ใจที่ยิ่งใหญ่ของเขาเทความรักของเขาออกให้แก่ทิโมธีและทิตัสและผู้เป็นที่รักคนอื่น ๆ เหล่าคริสเตียนที่เมืองฟีลิปปีเป็น “ผู้เป็นที่รักอย่างยิ่งและเป็นที่ปรารถนา” (ฟป. 4:1)

จงหมายเหตุความรักใคร่ในการที่เขากล่าวถึงผู้คนเป็นอันมาก ในโรม 16 ชีวิตของอัครทูตคนหนึ่งและของผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่งวันนี้มักเป็นชีวิตที่เปลี่ยนเหวี่ยงในท่ามกลางพวกคนขอพิจารณา พวกศัตรูและพวกคนแปลกหน้า ในความยากจนและภาระหนัก เราไม่ประหลาดใจที่เปาโลโยกย้ายและรอคอยทิตัสด้วยใจร้อนรน

ข้อ 14-17:

2:14 บัดนี้การขอบพระคุณจะมีแต่พระเจ้า ผู้ทรงทำให้พวกเราได้รับชัยชนะในพระคริสต์เสมอ และโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏโดยพวกเราในทุกแห่งหน
2:15 เพราะว่าพวกเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์ถวายแด่พระเจ้า ในคนทั้งหลายที่รอดแล้ว และในคนทั้งหลายที่พินาศ
2:16 ต่อฝ่ายหนึ่งพวกเราเป็นกลิ่นแห่งความตาย

ซึ่งนำไปสู่ความตาย และต่ออีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต และผู้ใดเล่าจะพอเพียงสำหรับสิ่งเหล่านี้

2:17 เพราะว่าพวกเราไม่เหมือนคนเป็นอันมาก ซึ่งทำให้พระวามะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เหมือนด้วยความจริงใจ แต่เหมือนมาจากพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเราพุดในพระคริสต์

งานรับใช้ที่เปี่ยมชัยชนะ

“...ผู้ทรงทำให้พวกเราได้รับชัยชนะในพระคริสต์เสมอ” (ข้อ 14) พระคำข้อนี้และโรม 15:29 เคยนำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาสู่ชีวิตของผู้เขียนคนนี้ในฐานะผู้ประกาศข่าวประเสริฐคนหนึ่ง บางครั้งเราเคยมีงานฟื้นฟูที่ได้รับพรมาก จากนั้นก็การรับใช้ที่ไม่เกิดผลในสถานที่ถัดไป บางครั้งผู้คนที่ไม่พร้อมหรือมีภาระ หรือสภาพการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ไม่เป็นใจ แต่เปาโล ซึ่งกำลังไปยังกรุงโรม เมืองหลวงของโลก ได้เขียนด้วยใจกล้าว่า

“และข้าพเจ้าแน่ใจว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาพวกท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาในความเต็มเปี่ยมด้วยพระพรแห่งข่าวประเสริฐของพระคริสต์” แม้กระทั่งในโอกาสและความท้าทายอันยิ่งใหญ่ นั้น เปาโลก็แน่ใจเกี่ยวกับการอวยพรของพระเจ้า และในที่นี้เขาขอบคุณพระเจ้าสำหรับชัยชนะเสมอ ดังนั้นเราจึงได้กล่าวด้วยความเชื่อว่าเราต้องไม่พอใจอีกต่อไปกับการได้รับน้อยกว่าชัยชนะ เราไม่ยอมรับคำเชิญชวนให้จัดงานประชุมต่าง ๆ นอกเสียจากเราจะแน่ใจได้ว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า และจากนั้นเราก็จะอ้างสิทธิ์และอธิษฐานไปตลอดเพื่อขอการอวยพรและความสำเร็จ เปาโลสามารถกล่าวได้ไม่เพียงว่า “ข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานอะไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น” แต่กล่าวด้วยว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า” (ฟป. 4:11,13)

สำหรับเปาโลการมีชีวิตอยู่ก็คือ การมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์ (ฟป. 1:21) เขาควรมีสืบทอดอำนาจและฤทธิ์เดชของพระคริสต์ เราก็ควรเช่นกัน เขาเป็นรสชาติ กลิ่นหอมของพระคริสต์แต่พระเจ้า เขาถูกส่งไป เหมือนที่พระคริสต์ทรงถูกส่งไป (ยอห์น 17:18; ยอห์น 19:21) เราก็เช่นกัน เขาเป็นราชทูตเพื่อพระคริสต์ เขายืนอยู่แทนที่ของพระคริสต์ (2 คร. 5:20) แก่คนเหล่านั้นที่รับพระคริสต์แล้ว เปาโลและข่าวประเสริฐของเขาเป็น “กลิ่นหอมแห่งชีวิตไปสู่ชีวิต” ขณะที่แก่คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์ เขาก็สัญญาความตายได้และเป็น “กลิ่นแห่งความตายไปสู่ความตาย” โอ ช่างเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ! ใครเล่าเพียงพอที่จะยืนอยู่ต่อหน้าผู้คนและพูดด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชของพระคริสต์! มีแต่คนของพระเจ้าผู้ที่มีพระวิญญาณทรงเติมเต็ม

ดังนั้นเปาโล พร้อมกับการถูกฟ้องโจ้นบริสุทธิ์ จึงกล่าวพระวาทะของพระเจ้าอย่างจริงจัง เรียบง่าย และสุจริต

2 โครินธ์ 3

ข้อ 1-5:

3:1 พวกเราต้องตั้งต้นใหม่ในการแนะนำพวกเรา
เองอีกหรือ หรือว่าพวกเราต้องการจดหมายทั้ง
หลายแห่งการแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือน
อย่างคนอื่น ๆ บางคนหรือ หรือจดหมายทั้งหลาย
แห่งการแนะนำจากพวกท่านหรือ

3:2 พวกท่านเองเป็นจดหมายของพวกเราที่จารึก
ไว้ที่ดวงใจทั้งหลายของพวกเรา ซึ่งเป็นที่รู้จักและที่
ถูกอ่านโดยคนทั้งปวง

3:3 เพราะว่าพวกท่านถูกประกาศอย่างชัดแจ้งว่า

เป็นจดหมายของพระคริสต์ซึ่งได้รับการรับใช้โดย
พวกเรา ที่ถูกเขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระ
วิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ มิใช่ในแผ่น
ศิลาทั้งหลาย แต่ในบรรดาแผ่นเนื้อหนังแห่งดวงใจ

3:4 และความไว้วางใจเช่นนี้พวกเรามีโดยทางพระ
คริสต์ต่อพระเจ้า

3:5 มิใช่ว่าพวกเรามีความพอเพียงในพวกเราเองที่
จะคิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดว่ามาจากพวกเราเอง แต่ความ
พอเพียงของพวกเรานั้นเป็นมาจากพระเจ้า

ข้อพิสูจน์แห่งงานรับใช้ของคน ๆ หนึ่ง: จิตวิญญาณทั้งหลายที่รับความรอด

เปาโลไม่จำเป็นต้องมีจดหมายรับรอง ผู้เชื่อหลายพันคนไม่เพียงถูกจารึกบนดวงใจของเปาโล (ข้อ 2; พป. 1:7) แต่พวกเขายังเป็นจดหมาย “ซึ่งเป็นที่ยอมรับและที่ถูกรับรู้โดยคนทั้งปวง” ข้อพิสูจน์แห่งคนของพระเจ้า คือ จิตวิญญาณทั้งหลายที่รับความรอดและหลายชีวิตที่ถูกเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าคน ๆ หนึ่งตีความพระคัมภีร์ได้ อย่างไรก็ดี เขาจะพัวพันในด้านหลักคำสอนขนาดไหน เขามีเสน่ห์ขนาดไหนในการพูด หากจิตวิญญาณทั้งหลายไม่ได้รับความรอด เขาก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ดีเลยตามมาตรฐานของอัครทูตท่านนี้ ด้วยว่าจิตวิญญาณทั้งหลายที่รับความรอดก็แสดงให้เห็นการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฤทธิ์เดช ความพอเพียงของเปาโล เป็น “มาจากพระเจ้า”

แนวโน้มตามธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังคือ การตัดสินงานรับใช้ของคน ๆ หนึ่งโดยความเป็นผู้คงแก่เรียนของเขา ศูนย์กลางคริสเตียนที่มีชื่อเสียงทั้งหลายมักหัวเราะเยาะ Moody ผู้ซึ่งออกเสียงคำผิด จบแค่ ป. 5 และหัวเราะเยาะ Billy Sunday ผู้ซึ่งจบแค่ ม. ปลาญและพูดด้วยภาษาศัพท์สแลงแบบนักเบสบอล ตอนแรก พวกเขามักหัวเราะเยาะ Charles Spurgeon ในวัยหนุ่ม ผู้ซึ่งไม่ได้เรียนมหาวิทยาลัย แต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าในการช่วยจิตวิญญาณหลายดวงให้รอดก็เป็นการรับรองความน่าเชื่อถืออันยิ่งใหญ่ Billy Sunday เป็น “เสียงหัวเราะของพระเจ้าในนักเทศน์เหล่านั้น” ตามที่นักชีวประวัติของเขากล่าว Moody และ Spurgeon เขย่าโลกและบัดนี้ต้องได้รับความเคารพนับถือเพราะหลักฐานแห่งงานรับใช้ของพวกเขา บัดนี้ผู้คนสร้างอนุสาวรีย์ให้แก่พวกเขา ในเมื่อบรรพบุรุษของคนเหล่านั้นเยาะเย้ยพวกเขา

เราถูกเตือนใจว่าพระเยซูตรัสไว้ในลูกา 11:47,48: “วิบัติแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ได้ฆ่าพวกศาสนาพยากรณ์นั้น แท้จริงพวกเจ้าเป็นพยานว่า พวกเจ้าเห็นชอบในบรรดาการกระทำของบรรพบุรุษของพวกเจ้า ด้วยว่าพวกเจ้าได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์เหล่านั้นจริง และพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์นั้น”

มนุษย์อาจตัดสินโดยอาศัยพื้นฐานอื่น ๆ แต่เปาโลทราบว่าการรับรองความน่าเชื่อถือที่ตนมีคืองานรับ

ใช้ที่แสนมหัศจรรย์ของเขาเอง พร้อมกับจิตวิญญาณหลายดวงที่รับความรอดและพร้อมกับฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่อยู่บนตัวเขา

ข้อ 6:

3:6 ผู้ซึ่งทรงกระทำให้เราเป็นพวกผู้ปรนนิบัติ แต่ของพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหาร
ที่สามารถแห่งพันธสัญญาใหม่ มิใช่ของตัวอักษร ให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต

งานรับใช้ของพระวิญญาณ มิใช่ของตัวอักษร

“...พวกผู้ปรนนิบัติที่สามารถแห่งพันธสัญญาใหม่” มิใช่แห่งพระราชบัญญัติด้านพิธีการ บัดนี้เปาโล และเราต้องประกาศพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราแทนที่ถูกแกะปัสกานั้น มันคือพระโลหิตของพระคริสต์ ซึ่งช่วยให้รอด มิใช่เลือดของวัวผู้และแพะ พวกมัน “ไม่สามารถเอาบาปไปเสียได้” (ฮบ. 10:4,11) บัดนี้มันคือการบังเกิดใหม่ การเข้าสู่หนัดยุทธศาสตร์ มิใช่การเข้าสู่หนักระเบิดแห่งเนื้อหนัง

ตลอดทั่วหนังสือฮีบรู มีการเน้นย้ำว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงดีกว่าพวกศาสดาพยากรณ์ ทรงดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์ ทรงดีกว่าโมเสส การหยุดพักแห่งสวรรค์ก็ดีกว่าการหยุดพักใด ๆ ที่โยชูวาจะให้ได้ พระคริสต์ทรงดีกว่ามหาปุโรหิตยิว สถานบริสุทธิฝ่ายสวรรค์ก็ดีกว่าสถานบริสุทธิของพวกยิว

“มิใช่ของตัวอักษร แต่ของพระวิญญาณ” ตัวอักษรฆ่าให้ตาย แม้ของพระราชบัญญัติ ตัวอักษรเพียงอย่างเดียวก็ฆ่าให้ตาย มิใครคิดใหม่ว่ายิวคนใดเคยได้รับความรอดผ่านทางเครื่องบูชาของโมเสสหรือระบอบปุโรหิต? ไม่มีเลย “พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์” (กท. 3:24)

ในกิจการ 10:43 เปโตรกล่าวไว้ถูกต้องแล้วว่า “บรรดาศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงพระองค์ว่า โดยพระนามของพระองค์ ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกบาปทั้งหลาย” ไม่เคยมีแผนการแห่งความรอดอื่นใดเลยนอกจากโดยการไว้วางใจในการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์ อับราฮัม “ได้เชื่อพระเจ้า และความเชื่อนั้นทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (ปฐมก. 15:6; โรม. 4:3) คนที่ไม่ได้มองเห็นพระผู้ช่วยให้รอดที่จะเสด็จมาผ่านทางพิธีการและเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น ก็ไม่ได้มองเห็นว่าพระเจ้าจะประทานเครื่องบูชาหนึ่งที่จะช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และเขาก็ไม่ได้รับความรอด

กาลาเทีย 3:21 บอกเราว่า “เพราะว่าถ้าเคยมีพระราชบัญญัติอันหนึ่งที่สามารถให้ชีวิตได้ ความชอบธรรมก็คงจะเป็นมาโดยพระราชบัญญัตินั้นไปแล้วจริง ๆ” แต่ไม่มีผู้ใดสามารถรับความรอดได้โดยพระราชบัญญัติ และในกาลาเทีย 3:11 เราถูกบอกว่า “แต่ที่ว่าไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติในสายพระเนตรของพระเจ้านั้นก็เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้ว เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ’” ตัวอักษรแห่งพระราชบัญญัติไม่อาจช่วยผู้ใดให้รอดได้เลย

แต่คน ๆ หนึ่งอาจสอนภาคพันธสัญญาใหม่โดยปราศจากฤทธิ์เดช และแม้แต่ตัวอักษรของพระคัมภีร์ที่ปราศจากชีวิตพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในมันก็จะไร้ชีวิตและทำให้ตาย คน ๆ หนึ่งสามารถปฏิบัติรูปแบบภายนอกทั้งหมดของหน้าที่คริสเตียนได้โดยไม่ได้รับความรอด ยูดาส อิสคาริโอทก็ทำแบบนั้น คน ๆ หนึ่งสามารถเรียนหลักคำสอน ไปคริสตจักร ถวายสับซึกหนึ่ง อธิษฐาน ดำเนินชีวิตมีศีลธรรม ถวายทรัพย์ เหมือนที่

พวกฟาริสีได้กระทำ และไม่เคยรับความรอดเลย และคน ๆ หนึ่งอาจเทศนาและสอนพระวจนะของพระเจ้า และกล่อมผู้คนให้ตายใจ และปล่อยพวกเขาให้ตกนรกโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผมเคยรู้จักผู้คนที่ยกข้อพระคัมภีร์มากมาย ที่เทศนาบนธรรมาสน์ เป็นพวกที่ไปโบสถ์และคลั่งศาสนา แต่ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย คน ๆ หนึ่งอาจรู้จักตัวอักษรของพระคัมภีร์โดยที่ไม่รู้ความหมาย ผมเคยรู้จักชายคนหนึ่ง ที่อ่านพระคัมภีร์จบทั้งเล่มทุกเดือนแบบเคร่งศาสนา แต่เมื่อผมถามเขา เขาก็บอกผมว่าเขาไม่รู้เลยว่าคน ๆ หนึ่งได้รับความรอดเป็นนิรันดร์ โดยพระคุณ หรือว่าคน ๆ นั้นอาจสูญเสียความรอดของตนได้ เขาไม่รู้ว่าเขาควรคาดหวังให้พระคริสต์เสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อหรือไม่ ผมรู้สึกแน่ใจว่าเขาได้รับความรอดแล้ว เขารู้จักพระคัมภีร์หลายข้อ เขาไม่ทราบความหมายของข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น เขาไม่ได้ชนะจิตวิญญาณเลย เขาไม่ได้เป็นพยานด้วยพระวิญญาณแต่ด้วยตัวอักษร

อเมริกามี “ครูสอนพระคัมภีร์” จำนวนมากที่บรรยายในหัวข้อพระคัมภีร์ คนดี ๆ ที่เชื่อพระคัมภีร์ และผู้ซึ่งมีฝูงชนกลุ่มเล็ก ๆ “มาชุมนุมกันรอบพระวจนะ” ตามที่พวกเขากล่าว แต่พวกเขาไม่มีผู้ได้รับความรอดเลย พวกเขาไม่มีการเจิมจากพระเจ้า พวกเขาไม่เป็นเหล่าผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ตามการวัดของเปาโล พวกเขาไม่เป็นอย่างเหล่าผู้รับใช้ของพระวิญญาณแต่ของตัวอักษร และแม้กระทั่งของพระคัมภีร์ตัวอักษรก็ฆ่าให้ตายหากมันไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อทำให้มันมีชีวิตและเต็มด้วยฤทธิ์เดช

พวกคนที่ไม่เชื่อและถือแนวคิดเสรีนิยมกล่าวว่าให้ร้ายพระคัมภีร์เมื่อพวกเขาเสนอว่าข้อพระคำตอนนี้หมายความว่าเราไม่ควรถือว่าตัวอักษรของพระคัมภีร์เชื่อถือได้ ว่าพระคัมภีร์ไม่ใช่พระวจนะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำแต่เป็นเพียงบันทึกเกี่ยวกับการกระทำกิจต่าง ๆ ของพระเจ้ากับมนุษย์ สิ่งที่มีมนุษย์เคยคิดเกี่ยวกับพระเจ้า และดังนั้นภายใต้มันทั้งหมดพระวิญญาณของพระเจ้านั้นมีสารบางอย่างสำหรับเรา นั่นเป็นการปฏิเสธแบบหมิ่นประมาทที่มีต่อสิ่งที่เปาโลเองสอนและสิ่งที่พระคัมภีร์อ้างสำหรับตัวมันเอง

ไม่มีอะไรผิดเกี่ยวกับตัวอักษรของพระวจนะของพระเจ้า เปาโลเองได้รับการดลใจให้เขียนว่า: “บัดนี้พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ” (1 คร. 2:12,13) เปาโลเองได้รับการดลใจให้เขียนถึงทิโมธีว่า “พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการดลใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สำหรับการสอนในความชอบธรรม” (2 ทธ. 3:16) ข้อพระคำทุกแห่งอ้างสิ่งที่พระเยซูตรัสไว้อย่างชัดเจนเหลือเกินในมัทธิว 4:4 ซึ่งยกคำพูดมาจากพระราชบัญญัติ 8:3 ว่า “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวนั้นไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า”

การเทศนาพระวจนะของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์เพราะว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นผิดหรือขาดไป แต่การเทศนาแค่ตัวอักษรโดยปราศจากจิตวิญญาณก็หมายถึงการเทศนาที่ไร้ซึ่งฤทธิ์เดชโดยปราศจากความเข้าใจฝ่ายวิญญาณเกี่ยวกับความจริงที่มีค่าประเสริฐและมหัศจรรย์เหล่านั้นของพระเจ้าและปราศจากการนำพาของพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อทำให้ข้อพระคำเหล่านั้นสัมฤทธิ์

ผล

ไม่มีผู้ใดมีงานรับใช้ของพระวิญญาณอย่างแท้จริงหากเขาไม่ยอมรับความแน่วแน่ของตัวอักษร เปาโล กำลังยืนยันกรานว่าตัวอักษรอันสมบูรณ์แบบของพระคัมภีร์ต้องประกอบด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าเพื่อทำให้มันสัมฤทธิ์ผล

ข้อ 7-18:

3:7 แต่ถ้ายกการปรนนิบัติแห่งความตาย ที่ได้เขียน และจารึกไว้ที่แผ่นศิลาทั้งหลายนั้น เปี่ยมสง่าราศี จนลูกหลานของอิสราเอลไม่สามารถเพ่งมอง ใบหน้าของโมเสสได้เพราะเหตุสง่าราศีแห่งสีหน้าของท่าน ซึ่งสง่าราศีนั้นจะถูกลบล้างไป
3:8 ดังนั้นการปรนนิบัติแห่งพระวิญญาณจะไม่ เปี่ยมสง่าราศียิ่งกว่านั้นอีกหรือ
3:9 เพราะว่าถ้ายกการปรนนิบัติแห่งการปรับโทษมี สง่าราศี การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรมก็ยิ่งมี สง่าราศีมากกว่านั้นอีก
3:10 ด้วยว่าแม้แต่สิ่งซึ่งได้ถูกทำให้เปี่ยมสง่าราศี ก็ ไม่มีสง่าราศีในแง่นี้ โดยเหตุผลแห่งสง่าราศีที่ยิ่ง ใหญ่กว่า
3:11 เพราะถ้าสิ่งซึ่งเสื่อมสูญไปนั้นยังเปี่ยมสง่า ราศี สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้น อีก
3:12 ดังนั้นโดยเห็นว่าพวกเรามีความหวังอย่างนั้น แล้ว พวกเราจึงใช้ความชัดเจนมากในการพูด
3:13 และไม่เหมือนโมเสส ซึ่งเอาผ้าคลุมหน้า

บังหน้าของท่าน เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะไม่สามารถเพ่งดูบันปลายของสิ่งซึ่งถูกลบล้างนั้น
3:14 แต่จิตใจของพวกเขาได้ถูกบังไว้ เพราะจนถึง ทุกวันนี้ ผ้าคลุมหน้าอันเดียวกันนั้นยังไม่ถูกเอา ออกไปในการอ่านพันธสัญญาเดิม ซึ่งผ้าคลุมหน้า นั้นได้ถูกลบล้างไปแล้วในพระคริสต์
3:15 แม้แต่จนถึงทุกวันนี้ เมื่อคำของโมเสสถูกอ่าน ผ้าคลุมหน้านั้นก็ยังปิดบังใจของพวกเขาอยู่
3:16 แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อใจนั้นจะหันมาหาองค์ พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมหน้านั้นก็จะถูกเอาออกไป
3:17 บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ นั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น
3:18 แต่พวกเราทุกคน โดยไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว เหมือนอย่างดูในกระจกเงาซึ่งกำลังมองดูสง่าราศี ขององค์พระผู้เป็นเจ้า กำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็น ตามพระฉายอันเดียวกันจากสง่าราศีไปสู่สง่าราศี คือโดยพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

สง่าราศีแห่งงานรับใช้ที่มีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณ

พระราชบัญญัติเองถูกประทานให้โดยพระเจ้าและถูกประทานให้อย่างเปี่ยมสง่าราศีที่ภูเขาซีนาย พระราชบัญญัติได้ทำหน้าที่ “เพราะเหตุบรรดาการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง” (กท. 3:19) บัญญัติสิบประการได้ถูกประทานให้แบบคำต่อคำโดยพระโอษฐ์ของพระเจ้าบนภูเขาซีนายและจากนั้น พวกมันก็ถูกจารึกลงไปด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า “ถูกสลักในแผ่นหิน” โอกาสและการประทานพระราช บัญญัตินั้นเปี่ยมสง่าราศีมากเหลือเกินจนใบหน้าที่ของโมเสสส่องแสงด้วยสง่าราศีและ “ลูกหลานของอิสราเอล ไม่สามารถเพ่งมองใบหน้าที่ของโมเสสได้” แต่สง่าราศีนั้นแห่งพระราชบัญญัติบัดนี้จะถูกแทนที่ในพันธสัญญา

ใหม่นั้น, ภาคพันธสัญญาใหม่, เมื่อพระคริสต์เองเสด็จมาทำให้พระราชบัญญัติและภาพเล็งและเงาเหล่านั้นสำเร็จจริงซึ่งชี้ไปยังพระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเปี่ยมสง่าราศีนั้น

แต่ถ้าเคยมีสง่าราศีหนึ่งในการประทานพระราชบัญญัตินั้น สิ่งนั้นจะเปี่ยมสง่าราศีมากกว่าสักเพียงใดเมื่อพระเจ้าได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาและบัดนี้ทรงสวมให้เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อประกาศข่าวประเสริฐและแจกจ่ายพระวจนะ! พระราชบัญญัตินั้นมีคำสั่งมากมายเหลือเกิน, “เจ้าต้องไม่...” แต่ “ถ้าการปรนนิบัติแห่งการปรับโทษมีสง่าราศี การปรนนิบัติแห่งความชอบธรรมก็ยังมีสง่าราศีมากกว่านั้นอีก” (ข้อ 9) ถ้าพระราชบัญญัติด้านพิธีการ ซึ่งถูกประทานให้สำหรับชั่วระยะเวลาหนึ่งและจากนั้นก็ล้มเลิกไป เคยเปี่ยมด้วยสง่าราศี พระวจนะนิรันดร์ของพระเจ้าจะยิ่งเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นสักเพียงใด ซึ่งถูกเทศนาในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระคริสต์เองทรงถูกเปิดเผยแล้วและพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ถูกกระทำแล้วบนกลโกธา เมื่อพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายและบัดนี้นั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา

เราไม่แปลกใจที่เปาโลพูดด้วยความหวังเช่นนั้นและอยาก “ใช้ความชัดเจนมากในการพูด ” (ข้อ 12) โมเสสเอาผ้าคลุมหน้าของตน และผ้าคลุมหน้านั้นก็ยังอยู่ ปิดบังความคิดของพวกยิวที่ไม่กลับใจเชื่อเมื่อพวกเขาอ่านภาคพันธสัญญาเดิม แต่พระคริสต์เองทรงเอาผ้าคลุมหน้านั้นออกไปจากพระราชบัญญัติแล้ว และพระคริสต์เองทรงทำให้ความหมายของภาพเล็ง เงา และเครื่องสัตวบูชา ตำแหน่งปุโรหิต พลัทธิและพิธีการเหล่านั้นปรากฏชัดเจน

ข้อ 17 “บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น” มีความเป็นหนึ่งเดียวกันระหว่างพระคริสต์กับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อพระคริสต์เสด็จมาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงถูกประทานให้เป็นผู้ช่วยเหลือ ผู้ปลอบประโลมใจอีกองค์หนึ่ง เพื่อจะอาศัยอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทั้งหลายและเป็นตัวแทนของพระคริสต์ได้ ดังนั้นคริสเตียนจึงมี “พระคริสต์ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:27) อย่างแท้จริง ดังนั้นที่ใดที่เรามีพระคริสต์ ที่นั่นก็มีเสรีภาพจากการตกเป็นทาสของพระราชบัญญัติ เสรีภาพจากการแสวงหาของพระราชบัญญัติ มีเสรีภาพจากตัวอักษรเพราะเรามีพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณนั้น

บัดนี้เมื่อพระวิญญาณผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้าทรงทำให้พระวจนะของพระเจ้าปรากฏชัดเจน เราก็มองดูในพระคัมภีร์และเห็นสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า และดังนั้นตัวเราเองก็ถูกเปลี่ยนแปลงวันแล้ววันเล่าและถูกทำให้เป็นเหมือนพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงเปี่ยมสง่าราศี เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงได้ตามน้ำพระทัย

เราจำได้ว่าเปาโลแนะนำเหล่าผู้ปกครองของคริสตจักรแห่งเมืองเอเฟซัสที่เมืองมิเลทัส ในกิจการ 20:32, “ข้าพเจ้าขอฝากพวกท่านไว้กับพระเจ้า และกับพระดำรัสแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์สามารถก่อสร้างพวกท่านขึ้นได้ และที่จะให้พวกท่านมีมรดกในท่ามกลางคนเหล่านั้นทุกคนผู้ซึ่งถูกแยกตั้งไว้” โอ มีการเปิดเผยอันเปี่ยมสุขและเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ในพระคัมภีร์ เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงทำให้พระคัมภีร์เปี่ยมสง่าราศีและทรงเปิดเผยพระคริสต์ที่นั่นแก่เราในความจริงทั้งหมดของพระองค์

2 โครินธ์ 4

ข้อ 1,2:

4:1 เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเรามีการรับใช้นี้ และไม่ได้พลิกแพลงพระวาระของพระเจ้าอย่าง
ตามที่พวกเราได้รับความเมตตา พวกเราจึงไม่ หลอกลวง แต่โดยการสำแดงความจริงให้ประจักษ์
ย่อท้อ พวกเราได้มอบพวกเราเองไว้กับใจวินิจฉัยผิดและ
4:2 แต่ได้ละทิ้งสิ่งทั้งหลายที่ถูกปิดบังไว้แห่งความ ชอบของคนทั้งปวง ในสายพระเนตรของพระเจ้า
ไม่ซื่อสัตย์ โดยไม่ได้ดำเนินในความมีเล่ห์เหลี่ยม

ความรับผิดชอบอันอัศจรรย์ และความเมตตาเพื่อจะทำให้มันสำเร็จจริง

“พวกเรามีการรับใช้” เปาโลไม่ได้คิดตีความพระราชบัญญัติด้านพิธีการ มันถูก “มอบไว้แก่พวกวิ
สุทธิชนแล้ว” และมอบไว้แก่เขาด้วย (ยูดา 3) “ข้าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้รับข้าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ และข้าพเจ้าไม่ได้รับคำสอนเรื่องข้าวประเสริฐนั้น แต่โดย
การเปิดเผยของพระเยซูคริสต์” (กท. 1:11,12) การเทศนาของเขาเป็นอาชีพหนึ่งที่เขาไม่ได้ตั้งใจเลือก แต่ “ถึง
แม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข้าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะความจำเป็นถูกวางไว้บนข้าพเจ้า
ใช้แล้ว วิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้าถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข้าวประเสริฐ เพราะถ้าข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้อย่างเต็มใจ
ข้าพเจ้าก็ได้รับบำเหน็จ แต่ถ้ากระทำอย่างฝืนใจ หน้าที่ประกาศข้าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว” (1
คร. 9:16,17) เปาโลเคยทูลถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร” (กิจการ 9:6)
และการยอมจำนนแบบสิ้นสุดใจนั้นก็ไม่ได้ปล่อยให้เขามีทางเลือกเลยว่าเขาอยากทำอะไร ว่าเขาอยากเทศนา
อะไร

พร้อมกับการเปิดเผยข้าวประเสริฐและการแจกจ่ายข้าวประเสริฐในฐานะอัครทูตไปยังพวกคนต่างชาติ
พระเจ้าได้ประทานความเมตตาพิเศษ พร้อมกับข้าวประเสริฐของพระเจ้า การทรงเรียกซึ่งมีอำนาจเด็ดขาดของ
พระเจ้า ฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาด้วย มันคงจะเป็นสิ่งที่โหดร้ายและทำให้ใจสลายสำหรับมนุษย์คนใด
ที่จะถูกคาดหวังให้นำเสนอผลลัพธ์แสนอัศจรรย์เพื่อพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า มนุษย์ธรรมดา
ๆ สติปัญญาแบบมนุษย์ บุคลิกภาพ แม้แต่อัจฉริยะจะสามารถทำให้ใจที่มีดคำขาวสะอาด คนขี้เมาเลิกเหล้า
หญิงโสเภณีรักษาตัวให้บริสุทธิ์ คนไม่เชื่อกลายเป็นวิสุทธิชนที่เชื่อได้อย่างไร? D.L. Moody กล่าวว่า “มัน
เป็นเรื่องโง่เขลาที่จะพยายามทำงานของพระเจ้าโดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระเจ้า” เปาโล ผู้ซึ่งคงจะเป็นลม
สลบไปแล้วภายใต้การทรงเรียกและความรับผิดชอบนั้น ได้รับความช่วยเหลืออันเปี่ยมพระเมตตาและฤทธิ์เดช
นั้นจากพระเจ้า

ดังนั้น พร้อมกับข่าวสารเช่นนั้น และพร้อมกับฤทธิ์เดชจากพระเจ้าเช่นนั้น เปาโลจึงไม่ได้พึ่งพากลเม็ด
ข้อโต้แย้งที่ไม่ซื่อตรง และไม่ได้บิดเบือนพระคัมภีร์ เหล่าราชาต้องทำตัวเหมือนราชา อัครทูตของพระเจ้า
สามารถได้รับการอวยพรและฤทธิ์เดชของพระเจ้าเพื่อที่เขาจะสามารถได้รับชัยชนะอยู่เสมอ (บทที่ 2 ข้อ 14)
เขาไม่จำเป็นต้องพลิกแพลงหรือใช้กลเม็ด แต่เขาสำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าและพิสูจน์ให้เห็นความเป็นอัคร
ทูตของตนโดยผลลัพธ์ทั้งหลายของเขา จิตสำนึกผิดชอบของมนุษย์ที่ซื่อตรงทุกคนต้องเห็นชอบ

ข้อ 3-7:

4:3 แต่ถ้าข่าวประเสริฐของพวกเราถูกซ่อนไว้ มันก็
ถูกซ่อนไว้จากคนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศ
4:4 ซึ่งในพวกเขา พระของโลกลี้ภัยบังจิตใจทั้ง
หลายของพวกเขาซึ่งไม่เชื่อ เกรงว่าความสว่างของ
ข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้ทรง
เป็นพระฉายของพระเจ้า จะส่องแสงถึงพวกเขา
4:5 ด้วยว่าพวกเราไม่ได้ประกาศพวกเราเอง แต่
ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็น
เจ้า และพวกเราเองเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพวกเขา

ท่านเพราะเห็นแก่พระเยซู
4:6 เพราะว่าพระเจ้า ผู้ได้ตรัสถึงความสว่างให้ส่อง
แสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาใน
ใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่าง
ของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์
ของพระเยซูคริสต์
4:7 แต่พวกเรามีทรัพย์สินสมบัตินี้อยู่ในภาชนะดิน
เพื่อความยอดเยี่ยมแห่งฤทธิ์อำนาจนั้นจะเป็นของ
พระเจ้า และไม่ใช่ของพวกเรา

ข่าวประเสริฐสำหรับความคิดที่ถูกบัง

ข่าวประเสริฐเปี่ยมสง่าราศียิ่งนัก พระคุณของพระเจ้าก็วิเศษยิ่งนัก จนหากได้รับข้อเสนอเช่นนั้นแห่ง
พระเมตตาและพระพรนิรันดร์ คนบาปที่หลงหายคนใดจะปฏิเสธมันได้อย่างไร? จะมีผู้ใดปฏิเสธความรักเช่นนั้น
นั้น บอกปิดสวรรค์ เดินหน้าต่อไปบนวิถีที่นำไปสู่นรกและการทรมานทุกข์และความพินาศชั่วนิรันดร์ได้อย่างไร?
มันไร้เหตุผลสิ้นดี หลังจากผู้ได้รับความรอดแล้ว เขาก็เห็นอยู่เสมอว่าการกบฏของเขา การซัดขี้ของเขา ความ
ไม่เชื่อของเขาในอดีตนั้นช่างเป็นความโง่เขลาที่ไร้เหตุผล! ฉะนั้นเหตุใดทุกคนที่ได้ยินข่าวประเสริฐถึงไม่หันมา
หาพระคริสต์โดยพลันเล่า?

เพราะสองสิ่ง-ธรรมชาติอันเสื่อมทรามของพวกเขาเอง พร้อมกับอคติที่เอนเอียงไปทางความชั่ว และ
การทำงานของซาตานในการหลอกลวงคนบาปทั้งหลาย

มนุษย์ถูกบังตา (ข้อ 4) พวกเขา “รักความมืดแทนที่จะรักความสว่าง เพราะการกระทำทั้งหลายของ
พวกเขาชั่วร้าย” พวกเขา “เกลียดชังความสว่างนั้น และไม่มาถึงความสว่างนั้น” (ยอห์น 3:19,20) ในฝ่าย
วิญญาณคนบาปก็ “ตายในบรรดาการละเมิดและบาป” (อฟ. 2:1) 1 โครินธ์ 2:14 กล่าวว่า “แต่มนุษย์ธรรมชาติ
ไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และ
เขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” ฉะนั้นคริสเตียนจึงต้องถูก
เตือนล่วงหน้า สติปัญญาแบบมนุษย์ และแม้แต่ตัวอักษรของพระคัมภีร์ ก็ไม่เพียงพอ พระวิญญาณของพระเจ้า
ต้องเปิดดวงตาที่บอด ต้องนำการฟ่องใจเรื่องบาปมาให้ บุตรน้อยหลงหายคนนั้น ซึ่งกินดื่มสุรุษสุรายแบบคนโง่
คลั่งความเพลิดเพลิน ไม่มีความนับถือต่อบิดา ไร้เกียรติและหน้าที่ คงไม่ยอมกลับมาขอการยกโทษจนกระทั่ง
“เขาสำนึกตัว” (ลูกา 15:17) นักเทศน์คนหนึ่งอาจทำให้คนบาปคนหนึ่งยอมฟังได้ แต่หากพระวิญญาณบริสุทธิ์
ยังไม่ทรงกระทำกิจ นักเทศน์ก็ไม่สามารถเข้าถึงจิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาได้

ซาตาน ผู้บังตาคนบาป ก็อยู่ใกล้เสมอเพื่อหลอกลวง เพื่อให้ข้ออ้างทั้งหลายที่ฟังไม่ขึ้น “พวกเราไม่ได้
ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด” เมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐ แต่ “ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร

กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วร้ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง” (อฟ. 6:12)

แต่เราไม่ประกาศตัวเราเองแต่ประกาศองค์พระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นขอให้พระองค์ประทานฤทธิ์เดชนั้น เราจึงเป็นเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์และผู้รับใช้ของคนทั้งปวง โอ ความจริงอันเปี่ยมสุข! เรามีสง่าราศีในใจของเรา

“พระเจ้า ผู้ได้ตรัสแสงสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (ข้อ 6) เรามีทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่! เรามีพระคริสต์! เรามีข่าวประเสริฐของพระองค์! เรามีพระบัญชาอันของพระองค์ที่ให้นำข่าวประเสริฐไปยัง “มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15)! สง่าราศี! เราสามารถรับการทรงเจิมของพระองค์ ฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อทำสิ่งที่เราได้รับคำทรงบัญชาให้กระทำ! ภาชนะของเราเป็นภาชนะดิน เราเป็นมนุษย์ที่บาปหนาและอ่อนแอ! แต่บัดนี้เราได้รับคำบัญชาให้กระทำ และสามารถรับฤทธิ์เดชให้กระทำพระราชกิจเหนือธรรมชาติของพระเจ้าได้

ข้อ 8-11:

4:8 พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เป็นทุกข์	ทำให้ปรากฏในร่างกายของพวกเรา
พวกเราสับสนงงวย แต่ก็ไม่สิ้นหวัง	4:11 เพราะว่าพวกเราซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นถูกมอบไว้แก่
4:9 ถูกข่มเหง แต่ไม่ถูกทอดทิ้ง ถูกเหยียดลงแล้ว	ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อ
แต่ไม่ถูกทำลาย	พระชนม์ชีพของพระเยซูด้วยจะถูกทำให้ปรากฏใน
4:10 โดยแบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ใน	เนื้อหนังที่ต้องตายของพวกเรา
ร่างกายเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูด้วยจะถูก	

เหล่าคริสเตียนแท้ทนทุกข์เพื่อพระคริสต์

“พวกเราถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน” เราอาจจัดเรียงการรบกวนหรือความทุกข์ยากภายใต้สามหัวข้อ

1. ความทุกข์ยากมาเพราะเราเป็นมนุษย์ที่ตกต่ำซึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินโลกที่ตกต่ำและถูกข่มเหง มนุษย์ทุกคนต้องแก่ชราและมีร่างกายที่อ่อนแอ ผลประโยชน์ส่วนตัวของคน ๆ หนึ่งขัดแย้งกับความปรารถนา และผลประโยชน์ส่วนตัวของผู้อื่น เป็นธรรมดาที่เราจะไม่พอใจกับสิ่งที่เรามีและอยากได้สิ่งที่คนอื่นมี-รูปร่างหน้าตาของเขา, งานของเขา, ภรรยาของเขา, พรสวรรค์ของเขา, ทรัพย์สินของเขา ความอ่อนแอของมนุษยชาติทำให้ความทุกข์ยากเป็นเรื่องที่แน่นอน “มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นานวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยาก” (โยบ 14:1) คนแก่และคนหนุ่มสาว คนชั่วและคนมีศีลธรรม คนที่รอดและคนที่หลงหาย อาศัยอยู่ในโลกที่ถูกรบกวน ความทุกข์ยากเป็นมรดกของมนุษยชาติที่ตกต่ำ

2. ความทุกข์ยากเป็นราคาของบาป คนซึ่งไม่มีความเศร้าโศกหลายอย่างที่คนมีสติสัมปชัญญะไม่มีการเสพยา การเล่นพนัน การเล่นซู้ ความเกลียดชัง ความโลภนำความทุกข์ยากหลายอย่างของพวกมันมา และเนื่องจาก “พระเยซูหาห์ทรงรักผู้ใด พระองค์ก็ทรงเตือนผู้นั้น และทรงโยนบาปทุกคนที่พระองค์ทรงรับ

ไว้” ฉะนั้นพระเจ้าจึงทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากต่าง ๆ การติสสอนด้วยความเจ็บป่วยหรือสภาพการณ์ที่ไม่เป็นสุขหรือจิตสำนึกที่รู้สึกผิดมาเพราะบาปหรือความล้มเหลวของคริสเตียนผู้นั้น

3. ฉะนั้นคริสเตียนที่ดีทั้งหลายจึงทนทุกข์ในฐานะคริสเตียน คริสเตียนที่ดีคนหนึ่งอาจทนทุกข์โดยรวมแบ่งปันใจที่ปวดร้าวของพระเจ้าเพราะบาปและน้ำตาที่เห็นอกเห็นใจของพระเจ้าที่มีต่อความเศร้าโศกของโลก ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปาโลได้ทนทุกข์มากมายเพราะคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นผู้ซึ่งเขาต้องดำเนินและปรารณาอย่างยิ่งที่จะช่วยเหลือ เขาทนทุกข์เพราะคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียผู้ซึ่งถูกนำไปหลงผิดโดยพวกถือศาสนาอื่น และละทิ้งคำสอนทั้งหลายของเปาโล เขาทนทุกข์ในภาระใจของเขาที่อยากให้ชนชาติอิสราเอลรับความรอดและกล่าวว่า “ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้นคือขอให้เขาทั้งหลายรอด” (รม. 10:1) และแม้แต่ความปั่นป่วนในใจของเขาเกี่ยวกับเรื่องนี้เขาก็แสดงออกเช่นนี้ว่า: “ข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง” (รม. 9:3)

ฉะนั้นพระเจ้าในความรักกรุณาบางครั้งจึงทรงอนุญาตให้ความทุกข์ยากเข้ามาสู่ลูกคนหนึ่งของพระองค์เพื่อที่จะทำให้เราเกิดผลดีที่สุด นักเทศน์ก็คนแล้วต่อสู้อันตรายในความยากจนเพราะพระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาเข้าสู่ภาระใจของคนเหล่านั้นที่พวกเขาปรนนิบัติ พระเจ้าทรงอยากให้คน ๆ หนึ่งรับใช้พระองค์แม้ในความเศร้าโศกและความยากจน และบางครั้งพระเจ้ายิ่งทรงอนุญาตให้คน ๆ หนึ่งทนทุกข์เหมือนที่เปาโลได้ทนทุกข์พร้อมกับหนามในเนื้อของเขา “เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยักยอกจนเกินขนาด” (2 คร. 12:7) บางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้เหตุผล ความตายของคนที่เรารัก ความโศกเศร้าเสียใจบางอย่างมาสู่คน ๆ หนึ่ง เพื่อที่บ่อน้ำแห่งความเห็นอกเห็นใจและความสงสารแบบมนุษยสำหรับคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขาจะลึกยิ่งขึ้น

ผู้ใดเล่าสามารถบอกลบประโลมใจคนที่ต้องฝังศพผู้ที่เขารักและดูเหมือนอ้างว้างอย่างสิ้นเชิง หากตัวเขาเองไม่ได้ล้มรสถภัยแห่งความโศกเศร้านั้นมาก่อนแล้ว? ถ้าพระเยซูต้องกลายเป็นมนุษย์ พร้อมกับความเปราะบางและความอ่อนแอและความถ่อมใจและความยากจนและการทดลองต่าง ๆ ของมนุษย์คนหนึ่ง เพื่อที่จะเป็นตัวแทนผู้หนึ่งที่เหมาะสมที่จะตายแทนมนุษย์ ฉะนั้นแน่นอนว่าในบางนัยเราผู้ซึ่งเป็นตัวแทนของพระคริสต์เช่นนั้นก็ต้องเข้าสู่ความทุกข์ยากเหล่านั้นของโลกนี้ และบางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้มันเกิดขึ้น เหล่าผู้ชนะจิตวิญญาณจำนวนมากจริง ๆ ต้องเคยมีช่วงเวลาที่มืดมิดอยู่ข้างของใจที่แตกสลาย

สเปอร์เจียนมีเมื่อภัยพิบัติใหญ่เข้ามาในการประชุมของเขาที่ Surrey Music Hall และผู้คนที่ไม่รู้อิโนะฮิเอนต้องตายในการประชุมรอบหนึ่งของเขาเพราะคนโง่บางคนที่ยิววินบอกผู้คนที่ว่า “ไฟไหม้!” George W. Truett ทนทุกข์เช่นกันในอุบัติเหตุอันน่าสลดนั้นที่คร่าชีวิตของเพื่อนรักและเพื่อนร่วมลำสัตว์ของเขา ชายผู้ยิ่งใหญ่อีกท่านหนึ่งที่ทนทุกข์เมื่อลูกน้อยของเขาผู้ซึ่งเขารักมากเสียชีวิตอย่างกะทันหัน อีกท่านหนึ่งก็เช่นกันเพราะพ่อที่ขึ้นมา อีกคนหนึ่งก็เช่นกันผู้ซึ่งตอนเด็กได้สูญเสียคุณแม่ผู้เป็นที่รักและต้องเผชิญกับช่วงเวลาหลายปีที่เปลี่ยวเหงาและอ้างว้าง! พระเจ้าทรงอนุญาตให้ลูกของพระองค์ทนทุกข์เพื่อที่จะรับรู้ได้มากขึ้นต่อความเป็นมนุษย์ที่ทนทุกข์และหลงหาย

ฉะนั้นคริสเตียนที่ดีจึงต้องทนทุกข์การถูกข่มเหง พระวอนของพระเจ้ากล่าวอย่างชัดเจนว่ามีใช้หรือว่า

“ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)? เราต้องจดจำสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสไว้:

“ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน’ ถ้าพวกเขาข่มเหงเราแล้ว พวกเขาจะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าพวกเขารักษาถ้อยคำของเราแล้ว พวกเขาจะรักษากถ้อยคำของท่านทั้งหลายด้วย แต่สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกเขาจะกระทำแก่ท่านทั้งหลายก็เพราะเห็นแก่นามของเรา เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา”

และบ่าวก็ไม่ดีไปกว่านายของเขา ดังนั้นโลกที่เคยเกลียดชังพระผู้ช่วยให้รอดที่รักและเยาะเย้ยพระองค์และตรึงกางเขนพระองค์ก็จะไม่รักเรามากนักอย่างแน่นอนหากเราเป็นเหมือนพระเยซูมากพอ

โอ โลกของคริสเตียนที่ดีคนใด คนที่มอบถวายทั้งหมดแด่พระเยซูคริสต์ ก็เป็นโลกแห่งการตรึงกางเขน เราแต่ละคนได้รับเชิญอย่างชัดเจนว่า “ถ้าผู้ใดอยากตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และแบกกางเขนของตน และตามเรามา” นั้นหมายถึงกางเขนแห่งการตรึงตาย กางเขนแห่งการปฏิเสธตัวเองและการยอมจำนน เหมือนที่พระเยซูได้ทรงยอมจำนนพระองค์เองที่จะตายเพื่อผู้อื่น พระเยซูทรงวางแบบแผนไว้ให้เราในที่นี้ 1 เปโตร 2:21,22 บอกเราว่า “ด้วยว่าพวกท่านได้ถูกเรียกไว้สำหรับการนี้นั่นเอง เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงทนความทุกข์ทรมานเพื่อพวกเราเช่นกัน โดยมอบแบบอย่างไว้แก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ ผู้ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย”

ใช่แล้ว มันต้องแลกด้วยอะไรสักอย่างเพื่อที่จะเป็นสาวกของพระเยซูจริง ๆ และพระเยซูตรัสไว้ในลูกา 14:26,27 ว่า “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดชังบิดาของตน และมารดา และภรรยา และบุตรทั้งหลาย และพี่น้องชาย และพี่น้องหญิง ใช่แล้ว และชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ และผู้ใดก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตน และตามเรามา จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” พระองค์ตรัสว่าเราต้องนับราคาที่ต้องจ่าย คุณหมายถึงการเป็นสาวกที่เอาจริงเต็มตัวของพระเยซูหรือ? ในข้อ 33 ที่ตามมา พระองค์ตรัสว่า “เช่นนั้นแหละ ผู้ใดก็ตามในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้”

มันไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับอับราฮัมที่จะทิ้งเรือนของบิดาของเขาทั้งหมดในเมืองเออร์ของคนเคลเดีย และไปยังแผ่นดินแห่งพระสัญญา เขาอยากพาบิดาของเขาไปด้วย แต่บิดาของเขาไม่ยอมไปจนสุดทางและตายในเมืองฮาราน และบางทีอาจขัดคำสั่งของพระเจ้า เขาพาโลทหลานชายของเขาไปด้วย ผู้ซึ่งยึดติดอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้และชะลอพระพรเหล่านั้นของพระเจ้าที่มาสู่อับราฮัม มันไม่ง่ายเลยสำหรับคน ๆ หนึ่งที่จะสละทั้งการเอาใจภรรยาของตน บิดาของตน มารดาของตน พี่น้องของตน ไม่ง่ายเลยที่จะสละทั้งทั้งหมดที่ตนมี และหันหลังของตนให้กับความมั่งคั่งและความสุขสบายและการปลอบประโลมใจของมิตรสหายและค่ายก๊อของคนที่เขารัก แต่นั่นเป็นส่วนที่พระเจ้าทรงเรียกเอาจากคริสเตียนแต่ละคน

โอ เรื่องราวนี้ของเหล่าวิสุทธิชนผู้ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าในอดีตแสดงให้เห็นชัดเจนว่าคริสเตียน

ที่ดีต้องทนทุกข์การข่มเหง ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งเป็นคนดีและสัตย์ซื่อต้องติดคุกและถูกตัดศีรษะ ยากอบ พี่ชายของยอห์น ตายด้วยคมดาบของเฮโรด (กิจการ 12:2) เปโตรและยอห์นถูกจำคุกครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขาถูกทรมาน (กิจการ 5:40,41) ประเพณีของโรมเกี่ยวกับความตายของพวกเขาแน่นเชื่อถือไม่ได้ เปโตรไม่เคยอยู่ในกรุงโรมเลย แต่อัครทูตทุกคนเหล่านั้นได้ทนทุกข์เพื่อพระเยซูเจ้ามากกว่าที่เราจะทราบได้ สเทเฟนผู้เปี่ยมด้วยพระวิญญาณถูกหินขว้างจนตายเพราะคำพยานของเขา อัครทูตเปาโลถูกทรมานหลายหน ถูกหินขว้างและทิ้งให้ตาย เขาต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าที่เมืองเอเฟซัส เขาเผชิญภัยเรือแตก เขาตกอยู่ในอันตรายจากพวกยิวอยู่เสมอ เขาถูกเพื่อนทรยศหักหลัง เขาติดคุกหลายปีและในที่สุดก็ตายอย่างมรณะสักขีในกรุงโรม

ประวัติศาสตร์ของเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้าเตือนใจเราว่ามันต้องแลกด้วยอะไรสักอย่างเพื่อที่จะเป็นสาวกที่แท้จริงเพื่อพระเยซู เราระลึกถึง Savonarola และ Luther และ Wycliffe และ Lattimer และ Ridley เราระลึกถึงมิชชันนารีหลายพันคนเหล่านั้นผู้ซึ่งตายในดินแดนคนเถื่อน เราระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าตายโดยพวกคอมมิวนิสต์ เราจำได้ถึงการใช้มียา การใส่ร้าย การล้อเลียน การทำให้เจ็บไข้ที่โลกชั่วนามาสู่วิสุทธิชนของพระเจ้าจำนวนมากซึ่งไม่ได้ตายแต่ทนทุกข์การข่มเหง

โอ อัครทูตเปาโลแสวงหาอย่างจริงจังที่เขาจะเหมาะที่จะทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ “ข้าพเจ้าจึงได้ยอมเสียสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนมูลสัตว์ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์...เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์” (ฟป. 3:8,10) เราถูกขอร้องอย่างชัดเจนว่าเนื่องจากพระเยซูเจ้า “ได้ทรงทนทุกข์ภายนอกประตูเมือง” ฉะนั้น “จงให้พวกเราออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น โดยแบกรับคำตำหนิเหยียดหยามที่พระองค์ได้รับ เพราะว่าที่นี่พวกเราไม่มีครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่งที่จะมา” (ฮบ. 13:12-14)

ผมเกรงว่าเราคุ่นเคยเหลือเกินกับความเชื่อแบบคริสเตียนที่ตกต่ำและเป็นแต่อ่อน ๆ จนเรามองไม่เห็นสง่าราศีนั้นที่มีอยู่ในการสามารถที่จะและเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ แต่คริสเตียนที่ดีทั้งหลายควรทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ เปาโลถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน

กระนั้นในท่ามกลางความทุกข์ยากทั้งหมดของโลก ความชื่นบานเหล่านั้นของคริสเตียนก็มากมายจริง ๆ! โรม 12:12 กล่าวว่าคริสเตียน “ปีติยินดีในความหวัง อดทนในความยากลำบาก” ได้ ดังนั้นคนทั้งหลายที่หวานในน้ำตาก็เก็บเกี่ยวในความชื่นบาน (สดด. 126:5)

มีการร่วมสามัคคีธรรมอันแสนหวานกับพระเยซูเจ้าที่คน ๆ หนึ่งจะไม่มีวันรู้จักเลยหากเขาไม่ทนทุกข์กับพระเยซูและเพื่อพระเยซู

ดังนั้นเปาโลจึงถูกรบกวนอยู่ทุกด้าน แต่ก็ไม่เศร้าซึม เขาถูกทำให้สับสนงงงวย แต่ก็ไม่สิ้นหวัง เขาถูกข่มเหงแต่ก็ไม่เคยถูกทอดทิ้งเลย เขาถูกเหวี่ยงลงแล้วแต่ไม่เคยถูกทำลาย โอ เราต้องใส่ใจฟังคำตรัสอันอ่อนหวานของพระเยซู, “ในโลกนี้ท่านทั้งหลายจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

ข้อ 12-18:

4:12 ดังนั้นความตายจึงทำงานอยู่ในพวกเรา แต่ชีวิตในพวกท่าน

4:13 โดยที่พวกเรามีจิตวิญญาณแบบเดียวกันแห่งความเชื่อ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘ข้าพเจ้าได้เชื่อและเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูดแล้ว’ พวกเราก็เชื่อเหมือนกัน และเหตุฉะนั้นจึงพูด

4:14 โดยทราบอยู่ว่าพระองค์ผู้ซึ่งได้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าเป็นขึ้นมาแล้ว จะทรงบันดาลให้พวกเราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาพวกเราเข้ามาเข้าเฝ้าพร้อมกับพวกท่าน

4:15 เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพราะเห็นแก่พวกท่าน เพื่อว่าพระคุณอันอุดม โดยการขอบพระคุณของคนเป็นอันมาก จะได้บริบูรณ์สู่

การถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

4:16 เพราะเหตุนี้พวกเราจึงไม่ย่อท้อ แต่ถึงแม้ว่ามนุษย์ภายนอกของพวกเรากำลังทรุดโทรมไป แต่มนุษย์ภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่วันต่อวัน

4:17 ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่าและที่คงอยู่ชั่ววันรันดร์

4:18 ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่ววันรันดร์

ชัยชนะเหนือความทุกข์ยาก

แต่ถ้าความตายกระทำกิจในตัวคริสเตียน มันก็ทำให้เกิดชีวิตในคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเรา ถ้าอัครทูตผู้นั้นทนทุกข์ เหล่าผู้เชื่อของเขาที่เมืองโครินธ์ก็มีชีวิตอันบริบูรณ์ และเปาโลบอกเล่าในที่นี้เกี่ยวกับความเชื่อที่ไม่สั่นคลอนของเขาในสง่าราศีอนาคต วันรับค่าจ้างในอนาคต วาระแห่งการฟื้นคืนชีพนั้น เขาทราบว่าเนื่องจากพระเยซูเจ้าทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว เราก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นเช่นกัน (ข้อ 14) เขากล่าวเช่นนั้นในโรม 8:11 ด้วย และในวาระแห่งการฟื้นคืนชีพนั้นเปาโลจะไม่อยู่ลำพังแต่จะพบว่าตัวเองอยู่เป็นสุขร่วมกับฝูงชนหมู่ใหญ่ที่เขาชนะมาถึงพระคริสต์และถูกนำไปสวรรค์พร้อมกับเขา เพราะว่าเขาเต็มใจที่จะทนทุกข์เพื่อพระคริสต์! คุณเห็นแล้วว่า การทนทุกข์ทั้งหมดของเปาโลเป็นไปเพื่อเห็นแก่ผู้อื่นที่เขาอาจชนะมาได้ ดังนั้นเมื่อเปาโลทนทุกข์ หลายหมื่นคนก็มีเหตุผลที่จะสรรเสริญพระเจ้าและขอบคุณพระองค์

และเขาเตือนใจเราว่าแม้ความทุกข์ยากอื่น ๆ เกิดขึ้นต่อไปภายนอก มีการฟื้นฟูอยู่ภายในแบบวันต่อวัน (ข้อ 16) หลักคำสอนตามพระคัมภีร์นี้เกี่ยวกับการฟื้นฟู เกี่ยวกับการชูชูขึ้นใหม่ ก็ได้รับการอวยพร ดังนั้นเพลงสดุดีบทที่ 23 จึงกล่าวได้ว่า “พระองค์ทรงฟื้นฟูจิตใจของข้าพเจ้า” แม้เราจะต้องถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตและเราไม่อาจทำตามอย่างของโลกนี้ได้ แต่เราก็สามารถถูกแปลงสภาพและถูกฟื้นฟูทุกวันได้ “โดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้นของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ” (รม. 12:2)

โอ การเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตก็ไม่เลวเลยหากมีการเสริมกำลังจากภายใน การฟื้นฟูจากภายใน การคำจุน การปลอบประโลมใจและการเลี้ยงดูอันเปี่ยมสุข!

และเมื่อตั้งตาคอยอนาคต ในข้อ 17 เปาโลกล่าวได้และพระเจ้าตรัสแก่เราทุกคนว่า “การทุกข์ยากอัน

บางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์!”

โอ ฉะนั้นคริสเตียนจึงต้องให้สายตาของตนจับจ้องอยู่ที่อีกโลกหนึ่ง เขาต้องมองไปที่สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาอยู่เสมอ เขาต้องไม่มัวแต่มองไปที่สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่จีรังแต่ต้องมองไปที่สิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นนิรันดร์ ความเชื่อสำหรับเรานั้นเป็น “พยานหลักฐานของสิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น” (ฮบ. 11:1)

เราสามารถยอมอาศัยอยู่ในเต็นท์ได้ตอนนี้และเป็นเหมือนอับราฮัมผู้ซึ่ง “ได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” (ฮบ. 11:10) เนื่องจากเหล่าวีรบุรุษแห่งความเชื่อนั้นในฮีบรู 11 บรรณาประเทศฝ่ายสวรรค์และไม่ผูกมัดมากนักต่อโลกนี้ “พระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมนครแห่งหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว” (ฮบ. 11:16) เราควรเป็นเหมือนโมเสสที่ทิ้งทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งทั้งหมดแห่งอียิปต์ “เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” (ฮบ. 11:27) เราเป็นคนต่างถิ่นและผู้สัญจร เราเป็นพลเมืองแห่งประเทศฝ่ายสวรรค์ ฉะนั้นจะเป็นอะไรเล่ากับวันแสนสั้นเหล่านั้นแห่งความยากจนหรือการถูกเหยียดหยามหรือความเจ็บปวดตอนนี้ เพื่อสง่าราศีนั้นที่จะถูกเปิดเผย? โอ ความเจ็บปวดนี้ก็เบาไปเลยเมื่อเทียบกับน้ำหนักแห่งสง่าราศีที่กำลังจะมานั้น วันแสนเศร้าเหล่านั้นและคืนอันยาวนานอยู่ “เพียงชั่วขณะ” เมื่อพิจารณาความขึ้นบานและพระพรนิรันดร์

ขอพระเจ้าทรงโปรดทำให้เราเต็มใจและเหมาะสมที่จะทนทุกข์กับพระเยซูเจ้าและเพื่อพระองค์ เพราะว่ามันเป็นมรดกอันยิ่งใหญ่ของคนเหล่านั้นที่เป็นสาวกของพระคริสต์

2 โครินธ์ 5

ข้อ 1-8:

5:1 เพราะพวกเราทราบว่า ถ้าเรื่อนดินแห่ง
พลับพลาของพวกเรานี้สลายไป พวกเรากียังมีสิ่ง
ปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วย
มือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั้นวันรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย
5:2 เพราะว่าในพลับพลาที่พวกเรายังครวญคร่ำอยู่
โดยมีความปรารถนาอย่างจริงใจที่จะได้สวมเรือน
ของพวกเราซึ่งมาจากสวรรค์
5:3 ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว พวกเราก็จะไม่ได้ถูกพบ
ว่าเปลือยเปล่า
5:4 เพราะว่าพวกเราที่อยู่ในพลับพลาที่
คร่ำครวญอยู่จริง ๆ โดยเป็นทุกข์หนัก มิใช่เพราะ
พวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะ
สวมใส่ เพื่อความตายนั้นจะได้ถูกกลืนไปเสียด้วย

ชีวิต
5:5 บัดนี้ผู้ที่ได้ทรงตระเตรียมพวกเราสำหรับสิ่ง
เดียวกันนี้ก็คือพระเจ้า ผู้ได้โปรดประทานคำมัดจำ
แห่งพระวิญญาณให้แก่พวกเราด้วย
5:6 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ
โดยทราบอยู่แล้วว่า ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ใน
ร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
5:7 (ด้วยว่าพวกเราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่โดย
การมองเห็น)
5:8 พวกเรามีความมั่นใจ ข้าพเจ้าขอกล่าว และ
ปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับ
องค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า

เราจะแลกร่างกายนี้กับร่างกายนิรันดร์

ในที่นี้อัครทูตเปาโลตั้งตาคอยด้วยการปลอบประโลมใจ พร้อมกับความโหยหาด้วยซ้ำ ให้
เวลานั้นมาถึงเมื่อเขาจะวางร่างกายที่ตายได้นี้และรับเอาความเป็นอมตะ คนรุ่นก่อนซึ่งยากจนมากกว่าใน
ทรัพย์สินของของโลกนี้ ผู้ซึ่งไม่ได้หลงรักความมั่งคั่งและความร่ำรวยและวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์ของคนรุ่น
นี้ ได้ขับร้องบทเพลงอันไพเราะเกี่ยวกับสวรรค์และตั้งตาคอยการได้พบกับคนที่พวกเขารักที่นั่น คนรุ่นนั้นขับ
ร้องว่า “โอ ร้องเพลงเกี่ยวกับสวรรค์ให้ข้าฟังเถิด เมื่อพระองค์ทรงเรียกข้าให้สิ้นใจ” คนรุ่นนั้นขับร้องว่า “บอก
แม่ข้าว่าข้ากำลังไปหาท่าน” พวกเขาขับร้องว่า

โอ ดินแดนแห่งการหยุดพัก ข้าอยากไปหาเจ้า
เมื่อไรหนอวินาทีนั้นจะมาถึง
เมื่อข้าจะถอดชุดุทธภัณฑ์ของข้าออก
และอาศัยอยู่อย่างสันติที่บ้าน?

คนทั้งหลายที่มีเล็กน้อยที่นี่แต่มีพระคริสต์และความมั่งมีของพระองค์ ก็ขึ้นบานที่เวลานั้นกำลังจะมา
เมื่อพวกเขาจะไม่ยากจนอีกต่อไป ไม่เจ็บป่วยอีกต่อไป ไม่ถูกเหยียดหยามอีกต่อไป แต่มีความสุขและเปี่ยม
ชัยชนะ

โอ คริสเตียนทั้งหลายจะไม่มีวันรู้จักวิธีที่จะซาบซึ้งกับสวรรค์ได้มากนักจนกว่าพวกเขาเริ่มตัดขาดจาก
โลกนี้และความมั่งคั่งของมันและความสนุกสนานของมันและความโปรดปรานของมัน เมื่อเราเริ่มรู้สึกถึงความ
ไพเราะอ่อนหวานนั้นของบทเพลงนมัสการโปรดของผม:

พระเยซู ข้าแบกกางเขนของข้าแล้ว
ทิ้งทุกสิ่ง และตามพระองค์ไป
ขัดสน ถูกดูหมิ่น ถูกทอดทิ้ง
ตั้งแต่นี้ไป พระองค์จะเป็นสารพัดของข้า
ความอยากได้อะไรทั้งหมดพินาศไป
สารพัดที่ข้าเคยแสวงหา และเฝ้าหวัง และรู้จัก
ทว่าสภาพของข้าก็ไพบูลย์ยิ่งนัก
พระเจ้าและสวรรค์ยังเป็นของข้า!

เมื่อนั้นเราก็จะพร้อมมากขึ้นที่จะผลิตเพลินกับสวรรค์

เปาโลเคยเสียชีวิตมาแล้ว (2 คร. 1:8,9) เขาสำนึกดีว่าเขา “แบกการตายของพระเยซูเจ้าไว้ในร่างกายนี้เสมอ” (ข้อ 10) เขาจึงปรารถนาในที่นี้เมื่อถึงเวลานั้นที่เขาจะวางร่างกายนี้ ร่างกายอันน่าสังเวชนี้ที่ถูกย่ำยี แก่ชรา ทุกข์ร้อนและเจ็บปวดอยู่บ่อย ๆ และจะเป็นอย่างไรถ้าเราสละวางร่างกายของเราบนโลกนี้ “พลับพลา” ของเรา เมื่อนั้นเราก็ได้รับ “สิ่งปลูกสร้างของพระเจ้า คือเรือนที่มีได้ถูกสร้างด้วยมือมนุษย์ ตั้งอยู่ชั่ววันนิรันดร์ในสวรรค์ทั้งหลาย” เปาโลโยทยาเรือนนั้น

เปาโลหมายความว่าในที่นี้ใหม่มาก่อนการฟื้นคืนชีพนั้นจะมีกายสวรรค์บางอย่างเตรียมไว้แล้วสำหรับเรา? ดูเหมือนเป็นเช่นนั้น เขาคาดหวังว่าจะได้สวมใส่และ “ไม่ได้ถูกพบว่าเปลือยเปล่า” (ข้อ 3) เขากล่าวว่า “มิใช่เพราะพวกเราปรารถนาที่จะถอดออก แต่ปรารถนาที่จะสวมใส่” (ข้อ 4)

เมื่อซามูเอลที่จากไปแล้วปรากฏตัวแก่แม่คนนั้นแห่งเอนโดร์ เขาก็มีร่างกายบางชนิดมิใช่หรือ ถึงแม้ว่าเขาได้ตายไปแล้วและยังไม่ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ? โมเสสและเอลียาห์ได้ปรากฏแก่พระเยซูเจ้าและอัครทูตสามคนบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น พวกเขาที่มีร่างกายมิใช่หรือ-ที่ปรากฏแก่ตาและเป็นร่างกายจริง ๆ? เอลียาห์ได้ถูกเปลี่ยนแปลงและถูกพาไปสวรรค์โดยที่ไม่ตาย แต่โมเสสตายและพระเจ้าทรงฝังศพเขา

ดังนั้นไม่ว่าข้อถกเถียงแห่งสวรรค์นั้นจะปรากฏออกมาในรูปใดก็ตาม คนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วตอนนี้ก็ไม่ได้ถูกทิ้งให้เป็นวิญญาณเร่ร่อน ที่ปราศจากรูปร่าง ที่คนที่พวกเขารักจำพวกเขาไม่ได้ ที่ปราศจากผัสสะทั้งหลายฝ่ายร่างกาย พระเยซูเจ้าในสวรรค์ทรงมีพระกายที่จับต้องได้ ร่างกายหนึ่งที่ฟื้นคืนชีพและได้รับสง่าราศีแล้ว คุณคิดใหม่ว่าวิสุทธิชนเหล่านั้นในสวรรค์ที่ชื่นชมยินดีกับพระองค์เมื่อจิตวิญญาณดวงหนึ่งรับความรอด ไม่มีร่างกายในรูปแบบหนึ่งเช่นกัน หรือเทียบเท่ากับร่างกายหนึ่ง ขณะที่พวกเขารออยู่? โอ เปาโลชื่นชมยินดีที่เขาจะได้สวมใส่

และเรามีเครื่องแสดงอันหนึ่งที่แสนวิเศษ การวางมัดจำหนึ่ง หรือคำมัดจำหนึ่ง “ที่จริงจัง” เพื่อรับประกันว่าเราจะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีในภายหลัง และคำมัดจำนั้นก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เสด็จมาประทับอยู่ในตัวเราแล้ว (ข้อ 5; 2 คร. 1:22; อฟ. 1:13,14) โอ พระองค์ไม่ได้เป็นของโลกนี้แต่เป็นของโลกหน้า เราจะมีชีวิตอยู่อันเปี่ยมสุขของพระองค์ในนิรันดร์กาลเหมือนตอนนี้ พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของ “พระคริสต์ผู้สถิตอยู่กับเรา” และพระองค์ทรงรับประกันว่าจะมีการสวมใส่อันแสนวิเศษสำหรับเราในโลกหน้า เมื่อ

เราถอดกายนี้แล้ว

บัดนี้ข้อ 6 บอกเราว่า “ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” แต่เราทราบได้โดยความเชื่อว่ามันหนึ่งเราจะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเราไม่อยู่ในร่างกายนี้แล้ว และเปาโลตั้งตาคอยให้เวลานั้นมาถึงด้วยความสุข เราเองก็ควรทำแบบนั้นเช่นกัน

เปาโล “ปรารถนาที่จะไม่อยู่ในร่างกายนี้ และที่จะได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่า” (ข้อ 8) เขามหาความว่าเขาขอเลือกที่จะตายและไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าหรือ? ผมคิดว่าใช่ เพราะในฟิลิปปี 1:21-24 เปาโลกล่าวว่า

“เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือนคริสรต์ และการตายก็คือนคริสรต์ แต่ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง นี่ก็คือผลแห่งการงานของข้าพเจ้า กระนั้นข้าพเจ้าจะเลือกฝ่ายไหนดี ข้าพเจ้าก็หาทราบไม่ เพราะข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสตต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก แต่อย่างไรก็ตามการที่ยังมีชีวิตอยู่ในเนื้อหนัง ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า”

ใช่แล้ว การตายคงเป็นกำไรสำหรับคริสเตียนคนใดที่ดำเนินชีวิตในน้ำพระทัยของพระเจ้า เปาโลลังเลใจ “โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสตต์” เพราะว่ามันก็ดีกว่าเยอะ แต่เพื่อที่จะทำให้พระคริสตต์พอพระทัยและทำงานของพระองค์และเพราะเห็นแก่คริสเตียนทั้งหลายที่ต้องการเขา เปาโลจึงพอใจที่จะอยู่ต่อไปจนกว่าเวลาของพระเจ้าจะมาถึงเพื่อพาเขาไปบ้าน

ข้อ 9-13:

5:9 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงทำงานหนัก เพื่อที่ว่า ไม่ว่าจะอยู่หรือไม่อยู่ที่ใด พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

5:10 เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสตต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว

5:11 เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่พวกเราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้า

วางใจว่าพวกเราเป็นที่ประจักษ์ในใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านด้วย

5:12 ด้วยว่าพวกเราไม่แนะนำพวกเราเองกับพวกท่านอีก แต่ให้พวกท่านมีโอกาศที่จะอวดได้เพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นซึ่งอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ และมีใจในใจ

5:13 เพราะว่าไม่ว่าพวกเราประพุดตัวอย่างคนเสียจริต ก็ได้ประพุดติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือไม่ว่าพวกเราประพุดตัวอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์ของพวกท่าน

เผชิญหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสตต์

ในท่ามกลางอัครทูตทั้งหมด เปาโล “ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า” (2 คร. 11:23) เขาเที่ยวไป “ต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้าน...ทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” ในการชนะจิตวิญญาณ (กิจการ 20:20,31) เห็นได้ชัดว่า เพราะความกดดันนี้ในจิตวิญญาณของเขา เขาไม่เคยแต่งงานเพราะว่าเขาไม่สามารถให้เวลาแก่บ้านและครอบครัวได้ และตัวเขาก็ทำงานหนักจนแทบเจียนตาย เพราะเหตุใด? โอ ความคิด

ประการหนึ่งอยู่ในใจของเขาเสมอ-เพื่อที่ “พวกเราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์” เขากล่าวว่าไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปพบกับพระเยซูเจ้าตอนนี้ หรือไม่ได้อยู่กับพระองค์ตอนนี้และยังอยู่ในร่างกายนี้ ภายหลังข้าพเจ้าก็มาสู่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เขากล่าวว่า “โอ ข้าพเจ้าอยากให้พระเยซูเจ้าทรงยอมรับข้าพเจ้า ที่จะพอพระทัยกับข้าพเจ้า”

ในที่นี้เปาโลไม่ได้คิดเกี่ยวกับการสูญเสียความรอดเลย เรื่องนั้นได้ข้อยุติแล้วเป็นนิรันดร์ เขากล่าวได้ว่า “ใครเล่าจะเป็นผู้รับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไข่แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบยภัย หรือการถูกคุมขังหรือ” (รม. 8:34,35) เขาเชื่อมั่นว่าไม่มีสิ่งใดสามารถแยกเขาออกจากพระคริสต์ได้ เขาเพียงกล่าวไปในบทที่ 4 ข้อ 14 ว่าเขารู้ว่าพระวิญญาณผู้ได้ทรงทำให้พระเยซูเจ้าเป็นขึ้นจะทรงทำให้เขาเป็นขึ้นและนำเสนอเขาในอาณาจักรสวรรค์ เปาโลไม่ได้กำลังสงสัยเกี่ยวกับความรอดของตนในที่นี้เลย

โอ แต่เขาอยากให้พระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยกับเขา ชมเชยเขา ประทานบำเหน็จให้แก่เขา เมื่อเขามองเข้าไปในพระเนตรที่ทะลุทะลวงของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงรัก เขาก็อยากได้ยินว่า “ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อเหนือบรรดาสิ่งของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้ปกครองเหนือสิ่งของมากมาย เจ้าจงเข้าไปในความปิติยินดีของนายของเจ้าเถิด” (มธ. 25:21)

เปาโลกำลังตั้งตาคอยวาระแห่งการพิพากษารั้งใหญ่ที่ “บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” นี้ไม่ใช่การพิพากษาของผู้คนที่หลงหายแต่เป็นของผู้คนที่รับความรอดแล้ว มันจะเป็นการพิพากษาที่เกิดขึ้นในสวรรค์ เมื่อคริสเตียนทั้งหลายมาประชุมกันในร่างกายที่ได้รับสง่าราศีที่นั่น และจงหมายเหตุว่า “พวกเราทุกคนต้องปรากฏตัว” ดังนั้นมันจึงเป็นวาระพิพากษาสำหรับคริสเตียนทุกคน

และผลลัพธ์ของการพิพากษานั้นจะเป็นอย่างไร? “...เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (ข้อ 10)

บางคนกล่าวไว้ว่าการพิพากษานั้นมีไว้สำหรับการให้บำเหน็จเท่านั้น นั่นไม่เป็นความจริง แต่คนหนึ่งอาจกล่าวได้ว่า “พระเจ้าจะลงโทษฉันหรือ หลังจากທີ່พระองค์ทรงยกโทษให้ฉันและพาฉันไปสวรรค์แล้ว?” พระคัมภีร์ตรงนี้ได้พูดถึงพระผู้ช่วยให้รอดที่กริ้วโกรธ และไม่ได้พูดถึงการที่บัดนี้พระองค์ทรงให้การลงโทษสำหรับความผิดทั้งหลายที่เราได้กระทำ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เราจะต้องเผชิญหน้ากับความผิดเหล่านั้นเอง เราจะได้รับสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในกายนี้

ดังนั้นในสวรรค์ จะไม่มีความขึ้นบันแบบเดียวกันหรือบำเหน็จแบบเดียวกันสำหรับทุกคน

ให้เรายกภาพประกอบกัน ถ้าคน ๆ หนึ่งที่คุณรักได้ถูกละเลยและไปสู่ความทรมานและการแยกขาดจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์โดยไม่ได้รับคำเตือน ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์คุณจะเผชิญหน้ากับข้อเท็จจริงนั้น ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้นก็เปลี่ยนแปลงไม่ได้แล้ว มีผลลัพธ์ที่แน่นอนตามธรรมชาติที่ไม่อาจเลี่ยงได้หลายประการแห่งชีวิตของเราซึ่งติดตามเราไป ขอให้ผมยกภาพประกอบ

ในเมืองเอฟวันส์วิลล์ รัฐเท็กซัส คนบาปที่ชั่วช้าคนหนึ่งนามว่า “โอล์ดบิลล์” ได้กลับใจเชื่อที่งานประกาศหนึ่ง ก่อนเขากลับใจเชื่อ เขาเคยวิวาทตอนเมาและเสียดวงตาไปข้างหนึ่ง จากนั้นเขาก็ได้รับความรอดอย่างมหัศจรรย์และเริ่มต้นที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า บัดนี้เขาเรียกตัวเอง และคนอื่น ๆ ก็เรียกเขาว่า “นิวบิลล์” โอล์ดบิลล์มีตาเพียงข้างเดียว และนิวบิลล์ก็ยังมีตาข้างเดียวเหมือนเดิม บาปทั้งหลายของเขาได้รับการยกโทษแล้วแต่ผลลัพธ์เหล่านั้นยังติดตัวเขาอยู่

ดังนั้นในบางนัย ที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เราจะได้รับสิ่งเหล่านั้นที่ถูกกระทำในร่างกายนี้

บัลลังก์พิพากษานี้ของพระคริสต์ถูกพูดถึงใน 1 โครินธ์ 3:10-15 ที่นั่นเราเรียนรู้ว่าการงานทั้งหลายถูกจัดประเภทเป็นไม้ หญ้าแห้ง และฟางที่ถูกเผาและอยู่เพียงชั่วคราว และในไม่ช้าก็สูญไปในไฟแห่งการพิพากษา แต่ทองคำ เงิน และเพชรพลอยเป็นตัวแทนของการกระทำที่ดีเหล่านั้นที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยและนำพระพรนิรันดร์มาให้ ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป “ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” พระคำข้อนี้กล่าว แต่ถ้าการงานของผู้ใดคงอยู่ “ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ” ไม่ใช่ได้รับความรอด: คนเหล่านั้นทุกคนที่ปรากฏตัวที่การพิพากษานี้จะได้รับความรอดไปแล้ว แต่คริสเตียนทั้งหลายที่เกิดผลจะได้รับบำเหน็จเพิ่มต่างหาก

บำเหน็จแบบไหนกัน? อาจเป็นการครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก “ถ้าพวกเราทนความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” (2 ทธ. 2:12) ในคำอุปมาเรื่องเงินมินาบ่าวคนหนึ่งที่เงินหนึ่งมินาที่ฝากไว้ให้ตนดูแลได้กำไรสิบมินาและเขาก็ได้รับบำเหน็จอันมีสุข, “ดีแล้ว เจ้าผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าได้สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยมาก เจ้าจะมีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบเมืองเกิด” อีกคนได้บำเหน็จเป็นอำนาจครอบครองเหนือห้าเมือง อีกคนไม่ได้บำเหน็จเลย และในการตอบคำถามของเปโตร พระเยซูตรัสว่าพวกอัครทูตจะพิพากษาระกูลเหล่านั้นของชนชาติอิสราเอล (มธ. 19:28) ดังนั้นแน่นอนว่าในสวรรค์คนเหล่านั้นที่ได้ชนะจิตวิญญาณหลายดวงและทนทุกข์มากกว่าเพื่อพระเยซูจะชื่นชมยินดีมากกว่าและมีบำเหน็จนิรันดร์มากกว่าที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

เปาโลถือเรื่องนี้เป็นจริงเป็นจังเอามาก ๆ! “เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย” (ข้อ 11) เขาไม่ได้พูดถึงความหวาดกลัวของคนที่ไม่รอดคนหนึ่งซึ่งเผชิญหน้ากับพระคริสต์ แต่พูดถึงคริสเตียนคนหนึ่งที่ใช้ชีวิตเสียไปเปล่า ๆ พบว่าผู้คนที่ตนรักไปนรกเสียแล้ว โอกาสทั้งหลายหมดสิ้นไปตลอดกาล และอดได้บำเหน็จเหล่านั้นที่ผู้อื่นได้ลงแรง เมื่อพวกเขาพบกับพระคริสต์ นั่นเป็นเรื่องที่น่ากลัวเหลือเกินจนเปาโลชักจูงคนทั้งหลายว่าพวกเขาควรเริ่มต้นทำตัวให้สมกับโลกที่ดีกว่าซึ่งกำลังจะมา และรับบำเหน็จที่มาสู่เหล่าสาวกที่สัตย์ซื่อและถูกข่มเหงและอุทิศตน

คุณแปลกใจไหมที่เปาโลพูดถึง “ความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในการเตือนคริสเตียนทั้งหลายเกี่ยวกับบัลลังก์พิพากษานี้ของพระคริสต์? แต่สำหรับคริสเตียนคนใดที่ใช้ชีวิตเสียไปเปล่า ๆ โอกาสที่หมดไป ผู้คนที่รักต้องไปนรก ไม่มีผลมาถวายแต่พระผู้ช่วยให้รอดเลย มันจะเป็นวาระที่น่ากลัวจริง ๆ ใน 1 โครินธ์ 3:15 เราอ่านว่า “ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ (ทนทุกข์การสูญเสีย)” บุคคลผู้นี้ที่ได้รับความรอดแล้วจะทนทุกข์ในสวรรค์ ได้รับการสูญเสียในสวรรค์!

และแก่บ่าวคนนั้นที่ได้รับเงินมืนาหนึ่งจากนายเพื่อไปลงทุน และไม่ได้ใช้เงินนั้น ก็มีคำดำหนิที่รุนแรง ในลูกา 19:23-26 และเราถูกบอกว่า “จะให้แก่ทุกคนซึ่งมีอยู่แล้ว และจากผู้ที่ไม่มี แม้แต่ซึ่งเขามีอยู่นั้นก็จะถูกเอาไปจากเขา”

ในคำอุปมาที่คล้ายกันเกี่ยวกับหัวข้อเดียวกันนั้น คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ในมัทธิว 25 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบคนต้นเรือนที่ไร้ความเชื่อนั้นว่า “เจ้าผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน” และเขาก็สูญเสียเงินตะลันต์นั้นที่เขาเคยมี ในกรณีนี้เราคิดว่าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์คนนั้นเป็นตัวแทนของผู้ที่หลงหายเพราะเขาจะต้องถูกโยนทิ้งเสียในที่มืดภายนอก (มธ. 25:30)

ถึงอย่างไรแล้ว มันก็เป็นสิ่งที่น่ากลัวที่จะเผชิญหน้าพระคริสต์หลังจากใช้ชีวิตที่เสียไปเปล่า ๆ เปาโลจึงพูดถึง “ความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

บัดนี้เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่าถึงแม้เขาได้ทำงานหนักอย่างร้อนรนขนาดนั้น เขาก็ไม่ได้กำลังชมเชยตัวเอง (ข้อ 12) พวกเขาอธิบายแก่ผู้อื่นได้หากพวกเขาอยากอธิบายว่าทำไมเปาโลถึงทำงานหนักอย่างเสียสละขนาดนั้น และ “อวดได้เพราะเห็นแก่พวกเรา” (ข้อ 12) คุณจะอธิบายเกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่เป็นเหมือนเปาโลได้อย่างไรผู้ซึ่งดูเหมือนคนบ้า ยุ่งเกินกว่าจะแต่งงาน ทำงานหนักทั้งกลางวันและกลางคืน? มันคือความบ้าอันบริสุทธิ์ มันเป็นความบ้าถวายแด่พระเจ้า และจะอธิบายอย่างไรเกี่ยวกับคนที่มีสติสมประกอบเหลือเกิน เอาจริงเอาจังเหลือเกิน บ่อยครั้งจนเกือบจะร้องไห้ วิงวอนบ่อยครั้ง เตือนด้วยความอัปยศแบบคนบ้า? เปาโลกล่าว่านั่นคือเพื่อผู้คนเหล่านั้น เหล่าผู้หลงหายที่เขาอยากชนะจิตวิญญาณ เหล่าผู้ที่รอดที่เขาอยากเตือนและเตรียมให้พร้อมสำหรับบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์

เราจำได้ว่าเพเลสิร้องบอกอัครทูตผู้ร้อนรนท่านนี้ว่า “เปาโลเอ๋ย เจ้าเสียสติไปแล้ว การเรียนรู้มากทำให้เจ้าคลั่งไปจริง ๆ” (กิจการ 26:24) ผู้คนที่ทวีจำนวนมากขึ้นมาห้อมล้อมงานรับใช้ที่กำลังเกิดผลของพระเยซูเจ้า “และเมื่อพวกมิตรสหายของพระองค์ได้ยินเรื่องนั้น พวกเขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยพวกเขา กล่าวว่า “พระองค์เสียสติไปแล้ว” (มาระโก 3:21) ขอพระเจ้าประทานความบ้านี้ให้แก่พวกเรามากขึ้นเพื่อที่จะนำข่าวประเสริฐออกไป

ข้อ 14-20:

5:14 เพราะว่าความรักของพระคริสต์ครอบครอง พวกเราอยู่ เพราะพวกเรตัดสินอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง ดังนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว

5:15 และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นซึ่งมีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเขา และได้ทรงเป็นขึ้นมาอีก

5:16 เหตุฉะนั้นพวกเราจึงไม่รู้จักผู้ใดตามเนื้อหนัง อีกต่อไป ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าพวกเราได้รู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหนัง แต่บัดนี้พวกเราก็ไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป

5:17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

5:18 และสิ่งสารพัดก็เป็นของพระเจ้า ผู้ได้ทรงให้พวกเราคืนดีกันกับพระองค์เองโดยทางพระเยซู

คริสต์ และได้ประทานการรับใช้แห่งการคืนดีกัน

แก่พวกเรา

5:19 คือพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้

โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษ

บรรดาการละเมิดต่อพวกเขา และได้ทรงมอบพระ

วณะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา

5:20 บัดนี้พวกเราจึงเป็นบรรดาราษฎรของพระ

คริสต์ เหมือนกับว่าพระเจ้าได้ทรงขอร้องพวกท่าน

โดยทางพวกเรา พวกเราจึงขอร้องพวกท่านแทน

พระคริสต์ พวกท่านจงคืนดีกันกับพระเจ้าเถิด

พวกเราที่ถูกซื้อแล้วด้วยราคาอันแสนแพงนั้นไม่ควร

มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง

เปาโลเอ๋ย เหตุใดท่านถึงหมกมุ่นขนาดนั้น เสียสติขนาดนั้น? “ความรักของพระคริสต์ การเสียสละของพระองค์เพื่อพวกเรา บิบบิ้นข้าพเจ้า” เขาคงจะตอบเช่นนั้น! เนื่องจากพระคริสต์ได้ทรงตายเพื่อเราทุกคนแล้ว เราทุกคนจึงไม่มีสิทธิ์ที่จะใช้ชีวิตของตัวเอง นอกจาก “เพื่อพระองค์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะเห็นแก่พวกเรา และได้ทรงเป็นขึ้นใหม่อีก” (ข้อ 15) พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงพระชนม์อยู่นี้บัดนี้ทรงมีสิทธิ์ในตัวเราทั้งสิ้น

บัดนี้คริสเตียนเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” หรือตรงตัวคือ “สิ่งทรงสร้างใหม่” (ข้อ 17) ผู้ถูกสร้างใหม่นี้ “มนุษย์ใหม่” นี้ (อฟ. 4:24) ควร “ดำเนินในพระวิญญาณ” ทุกวันในฐานะผู้ที่ “ได้ตรึงเนื้อหนังไว้ที่กางเขนเสียแล้ว พร้อมกับความอยากต่าง ๆ และบรรดาตัณหา” ซึ่งเป็นการต่อต้านพวกมันอย่างต่อเนื่อง (กท. 5:16-24) แน่แน่นอนว่า “ผู้ถูกสร้างใหม่” หมายถึงธรรมชาติที่บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่ธรรมชาติเก่านั้นซึ่งคริสเตียนยังคงมีอยู่ การดิ้นรนของเนื้อหนังที่ต่อสู้จิตวิญญาณ “ดังนั้นพวกท่านจึงกระทำการบรรดาสิ่งที่พวกท่านปรารถนากระทำไม่ได้” (กท. 5:17) ดำเนินต่อเนื่องต่อไป บัดนี้คริสเตียนต้องทราบ เหมือนเปาโล ว่า “...ด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชาบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” (รม. 7:25) สิ่งที่ถูกสร้างใหม่นี้คือใจใหม่ ไม่มีการสวามิภักดิ์ใด ๆ ต่อบาปแต่กระตือรือร้นที่จะรับใช้พระเจ้า

ธรรมชาติที่บังเกิดใหม่แล้วนี้ “ผู้ถูกสร้างใหม่นี้” คร่ำครวญพร้อมกับสิ่งทรงสร้างที่เหลือ “โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:23) เมื่อการดิ้นรนที่จะทำสิ่งที่ถูกต้องจะได้รับชัยชนะตลอดไป

แต่บัดนี้พันธะหน้าที่หนึ่งเดียวอันยิ่งใหญ่ของคริสเตียนก็คือ การทำให้ “การรับใช้แห่งการคืนดีกัน” สำเร็จจริง (ข้อ 18) ซึ่งถูกมอบไว้แก่เราแล้ว เนื่องจากเราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าแล้ว สิ่งเดียวที่เรายังต้องกระทำเพื่อตอบสนองต่อความรักและการเสียสละของพระคริสต์ก็คือ การชนะจิตวิญญาณผู้อื่น

ข้อ 21:

5:21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้

ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา

เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของ

พระเจ้าในพระองค์

พระคริสต์ตัวแทนของเรา

พระคริสต์ทรงถูกทำให้ “เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา” คำกล่าวอันน่าทึ่ง! Young’s Analytical

Concordance ให้ความหมายสองชั้นแก่คำกรีก ฮามาร์ที่อา “บาป, การหลงผิด, เครื่องบูชาไถ่บาป” ดังนั้น พระคริสต์ได้ทรงกลายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แต่ในบางวิธีที่นำตกตะลึงพระองค์ได้ทรงกลายเป็นบาปเช่นกัน ถึงแม้พระองค์ไม่เคยทำบาปเลย ในภาคพันธสัญญาเดิมคำฮีบรู คัททออว์ ถูกแปลเป็น “บาป” 145 ครั้ง แต่คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “เครื่องบูชาไถ่บาป” 82 ครั้ง!

ดังนั้นในพระดำริของพระเจ้า พระเยซู เครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ได้ทรงกลายเป็นการทำให้บาปเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา พระเจ้าได้ทรงทอดทิ้งพระเยซูบนกางเขนนั่นในฐานะคนบาปคนหนึ่งและทรงปล่อยให้พระองค์รับโทษในฐานะคนบาปคนหนึ่ง บาปทั้งหลายของเราได้ถูก “วางบน” พระเยซูจริง ๆ “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเจิ่นไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบนท่านแล้ว” (อสย. 53:6) พระองค์ทรงได้รับความเจ็บปวดของบาป ความน่าละอายของบาป การแยกขาดอันน่ากลัวนั้นจากพระเจ้าที่บาปนำมาให้ เหนือที่ปนพระโลหิตในสวนเกทเซมนีนั่นตอนที่พระเยซูทรงเกือบสิ้นพระชนม์และตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มธ. 26:38) เป็นการบ่งบอกบางประการเกี่ยวกับความปวดร้าวและความอับอายและพระทัยที่แตกสลายของพระเยซูเพราะบาปของโลก

ผมเชื่อว่าไม่มีเด็กสาวคนใดที่ถูกล่อลวงให้ทำบาป ที่ถูกพ่อแม่รังเกียจเมื่อความน่าอับอายของเธอถูกเปิดโปง ได้รู้สึกถึงความปวดร้าวมากไปกว่าที่พระเยซูทรงรู้สึก ไม่มีฆาตกรคนใดที่กำลังจะตายในเก้าอี้ไฟฟ้าหรืออยู่บนตะแลงแกง เคยทนทุกข์กับความเศร้าโศกอันขมขื่นมากไปกว่าความปวดร้าวของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงร้องออกมาบนกางเขนนั่นว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว?” (มธ. 27:46) พระเยซูไม่อาจแค่ทนทุกข์กับความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายโดยปราศจากความละอายและความน่าอับอายของบาป พระองค์ต้องทนทุกข์สิ่งสารพัดที่คนบาปคนหนึ่งจะต้องทนทุกข์เพื่อชดใช้หนี้ของคนบาปคนนั้น ดังนั้นบาปจึงได้เข้าไปในความรู้สึกตัวของพระเยซู และพระเจ้าทรงปล่อยให้ซาตานทรمانจิตวิญญาณของพระองค์ โอ พระเยซูผู้ทรงบริสุทธิ์และไร้บาป ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา ถึงแม้พระองค์ไม่ได้ทำบาปเลย!

อิสยาห์ 53:3-5 ถูกทวนซ้ำอีกครั้งในที่นี้:

“ท่านถูกเหยียดหยามและถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ เป็นคนแห่งความเศร้าโศกทั้งหลาย และคั่นเคียงกับความระทมทุกข์ และพวกเราทำเหมือนได้ซ่อนหน้าตาของพวกเราไว้จากท่าน ท่านได้ถูกเหยียดหยาม และพวกเราไม่ได้นับถือท่าน แนนีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของพวกเรา และชอบความเศร้าโศกทั้งหลายของพวกเราไป ถึงกระนั้นพวกเราก็กังถือน่าท่านถูกตี ทรงถูกโบยตีจากพระเจ้า และถูกข่มใจ แต่ท่านได้รับบาดแผลเพราะบรรดาความละเมิดของพวกเรา ท่านได้รับความฟกช้ำเพราะบรรดาความชั่วช้าของพวกเรา การตีสอนแห่งสันติสุขของพวกเราได้ตกอยู่บนท่าน และด้วยรอยเยียนทั้งหลายของท่าน พวกเราก็ได้รับการรักษาให้หาย”

พระองค์ทรงทำให้ “จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องบูชาเพื่อไถ่บาป” ไม่ใช่แค่พระกายของพระองค์เท่านั้น

แต่บัดนี้ผู้ใดเล่าจะสงสัยได้ว่าบาปถูกชดใช้แล้ว? ถ้าพระเจ้าทรงนับแล้วว่าพระเยซูเป็นคนบาป ผู้ไม่ได้ทรงเป็นคนบาปเลย ผู้ใดเล่าจะได้สวมเสื้อคลุมไร้ตะเข็บตัวนั้นแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์? ผมจะได้สวม เช่นเดียวกับทุกคนเหล่านั้นที่วางใจในพระองค์จะได้สวม “ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไข่แล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย” (รม. 8:34) เนื่องจากพระคริสต์ได้ทรงชดใช้หนี้ทั้งหมดของผมแล้ว ได้ทรงทนทุกข์เพื่อบาปทั้งหมดของผมแล้ว ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต พระเจ้าจึงทรงนับได้ว่าบาปของผมถูกชดใช้หมดแล้ว และผมไม่เพียงได้รับการยกโทษแต่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้ว

“โดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:14) บัดนี้ความชอบธรรมของพระเจ้าถูกแสดงให้เห็นแล้ว “เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” (รม. 3:26)

บัดนี้ความเปี่ยมสุขที่ทรงสัญญาไว้ในเพลงสดุดี 32:1,2 และโรม 4:5-8 ก็เป็นของผม ถูกซื้อไว้แล้วสำหรับผู้เชื่อทุกคน!

2 โครินธ์ 6:

ข้อ 1-3:

6:1 ดังนั้นพวกเรา เหมือนกับว่าเป็นคนทำงานด้วยกันกับพระองค์ จึงขอร้องวอนพวาท่านว่า พวาท่านอย่ารับพระคุณของพระเจ้าอย่างไร้ประโยชน์
6:2 (เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘เราได้ฟังเจ้าในเวลาอันชอบ และในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า’)

ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด)
6:3 โดยไม่ให้มีเหตุที่จะสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อการรับใช้นี้จะไม่ถูกตำหนิได้

พระคุณของพระเจ้าผู้ก่อกำเนิดเรา: จงซื้อตรง

อัครทูตเปาโลได้บอกเล่าเกี่ยวกับความห่วงใยของคนที่จะเผชิญหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์อย่างมั่นใจ เขาทราบถึงความน่ากลัวของการเผชิญหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าและถูกพบว่าไม่สัตย์ซื่อ (5:9-11) เขากำลังยืนอยู่ในที่ของพระคริสต์ในฐานะราชทูตคนหนึ่ง แต่บัดนี้เขาเตือนใจคริสเตียนทั้งหลายว่าทุกคนมีพันธะหน้าที่เดียวกัน! พระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ซึ่งช่วยให้รอด เสาะหา ฟ้นฟ้นวันต่อวัน พร้อมกับการฟื้นคืนชีพ และสง่าราศีที่แน่นอนรออยู่ข้างหน้า ทำให้พวกเขาเป็นลูกหนี้ พระเจ้าทรงอยากได้รับผลสำหรับพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงอยากได้การรับใช้แบบสุดจิตสุดใจของคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงซื้อแล้ว เปาโลกล่าวไว้ในกาลาเทีย 2:21, “ข้าพเจ้าไม่ทำให้พระคุณของพระเจ้าเสียไป” เราก็ไม่ควรทำเช่นกัน เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งปวงกรีกและพวกชาวปา ทั้งคนมีสติปัญญาและคนขาดสติปัญญา” (รม. 1:14)

ช่างวิเศษจริง ๆ ที่พระคริสต์ทรงฟังเราในวันแห่งความรอดและไม่ได้ทรงไล่เราไปเสีย บัดนี้เมื่อคิดถึงพระพรทั้งหลายของพระองค์ เราจึงควรเกิดผล

“โดยไม่ให้มีเหตุที่จะสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย” คำกรีกคือ พรอสคอป, “หินสะดุด” ในความหมายของการเป็นเหตุให้ผู้ที่อ่อนแอสะดุด การทดลองผู้อื่นให้กระทำความผิด การทำให้พวกเขาท้อใจ ทักษะที่มักง่ายหรือเหลวไหลหรือชอบดื้ออาจทำร้ายคนเหล่านั้นที่เราอยากเป็นพร นี่ไม่ได้ขัดแย้งกับคำยืนยันการบอญครั้งของพระคัมภีร์ที่ให้เทศนาติโทษบาป “คนเหล่านั้นที่กระทำความผิด จงดำเนินต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย” (1 ทธ. 5:20) “...จงตักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน” (2 ทธ. 4:2) “จงร้องดัง ๆ อย่างอดมไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนแตร จงสำแดงแก่ประชากรของเราถึงการละเมิดของพวกเขา และแก่วางศ์วานของยาโคบถึงบาปทั้งหลายของพวกเขา” (อิสย. 58:1) เราต้องกล้าเตือนเหล่าคนบาป ต้องเรียกร้องให้มีการกลับใจใหม่แต่ต้องระวังให้ดีว่าการรับใช้ของเรา คำพยานของเรา ไม่ถูกฉุกรั้งและผู้ที่ยอ่อนแอถูกทำให้สะดุด (ดู 1 คร. 9:19-23)

ข้อ 4-7:

6:4 แต่ในสิ่งทั้งปวง ได้กระทำพวกเราเองให้เป็นที่ยอมรับในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ในความอดทนเป็นอันมาก ในบรรดาความทุกข์ร้อน ในความ

ขัดสนต่าง ๆ ในความทุกข์ใจทั้งหลาย
6:5 ในบรรดาการเยียน ในการถูกจำคุกหลายครั้ง ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย ในการทำงานหนัก

ต่าง ๆ ในการเฝ้าระวัง ในการอดอาหารทั้งหลาย
6:6 โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอด
กลั้นไว้นาน โดยความกรุณา โดยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ โดยความรักที่ไร้มารยา

6:7 โดยพระวามะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของ
พระเจ้า โดยยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรมที่อยู่
ด้านมือขวาและมือซ้าย

ต้นทุนของงานรับใช้ตามแบบพระเจ้า

จงอ่านข้อพระคำเหล่านั้นด้านบนอีกหน! อัครทูตผู้รับการดลใจได้พิสูจน์ตัวเองว่าเป็นผู้รับใช้ที่ดีคน
หนึ่งของพระคริสต์ พระเจ้าทรงคาดหวังการทุ่มเทที่เท่ากันจากเราไหม? ข้อกำหนดใดบ้าง?

1. “ความอดทนเป็นอันมาก” อีกวิธีหนึ่งของการกล่าวถึงความสัตย์ซื่อที่ไม่ลดละ เหมือนฮีบรู 12:1,2,
“...วิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น” ถ้าคุณไม่สามารถทนต่อช่วงเวลาที่ยากลำบาก
การบอกปิดและความผิดหวัง และทำงานต่อไปได้ คุณก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ดี

2. “ในบรรดาความทุกข์ร้อน” คุณยังฝันสัปดาห์ไปไหม ยามลึบป่วย ยามเจ็บปวด ยามถูกข่มเหง?

3. “ในความขัดสนต่าง ๆ” เกือบเสมอไปความยากจนเป็นปัจจัยหนึ่งในงานรับใช้ที่ประสบความสำเร็จ
โดยเฉพาะในตอนต้น ถ้าคุณไม่สามารถรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อได้ โดยขัดสนรายรับที่ดีกว่า สภาพแวดล้อมที่
น่าอับอายกว่าในงานอื่นเพื่อที่ตัวคุณเองและครอบครัวจะรับใช้พระเจ้าได้ คุณก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์

ตอนสมัยแรก ๆ ที่ผมเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ในช่วงวันหยุดภาคฤดูร้อนจากโรงเรียนพระคริสต
ธรรม ผมไปเทศนาในงานฟื้นฟูที่จัดเป็นชุด ผมต้องทิ้งภรรยาของผม ลูกน้อยวัยสองขวบและอีกคนที่กำลังจะ
คลอดให้อยู่ในห้องเช่าขนาดเล็กที่มีเพียงสองห้อง ตอนนั้นไม่มีโทรศัพท์และไม่มีรถยนต์ ผมทำเงินได้เพียงห้า
หรือหกดอลลาร์สำหรับไว้ใช้ยามฉุกเฉิน ซื้ออาหารและนม สำหรับสองสัปดาห์ ปายวันหนึ่งผมมีภาระหนักมาก
เพราะความกังวลนั้น ผมต้องหาที่เพื่อจะอธิษฐานในโรงเรียนบ้านนอกแห่งหนึ่ง จะเป็นอย่างไรหากภรรยาของ
ผมหรือลูกน้อยลึบป่วย? ถ้าเกิดอุบัติเหตุบางอย่างล่ะ-ตกจากที่สูงหรือไฟไหม้? จะมีคนไปตามหมอ ขอความ
ช่วยเหลือหรือยารักษาได้อย่างไร? ด้วยใจที่แตกสลายผมรอคอยพระเจ้าให้จัดการเป็นนิรันดร์ ผมหวังเช่นนั้น เพื่อ
ที่ผมจะสามารถวางใจพระเจ้าอย่างปลอดภัยได้สำหรับตัวผมและครอบครัวของผมในความยากจน

4. “ในความทุกข์ใจทั้งหลาย” จงพิจารณาย้อนตรัยเหล่านั้น ความยากลำบากเหล่านั้นของเปาโลอีก
ครั้ง

“พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่) ข้าพเจ้าก็เป็นมากกว่า ใน
บรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า ในบรรดาการอดนอนก็เกินขนาด ในการถูกจำคุกก็ถี่กว่า ในการหวัด
ตายก็บ่อย ๆ จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเข็ญหน้าครั้ง ๆ ละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสาม
ครั้ง ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง คืบหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้าลอยอยู่
ในทะเล ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของน้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการเผชิญภัย
ด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการเผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญภัยในนคร ในการ
เผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการเผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกพี่น้องที่ยืมเท็จ ในความ
เหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความกระหาย ในการอดอาหาร

บอย ๆ ในความหนาวเหน็บและความเปลือยเปล่า นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความหวังพระวจนะที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง ผู้ใดถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อน”- 2 คร. 11:23-29

จงจำไว้ว่าเมื่อคริสเตียนคนใดทำเต็มที่แล้ว เขาก็จะถูกเข้าใจผิดบอย ๆ เหล่าเพื่อนสนิทที่สนิทมากทอดทิ้งคน ๆ หนึ่งเพราะเห็นแก่พระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเราได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไปบนแผ่นดินโลก เรามิได้มาเพื่อที่จะส่งสันติภาพไป แต่ดาบเล่มหนึ่งต่างหาก ด้วยว่าเราได้มาเพื่อที่จะให้ลูกชายไม่ลงรอยกับบิดาของตน และลูกสาวไม่ลงรอยกับมารดาของตน และลูกสะใภ้ไม่ลงรอยกับแม่สามีของตน และบรรดาคู่อริของผู้หนึ่งผู้ใดจะเป็นพวกคนแห่งครัวเรือนของตนเอง” (มธ. 10:34-36)

5. “ในบรรดารอยเขียน” คนของพระเจ้าอาจถูกทุบตีหรือถูกโจมตีฝ่ายร่างกายบอย ๆ ผมยังไม่ได้รับอภิสิทธิ์นั้น แต่ผมอาจไม่ได้เป็นนักเทศน์ที่ดีพอก็ได้

นายกเทศมนตรีคนหนึ่งแห่งเมืองเพลนวิว รัฐเท็กซัส ได้ชุมนุมด้วยมิตเล่มหนึ่งต่อหน้าผู้คนในท้องถิ่น เพราะคำเทศนาของผมเกี่ยวกับการเดินรำสมัยใหม่

เมื่อไม่นานมานี้ นักเทศน์ชื่อดังคนหนึ่งถูกพวกวัยรุ่นถ่มน้ำลายรดหน้าต่อหน้าผู้คน บางครั้งการใส่ร้ายการกล่าวหาต่าง ๆ การสูญเสียเพื่อนที่คบมาชั่วชีวิตก็แสนเจ็บปวดยิ่งกว่าการถูกเขียนเสียอีก

6. “ในการถูกจำคุกหลายครั้ง” จงระลึกถึงยากอบ เปโตร ยอห์น สเทเฟน คริสเตียนชาวรัสเซียก็คนแล้วไปยังประเทศไซบีเรียเพื่อพระคริสต์? ผมเคยรู้จักชายหนุ่มที่รื้อร่นคนหนึ่งผู้ซึ่งใจสลายเพราะภาพยนตร์ลามก ภาพยนตร์ที่ใช้ความรุนแรงและต่อต้านคริสเตียนซึ่งถูกจัดฉายในเมืองเล็ก ๆ ของเขา เขาไปวิงวอนต่อเจ้าของโรงภาพยนตร์นั้น เจ้าของต้องฉายหนังตามที่เขาได้รับมา ชายหนุ่มผู้รักพระเจ้าคนนั้นไปอุทธรณ์ต่อสภาประจำเมือง คนกลุ่มนี้กล่าวว่าผู้คนอยากได้ภาพยนตร์ที่ลามก ไร้ศีลธรรม ยกชูอาชญากรรม ชายหนุ่มคนนั้นหนีไปขวนไปเล่มหนึ่ง ขึ้นไปบนห้องฉายหนัง ทบทำลายเครื่องฉายหนัง และเครื่องฉายสำรองด้วย เขาติดคุกนานสองปี ผมไม่กล่าวว่าวิธีการของเขาถูกต้อง เขาอาจรู้สึกว่าจะต้องชดเชยสำหรับคริสเตียนเหล่านั้นที่ด้านชาและรักโลก พวกนักเทศน์ที่อ้อมข้อมซึ่งไม่มีจุดยืน แต่ผมเคยร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเจ้า ขอบพระคุณพระองค์สำหรับความหวังใยเช่นนั้นและอิจฉางานรับใช้ของเขา ขวานเล็กของ Carry Nation ที่ทำลายร้านเหล้าหลายแห่งอาจไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด แต่บางครั้งคริสเตียนทั้งหลายก็ควรติดคุกเพื่อพระคริสต์

7. “ในเหตุการณ์วุ่นวายทั้งหลาย” เหล่านักเทศน์ควรเทศนาดีโทษาบอย่างชัดเจนมิใช่หรือจนฝูงชนที่โกรธแค้นอย่างของที่เมืองเอเพซในกิจการ 19 อย่างของที่เมืองโครินธ์ซึ่งข่มขู่เปาโลในกิจการ 18 อยากรวมตัวกันมาต่อสู้คน ๆ เดียว? ถ้าพวกคอมมิวนิสต์และพวกฮิปปี้และพวก Black Panthers บางครั้งประท้วงและเดินขบวนต่อต้านประธานาธิบดีสักคนหรือต่อต้านคณะผู้บริหารของมหาวิทยาลัยสักแห่ง การจลาจลเช่นนั้นจะไม่เกิดขึ้นเพราะการเทศนาหรือหากมันมีพลังมากพอและเข้าถึงผู้คนมากพอ? พวกมุสลิมหรือพวกยิวจะไม่ประทุษร้ายนักเทศน์ที่เปี่ยมฤทธิ์เดชสักคนในพื้นที่ของพวกเขาหรือเหมือนที่บางคนได้กระทำต่อสเทเฟน?

8. “ในการทำงานหนักต่าง ๆ” ผู้รับใช้คนใดของพระเจ้าจะซื้อตรงและทำงานเพื่อพระองค์ได้แค่แปดชั่วโมงต่อวันเท่านั้นหรือ? ผู้ใดจะรู้สึกถึงความเร่งด่วนอันน่ากลัวเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่กำลังไปนรกโดยที่บาง

ครั้งไม่ทำงานหนักเหมือนเปาโลหรือผู้ซึ่ง “ตลอดเวลาสามปี ...มิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” (กิจการ 20:31)?

9. “ในการเฝ้าระวัง” การตื่นอยู่และคอยเฝ้าในยามกลางคืน คริสเตียนทั้งหลายบางครั้งควรอธิษฐาน “ทั้งกลางวันและกลางคืน” (ลูกา 18:7) พระเยซู “เสด็จออกไปยังภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดคืน” (ลูกา 6:12) “ทรงลุกขึ้นก่อนดวงอาทิตย์ขึ้นตั้งนาน พระองค์เสด็จออกไป และเสด็จเข้าไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานอยู่ที่นั่น” (มาระโก 1:35) บางครั้งเปาโลต้องอดตาหลับขับตานอน เพื่อที่จะชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย หรือเพราะว่าเขาไม่มีที่นอน คน ๆ หนึ่งอาจไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์เลยหากเขาไม่เคยทนทุกข์กับความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ คำคืนแห่งการอธิษฐาน คำคืนแห่งการเดินทางหรือการนั่งอยู่ในสนามบินหรือสถานีรถไฟ หรือการนอนบนม้านั่งสกปรก บางครั้งก็จำเป็นในงานรับใช้ที่ดี

10. “ในการอดอาหารทั้งหลาย” การงดอาหารประจำบางมื้อเพื่อแสวงหาพระพรและฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่บางครั้งในความยากจน หิวโหยเพราะไม่มีเงิน ไม่มีอาหาร ไม่มีใครคอยเลี้ยงดู เมื่อพระเยซูทรงชนะจิตวิญญาณหญิงชาวสะมาเรียคนนั้น พระองค์ก็ทรงปฏิเสธอาหารเมื่อถึงเวลารับประทานอาหาร และตรัสว่า “เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก” และ “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” (ยอห์น 4:32,34) ผู้คนแก่เรียนบางคนคิดว่า “การอธิษฐานและการอดอาหาร” ที่ถูกใส่ไว้เพื่อเป็นข้อกำหนดหนึ่งสำหรับฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่มากขึ้นในมาระโก 9:29 และมัทธิว 17:21 เป็นข้อความที่ถูกเพิ่มเข้ามา แต่แน่นอนว่าการอดอาหารบ่อยครั้งก็เหมาะสมเมื่อความท่วงไหยอันบริสุทธิ์ทำให้ไม่ยอมรับประทานอาหารตามปกติ หรือเมื่อคริสเตียนทั้งหลายเลือกที่จะจดจ่อใจของตนอยู่กับการได้รับคำตอบจากพระเจ้า

พวกสาวกอดอาหารเมื่อพระเยซูทรงถูกพาราไป (มธ. 9:15) เอสเธอร์และเหล่าสาวใช้ของเธออดอาหารก่อนการทรงช่วยพวกยิวให้รอดพ้นจากอุบายชั่วของฮามาน (เอสเธอร์ 4:16) เอสราและพวกยิวที่กลับมาของเขาอดอาหารที่แม่น้ำอาหะวาและได้รับการปกป้องให้ปลอดภัยจากพวกกองโจร (เอสรา 8:23) การอดอาหารแบบเป็นพิธี โดยปราศจากใจที่แสวงหาพระเจ้า เป็นเพียงพิธีกรรมทางศาสนาอย่างหนึ่งเหมือนของพวกฟาริสี ก็ไม่ได้รับคำชมเชย แต่แน่นอนว่าบางครั้งคริสเตียนที่จริงจังทุกคนควรแสวงหาพระเจ้าอย่างจริงจังจนจนละความสบายกาย ความสนุกสนานและหน้าที่ตามปกติไว้ก่อนเพื่อจะอธิษฐาน

11. “ด้วยความบริสุทธิ์” ทิโมธีได้รับคำเตือนสติให้ปฏิบัติต่อสตรีทั้งหลาย “พร้อมกับความบริสุทธิ์ทุกอย่าง” (1 ทธ. 5:2) ใน 1 ทิโมธี 5:22 ทิโมธีได้รับคำบัญชาว่า “จงรักษาตัวท่านเองไว้ให้บริสุทธิ์” เขาจะต้องเป็น “แบบอย่างของผู้เชื่อทั้งหลาย ในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ ในความบริสุทธิ์” (1 ทธ. 4:12) ใน 1 โครินธ์ 7:1,2 เปาโลกล่าวว่า “เป็นการดีที่ผู้ชายจะไม่แต่งงานกับผู้หญิงเลย แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง” ดังนั้น ด้วยเหตุผลเดียวกันเราจึงคาดหวังให้ศิษยาภิบาลเป็น “สามีของภรรยาคนเดียว” และผู้ช่วยศิษยาภิบาลก็เช่นกัน (1 ทธ. 3:2,12) ผู้ดูแลต้องเป็นคนที่ “ไว้ที่ดี” และ “มีชื่อเสียงดีท่ามกลางคนทั้ง

หลายซึ่งอยู่ภายนอก” (1 ทธ. 3:2,7)

ดังนั้นมันจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนสำหรับผู้ใดที่รับใช้พระเจ้าที่จะทำงานรับใช้นั้นด้วย “ความบริสุทธิ์” แน่นอนว่าความบริสุทธิ์นั้นต้องปรากฏชัดเจน และเราต้อง “เว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง” (1 ธส. 5:22) เหมือนที่เราต้อง “จัดหาสิ่งทั้งหลายที่ซื้อสัตย์ มิใช่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย” (2 คร. 8:21) ความบริสุทธิ์ของใจ ความบริสุทธิ์ของการกระทำและการกลับใจใหม่อันไร้ที่ติเป็นเครื่องหมายของ “ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์”

12. “โดยความรู้” มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลยที่ผู้คนคาดหวังให้นักเทศน์เป็นผู้ที่มีการศึกษามากที่สุดในชุมชนนั้น ๆ พระเจ้ามักเรียกชายทั้งหลายที่มีการศึกษาน้อย การเล่าเรียนแบบทางการน้อย แต่ D.L. Moody ซึ่งจบแค่ชั้นประถมศึกษาแล้วใช้เวลาสองชั่วโมงแรกทุกเช้ากับพระคัมภีร์ของเขาและในการศึกษาค้นคว้า เปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า “จงเอาใจใส่ในการอ่าน” (1 ทธ. 4:13)

เรารู้จักศิษยาภิบาลท่านหนึ่ง ซึ่งจบแค่มัธยมปลาย ได้รับการอวยพรจากพระเจ้าอย่างมากมาในการชนะจิตวิญญาณและการสร้างชุมชนขนาดใหญ่ผู้ซึ่ง เมื่อเขาเห็นพวกคุณหมอและพวกทนายความที่มาฟังเขา เริ่มต้นที่จะใช้ภาษากรีกและงานศึกษาค้นคว้าอื่น ๆ อย่างแคล่วคล่องเพื่อที่จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์ พระเจ้าทรงใช้ใครก็ได้ผู้ซึ่งเรียนรู้สิ่งสารพัดที่เขาทำได้เพื่อที่จะมีประโยชน์และพระองค์ทรงเลือกคนมากมายที่อ่อนแอ แต่พระองค์ไม่ทรงอยากได้คริสเตียนคนใดที่ “จิตใจจะไม่รู้”

13. “โดยความอดกลั้นไว้นาน” คนของพระเจ้าต้องใช้ความอดทนและความสงบที่ไม่รู้จักป่วนวุ่นจริง ๆ ในการนำผู้คนของพระเจ้า จัดการกับบาปและความล้มเหลวของพวกเขา โดยที่ไม่ประหลาดใจหรือท้อใจมากนัก ความเป็นผู้นำควรมีความมั่นคงในอุปนิสัย ไม่สละทั้งความสงบของตน หรือภาระหน้าที่ของตน หรือถอดใจทิ้งผู้ที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง

14. “โดยความกรุณา” ช่วงเป็นการคิดถึงผู้อื่นจริง ๆ ในการที่จะ “ปิตินดีกับคนทั้งหลายที่ปิตินดีจงร้องให้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้” (รม. 12:15) ประดูหลายบานก็เปิดต้อนรับเพราะรอยยิ้มเดียว คำเดียวที่กรุณา การกระทำเดียวที่ให้ความช่วยเหลือ! ดังนั้น “พวกท่านจงเมตตาต่อกันและกัน มีใจอ่อนโยน และยกโทษซึ่งกันและกัน เหมือนอย่างที่เรา พระเจ้า เพราะเห็นแก่พระคริสต์ โปรดยกโทษพวกท่านแล้ว” (อฟ. 4:32) ความรักแบบคริสเตียน “อดทนนานและมีความกรุณา” (1 คร. 13:4)

15. “โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” เพื่อที่จะเป็นทั้งหมดด้านบน ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องได้รับการทรงเจิม ความเต็มบริบูรณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ สติปัญญาของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ ข้อกำหนดอื่น ๆ เกี่ยวกับงานรับใช้ที่ดีของพระคริสต์เป็นกึ่งก้านสาขา แต่ข้อนี้และความรักที่จริงใจเป็นส่วนลำต้นของต้นไม้ที่แหล่งที่มานั้นของอุปนิสัย ความมีใจกล้า ความสัตย์ซื่อที่ต้องมี

ศาสตพยากรณ์ท่านนั้นกล่าวไว้ว่า “มิใช่ด้วยกำลัง และมีด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส” (สคย. 4:6) งานรับใช้ทั้งหมดของพระเยซู ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเรา ได้ถูกกระทำในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากที่พระเจ้า “ได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร ผู้ซึ่งได้เสด็จไปทั่วกระทำดี และรักษาบรรดาคนที่ถูกกดขี่โดย

พญามาร ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตอยู่กับพระองค์” (กิจการ 10:38)

เปาโลและบาร์นาบัสออกไป “ถูกส่งไปโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 13:4) อย่าให้เราลืมพระสัญญาที่แน่นอนเด็ดขาดที่ว่า “พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช หลังจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาบนพวกท่าน และพวกท่านจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม และในแคว้นยูเดียทั้งหมด และในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8)

16. “โดยความรักที่รับมารยา” ความรักของพระคริสต์บีบคั้นเปาโลให้เขาทำงานหนักและเสียสละอย่างมากมาย ความรักของเขาที่มีต่อชนชาติอิสราเอลของเขาผลักดันเขาให้อธิษฐานและเป็นพยานอย่างต่อเนื่อง (รม. 10:1) และ “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์” ดังนั้นความรักจึงเป็นแรงกระตุ้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก เหมือนอย่างที่ว่าฤทธิ์เดชพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

คำบัญชาของเจ้านายนั้นผู้จัดงานเลี้ยงใหญ่ก็คือ ให้ผู้รับใช้ของเขา “เคี้ยวเคี้ยวคนทั้งหลายให้เข้ามา” ความรักเคี้ยวเคี้ยวในบางครั้ง เหมือนที่ 1 โครินธ์ 13 สอนอย่างเน้นหนักเช่นนั้น ของประทานและงานรับใช้ทั้งหมดของคริสเตียนคนหนึ่งก็สูญเปล่าหากปราศจากความรัก

17. “โดยพระวาทะแห่งความจริง” ความกระตือรือร้นเป็นเรื่องน่าชื่นชม ความรักก็เป็นคุณลักษณะแบบมนุษยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก แต่ความกระตือรือร้นและความรักก็ประสบความล้มเหลวหากปราศจากการนำเสนอพระวาทะแห่งความจริงแบบซื่อตรง ข่าวสารนั้นของพระคัมภีร์ เอเฟซัส 1:15 ใช้วลีเดียวกัน, “พระวาทะแห่งความจริง” และ 2 ทิโมธี 2:15 ก็เช่นกัน โดยในแต่ละกรณีหมายถึงความจริงที่ถูกเปิดเผยนั้นของพระคัมภีร์ จำไว้ว่า “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม พ้นพินิจใจ” (สดด. 19:7) และ “โดยได้บังเกิดใหม่ ...โดยพระวาทะของพระเจ้า” (1 ปต. 1:23) แต่คำเรียกตรงนี้อาจหมายถึง “ความสัตย์จริง” ก็ได้ นั่นคือคนของพระเจ้าต้องระวังอย่างเข้มงวดที่จะซื่อตรงและสัตย์จริงในทุกการติดต่อสัมพันธ์ การสนทนา หลักคำสอนและการยกภาพประกอบ

18. “โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” เนื่องจากข้อพระคำตอนนี้ได้กล่าวถึงคนที่พิสูจน์งานรับใช้ของตน “โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ไปแล้ว วลีตรงนี้จะอาจหมายถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้า ไม่ใช่ในคำพูด ไม่ใช่ในเหล่าพยานที่ได้รับการเจิม แต่ในการอัศจรรย์และการรักษาโรคต่าง ๆ (ดู 2 คร. 12:12; 1 คร. 2:5; 12:10,28,29) เราไม่กล้าบอกปิดหลายกรณีเหล่านั้นในภาคพันธสัญญาใหม่ที่ฤทธิ์เดชอัศจรรย์มีอยู่ในงานรับใช้ของพระคริสต์ และพวกอัครทูต

การอัศจรรย์ต่าง ๆ ต้องไม่เป็นเรื่องเล่น ๆ ของพวกคนอยากรู้ อยากเห็น แต่ไม่มีคำกล่าวในพระคัมภีร์เลยว่าการอัศจรรย์ทั้งหลายจะสิ้นสุดลง ถ้าคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูในมาระโก 9:23; มัทธิว 17:23; ยอห์น 14:12, ข้อพระคำตอนที่ถูกละเลยในมาระโก 16:17,18 (ซึ่งเรายอมรับว่าเป็นของแท้) และยากอบ 5:12-16 มีไว้สำหรับเรา นั่นคือการอัศจรรย์ต่าง ๆ ตามที่พระเจ้าทรงเห็นสมควรบางครั้งก็มีไว้สำหรับเราวันนี้ Finney, Moody, Torrey, Dr. Blanchard แห่ง Wheaton College รวมถึงตัวผู้เขียนเองด้วย เป็นพยานได้ถึงเหตุการณ์ที่น่าอัศจรรย์เหล่านั้น แน่แน่นอนว่าในงานรับใช้ของเปาโล องค์ประกอบที่เป็นการอัศจรรย์นี้มีอยู่เพื่อ

เป็นข้อพิสูจน์ถึงสิทธิอำนาจและข่าวสารของเขา และมันคงเป็นเรื่องปกติสำหรับเขาที่จะกล่าวถึงเรื่องนี้ว่าเป็นข้อสำคัญสำหรับ “ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์”

19. “โดยยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรม” ยุทธภัณฑ์ของคริสเตียนถูกกล่าวถึงในโรม 13:12 ว่าเป็น “เครื่องอาวุธแห่งความสว่าง” และในเอเฟซัส 6:11,13 เราถูกบอกให้สวม “ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า” ในยุทธภัณฑ์นั้นมีเอ่ยถึง “ทับทรวงแห่งความชอบธรรม” ซึ่งมีความหมายเดียวกันกับในที่นี้ การเน้นนั้น “ที่อยู่ด้านมือขวาและมือซ้าย” เราคิดว่าหมายถึงความมั่งคั่งรุ่งเป็นพิเศษเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อทุกคนอย่างชอบธรรมในทุกหลักเกณฑ์ ดังนั้นผู้รับใช้จึงต้องมีอุปนิสัยที่ถูกกำหนดไว้ใน 1 ทิโมธี 3:1-7 โรม 8:3,4 บอกเราว่า พระคริสต์ได้เสด็จมาและปรับโทษบาปแล้วและเราจะต้องถือว่าตัวเราเองตายแล้วต่อบาป (รม. 6:11) เพื่อที่ว่า “ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จจริงในพวกเรา” ไม่มีสิ่งใดมาแทนที่การดำเนินชีวิตในทางของพระเจ้าได้

ข้อ 8-13:

6:8 โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยคำ	เหมือนไม่มีอะไรเลย และยังถือครองสิ่งสารพัดอยู่
รายงานข่าวและคำรายงานข่าวดี เหมือนเป็นคน	6:11 โอ พวกท่านชาวโครินธ์ ปากของพวกเราเปิด
หลอกลวง แต่ยังสัตย์จริง	ไว้ต่อพวกท่าน ใจของพวกเรา ก็ขยายออก
6:9 เหมือนเป็นคนที่ไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นที่ยอมรับ	6:12 พวกท่านไม่ได้คับแคบในพวกเรา แต่พวก
เหมือนใกล้ตาย และดูเถิด พวกเรายังมีชีวิตอยู่	ท่านคับแคบในส่วนภายในต่าง ๆ ของพวกท่านเอง
เหมือนถูกตีสอน และไม่ถูกฆ่า	6:13 บัดนี้เพื่อเป็นการตอบแทนในแบบเดียวกัน
6:10 เหมือนเศร้าโศก แต่มีความปิติยินดีอยู่เสมอ	(ข้าพเจ้าพูดเหมือนอย่างพูดกับบุตรทั้งหลายของ
เหมือนยากจน แต่ทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี	ข้าพเจ้า) พวกท่านจงมีใจที่ขยายออกด้วย

ปฏิกิริยาของโลกที่มีต่อเหล่าผู้รับใช้ที่ดี

ของพระเยซูคริสต์

มีความขัดแย้งอันเด่นชัดในชีวิตคริสเตียนที่ดี ทางไปสู่ความยิ่งใหญ่คือการเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง (มธ. 20:26-28) ทางไปสู่การมีคือการให้ (ลูกา 6:38; สภ. 11:25; 2 คร. 9:8) ทางไปสู่การรักษาชีวิตตัวเองให้รอดคือการต้องเสียมันไป (มาระโก 8:35) ดังนั้นผู้รับใช้คริสเตียนที่ดี ที่ตกเตือน วิงวอน เป็นพยานแก่คนมากมาย จะได้รับเกียรติและคำสรรเสริญจากคนเหล่านั้นที่ได้รับพระพรโดยงานรับใช้ของเขา แต่คนเหล่านั้นที่ต่อต้าน ที่ยังอยู่ในบาปต่อไป จะหลีกเลี่ยงและถูกดูหมิ่นคนที่กระตือรือร้น สำหรับบางคนเขาเป็น “กลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต” สำหรับบางคนเขาเป็น “กลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย” (2 คร. 2:16) เขาจะได้รับชื่อเสียงดีจากผู้คนที่ดีที่สุด พวกคริสเตียนที่จริงจังมากที่สุด แต่ถูกใส่ร้าย ถูกอัยมเยาะ ถูกนับว่าประหลาด หรือสร้างความรำคาญโดยผู้อื่น นักเทศน์ที่ตามทางพระเจ้าคนใดเล่า ที่มีฤทธิ์เดชและชนะคนมากมาย ไม่เคยถูกใส่ร้าย?

ดังนั้นผู้รับใช้ที่ดีของพระคริสต์จะไม่มีชื่อเสียง เหมือนเปาโล ถูกจำคุกโดยสภาซานเฮดริน สูดท้ายถูก

ตัดศีรษะในคุกแห่งหนึ่งของพวกโรม แต่หลายล้านคนก็ไม่รู้จักเขาในฐานะผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในพวกอัครทูต

ดังนั้นคริสเตียนจึงอาจตายเพราะการช่มเหงหรืออดตายเพราะถูกละเลยหรือเหี่ยวแห้งตายเพราะการทรยศหักหลังของมิตรสหายแต่ภายในก็ถูกฟื้นฟูขึ้นใหม่วันต่อวัน เขาอาจถูกเขียนตี แต่ก็ได้รับการปกป้องอยู่เสมอจนเขาตายไม่ได้จนกว่าจะถึงเวลาของพระเจ้า

ความเศร้าโศกสำหรับคริสเตียนที่ดีหรือไม่? ใช่แล้ว แต่ก็ชื่นชมยินดีอยู่เสมอเช่นกัน การหวานในน้ำตาและการเก็บเกี่ยวในความชื่นบาน ยากจน (โดยความสมัครใจหรือจำใจ) แต่ก็ทำให้คนขึ้นมามีเล่ห์เหลี่ยมและทำให้เขากลับไปทำงานทำการ เลี้ยงดูครอบครัวของเขา การสั่งสอนอุปนิสัยที่ทำให้เกิดความสำเร็จในโลกนี้ แต่ก็ยังยากจนต่อไป และทำให้หลายคนมั่งมีเป็นนิมิตโดยการช่วยให้พวกเขาได้รับความรอด โอ คริสเตียนผู้ที่สูญเสียทุกสิ่งเพื่อพระคริสต์อาจดูเหมือนไม่มีอะไรเลยเพียงชั่วคราว แต่รอก่อน! “สิ่งสารพัดนั้นเป็นของพวกท่าน และพวกท่านเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 3:22,23) เราผู้มีพระคริสต์ก็มั่งมีจริง ๆ และได้รับการยกโทษบาป และได้สวรรค์และสิ่งสารพัด!

โอ พระวอนของพระเจ้าไม่ตั้งใจที่จะจำกัดขอบเขตชีวิตของคริสเตียน ที่จะทำให้อาณัติหม่นหมองที่จะจำกัดความสนุกสนาน (ข้อ 12)! เขาอยากให้เราพัฒนามาตรฐานหนึ่งที่ยอดเยี่ยม เป้าหมายหนึ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับการดำเนินชีวิตคริสเตียนพร้อมกับฤทธิ์เดชและความชื่นบาน

ข้อ 14-18:

6:14 พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด

6:15 และพระคริสต์ทรงมีการลงรอยอะไรกับเบลีอัล หรือคนที่เชื่อมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อเล่า

6:16 และวิหารของพระเจ้านั้นมีการเห็นพ้องอะไรกับเหล่ารูปเคารพ เพราะว่าพวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ตามที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะสถิตอยู่ในพวกเขา และดำเนินในท่ามกลาง

พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา’

6:17 ‘เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้’

6:18 และจะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส

พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ

จงหมายเหตุคำบัญชาของข้อ 14 ให้ดี ไม่ใช่แอกทุกอัน ไม่ใช่ทุกสายสัมพันธ์ ไม่ใช่การร่วมสามัคคีธรรมทั้งหมดที่ถูกห้าม แต่เป็นแอกกับพวกคนที่ไม่เชื่อที่ถูกห้าม และจงหมายเหตุเช่นกันว่ามันเป็นแอกที่ไม่เท่ากันซึ่งถูกห้าม

1 โครินธ์ 5:9,10 บอกเราว่า “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านในจดหมายฉบับหนึ่งว่า อย่าคบกับบรรดาคนล่วงประเวณี แต่ไม่ได้หมายรวมถึงกับบรรดาคนล่วงประเวณีแห่งโลกนี้ หรือกับพวกคนโลภ หรือคนฉ้อโกง

ทั้งหลาย หรือพวกคนไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นพวกท่านจะต้องออกไปเสียจากโลกนี้” เราออกไปจากโลกนี้ไม่ได้ และมีบางพื้นที่ ๆ สวัสดิภาพและความสุขของเราต้องการสภาพการณ์แวดล้อมเดียวกันกับ สวัสดิภาพและความสุขของคนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเรา ทั้งผู้ที่รอดและผู้หลงหาย ประเทศของผมเป็นประเทศของผม และผมต้องรักมัน สนับสนุนมัน ปกป้องมัน แต่ผู้คนที่หลงหายมากมาย ในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง ก็ง่าย ภาษี เชื้อเพลิงกฎหมายเหล่านั้น รับผิดชอบในกองทัพ ฉลองวันชาติของอเมริกา ผมสามารถเป็นพลเมืองที่ดีคนหนึ่ง ร่วมกับพลเมืองที่ดีคนอื่น ๆ ได้และไม่มีคำถามเรื่องการร่วมสามัคคีธรรมฝ่ายวิญญาณเข้ามาเกี่ยวข้อง

เมื่อผู้หลงหายคนหนึ่งซื้อของชำและผู้ที่รอดแล้วคนหนึ่งซื้อของชำ มันก็ไม่ใช่เอกที่ไม่เท่ากันที่อาจจับ พวกเขามายู่ร่วมกัน พวกทนายความอาจเป็นสมาชิกของสมาคมทนายความหรือเหล่านายแพทย์อาจเป็นสมาชิกของสมาคมแพทย์ เหล่าทนายความก็ว่าความให้แก่คนเหล่านั้นที่ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล พวกคุณหมอก็รักษาคนเหล่านั้นที่อยากรักษาชีวิตไว้ แต่เฉพาะในเขตแดนฝ่ายวิญญาณเท่านั้นที่คริสเตียนทั้งหลายต้องไม่เข้าเทียมแอกกับพวกคนไม่เชื่อ นั่นก็จะเป็นแอกที่ไม่เท่ากัน

จงหมายเหตุความแตกต่างกันในที่นี้ระหว่างความชอบธรรมกับความอธรรม ระหว่างความสว่างกับความมืด ระหว่างพระคริสต์กับเบลีอัล ระหว่างผู้เชื่อกับคนไม่เชื่อ! และวิหารของพระเจ้ามีข้อตกลงใดเล่ากับเหล่ารูปเคารพ? ฝ่ายหนึ่งมีพระคริสต์อยู่ในใจของตน เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า มีสวรรค์เป็นบ้านของเขา อีกฝ่ายเป็นลูกคนหนึ่งของซาตาน มีใจชั่วที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ ไม่ยอมรับพระคริสต์และกำลังมุ่งหน้าไปสู่รกและความทรมานชั่ววันรันดร์ สองคนนี้ไม่สามารถมีการร่วมสามัคคีธรรมที่แท้จริงได้จนกว่าลูกของนรกคนนั้นกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า จนกว่าเขาทั้งสองเริ่มไปในทิศทางเดียวกัน

คำสอนนี้ถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์บ่อยครั้งจริง ๆ เพลงสดุดี 1:1 กล่าวว่า “บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นจะได้รับพร” เอเฟซัส 5:11 บัญชาเราว่า “อย่าร่วมสามัคคีธรรมกับบรรดากิจการอันไร้ผลของความมืด แต่จงตำหนิ กิจการเหล่านั้นดีกว่า” ใน 2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 เราถูกบัญชาอย่างชัดเจนว่า “ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” คนที่ไม่ดำรงอยู่ในคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคริสต์ก็ไม่รอด เขา “ไม่มีพระเจ้า” เขาไม่ใช่คริสเตียนและไม่ควรถูกยกยอมรับว่าเป็นคริสเตียน ผมไม่ควรต้อนรับเขาให้ขึ้นมาบนธรรมาสน์ ในฐานะนักเทศน์ ไม่ควรต้อนรับเขาในฐานะครูคริสเตียนในชั้นเรียนหรือวิทยาลัยพระคัมภีร์หรือโรงเรียนพระคริสตธรรม ผมไม่ควรเรียกเขาว่า “พี่น้อง” ไม่ควรต้อนรับจับคู่เขาในห้องพักของผู้พำนักในบ้านของผม ผมอาจช่วยเหลือจิตวิญญาณดวงใดก็ได้ที่ยากจนและได้รับความทุกข์ลำบาก โดยให้อาหารและเสื้อผ้า แต่ผมไม่ควรเรียกเขาว่าพี่น้องหากเขาเป็นลูกคนหนึ่งของซาตานซึ่งยังไม่กลับใจเชื่อ

นั่นหมายความว่าผมไม่ควรมีการร่วมสามัคคีธรรมและการเป็นสมาชิกคริสตจักรกับคนเหล่านั้นที่ไม่ประกาศตัวว่าบังเกิดใหม่แล้ว ไม่ควรต้อนรับผู้ใดเป็นสมาชิกคริสตจักรหากเขาไม่ประกาศถึงความเชื่อใน

พระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของเขา ผมไม่อาจมีส่วนร่วมในสมาคมผู้รับใช้หากโดยการทำเช่นนั้นผมต้องเรียกพวกคนที่ไม่กลับใจว่า “พี่น้อง” พวกคนไม่เชื่อหรือคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์และการประสูติจากหญิงพรหมจารีและการคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระองค์ ไม่ยอมรับการไถ่โทษโดยพระโลหิตและการดลใจของพระคัมภีร์ ถ้าการเป็นสมาชิกและการคบหาสมาคมหมายถึงการนับคนเหล่านั้นว่าเป็นพี่น้อง ผมก็ทำไม่ได้และต้องไม่ทำเช่นนั้นเลย ผมต้องไม่สนับสนุนด้วยเงินของผม สถาบันประจำนิกายทั้งหลายที่เลียดและให้เกียรติและส่งเสริมคนเหล่านั้นที่ไม่เป็นคริสเตียนและไม่เชื่อพระคัมภีร์และไม่ยอมรับความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์นั้น

เมื่อเยโฮชาฟัท กษัตริย์ที่รักพระเจ้าแห่งแคว้นยูดาห์ เข้าร่วมกับอาหับเพื่อต่อสู้คนซีเรีย เขาก็กลับบ้านไปและถูกตำหนิ “และเยชูบุตรชายของฮานานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ และทูลกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า “ควรที่พระองค์จะช่วยคนอธรรม และรักคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมีมาเหนือพระองค์จากเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์” (2 พศด. 19:2)

ก่อนหน้านั้น อาสาบิดาของเยโฮชาฟัท ได้ร่วมเป็นพันธมิตรกับเบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรีย และถูกตำหนิโดยผู้พยากรณ์ฮานานีใน 2 พงศาวดาร 16:7: “และในเวลานั้น ฮานานีผู้ทำนายได้มาเข้าเฝ้าอาสา กษัตริย์แห่งยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า “เพราะว่าท่านได้พึ่งกษัตริย์แห่งซีเรีย และไม่ได้พึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์แห่งซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือของท่านไป” และน่าสังเกตที่ว่าผู้เป็นพ่อถูกตำหนิโดยฮานานีผู้ทำนายและเยโฮชาฟัทผู้เป็นลูกก็ถูกตำหนิโดยบุตรชายของฮานานี นั่นคือเยชู

คำบัญชาในที่ให้ระวังแอกที่ไม่เท่ากันก็จะห้ามการสมรสของผู้ที่รอดแล้วกับคนที่ไม่รอด เราถูกบอกว่ายูดาห์ “มีเสรีภาพที่จะแต่งงานกับชายใดก็ได้ที่นางประสงค์ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น” (1 คร. 7:39) และช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าที่ซาโลมอนแต่งงานกับพวกหญิงต่างชาติและเหล่ามเหสีของเขาหันใจของเขาไปเสีย “ด้วยว่าในเวลาต่อมา เมื่อซาโลมอนทรงชราภาพแล้ว บรรดาเมียของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ไปติดตามพระอื่น ๆ และพระทัยของพระองค์ไม่ดีพร้อมต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เหมือนอย่างพระทัยของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ ด้วยว่าซาโลมอนได้ติดตามพระอัชโทเรท เทพเทวีของคนไชตอน และติดตามพระมิลโคม สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน” (1 พงศกษัตริย์ 11:3-5)

เราขอวิงวอนคริสเตียนทั้งหลายทุกแห่งหนที่จะไม่ถวายเงินในที่ ๆ มันจะสนับสนุนโรงเรียนพระคริสต์ธรรมและผู้ที่บ่อนทำลายความเชื่อนั้นของผู้อื่นในพระคัมภีร์ ที่จะไม่สนับสนุนโปรแกรมประจำนิกายใดที่ทำให้พวกเขาเข้าเทียมแอกกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เราขอรับรองคนหนุ่มสาวที่รับความรอดแล้วที่จะไม่มีการเกี่ยวพาราสีและการออกเดทกับคนที่ไม่รอด

ไม่เลย “จงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้ และจะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า และพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส” จงหมายเหตุคำว่า “สิ่ง” ในข้อ 17 เป็นตัวอักษรเอียงในภาษาอังกฤษซึ่งหมายความว่าคำ ๆ นี้ไม่อยู่ในภาษากรีก มันไม่ใช่ “สิ่งที่เป็นมลทิน” แต่มันคือผู้คนที่ เป็นมลทิน เหล่าคนบาปที่ไม่ได้กลับใจเชื่อ เราจะต้องหลีกเลี่ยง

“เรา...จะเป็นบิดาแก่พวกเจ้า” นั้นไม่ได้หมายความว่านี่เป็นวิธีที่จะกลับใจรับเชื่อ ที่จะได้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า แต่มันหมายความว่าไม่มีใครสามารถรู้จักพระเจ้าในฐานะพระบิดาของตนและสำแดงพระเจ้าในฐานะพระบิดาของตนและตัวเขาเองเป็นบุตรคนหนึ่งหรือธิดาคนหนึ่งของพระเจ้าได้นอกเสียจากว่าเขาดำเนินชีวิตแยกออกจากโลกที่ชั่วร้าย

2 โครินธ์ 7

ข้อ 1:

7:1 เหตุฉะนั้น โดยมีบรรดาพระสัญญาเหล่านี้แล้ว วิญญาณ โดยทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์ในความ
พวกที่รักอย่างยิ่ง จงให้พวกเราชำระพวกเราเอง เกรงกลัวพระเจ้า
จากความโสโครกทุกอย่างแห่งเนื้อหนังและจิต

ลูก ๆ ของพระเจ้าจะดำเนินชีวิตในฐานะลูก ๆ ของพระเจ้าได้อย่างไร

“พระสัญญาเหล่านี้” พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาผู้หนึ่งสำหรับคริสเตียนจริง ๆ ร่างกายของเขาซึ่งมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในเป็นวิหารหลังหนึ่งในความหมายตรงตัวจริง ๆ แต่คริสเตียนที่อ้อมขอมและรักโลก แม้เขาเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ก็ไม่มีความชื่นบานและการร่วมสามัคคีธรรมของลูกซึ่งถูกยื่นเสนอให้ มีนัยหนึ่งอันน่าเศร้าที่ว่าคริสเตียนจำนวนมากไม่ถูก “รับไว้” (ข้อ 17 ข้างบน) นั่นคือ ไม่ได้รับความสนิทสนมนั้น การร่วมสามัคคีธรรมนั้น ซึ่งลูกคนอื่น ๆ ของพระเจ้าผลิตเพเลิน เนื่องจากความเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่งซึ่งถูกสัญญาไว้ในเพลงสดุดี 1:1-3 ขึ้นอยู่กับการที่เราหลีกเลี่ยงการร่วมสามัคคีธรรมกับ “คนอธรรม”, “พวกคนบาป” และ “คนที่ชอบเยาะเย้ย” ดังนั้นพระพรประจำวันอันบริบูรณ์ซึ่งถูกยื่นเสนอให้เหล่านี้จึงขึ้นอยู่กับการไม่เข้าเทียมแอกกับพวกคนที่ไม่เชื่อ

ดังนั้นด้วยพระสัญญาเช่นนั้น เราจึงควร “ชำระพวกเราเองจากความโสโครกทุกอย่างแห่งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ...”

เราจำได้ว่าเมื่อพระเยซูทรงล้างเท้าของพวกสาวก พระองค์ทรงสอนว่าถึงแม้พวกเขาถูกชำระให้สะอาดแล้ว รับความรอดแล้ว พวกเขาก็กียังเดินอยู่ในโลกที่สกปรกและต้องได้รับการชำระให้สะอาดในฝ่ายวิญญาณทุกวันจาก “ความโสโครกแห่งเนื้อหนังและจิตวิญญาณ” เดียวกันนี้ และคำอธิษฐานแบบอย่างของเรา, คำอธิษฐานขององค์พระผู้เป็นเจ้า, สอนเราให้ทูลขอทุกวันว่า “ขอโปรดยกหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย” (มธ. 6:12) หรือ “บาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย” (ลูกา 11:4)

“โดยทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์” ความบริสุทธิ์หมายถึงการถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้า ความบริสุทธิ์เช่นนั้นเป็นเรื่องเชิงสัมพัทธ์ ทุกคนที่รับความรอดแล้วก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์ นั่นคือ ถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้าและสวรรค์ “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:14) คนที่ใส่ใจเยาะแหย่พระวจนะก็ถูกชำระแยกตั้งไว้มากขึ้นในชีวิตประจำวัน เพราะกิจการ 20:31 กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นจงระวังระไวและจำไว้ว่า ตลอดเวลาสามปี ข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนที่จะเตือนทุกคนทั้งกลางคืนและกลางวันด้วยน้ำตาไหล” ดังนั้นทุกวันคริสเตียนจึงต้องพากเพียรในการ “ทำให้ความบริสุทธิ์สมบูรณ์” นั่นคือ เอาตัวเองให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เสมอ สละสิ่งสารพัดเพื่อพระเจ้า ตามที่ถูกกำหนดไว้เกี่ยวกับสาวก (ลูกา 14:33)

ข้อ 2-7:

7:2 จงรับพวกเราไว้เถิด พวกเราไม่ได้ทำผิดต่อผู้หนึ่งผู้ใดเลย พวกเราไม่ได้ทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดเสื่อมทรามไป พวกเราไม่ได้โกงผู้หนึ่งผู้ใดเลย

7:3 ข้าพเจ้าพูดสิ่งนี้ไม่ใช่เพื่อจะประณามพวกท่าน เพราะข้าพเจ้าเคยกล่าวแต่ก่อนว่า พวกท่านอยู่ในใจทั้งหลายของพวกเราเพื่อที่จะตายและที่จะเป็นพร้อมกับพวกท่าน

7:4 ความกล้าหาญแห่งคำพูดของข้าพเจ้าต่อพวกท่านนั้นยิ่งใหญ่ ความภูมิใจของข้าพเจ้าต่อพวกท่านก็ยิ่งใหญ่ ข้าพเจ้าเต็มไปด้วยการปลอบประโลมใจ ข้าพเจ้ามีความปิติยินดีอย่างเหลือล้นในบรรดาความยากลำบากของพวกเรา

7:5 เพราะว่าเมื่อพวกเราได้เข้ามาในแคว้นมาซิโด

เนียแล้ว เนื้อหนังของพวกเราไม่ได้พักผ่อนเลย แต่พวกเรามีความทุกข์ลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย ภายในมีความกลัวต่าง ๆ

7:6 แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ ได้ทรงปลอบประโลมใจพวกเราโดยการมาของทิตัส

7:7 และมีใช้โดยการมาของทิตัสเท่านั้น แต่โดยการปลอบประโลมใจซึ่งเขาได้รับการปลอบประโลมใจในพวกท่าน เมื่อเขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงใจของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าได้ปิติยินดีมากขึ้นไปอีก

อัครทูตเปาโลชื่นชมยินดีเพราะข่าวดีเกี่ยวกับเมืองโครินธ์

“จงรับพวกเราไว้เถิด” (ข้อ 2) อัครทูตเปาโลใช้ความเยียบขาดไปแล้ว เขาต้องทำเช่นนั้น เขาต้องตำหนิการแตกแยก การเล่นชู้ที่ไม่ถูกกล่าวโทษ การเมามายที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า คำสอนผิดเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ เขาเครียดมากและทุกข์ใจมากที่ได้ทราบเกี่ยวกับมัน พวกเขาจะเชื่อฟังเขาไหม? พวกเขาจะยังรักเขาอยู่ไหม? เขาต้องยืนยันงานเรื่องสิทธิอำนาจของอัครทูต พวกเขาควรรับเปาโลไว้ในฐานะอัครทูตของพระเจ้า หรือพวกเขาจะไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนที่ได้รับการดูแลของเขา เขาใช้ความเยียบขาดแล้วแต่ก็ไม่ได้ทำร้ายผู้ใดเลย เขาไม่ได้กำลังประณามพวกเขาเมื่อเขาเขียนมาอย่างขัดแย้งขนาดนั้น

“พวกท่านอยู่ในใจทั้งหลายของพวกเรา” (ข้อ 3) ใช่แล้ว จนถึงความตายและเลยพ้นไปอีก ช่างเป็นวลีที่แสดงออกถึงความรักที่ไม่มีวันตาย! เขาเขียนถึงชาวฟิลิปปีเช่นกันว่า “ข้าพเจ้ามีพวกท่านในใจของข้าพเจ้า...” (ฟป. 1:7) ใจของเปาโลซึ่งไม่มีภรรยา ไม่มีลูก ไม่มีญาติพี่น้องสักคนที่มีชีวิตอยู่ซึ่งถูกบันทึกไว้ เทความรักของเขาออกมาให้แก่เหล่าผู้เชื่อของเขา! เขาต้องการความไว้วางใจของพวกเขาคือความรักของพวกเขาเป็นการตอบแทนมากจริง ๆ!

แต่บัดนี้เขาเปรมปรีดยิ่งนัก! เขากล่าวว่า “ความกล้าหาญ”, “ความภูมิใจ”, “เต็มไปด้วยการปลอบประโลมใจ”, “มีความปิติยินดีอย่างเหลือล้น” ใช่แล้ว มีความทุกข์ลำบากหลายอย่าง แต่บัดนี้แทนที่ความซึมเศร้าและการสิ้นหวังของชีวิต เปาโลมีชัยชนะ (ข้อ 4) โอ เขาเคยได้รับ “ความทุกข์ลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ทั้งหลาย ภายในมีความกลัวต่าง ๆ” (ข้อ 5) แต่บางสิ่งที่แสนวิเศษได้เกิดขึ้นแล้วเพื่อปลอบประโลมใจเขาและขจัดความกลัวของเขาออกไป

ทิตัสได้มาจากเมืองโครินธ์แล้ว เขาจะต้องรายงานเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ของพวกเรา ย้อนไปใน

บทที่ 2 ข้อ 13 เขาได้เขียนในจดหมายฉบับนี้ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้มีการหยุดพักในจิตวิญญาณของข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบทิตัสน้องของข้าพเจ้า” แต่บัดนี้ทิตัสได้มาแล้วและรายงานข่าวของเขาก็แสนวิเศษ “...เขาเล่าให้พวกเราฟังถึงความปรารถนาอย่างจริงจังของพวกท่าน ความโศกเศร้าของพวกท่าน ใจจดจ่อของพวกท่านที่มีต่อข้าพเจ้า จนข้าพเจ้าได้ปีติยินดีมากขึ้นไปอีก” (ข้อ 7)

ข้อ 6 ข้างแสนชื่นใจจริง ๆ: “พระเจ้าผู้ทรงปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่ท้อใจ...” พระองค์ผู้ได้ทรงปลอบประโลมใจเปาโลโดยการมาของทิตัสทรงพร้อมแล้วที่จะปลอบประโลมใจทุกคนที่ท้อใจ!

ข้อ 8-12:

7:8 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้พวกท่านเสียใจ ด้วยจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่กลับใจ ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้กลับใจ เพราะข้าพเจ้าดูออกว่า

จดหมายฉบับนั้นเองได้ทำให้พวกท่านเสียใจ ถึงแม้ว่าความเสียใจนั้นเป็นเพียงชั่วขณะเท่านั้น

7:9 บัดนี้ข้าพเจ้าปีติยินดี มิใช่เพราะพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจ แต่เพราะพวกท่านได้เสียใจซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ เพราะว่าพวกท่านได้ถูกทำให้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะได้รับความเสียหายจากพวกเราในสิ่งใดเลย

7:10 เพราะว่าความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่ ซึ่งนำไปสู่ความรอดที่ไม่ต้องคิดเปลี่ยนใจเลย แต่ความเสียใจแห่งโลกนี้กระทำให้เกิดความตาย

7:11 ด้วยว่าจงดูสิ่งเดียวกันนี้เกิด ที่พวกท่านได้เสียใจตามอย่างทางของพระเจ้า มันกระทำให้เกิดความระมัดระวังเพียงใดในพวกท่าน ใช่แล้ว

กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด ใช่แล้ว ความโกรธเคืองเพียงใด ใช่แล้ว ความกลัวเพียงใด ใช่แล้ว ความปรารถนาอย่างเร่าร้อนเพียงใด ใช่แล้ว ความกระตือรือร้นเพียงใด ใช่แล้ว การแก้แค้นสักเพียงใด ในสิ่งสารพัดพวกท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพวกท่านเองก็หมดจดในการนี้แล้ว

7:12 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เขียนเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ได้ทนต่อการผิดนั้น แต่เพื่อที่ความหวังโยของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้าจะได้ปรากฏแก่พวกท่าน

เหล่าคริสเตียนชาวโครินธ์ได้กลับใจและ

พิสูจน์ตัวเองแล้ว

“ข้าพเจ้าได้กลับใจ” (ข้อ 8) บัดนี้เปาโลดีใจที่เขาได้ส่งจดหมายฉบับแรกนั้นไปถึงเมืองโครินธ์ แต่มีอยู่ช่วงเวลาหนึ่งที่เขาเป็นทุกข์ใจ-มันถูกต้องไหมที่ส่งจดหมายนั้นไป? แน่แน่นอนว่าพระเจ้าทรงนำพาเขาให้เขียนมันทั้งหมด เปาโลกล่าวว่าตนได้เขียน “ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน...” (1 คร. 2:13) แต่คนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ก็ไม่ได้ถูกดลใจอย่างไรข้อผิดพลาดในวิธีคิดและการกระทำทุกอย่างของพวกเขากลายนอกภารกิจเดียวกันนี้ที่ได้รับการดลใจ การดลใจตามที่เปาโลเขียนพระคัมภีร์ก็ถูกต้องแบบไร้ข้อผิดพลาด การส่องสว่างโดยพระวิญญาณขณะที่เขาคิดและพิจารณาก็มีขีดจำกัด และไม่สมบูรณ์แบบ บัดนี้ขณะที่เขาเขียนโดยได้รับการดลใจอีกเขาก็แน่ใจอีก แต่การดลใจในการเขียนพระคัมภีร์ไม่ได้ข้ามไปถึงเรื่องอื่น ๆ ด้วยเพื่อทำให้เหล่าผู้เขียนที่เป็นมนุษย์ไร้ข้อผิดพลาดในทุกสิ่ง บัดนี้มันพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าจดหมายฉบับแรกนั้นเป็นมาจากพระเจ้า มันทำงานของมันแล้วที่เมืองโคริน

พวกเขา “ได้เสียใจซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่” “เพราะว่าความเสียใจตามอย่างทางของพระเจ้ากระทำให้เกิดการกลับใจใหม่...” การกลับใจใหม่คือ การหันจากบาป-การตัดสินใจครั้งใหญ่ ความเสียใจตามแบบพระเจ้าได้นำพวกเขาให้หันกลับ ความเสียใจของบุตรน้อยหลงหายผู้นั้นในลูกา 15 เมื่อเขาสำนึกตัว ได้นำเขาให้ตัดสินใจที่จะเผชิญหน้าบาปของเขา สารภาพมันและกลับไปหาบิดาของเขา การกลับบ้านนั้นคือการกลับใจใหม่ ความเสียใจนั้นเป็นตามแบบพระเจ้าเพราะมันได้นำเขาให้กลับไป

ใช่แล้ว คริสเตียนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์มีความเสียใจตามแบบพระเจ้า “...มันกระทำให้เกิดความระมัดระวังเพียงใดในพวกท่าน ใช่แล้ว กระทำให้เกิดการแก้ตัวพวกท่านเองเพียงใด ใช่แล้ว ความโกรธเคืองเพียงใด ใช่แล้ว ความกลัวเพียงใด ใช่แล้ว ความปรารถนาอย่างเร่าร้อนเพียงใด ใช่แล้ว ความกระตือรือร้นเพียงใด ใช่แล้ว การแก้แค้นสักเพียงใด...” (ข้อ 11)

โอ เปาโลทุกข้อใจจริง ๆ เพราะชายหนุ่มผู้นั้นที่เล่นซู้ที่เขาได้กำชับพวกเขาให้ขับออกจากการร่วมสามัคคีธรรม ความกระวนกระวายใจหลักของเปาโลไม่ได้อยู่ที่ผู้กระทำผิดต่อบิดาคนนั้น แต่อยู่ที่การเผยให้ประจักษ์ของ “ความห่วงใยของพวกเราที่มีต่อพวกท่านในสายพระเนตรของพระเจ้า” (ข้อ 12)

ข้อ 13-16:

7:13 เหตุฉะนั้น พวกเราจึงได้รับการปลอบ	การโอดวอดของพวกเรา ซึ่งข้าพเจ้าได้กระทำต่อ
ประโลมใจในการปลอบประโลมของพวกท่าน ใช่	หน้าทีตัส ก็ถูกพบว่าเป็นความจริงฉนั้น
แล้ว และพวกเรามีความปิติยินดีมากยิ่งขึ้นไปอีก	7:15 และความรักภายในของเขาก็มีมากยิ่งขึ้นต่อ
เพราะความปิติยินดีของทีตัส เพราะว่าจิตวิญญาณ	พวกท่าน ขณะที่เขาระลึกถึงความเชื่อฟังของพวก
ของเขาได้รับความสดชื่นโดยพวกท่านทุกคน	ท่านทุกคน ว่าพวกท่านได้ต้อนรับเขาด้วยความ
7:14 ด้วยว่าถ้าข้าพเจ้าโอดวอดสิ่งใด ๆ แก่เขาเกี่ยว	เกรงกลัวและตัวสั่นอย่างไร
กับพวกท่าน ข้าพเจ้าก็ไม่ละอายใจเลย แต่พวกเรา	7:16 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีที่ข้าพเจ้ามี
ได้กล่าวสิ่งสารพัดแก่พวกท่านในความจริงฉนั้นใด	ความไว้นื้อเชื่อใจในพวกท่านในสิ่งสารพัด

ทุกคนได้รับการปลอบประโลมใจ-เปาโล, ทีตัส, ชาวโครินธ์

หลังจากการกลับใจใหม่และการแก้ไขสิ่งผิดต่าง ๆ คริสเตียนเหล่านั้นที่ได้ออกนอกกลุ่มนอกทางและแตกแยกและสับสนที่เมืองโครินธ์ก็ได้รับการปลอบประโลมใจและถูกฟื้นฟูอย่างมหาศาล และทีตัส ซึ่งอยู่ที่นั่นก็ได้รับความสดชื่นและได้เรียนรู้หลายสิ่งจากการปฏิบัติที่ได้รับการดูแลของเปาโลกับเรื่องราวฉนั้นและผลลัพธ์เหล่านั้นที่ได้รับพร เขา “ได้รับความสดชื่นโดยพวกท่านทุกคน” (ข้อ 13) เปาโลผู้ซึ่งโอดวอดไว้อย่างแก่ทีตัสเกี่ยวกับลูก ๆ ที่รักของเขาในพระคริสต์ที่เมืองโครินธ์บัดนี้ก็ชื่นชมยินดีที่เขาทำถูกแล้ว พวกเขากำลังยืนหยัดชื่อตรง เขาจึงไม่ปรากฏว่าไร้ปัญญาและเชื่อถือไม่ได้ เขาไม่ได้ถูกปฏิเสธ เขาชื่นชมยินดี ทีตัสดีใจมาก ๆ ขณะที่เขาเล่าให้เปาโลฟังเกี่ยวกับการกลับใจของพวกเรา “ความเชื่อฟัง...ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น”

บัดนี้ครทูตท่านนี้มีความมั่นใจในพวกเรา “ในสิ่งสารพัด” (ข้อ 16)

2 โครินธ์ 8

ข้อ 1-5:

8:1 ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกเราใคร่ให้พวกท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า ที่ได้โปรดประทานแก่คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย	สามารถของพวกเขาสืบอีก พวกเขาได้เต็มใจในพวกเขาเอง
8:2 ว่าในการถูกทดลองอันใหญ่หลวงแห่งความทุกข์ยาก ความอุดมสมบูรณ์แห่งความปีติยินดีของพวกเขา และความยากจนอันแสนเชื่องของพวกเขาคือได้อุดมไปสู่ความมั่งมีแห่งความมั่งคั่งกว้างของพวกเขา	8:4 โดยขอร้องพวกเราด้วยการอ้อนวอนอย่างมากมายว่า พวกเราจะยอมรับของถวายนั้น และให้พวกเรามีส่วนในการรับใช้พวกวิสุทธิชน
8:3 เพราะโดยสุดความสามารถของพวกเขา ข้าพเจ้าเป็นพยานได้ ไซ้แล้ว และโดยเกินความ	8:5 และสิ่งนี้พวกเขาได้กระทำ ไม่เหมือนที่พวกเราได้หวังไว้ แต่ได้ถวายตัวพวกเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน และได้มอบตัวให้พวกเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ความใจกว้างของคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนีย

“คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนีย” (ข้อ 1) คือคริสตจักรเหล่านั้นที่อยู่ในประเทศกรีซตอนเหนือ โดยเฉพาะคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี แต่ก็รวมถึงคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาและที่เมืองเบโรอาด้วยแน่นอน (ดู พป. 4:15; กิจการ 17:1-12)

“พระคุณของพระเจ้า ที่ได้โปรดประทานแก่คริสตจักรทั้งหลาย” (ข้อ 1) การถวายทรัพย์ของคริสเตียนที่อิงตามพระราชบัญญัติสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเรียกร่องสิบชักหนึ่ง ของถวายต่าง ๆ จะต้องถูกนำมานอกเหนือจากสิบชักหนึ่ง แต่เฉพาะเมื่อการถวายนั้นเกิดจากความใจกว้างขวางที่เสียสละ การเทออกด้วยใจยินดี และถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้าเท่านั้น มันถึงเป็นการให้แบบคริสเตียนที่ดีพอ ในที่นี้พระเจ้าได้ประทานพระคุณพิเศษ การฟื้นฟูใจ ความดีใจในการให้ที่ออกมาจากความยากจน แน่นอนว่าไม่มีคริสเตียนคนใดควรให้น้อยกว่าสิบชักหนึ่ง และของถวายต่าง ๆ เพิ่มเติมต่างหากตามที่พระเจ้าทรงนำ

คริสเตียนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่คนใดควรรักพระเจ้าน้อยกว่าและให้น้อยกว่ายิวคนหนึ่งภายใต้พระราชบัญญัติด้านพิธีการใหม่? พระเยซูทรงเห็นชอบการถวายสิบชักหนึ่ง (มธ. 23:23) แต่พวกฟาริสีที่ไม่ได้กลับใจเชื่อก็ถวายสิบชักหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านั้นถวายมากกว่าสิบชักหนึ่งเยอะมาก “ถ้าความชอบธรรมของพวกท่านจะไม่เกินกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกท่านจะไม่ได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์เลยไม่ว่าในกรณีใด” (มธ. 5:20) และหากการถวายของคุณไม่มีความทุ่มเทมากกว่า ไม่มีการเสียสละมากกว่า และความซื่อสัตย์มากกว่าเข้ามาเกี่ยวข้องกับฟาริสีที่ถวายสิบชักหนึ่งตามที่กำหนด คุณก็ไม่มีพระคุณนั้นของพระเจ้าที่ทรงโปรดประทานให้แก่คริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นมาซิโดเนีย

จงหมายเหตุองค์ประกอบเหล่านั้นในการให้ของพวกเขา

“ในการถูกทดลองอันใหญ่หลวงแห่งความทุกข์ยาก” ความรักที่มีต่อพระเจ้าเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่

นั้น และการถวายแด่พระเจ้าต้องไม่ถูกขัดขวางด้วยความทุกข์ยากและการทดลองทั้งหลายเด็ดขาด

“ความอุดมสมบูรณ์แห่งความปิติยินดีของพวกเขา” ช่วงเป็นอภิสิทธิ์ในการถวายเพื่อนำข่าวประเสริฐออกไป เพื่อสนับสนุนคนเหล่านั้นที่เทศนา เพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ขัดสน! พระเจ้าทรงสามารถมีทุกสิ่งที่พระองค์ต้องการได้โดยไม่ต้องพึ่งเงินของเราเลยสักแดงเดียว เงินและทองคำในเมืองทุกแห่งเป็นของพระองค์ ผุ่งสัตว์บนเนินเขาตั้งพันลูกด้วย (สดด. 50:10) แต่เพราะพระองค์ประทานอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่ให้แก่เราในการชนะจิตวิญญาณทั้งหลาย ไม่ทรงฝากมันไว้กับเหล่าทูตสวรรค์ พระองค์จึงทรงเลือกให้เราอภิสิทธิ์นั้น ความชื่นบานนั้นในการถวายความรักจากหัวใจ, เวลา, พลังงาน, น้ำตาและทรัพย์สินของแด่พระเจ้าและร่วมเป็นหุ้นส่วนกับพระองค์ “เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง” (3 ยอห์น 8) บางคนกล่าวว่า “จงให้จนเราเจ็บตัว” แต่จะดีกว่าหากเราให้จนเราท่วมท้นด้วย “ความอุดมสมบูรณ์แห่งความปิติยินดี” เหมือนคนเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนีย

“ความยากจนอันแสนเชื่องชืดของพวกเขา” มันดูแปลกใหม่ว่าความยากจนเป็นองค์ประกอบหนึ่งของ “พระคุณแห่งการให้” นี้? แต่มันเป็นจริง ๆ หญิงม่ายคนหนึ่งที่ใส่เงินสองสตางค์ไว้ในคลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ “มากกว่าบรรดาคนเหล่านี้” (ลูกา 21:3) คน ๆ หนึ่งที่ยากจนมากพออาจให้จนไม่มีขนมปังเหลือบนโต๊ะ ไม่มีเงินสำหรับซื้อข้าวของที่จำเป็น! ไม่มีใครให้เหมือนคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านี้หากเขายังมีกินเหลือเพื่อร่ำกับว่าเขาไม่ได้ให้เลย ยังมีเสื้อผ้าหลายชุด บ้านหลังงาม รถสวย และเที่ยวพักผ่อนราคาแพง พระคุณแห่งการให้นี้ถูกวัดขนาดส่วนหนึ่งโดยความยากจน ไม่ใช่โดยปริมาณที่ให้แต่โดยปริมาณที่เหลือ ข้อกำหนดของพระเยซูสำหรับการเป็นสาวกก็ไม่ใช่หนึ่งในสิบแต่ที่เขาต้อง “สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่” (ลูกา 14:33) และข้อเสนอแนะของพระเยซูที่ให้แก่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นก็คือเขาควร “ขายสิ่งที่คุณมี และให้แก่มนุษย์ยากจน...และจงตามเรามา” ไม่ใช่แค่เพื่อกระตุ้นเขาให้มีความเชื่อส่วนตัวในพระเยซูแต่เพื่อที่เขาจะเป็นสาวกที่ทุ่มเทหมดทั้งกายและใจ

พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องให้ทุกคนขายสิ่งสารพัดที่ตนมีและแจกจ่าย แต่พระองค์ทรงเรียกร้องให้ใจที่รักของเราจะถือว่าสิ่งสารพัดที่เรามีเป็นของพระองค์และนบนอบด้วยใจยินดีต่อการควบคุมของพระองค์ที่จะให้หรือเก็บไว้ “...พวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19,20)

พวกเขาได้ถวาย “เกินความสามารถของพวกเขา” พวกเขาอ่อนน้อมเปาโลให้รับเงินถวายนั่นไป มันเป็นเงินสำหรับเหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็ม (รม. 15:26) เงินนั้นที่พวกเขาถวายเป็นสิ่งเล็กน้อย เพราะว่าพวกเขาได้ถวายตัวแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อนแล้ว

ในรัฐเท็กซัส เมื่อหลายปีก่อน Dr. J. B. Gambrell มีบทความที่ขึ้นชื่อบทความหนึ่งในหนังสือพิมพ์ *Baptist Standard* ซึ่งมีชื่อว่า “ใครเป็นเจ้าของขนแกะนี้?” ชื่อเรื่องก็บอกเล่าเรื่องราวที่นั่น: ชายคนนั้นผู้เป็นเจ้าของแกะยอมเป็นเจ้าของขนแกะนั้น พระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของคริสเตียนก็ทรงเป็นเจ้าของทุกสิ่งที่มี

“...และได้มอบตัวให้พวกเราตามพระประสงค์ของพระเจ้า” (ข้อ 5) ไม่มีทางที่จะรับใช้พระเจ้าได้โดยที่เราไม่รับใช้มนุษย์ด้วย ไม่มีทางที่จะถวายเงินแด่พระเจ้าได้หากเราไม่ใช้เงินนั้นเพื่อช่วยเหลือมนุษย์ เปาโลกล่าว

ไปแล้วว่า “พวกท่านจงเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติตามแบบของพระคริสต์ด้วย” (1 คร. 11:1) โมเสสกล่าวว่า “ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นมาหาข้าพเจ้าเถิด” (อพย. 32:26) ในกัณดารวิถี 21:5 บาปของประชาชนนั้นก็คือ พวกเขาได้ “กล่าวต่อว่าพระเจ้า และต่อว่าโมเสส” เราไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าหากเราไม่เชื่อฟังคนเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงตั้งไว้เหนือเรา-บิดา, สามิ, เจ้านาย, ผู้นำฝ่ายวิญญาณ ผู้คนทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าเพราะคนของพระเจ้าสอนพวกเขา

ดังนั้นพวกเขาจึงถวายตัวแด่พระเจ้าและแกเปาโล แต่อยู่ใน “น้ำพระทัยของพระเจ้า” เราจะต้อง “พิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่...” (1 ยอห์น 4:1) และไม่ถูกนำให้หลงผิดโดยพวกครูหรือพวกนักเทศน์ที่ไม่อยู่ “ในน้ำพระทัยของพระเจ้า” มันผิดสำหรับบารนาบัสและคนอื่น ๆ ที่จะทำตามเปโตร ตามที่บันทึกไว้ในกาลาเทีย 2:11-14 แต่ในที่นี้เปาโลได้พิสูจน์ให้เห็นความเป็นอัครทูตของตน และเหล่าผู้เชื่อของเขาก็ทำถูกแล้วที่ทำตามเขา “เหมือนที่ข้าพเจ้าทำตามพระคริสต์” เขากล่าว

ข้อ 6-8:

8:6 จนกระทั่งพวกเราได้อ่อนน้อมทิตส์ว่า เราได้	เราฉันทิ พวกท่านจงบริบูรณ์ในพระคุณนี้ด้วยฉันทิ
เริ่มต้นแล้วฉันทิ เขาก็ควรกระทำให้พระคุณฉันทิ	นั้น
เดียวกันนั้นสำเร็จในพวกท่านด้วยฉันทิ	8:8 ข้าพเจ้ามิได้กล่าวโดยคำบัญชา แต่โดยถือ
8:7 เหตุฉันทิ พวกท่านบริบูรณ์ในทุกสิ่ง ในความ	โอกาสในความกระตือรือร้นของคนอื่น ๆ และเพื่อ
เชื่อ และคำพูด และความรู้อย่าง และในความขยันขัน	พิสูจน์ความจริงใจแห่งความรักของพวกท่าน
แข็งทั้งปวง และในความรักของพวกท่านต่อพวก	

พระคุณแห่งการให้อ่อนน้อม

“...พระคุณอันเดียวกันนั้น” (ข้อ 6), “พระคุณนี้ด้วย” (ข้อ 7) การให้แบบขึ้นบานและเสียสละอย่างมหัศจรรย์ของเหล่าคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียไม่เพียงเป็นอุปนิสัยที่ดีเท่านั้น มันเป็น “พระคุณ” อย่างหนึ่งด้วย นั่นเป็นการนำพาแบบพิเศษของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันเป็นการสำแดงออกของความรักฉันทิที่พี่น้องที่ถูกยกชูใน 1 โครินธ์ 13 ที่เราเรียนรู้ว่ามันยิ่งใหญ่กว่าความรู้ การอัครจริย การพูดภาษาต่าง ๆ ความเชื่อและความหวัง มันเป็นการสำแดงออกของ “ผลของพระวิญญาณ” แห่งกาลาเทีย 5:22,23: “แต่ผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความอ่อนโยน ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องสิ่งเหล่านี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย”

ของประทานนี้ซึ่งเป็นพระคุณแห่งการให้อ่อนน้อมด้วยใจยินดี ด้วยใจกว้างขวาง เป็นการสำแดงออกของความรักนั้นที่ทำให้คนทั้งปวงทราบว่าคุณ ๆ หนึ่งเป็นสาวกของพระเยซู (ยอห์น 13:35) มันหมายถึงความรักที่มีต่อผู้อื่นและความรับผิดชอบต่อผู้อื่นแบบที่เป็นความสุขของคนทั้งหลายที่มีความเมตตาและบรรดาผู้สร้างสันติในมัทธิว 5:7,9 การให้โดยคนมั่งมีอาจเป็นนโยบายหนึ่ง การแสวงหาคำสรรเสริญจากผู้คน โดยที่ตัวเองไม่ได้สูญเสียหรือถูกพรากอะไรเป็นพิเศษเลย แต่เมื่อการให้นั้นออกมาจากความยากจนแสนเข็ญ ความขึ้นบานใหญ่ยิ่ง และเป็นทั้งหมดที่คน ๆ หนึ่งมีอำนาจที่จะทำได้ นั่นก็เป็นตัวแทนของการทุ่มเทแสนวิเศษ “พระคุณ” หนึ่งของ

พระเจ้า

ไม่แปลกที่เปาโลรบเร้าให้แสวงหาที่จะสอน “พระคุณนี้ด้วย” แก่คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์
จงหมายเหตุข้อพระคำที่มาด้วยกัน คริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านั้นบริบูรณ์ “ในทุกสิ่ง”-ในความเชื่อ คำ
พูด ความรู้ ความขยันขันแข็ง และในความรักที่มีต่อเปาโล-คุณธรรมแสนวิเศษทั้งหลาย แต่พระคุณนี้แห่งการ
ให้ด้วยใจยินดีและเสียสละก็เป็นคุณสมบัติที่สำคัญพอ ๆ กันหรืออาจสำคัญมากกว่าด้วย

ข้อ 9:

8:9 เพราะพวกท่านรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์ ได้ทรงกลายเป็นคนยากจน เพื่อพวกท่านโดยความ
องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราว่า ถึงแม้ว่าพระองค์ ยากจนของพระองค์ จะได้เป็นคนมั่งมี
เคยเป็นผู้มั่งมี แต่เพราะเห็นแก่พวกท่านพระองค์

“พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”

ในบริบท พระคุณแห่งการให้ของคริสเตียนถูกเปรียบเทียบกับพระคุณของพระคริสต์ผู้ได้ทรงทนทุกข์
ความทรมาณของผู้ถูกลงพระอาญาและความน่าละอายแห่งกางเขนนั่นเพื่อช่วยเราให้รอด โอ ฉะนั้นอย่าให้มี
การกำหนดขีดจำกัดอันโง่เขลาเลยกับสิ่งที่เราติดค้างพระเยซูเจ้าที่รักของเรา

ใครบางคนกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าทรงอยากได้หนึ่งในเจ็ดของเวลาของเราและหนึ่งในสิบของรายรับของ
เรา” นั่นเป็นการคำนวณเศษส่วนที่ไม่ดีพอเลยเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าทรงอยากได้ พระเจ้าทรงอยากได้วันจันทร์
พอ ๆ กับวันอาทิตย์ พระองค์ทรงอยากได้วันเสาร์ของคุณ วันพักร้อนทั้งหลายของคุณ ชั่วโมงพักผ่อนของคุณ
เช่นเดียวกับเวลาสำหรับการเยี่ยมเยียนหรือการประชุมอธิษฐานกลางสัปดาห์

สมมติแะตัวหนึ่งพูดกับเจ้าของของมันว่า “ฉันจะยอมให้ท่านได้หนึ่งในสิบส่วนของขนแกะของฉันซึ่ง
ฉันงอกให้จากอาหารของท่าน” สมมติทาสคนหนึ่งเกือบจะถูกประหารชีวิตแล้วเพราะก่ออาชญากรรมแต่ถูกซื้อ
ถูกช่วยให้รอด ได้อาหารรับประทาน ได้เสื้อผ้าสวมใส่ ได้รับการอบรมสั่งสอนและความรักจากเจ้านายผู้ซึ่งได้
ช่วยชีวิตเขาไว้ บัดนี้ มันสมเหตุสมผลไหมสำหรับทาสคนนั้นที่จะกล่าวแก่นายของตนว่า “ข้าจะรับใช้ท่าน
สัปดาห์ละหนึ่งวัน”?

สิบเซ็นต์จากหนึ่งดอลลาร์ ในเมื่อพระเจ้าทรงให้เงินทั้งหนึ่งดอลลาร์นั้น ก็เป็นการตอบสนองที่ชี้เหนียว
ตามเนื้อหนังและไม่ดีพอของคริสเตียนคนหนึ่ง เมื่อเทียบมันกับพระคุณที่เสียสละ ให้ความรัก ยอมทนทุกข์และ
ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา สิบชักหนึ่งก็ไม่ใช่ “พระคุณแห่งการให้” ที่ถูกสอนในที่นี้
เลย!

พระคริสต์ทรงเห็นชอบกับการถวายสิบชักหนึ่งสำหรับฟาริสีผู้นั้น (มธ. 23:23) ตามที่เราจะไปแล้ว
แต่ทรงบ่งบอกว่าแค่นั้นก็ยังไม่ดีพอ และแน่นอนว่าคริสเตียนคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วและทุ่มเทจะถูกคาดหวัง
ให้รักพระคริสต์มากกว่ายิวคนหนึ่งที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อภายใต้พระราชบัญญัติด้านพิธีการ!

“พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา”-มากกว่าความรัก เพราะว่าความรักอาจ
ขอพรให้คน ๆ หนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไปและไม่สามารถที่จะเห็นหน้าเขาได้ ความรักอาจขอพรให้คน ๆ หนึ่งมี

ความร่ำรวยที่ตนไม่อาจให้ได้ ความรักไม่ใช่พระคุณเหมือนของพระเยซูเจ้าจนกว่าคน ๆ หนึ่งให้และทนทุกข์ และจ่ายหนี้ของอีกคน ทนทุกข์เพื่อบาปของอีกคน พระคุณ-ใช้แล้ว มากกว่าความสงสาร ความสงสารอาจมี น้ำตาสักระยะให้แก่จิตวิญญาณที่ทนทุกข์ สำหรับเด็กหนุ่มคนนั้นที่ชีวิตย่อเย็บอยู่ในเล้าสุกรแห่งบาปในแดน ไกล ที่ได้ผลาญทรัพย์สินของบิดาไปกับหญิงโสเภณีและสุรา มีแต่พระคุณเท่านั้นที่สามารถรับเด็กหนุ่มคนนั้น เป็นบุตร ชดใช้สิ่งที่เขาได้ผลาญไป ให้บ้านเขาอยู่ ให้แหวนแห่งความเป็นบุตร เสื้อคลุมสีขาวแห่งความชอบธรรม ลูกวัวขุนแห่งการกินเลี้ยงอันบริบูรณ์ ความชื่นบานแห่งรอยจูบและความรักของบิดา

ความเมตตาเป็นคำใหญ่แต่พระคุณให้ความเมตตา มาก่อนความเมตตา “ความอดกลั้นไว้นาน” เป็น คุณสมบัติหนึ่งของพระเจ้าที่ถูกยกย่องบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ (2 คร. 6:6; กท. 5:22; คส. 1:11; 1 ทธ. 1:16) แต่พระคุณก็ไปไกลกว่านั้น เป็นยิ่งกว่าความกรุณาปราณี เป็นมากกว่าข้อดีต่าง ๆ ในแต่ละวัน “พระคุณของ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา” สละทิ้งความมั่งมีแห่งสวรรค์เพื่อมารับความยากจนของคนบาป สละทิ้งสถานะแห่งความเท่าเทียมกันกับพระบิดาเพื่อจะถูกทอดทิ้งบนทางเข็นนั้นเพื่อที่พวกเราคนบาปจะถูก รับไว้ในอ้อมแขนและพระทัยของพระเจ้าได้ พระคุณรับรอยเมียนของเราไว้บนแผ่นหลังของพระองค์ น้ำตาของ เราบานแกำของพระองค์ ความเจ็บปวดของเราในพระกายของพระองค์ ความทรมาณของเราในสวนเกทเสมนี ของพระองค์และบนกลโกธา เพื่อที่เรจะมีสันติสุขโดยปราศจากความกลัว ความรอดที่ปราศจากการล้มลง เรา รับสวรรค์ได้ในเมื่อเราสมควรตกนรก

พระคุณนี้ในส่วน of พระคริสต์ดลใจเราให้มีการให้ที่เสียสละอันชื่นบานด้วยความรัก นี่เป็นข้อโต้แย้ง ของพระเจ้าเหมือนเดิมในโรม 12:1, “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความ เมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัย แต่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน” เราไม่เป็นเจ้าของตัวเราเอง เราถูกซื้อแล้ว ดังนั้น 1 โครินธ์ 6:20 จึงเตือนใจเราว่าเราจะต้อง “ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณ ของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” ใจความหลักที่ได้รับการดลใจนี้ก็กลับมาอีกใน 2 โครินธ์ 9:15

ข้อ 10-15:

8:10 และในที่นี้ข้าพเจ้าขอให้คำแนะนำของ
ข้าพเจ้า เพราะสิ่งนี้เป็นประโยชน์สำหรับพวกท่าน
ผู้ซึ่งได้ตั้งต้นเมื่อก่อนแล้ว มิใช่ที่จะกระทำเท่านั้น
แต่ที่จะมีน้ำใจกระทำด้วยเมื่อปีก่อนนั้น
8:11 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงกระทำการสิ่งนั้นเถิด ด้วยว่ามี
ความพร้อมที่จะกระทำอยู่แล้วฉันใด ก็ขอให้
การกระทำโดยสิ่งซึ่งพวกท่านมีอยู่แล้วฉันนั้น
8:12 เพราะว่าถ้ามีใจพร้อมอยู่เป็นอันดับแรกแล้ว
สิ่งนั้นก็ถูกยอมรับตามที่คน ๆ หนึ่งมีอยู่แล้ว และ

มิใช่ตามที่เขาไม่มี
8:13 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้คนอื่น
ได้รับความบรรเทา และให้พวกท่านรับภาระ
8:14 แต่ด้วยความเท่าเทียมกัน เพื่อที่ว่าบัดนี้ใน
คราวนี้ความบริบูรณ์ของพวกท่านจะได้เป็นการ
จัดหาให้สำหรับความขัดสนของพวกเขาคือ ความ
บริบูรณ์ของพวกเขาก็จะได้เป็นการจัดหาให้
สำหรับความขัดสนของพวกท่านเช่นกัน เพื่อจะได้
มีความเท่าเทียมกัน

8:15 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนที่เก็บได้มากก็ ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่’

ท่านสัญญาไว้แล้ว: บัดนี้จงถวาย!

พวกเขาสัญญาไว้แล้วเมื่อปีก่อน (ข้อ 10; 9:20)ว่าจะส่งความช่วยเหลือไปให้เหล่าวิสุทธิชนที่ยากจนที่กรุงเยรูซาเล็มผู้ซึ่งกำลังทนทุกข์จากความอดอยากที่อากาศได้พยากรณ์ไว้ใน กิจการ 11:27-30 มันเหมาะสมที่จะให้คำปฏิญาณ คำสัญญาหนึ่งต่อพระเจ้า ยากอบทำเช่นนั้นที่เบธเอล (ปฐมก. 28:20-22) ว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของเขา ก่อนหินเหล่านั้นที่เขาก่อตั้งที่เบธเอลควรเป็นพระนิเวศของพระเจ้าและเขาจะถวายสิบชักหนึ่งจากรายรับของเขาแด่พระเจ้าอย่างแน่นอน

เยฟธาที่ได้ปฏิญาณว่าถ้าพระเจ้าจะประทานชัยชนะให้แก่เขาเหนือเหล่าศัตรูของชนชาติอิสราเอล เขาก็จะถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์คนแรกหรือสิ่งแรกที่ออกมาพบกับเขาเมื่อเขากลับมา (ผด. 11:30) นั่นเป็นบุตรสาวสุดที่รักของเขา และเขาก็รักษาคำปฏิญาณของเขา (ผด. 11:39)

นางฮันนาห์ปฏิญาณว่าถ้าพระเจ้าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นาง “ข้าพระองค์ก็จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเขา” (1 ซมอ. 1:11) ดังนั้นซามูเอลจึงถูกถวายไว้และเขาเป็นนาซีร์ตลอดชีวิตของเขาในการทำตามคำปฏิญาณนั้น

หนังสือเพลงสดุดีกล่าวบ่อยครั้งถึงการปฏิญาณด้วยความซื่อสัตย์ต่อพระเยโฮวาห์ (สดด. 22:25; 66:13; 116:14; 50:14; 61:5,8; 65:1)

อัครทูตเปาโลให้คำปฏิญาณไว้ชั่วระยะหนึ่งว่าจะเป็นนาซีร์ (กิจการ 18:18; 21:18-26) พระคัมภีร์เตือนสติเราว่า “จงปฏิญาณ และทำตามคำปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน” (สดด. 76:11) การวางแผนระยะยาวและคำปฏิญาณต่าง ๆ แด่พระเจ้า ซึ่งกระทำอย่างซื่อตรง ก็รักษาเราให้อยู่ในเส้นทางที่มุ่งตรง ต้องใช้ความหนักแน่นมั่นคง และบ่อยครั้งจึงเป็นการดี

หลายคนได้ “ถวายตัวที่จะเทศนา” แต่ก็ไม่เคยเทศนาเลย พวกเขาไม่เต็มใจที่จะทิ้งรายรับงาม ๆ เพื่อที่จะวางใจพระเจ้าว่าจะทรงดูแลครอบครัว หรือพวกเขาไม่เต็มใจที่จะเลื่อนการแต่งงานออกไปก่อนหรือที่จะไปในเส้นทางที่ต้องทำงานหนักและเสียสละของการฝึกฝนและการศึกษา อาจมีไม่ถึงหนึ่งในสามด้วยซ้ำของคนเหล่านั้นที่ประกาศอย่างน่าเลื่อมใสว่าตนได้ถวายตัวที่จะเป็นมิชชันนารีไปต่างแดนแล้วเคยได้เห็นทุ่งนาประกาศในต่างแดน หลายคนไม่ได้นับต้นทุนที่ต้องจ่ายตามที่ผู้เป็นสาวกต้องกระทำในลูกา 14:28-33

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนได้แสดงออกถึงการยอมจำนนแห่งเจตจำนงที่จะ “ไปยังแอฟริกา” ซึ่งอาจเป็นวิธีเดียวที่ทำให้เห็นภาพชัดเจนที่พวกเขาจะแสดงออกถึงความทุ่มเทอันซื่อตรงตามที่พวกเขาตั้งใจ พระเจ้าทรงอยากให้ทุกคนเต็มใจที่จะไปยังแอฟริกา พระองค์ไม่อยากจะให้ทุกคนไปที่นั่น แต่ผู้ใดให้คำปฏิญาณใดไว้เขาก็ควรทำตามนั้น

ในการถวาย มีความซื่อสัตย์พิเศษในการวางแผนล่วงหน้าสิ่งที่เราจะถวายตามที่พระเจ้าประทานให้ เราอาจถวายเพิ่มได้หากเราวางแผนล่วงหน้าและทูลขอพระเจ้าให้ทรงช่วยเหลือเราและทำตามคำปฏิญาณต่าง ๆ ของเรา

ฉันควรถวายเท่าไร? ตามที่เรายากถวายด้วยความเต็มใจ! เงินถวายนั้นควรเป็นตามที่คน ๆ หนึ่งมี

ปกติแล้วการถวายของคน ๆ หนึ่งควรเป็นตามสัดส่วนของรายรับของเขา เงินสองสตางค์ของหญิงม่ายคนนั้นในสายพระเนตรของพระเจ้าก็มากกว่าเงินถวายเยอะ ๆ ของผู้อื่นเพราะว่านั่นเป็นทั้งหมดที่นางมี (มาระโก 12:41-44) ความรักและความชื่นบานจากหัวใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นคุณค่าที่ดีกว่าเงินทองไม่ว่าจะเท่าไรก็ตาม

เมื่อมานาถูกส่งมาจากสวรรค์ให้แก่ชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร คน ๆ หนึ่งอาจเก็บรวบรวมไว้มากกว่าอีกคน แต่ทั้งหมดนั้นก็มาจากพระเจ้า และฉะนั้นมันจึงถูกแบ่งให้อย่างเท่าเทียมกันและออกมาเท่ากับคนละหนึ่งโอเมอร์ (อพย. 16:18)

ข้อ 16-24:

8:16 แต่ขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ได้ทรงใส่ความหวังใยอันจริงจั่งแบบเดียวกันไว้ในใจของทิตัสเพื่อพวกท่าน

8:17 ด้วยว่าแท้จริงแล้ว เราได้ยอมรับคำเตือนสตินั้น แต่เพราะมีความกระตือรือร้นมากขึ้น โดยความตั้งใจของเขาเอง เขาจึงได้ไปหาพวกท่าน

8:18 และพวกเราได้ส่งพี่น้องผู้นั้นไปพร้อมกับเขา ผู้ซึ่งการยกย่องของพี่น้องผู้นั้นอยู่ในข่าวประเสริฐทั่วคริสตจักรทั้งปวง

8:19 และมีใช้สิ่งนั้นเท่านั้น แต่เป็นผู้ซึ่งได้ถูกเลือกไว้จากคริสตจักรทั้งหลายเพื่อให้เดินทางกับพวกเราพร้อมกับพระคุณนี้ด้วย ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเราเพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน และเป็นที่แสดงใจพร้อมของพวกท่าน

8:20 โดยหลีกเลี่ยงสิ่งนี้ นั่นคือ ที่จะไม่มีผู้ใดตำหนิพวกเราได้ ในเรื่องความบริบูรณ์นี้ซึ่งถูกปรนนิบัติโดยพวกเรา

8:21 โดยจัดหาสิ่งทั้งหลายที่ซื้อสัตย์ มิใช่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย

8:22 และพวกเราได้ส่งไปพร้อมกับเขาทั้งสอง คือพี่น้องของพวกเราอีกคนหนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราได้พิสูจน์บ่อย ๆ ว่าขยันขันแข็งในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้ก็ขยันขันแข็งมากยิ่งขึ้น เพราะความไว้น้ำใจมากยิ่งขึ้นซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในพวกท่าน

8:23 ไม่ว่ามีใครใดถามถึงทิตัส เขาก็เป็นหุ้นส่วนของข้าพเจ้า และเป็นผู้ร่วมงานเกี่ยวกับพวกท่าน หรือไม่ว่ามีใครใดถามถึงพี่น้องของพวกเรานั้น เขาทั้งสองก็เป็นพวกผู้สื่อสารของคริสตจักรทั้งหลาย และเป็นสง่าราศีของพระคริสต์

8:24 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงแสดงให้พวกเขาเห็นและต่อหน้าคริสตจักรทั้งหลาย ถึงหลักฐานแห่งความรักของพวกท่าน และแห่งการอดของพวกเราเพราะเหตุพวกท่านเกิด

ผู้สื่อสารเหล่านั้น-การปฏิบัติที่ซื้อสัตย์และเปิดเผย

เปาโลได้ส่งทิตัสไปเยี่ยมคนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์เพื่อพิสูจน์ความรักของพวกเขา ให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของเปาโลและกลับมารายงานเขา แต่ทิตัสได้ถูกส่งไปรายงานแก่พวกเขาโดยเฉพาะเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าที่อยู่บนคริสตจักรเหล่านั้นในแคว้นมาซิโดเนียและเพื่อ “กระทำให้พระคุณอันเดียวกันนั้นสำเร็จในพวกท่านด้วยฉันนั้น” (ข้อ 6) ทิตัสรักพวกเขาและได้รับการปลอบประโลมใจอย่างมหาศาลจากการกลับใจของพวก

เขา ความกระวนกระวายใจของพวกเขาที่จะเอาใจเปาโลและที่จะพิสูจน์ตัวว่าคู่ควร (2 คร. 7:7-15) เปาโลได้
อวดเรื่องพวกเขาแก่ทิตัสแล้ว (2 คร. 7:14) และทิตัสก็มี “ความหวังใญ่อันจริงจั่งแบบเดียวกัน” กับที่เปาโลมี
แก่พวกเขา (ข้อ 16) “โดยความตั้งใจของเขาเอง เขาจึงได้ไปหาพวกเขา” เพื่อสอนพวกเขาถึงความชื่นบาน
แห่งการให้ (ข้อ 17)

บัดนี้ทิตัสและพี่น้องท่านหนึ่งซึ่งไม่ถูกเอ่ยชื่อหรือมากกว่านั้นถูกส่งไปรวบรวมเงินถวายที่พวกเขากำลัง
เตรียมไว้ต่างหากตามคำสั่งใน 1 โครินธ์ 16:1,2 ผู้สื่อสารเหล่านี้เป็นคนดีและมีชื่อเสียงดีและพิสูจน์ตัวว่าวางใจ
ได้ ต้องมีคนถือเงินนั้นมากกว่าหนึ่งคน-ผู้ที่คริสตจักรเหล่านั้นได้คัดเลือก เปาโลต้องไม่จัดการเงินนั้นคน
เดียวเกรงว่าบางคนอาจตำหนิเขาได้ (ข้อ 20) คริสเตียนทั้งหลายในงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เพียงเป็น
คนซื้อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้าแต่ต้องระวังอย่างเข้มงวดที่จะพิสูจน์ตัวว่าซื้อตรงต่อผู้อื่น ที่จะไม่ให้
เหตุผลเลยสำหรับการไม่ไวใจและการลงใจสำหรับใครสักคนที่ไม่มีการกำกับดูแลที่จะใช้เงินของพระเจ้าใน
ทางที่ผิด

นักเทศน์ไม่ควรนับเงินถวายของคริสตจักร แต่ต้องมีหลายคนนับเพื่อที่จะไม่มีใครถูกสงสัยหรือถูก
ลงใจได้ รายงานประจำเกี่ยวกับรายรับและรายจ่ายของเงินถวายควรพิสูจน์ว่างานของพระเจ้าถูกกระทำอย่าง
ระมัดระวังและไม่มีใครครหาได้ บัดนี้ความรักของชาวโครินธ์เหล่านี้ที่มีต่อเปาโลและต่อพระคริสต์จะถูกแสดง
ให้เห็นโดยการถวายของพวกเขาและทุกคนสามารถเข้าใจพยานหลักฐานนั้นแห่งความรักได้

2 โครินธ์ 9

ข้อ 1-5:

9:1 ด้วยว่าเรื่องการปรนนิบัติพวกวิสุทธิชนนั้น
ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงพวกท่าน
9:2 เพราะข้าพเจ้ารู้จักความกระตือรือร้นแห่งใจ
ของพวกท่านอยู่แล้ว ด้วยว่าข้าพเจ้าอวดเรื่องพวก
ท่านกับคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโดเนียว่า พวก
อาคาญาได้พร้อมตั้งแต่ปีที่แล้ว และความ
กระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก
9:3 แต่ข้าพเจ้าได้ส่งพวกพี่น้องเหล่านั้นไป เกรง
ว่าการอวดของพวกเราเรื่องพวกท่านจะเสียเปล่า
ในสิ่งนี้ เพื่อที่ว่า ตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว พวก
ท่านจะได้พร้อม

9:4 เกรงว่าบางที ถ้าคนทั้งหลายแห่งแคว้นมาซิโด
เนียมาพร้อมกับข้าพเจ้า และพบว่าพวกท่านไม่ได้
เตรียมตัวไว้ พวกเรา (เพื่อพวกเราจะไม่กล่าวว่า
พวกท่าน) จะต้องละอายในการอวดอย่างมั่นใจ
แบบเดียวกันนี้
9:5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดว่า จำเป็นที่จะต้อง
สติพวกพี่น้องเหล่านั้น ให้พวกเขาไปหาพวกท่าน
ก่อน และให้จัดเตรียมสิ่งของบริบูรณ์ของพวกท่าน
ไว้ล่วงหน้า ตามที่พวกท่านได้ทราบอยู่ก่อนแล้ว
เพื่อของถวายอันเดียวกันนั้นจะมีอยู่พร้อม ใน
ฐานะเป็นสิ่งที่บริบูรณ์ และมีใช้เป็นความโลภ

เปาโลจะมา: ชาวแคว้นมาซิโดเนีย

ก็อาจมาด้วย

คำสั่งทั้งหลายเกี่ยวกับการต้องช่วยเหลือเหล่าวิสุทธิชนที่เยรูซาเล็มนั้น “ไม่จำเป็น” เลย (ข้อ 1) เห็น
ได้ชัดว่าการกีดกันอาหารนั้นเป็นที่ทราบกันทั่ว หลายพันคนได้รับความรอดแล้วที่กรุงเยรูซาเล็ม (กิจการ
2:41; กิจการ 4:4; กิจการ 5:14) การข่มเหงครั้งใหญ่ได้เริ่มต้นแล้ว สเทเฟนถูกหินขว้างตาย หลายคนถูกจับกุม
(กิจการ 7:54-8:4) หลายคนต้องหนีเอาชีวิตรอด แน่แน่นอนว่าหลายคนตกงานและขาดรายได้ ทั้งหมดนี้เป็นเรื่อง
ที่ใหญ่โตมากเสียจนคริสเตียนทั้งหลายคงทราบกันแล้วไม่ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตามในจักรวรรดิโรม

ชาวโครินธ์เหล่านั้นเกิดความสงสารแล้วเมื่อปีก่อนหน้าเพราะการทนทุกข์และความขัดสนของวิสุทธิ
ชนเหล่านั้น และได้เป็นแบบอย่างแก่ผู้อื่นในการวางแผนที่จะส่งเงินไปช่วย และเราอนุมานว่าพวกเขาไม่ได้
กระทำการมากนักเกี่ยวกับเรื่องนี้ เปาโลโอ้อวดไปแล้วเกี่ยวกับความกระตือรือร้นของพวกเขา บัดนี้จะเป็นยัง
ไงหากเขามาและคริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียบางคนที่มีใจกว้างเหล่านี้มากับเขาและพบว่าเหล่าคริสเตียน
ชาวโครินธ์ได้ละเลย?

แคว้นอาคาญาเป็นประเทศกรีซตอนใต้ซึ่งรวมกรุงเอเธนส์และเมืองโครินธ์ไว้ด้วย: แคว้นมาซิโดเนียเป็น
ประเทศกรีซตอนเหนือซึ่งรวมเมืองฟิลิปปี เมืองเธสสะโลนิกาและเมืองเบโรอาไว้ด้วย

เปาโลได้ส่งทิตและคนอื่นบางคนกลับไปเพื่อเริ่มต้นการรวบรวมเงินถวาย เพื่อที่เงินถวายก้อนโตพอ
จะมีพร้อมเมื่อเขามาและเขาจะได้ไม่ต้องละอายกับการที่เขาเคยยกย่องพวกเขาและความกระตือรือร้นและคำ
สัญญาของพวกเขาเมื่อปีก่อน

มันต้องเป็นเรื่องของการให้ด้วยใจกว้างขวาง ให้ด้วยใจยินดี ไม่ใช่การให้ด้วยความลังเลใจเพื่อเอาใจ
เหล่าผู้นำที่โลภมาก

ข้อ 6-9:

9:6 แต่ข้าพเจ้ากล่าวสิ่งนี้ว่า คนซึ่งหว่านอย่าง
เสียดาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียดายด้วย และคนที่
หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่น
กัน

9:7 ทุกคนตามที่เขาคิดหมายไว้ในใจของตน จงให้
เขาให้ตามนั้น มิใช้อย่างฝืนใจ หรือให้เพราะความ
จำเป็น เพราะว่าพระเจ้าทรงรักผู้ให้ที่มีใจร่าเริง

9:8 และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้
พระคุณทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน เพื่อว่าพวกท่าน
ซึ่งมีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ จะบริบูรณ์
แก่การงานที่ดีทุกอย่าง

9:9 (ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า ‘เขาได้แจกจ่ายไปทั่ว
เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขา
ดำรงอยู่เป็นนิตย์’)

การให้แต่พระเจ้าเป็นการหว่านเพื่อการเก็บเกี่ยวที่แน่นอน

การให้แต่พระเจ้าเป็นการลงทุนอย่างแท้จริง ธัญพืชที่ถูกปลูกในดินอาจดูเหมือนเป็นการเสียอาหารดี ๆ ไปเปล่า ๆ แต่ไม่เลย มันเป็นการทว้ออาหาร นี่เป็นส่วนหนึ่งแห่งสิ่งที่ดูเหมือนขัดแย้งของพระเจ้า ผู้ที่เอาชีวิตของตนรอดจะเสียชีวิต และผู้ที่เสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่พระคริสต์และเห็นแก่ข่าวประเสริฐก็จะรอดชีวิต (มาระโก 8:35) ผู้ที่อยากเป็นใหญ่เป็นโตในท่ามกลางเหล่าคริสตียนต้องปรนนิบัติผู้อื่น และผู้ที่อยากเป็นหัวหน้าต้องเป็นคนรับใช้ (มธ. 20:26,27) ผู้ที่ถ่อมใจจะถูกยกชู (มธ. 18:4; มธ. 23:12; 1 ปด. 5:6) ดังนั้นคนที่ให้เยอะกว่าก็จะมีเยอะกว่า นี่เป็นคำสอนอันเปี่ยมสุขที่ว่า การให้แต่พระเจ้าหมายถึงการหว่านที่จะได้ผลตอบแทนแน่นอน เราหว่านมากเท่าไร เราก็เก็บเกี่ยวมากเท่านั้น เราให้มากเท่าไร ด้วยใจยินดีและไว้วางใจ ผลตอบแทนเหล่านั้นก็จะแน่นอนมากเท่านั้น

ในมาลาคีย์ 3:10 ถึง 12 พวกยิวได้รับคำทรงสัญญาว่า:

“พวกเจ้าจงนำสิบชักหนึ่งทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในคลัง เพื่อจะมีอาหารในนิเวศน์ของเรา และบัดนี้จงลองดูเราในเรื่องนี้ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส ว่าเราจะไม่เปิดบรรดาช่องฟ้าแห่งสวรรค์ให้พวกเจ้า และเทพรให้พวกเจ้า จงจะไม่มีที่ว่างพอที่จะรับพรนั้นหรือ และเราจะติเตียนผู้ที่กีดกันนั้นเพราะเห็นแก่พวกเจ้า และผู้นั้นจะไม่ทำลายผลทั้งหลายแห่งพื้นดินของพวกเจ้า และเถาองุ่นของพวกเจ้าจะไม่ทิ้งผลของเธอก่อนเวลาในทุ่งนา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส และประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกพวกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าพวกเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าชื่นชมยินดี พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส”

แน่นอนว่าพระเจ้าทรงควบคุมฝน สัตว์รบกวน เพื่อที่พืชผลจะดีกว่าเดิมเมื่อพวกเขานำสิบชักหนึ่งและของถวายต่าง ๆ เข้ามายังพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม เมื่อพวกเขาหวังสิ่งเหล่านี้ไว้ มันก็เป็นการปล้นพระเจ้า และพระองค์ทรงลงโทษพวกเขาด้วยพืชผลที่ไม่ได้เรื่อง เมื่อพวกเขิวเหล่านั้นกลับมาจากการตกเป็นเชลย ความไม่พอพระทัยของพระเจ้าที่ว่าพวกเขาไม่ได้ฟื้นฟูพระวิหารโดยเร็วก็ถูกแสดงออกเช่นนั้น:

“พวกเจ้าได้มองหามาก และดูเถิด มันได้มาเพียงเล็กน้อย และเมื่อพวกเจ้าได้นำมันมาถึงบ้าน เราก็เป่ามันไปเสีย ทำไมเป็นเช่นนั้นเล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส ก็เพราะนิเวศน์ของเราได้ร้างเปล่า และพวกเจ้าทุกคนก็วิ่งไปยังบ้านของตนเอง เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือพวกเจ้าจึงถูกยั้งน้ำค้างไว้เสีย และแผ่นดินโลกก็

ถูกยึดพืชผลของเธอไว้เสีย และเราได้เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดิน และมาสู่ภูเขาทั้งหลาย และมาสู่ข้าว และมาสู่ข้าวบ่มใหม่ และมาสู่น้ำมัน และมาสู่สิ่งต่าง ๆ ซึ่งดินอำนวยผล และมาสู่มนุษย์ และมาสู่สัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นแห่งมือเหล่านั้น” - ฮกก. 1:9-11

เป็นความจริงที่ว่าบัดนี้พระเจ้าทรงไม่มีวิหารบนโลกนอกจากร่างกายของคริสเตียนทั้งหลาย ซึ่งเป็นวิหารนั้นของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในร่างกายของคริสเตียนทุกคนแล้ว ตอนนี้ (1 คร. 3:16,17; 1 คร. 6:19,20; รม. 8:9,10) บัดนี้ไม่มีสถานที่ที่ถูกกำหนดซึ่งเป็นที ๆ พระเจ้าทรงสั่งเราให้นาสืบชักหนึ่งและของถวายมาไว้ พระเจ้าไม่เพียงตรัสถึงสืบชักหนึ่งของชาวโครินธ์และกับเราแบบเป็นบัญญัติในที่นี้เท่านั้น แต่พระเจ้ายังประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่ถวายแด่พระองค์ด้วย พระองค์ประทานบำเหน็จมากกว่าให้แก่คนเหล่านั้นที่ถวายมากกว่า

ถ้าพระเจ้าประทานบำเหน็จให้แก่คนที่ถวายสิบชักหนึ่ง พระองค์ก็ประทานบำเหน็จมากกว่าให้แก่คนที่ถวายมากกว่าสิบชักหนึ่ง ยิ่งหวานมาก ยิ่งเกี้ยวมาก เมื่อคริสเตียนทั้งหลายเสียดายและซีหนียวในการให้ของตน พวกเขาก็มักประสบกับความยากจนมากเกินไปที่พระเจ้าทรงอยากให้พวกเขาต้องทนทุกข์ ใครบางคนอาจกล่าวว่า “ฉันไม่มีปัญญาถวายสิบชักหนึ่งหรอก” ในความจริงแล้ว ไม่มีคริสเตียนคนใดสามารถถวายน้อยกว่าสิบชักหนึ่งได้และเงินถวายด้วยความสมัครใจเพิ่มอีกต่างหาก

พระคัมภีร์สอนเรื่องนี้บ่อยจริง ๆ!

สุภาพิต 3:9,10 กล่าวว่า: “จงถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์ด้วยทรัพย์สินของเจ้า และด้วยผลแรกแห่งการเพิ่มขึ้นทั้งสิ้นของเจ้า แล้วบรรดาอู่ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่างน้ทั้งหลายของเจ้าจะไหลออกมาด้วยน้ำองุ่นใหม่”

และสุภาษิต 11:25 สัญญาว่า: “คนที่มิเอาจริงจะถูกทำให้อับหน้า และคนที่รดน้ำ ตัวเขาเองจะได้รับการรดน้ำเช่นกัน”

และพระเยซูตรัสเรื่องนี้อย่างชัดเจนเหลือเกินในลูกา 6:38: “จงให้ และจะประทานสิ่งนั้นให้แก่พวกท่าน ดวงด้วยทะนานถ้วน กดลงให้แน่น ยัดสั่นลง และเขย่าเข้าด้วยกัน และพูนล้นใส่ให้ มนุษย์จะให้ไว้ในทรงอกของพวกท่าน ด้วยว่าพวกท่านจะดวงให้ด้วยทะนานอันใด สิ่งนั้นจะถูกดวงให้พวกท่านด้วยทะนานอันนั้นอีก”

ในที่นี้พระสัทญญาก็คือว่าเมื่อคุณให้แก่ผู้อื่น ผู้คนก็จะให้แก่คุณ และผลตอบแทนนั้นก็บริบูรณ์มากกว่าการให้นั้น “ดวงด้วยทะนานถ้วน กดลงให้แน่น ยัดสั่นลง และเขย่าเข้าด้วยกัน และพุนั่น” เมื่อกว่าเจ็ดสิบปีก่อนและอาศัยอยู่ห่างไกลจากร้านค้า ถ้าคุณแม่ของผมจะขอยืมน้ำตาลสองถ้วยเพื่อทำพายแอปเปิ้ล เมื่อท่านเอาน้ำตาลไปคืน บางครั้งท่านก็นำพายชิ้นหนึ่งไปให้เพื่อนบ้านของท่านด้วย! โอ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ดี และสัตย์ซื่อ พระองค์ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่เฝ้าหาที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย

“มนุษย์จะให้ไว้ในทรงอกของพวกท่าน” ลูกา 6:38 กล่าว ผมเคยเห็นว่าพระเจ้าทรงระมัดระวังขนาดไหนในการตอบแทนการดีต่าง ๆ ในเรื่องอื่น ตลอดหลายปีในสมัยที่รถยนต์ใช้งานได้ดีมากนัก ยางอยู่ได้ไม่นานและสึก สถานีน้ำมันก็อยู่ไกลจากกัน รถยนต์ก็มียางแบนเพิ่มมากขึ้น เมื่อก่อนไม่มีตัววัดระดับน้ำมัน

บนรถยี่ห้อฟอร์ด ผมเคยต้องจอดหลายครั้งเพื่อช่วยเปลี่ยนยางสักเส้น เพื่อช่วยปะยางและสูบลมให้มัน เพื่อเซ็นทรัลล็อกน้ำมัน มันเป็นการป้องกันใจว่าผมควรช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เดือดร้อน บัดนี้ แม้จะดูเหมือนเป็นเรื่องแปลก ผมไม่เคยต้องน้ำมันหมดกลางทางหรือประสบความลำบากบนท้องถนนเลยแต่มีคนมาให้ความช่วยเหลือทันที มันเกิดขึ้นแบบนี้บ่อยมาก ไม่ว่าถนนเส้นนั้นจะเปล่าเปลี่ยวขนาดไหนหรือว่าติดดินแค่ไหน ผมก็เห็นมันเกิดขึ้นแบบนี้ตลอด มันเป็นการตอบแทนของพระเจ้าสำหรับการให้ความช่วยเหลือผู้อื่น

“พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้พระคุณทั้งสิ้นบริบูรณ์แก่พวกท่าน” (ข้อ 8) พระเจ้าทรงตอบแทนพระคุณเพื่อพระคุณมิใช่หรือ? พระเจ้าสามารถประทานอย่างบริบูรณ์ให้แก่คนเหล่านั้นที่ให้อย่างบริบูรณ์มิใช่หรือ? เอาล่ะ เนื่องจากพระเจ้าทรงสามารถ เราจะคาดหวังอย่างมั่นใจว่าพระองค์จะตอบแทนไม่ได้หรือ? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ประทาน พระเจ้าผู้ชอบธรรมซึ่งอยากให้คุณ “มีความพอเพียงในสิ่งทั้งปวงอยู่เสมอ” (ข้อ 8) และพระเจ้าประทานให้เพื่อที่คุณจะให้ได้มากยิ่งขึ้น!

ข้อ 10-15:

9:10 บัดนี้ ขอให้พระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน ทั้งประทานขนมปังสำหรับเป็นอาหารของพวกท่าน และทรงทวีคุณเมล็ดพืชของพวกท่านที่หว่านนั่น และทรงเพิ่มพูนผลทั้งหลายแห่งความชอบธรรมของพวกท่าน)

9:11 โดยที่พวกท่านถูกทำให้มีขึ้นในทุกสิ่งอันนำไปสู่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้น ซึ่งโดยพวกเราทำให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า

9:12 เพราะว่าการรับใช้แห่งการปรนนิบัตินี้ไม่ได้จัดหาให้ความขัดสนของพวกวิสุทธิชนเท่านั้น แต่ยังอุดมสมบูรณ์โดยการขอบพระคุณเป็นอันมากแด่พระเจ้าด้วย

9:13 ขณะที่โดยบทพิสุจน์แห่งการรับใช้นี้ พวกเขาจึงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า เพราะเหตุคำกล่าวยอมรับของพวกท่านเรื่องการยอมอยู่ใต้บังคับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุการแจกจ่ายด้วยใจกว้างขวางของพวกท่านแก่พวกเขาและแก่คนทั้งปวง

9:14 และโดยการอธิษฐานของพวกเขาก็เพื่อพวกท่าน ผู้ซึ่งปรารถนาให้พวกท่านได้รับพระคุณอย่างเหลือล้นของพระเจ้าในพวกท่าน

9:15 ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์

พระพรทั้งหลายที่เราเก็บเกี่ยวโดยการหว่านอย่างมากมาย

“พืชแก่คนที่หว่าน” (ข้อ 10) คนเหล่านั้นที่ให้อะไรจะมีมากขึ้นเพื่อจะให้ “ขนมปังสำหรับเป็นอาหารของพวกท่าน” พระเจ้าประทานให้ทั้งสองอย่างและทั้งสองอย่างจะถูกขยายขนาด-สิ่งที่เราให้และสิ่งที่เราใช้เพื่อตัวเราเอง-โดยการให้ด้วยใจกว้าง อัครทูตเปาโลจึงขึ้นบานในการให้ของพวกเขาเพราะว่าพวกเขาจะเจริญรุ่งเรืองเพราะการทำเช่นนั้น พระเจ้าจะ “เพิ่มพูนผลทั้งหลายแห่งความชอบธรรมของพวกท่าน” เช่นเดียวกับ “ทวีคุณเมล็ดพืชของพวกท่านที่หว่านนั่น”

เปาโลขึ้นบานเช่นกันในการให้ด้วยใจอารีแก่เขาโดยเหล่าคริสเตียนชาวฟิลิปปี: “มิใช่เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาของกำนัล แต่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ผลกำไรเข้าในบัญชีของพวกท่านมากขึ้น” (ฟป. 4:17) แต่มี

พระพรในอีกทางหนึ่ง วิสุทธิชนที่ยากจนเหล่านั้นที่ได้รับเงินถวายที่พวกเขาต้องการมากเหลือเกินในกรุงเยรูซาเล็มและอาจที่อื่นด้วย จะไม่เพียงได้รับประทานอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติโดยการขอบพระคุณของพวกเขาด้วย (ข้อ 12,13) และพวกเขาจะถูกนำให้อิสรฐานมากขึ้นเมื่อคนเหล่านั้นที่ให้ ดังนั้นในทุกทาง การให้ด้วยใจกว้างขวางเพื่อให้พระเจ้าพอพระทัยจึงส่งผลเป็นพระพรแก่ผู้ให้ การคำจุนแก่ผู้ขัดสน การขอบพระคุณแด่พระเจ้า แบบอย่างอันเป็นสุขสำหรับผู้อื่น และคำอธิษฐานด้วยใจร่อนรนเมื่อผู้ให้อัครทูตผู้ได้รับการดลใจท่านนี้สรรเสริญพระเจ้าผู้ทรงเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่อีกครั้งเมื่อเขากล่าวว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะเหตุของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์” (ข้อ 15) ผู้ใดเล่าจะคิดถึง การให้ของคริสเตียนโดยที่ไม่ระลึกถึงของประทานแสนมหัศจรรย์นั้นที่เหนือคำพูดทั้งปวง เมื่อพระเจ้าได้ประทานพระบุตรของพระองค์และเมื่อพระคริสต์เองได้ประทานพระองค์เอง เพื่อชดใช้บาปของเราและเพื่อช่วยเราให้รอด

เปาโลวกกลับไปเรื่องนั้นในบทที่ 8 และข้อ 9 และเขาทำเช่นนั้นอีก ผู้ใดเล่าเป็นแบบอย่างอันเหมาะสมสำหรับคริสเตียนในการให้? ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเยซูเจ้าเอง และเราควรให้มากเท่าไร? โอ เราควรให้ทั้งหมด โดยปราศจากการหวงไว้ โดยปราศจากการลังเลใจ โดยปราศจากการคิดคำนึงถึงผลที่ตามมา พระเจ้าได้ประทานพระผู้ช่วยให้รอดแสนวิเศษผู้หนึ่งให้แล้ว และไม่มีทางที่ผมจะสามารถเป็นตัวแทนของพระเยซูเจ้าหรือทำตามแบบอย่างของพระองค์ได้โดยที่ไม่ให้ทั้งหมด ให้ด้วยใจยินดี ให้เกินกำลังของผม เหมือนอย่างที่คริสเตียนชาวแคว้นมาซิโดเนียเหล่านี้ได้กระทำ

2 โครินธ์ 10

ข้อ 1-8:

10:1 บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโลเอง ขอวิงวอนพวกท่าน โดยความอ่อนสุภาพและความอ่อนโยนของพระคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่ออยู่กับพวกท่านเป็นคนถ่อมตนในท่ามกลางพวกท่าน แต่เมื่อไม่อยู่ก็มีใจกล้าต่อพวกท่าน

10:2 แต่ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน เพื่อที่ข้าพเจ้าจะไม่แสดงใจกล้าเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านด้วยความไวเนื้อเชื่อใจนั้น ซึ่งโดยความไวเนื้อเชื่อใจนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะสำแดงใจกล้าต่อบางคน ซึ่งนึกถึงพวกเรารวบรวมว่าพวกเรายังดำเนินตามเนื้อหนังนั้น

10:3 เพราะถึงแม้ว่าพวกเรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนัง พวกเราก็ไม่ได้ทำสงครามตามฝ่ายเนื้อหนัง

10:4 (เพราะว่าศาสตราวุธทั้งหลายแห่งการสงครามของพวกเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจโดยทางพระเจ้าที่จะทำลายบรรดาป้อมปราการที่เข้มแข็งลงได้)

10:5 โดยการทำลายการใช้เหตุผลทั้งหลาย และสิ่งที่สูงทุกอย่างที่ยกตัวเองขึ้นต่อต้านความรู้ของพระเจ้า และนำความคิดทุกประการให้เข้าในการตกเป็นเชลยสู่ความเชื่อฟังแห่งพระคริสต์

10:6 และมีความพร้อมที่จะแก้แค้นความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง เมื่อความเชื่อฟังของพวกท่านถึงที่สำเร็จ

10:7 พวกท่านแลดูสิ่งทั้งหลายตามการปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดมั่นใจในตนเองว่าเขาเป็นของพระคริสต์ จงให้ผู้หนึ่งคำนึงถึงเรื่องนี้เกี่ยวกับตนเองอีกว่า เขาเป็นของพระคริสต์ฉันใด พวกเราก็เป็นของพระคริสต์ฉันนั้น

10:8 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากขึ้นอีกสักหน่อยเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของพวกเรา ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเราเพื่อการเสริมสร้างให้จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายของพวกท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย

เปาโลปกป้องสิทธิอำนาจแบบอัครทูตของตน

เปาโลไม่เพียงถูกเรียกให้เป็นนักเทศน์คนหนึ่งแห่งชาวประเสริฐ แต่ในบางนัย เขาเป็นผู้ที่ได้รับชาวประเสริฐนั้นโดยตรงจากพระเจ้า ที่จะบันทึกลงไปเพื่อเรา พวกอัครทูตถูกส่งไปเป็นพิเศษ ได้รับมอบสิทธิอำนาจเป็นพิเศษ ตอนที่ยังไม่มีภาคพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าได้ประทานแก่นแท้ของภาคพันธสัญญาใหม่แก่เปาโลไว้ในใจของเขา เขาจึงเขียนมันในที่นี้โดยสิทธิอำนาจของพระเจ้า เขียนถ้อยคำที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า

ฉะนั้นเราต้องไม่ประหลาดใจเลยกับความมีใจกล้าที่เปาโลมีในการเขียนในที่นี้ ในจดหมายฝากแก่นฉบับของเขา เปาโลเริ่มต้นด้วยคำกล่าวอ้างเรื่องตำแหน่งอัครทูตและสิทธิอำนาจของตน นั่นเป็นความจริงในหนังสือโรม, 1 และ 2 โครินธ์, กาลาเทีย, เอเฟซัส, โคลโลสี, 1 และ 2 ทิโมธี และทิตัส ในท่ามกลางชาวฟิลิปปีที่เขารัก เราคิดว่าตำแหน่งอัครทูตและสิทธิอำนาจของเขาไม่เคยถูกกังขา ฟิเลโมนเป็นจดหมายฉบับหนึ่งที่เขียนถึงพี่น้องคนหนึ่ง โดยขอความสงเคราะห์ ขณะที่ในจดหมายสองฉบับของเขาที่เขียนถึงชาวเธสะโลนิกา เปาโลไม่ได้ขึ้นต้นโดยการเรียกตัวเองว่าอัครทูต แต่เขาก็เตือนความจำพวกเขาว่า “เพราะชาวประเสริฐของพวกเรามิได้มาถึงพวกท่านในถ้อยคำเท่านั้น แต่ในฤทธิ์เดชด้วย และในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และในความเชื่อมั่นอย่างมาก” และเขากล่าวว่า “และพวกท่านได้กลายเป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของพวกเรา และขององค์พระผู้เป็น

เจ้า” (1 ธส. 1:5,6) และในบทที่สองของ 1 เธสะโลนิกา เขาก็ลงรายละเอียดเยอะเพื่อเตือนความจำพวกเขาว่า “แต่ว่าตามที่พระเจ้าได้ทรงอนุญาตที่จะมอบชาวประเสริฐไว้กับพวกเรา พวกเราจึงกล่าวเช่นนั้น ไม่ใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผู้ทรงทดสอบใจของพวกเรา” (1 ธส. 2:4) และเขากล่าวว่า “เมื่อพวกท่านได้รับพระวณะของพระเจ้าซึ่งพวกท่านได้ยืมจากพวกเรา พวกท่านไม่ได้รับไว้ว่าเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง เป็นพระวณะของพระเจ้า” (1 ธส. 2:13) ในโรม 11:13 เปาโลกล่าวว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่าน พวกคนต่างชาติ เพราะเหตุข้าพเจ้าเป็นอัครทูตของพวกคนต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า” เขาได้ยืนยันกันอย่างเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชมาก ๆ เรื่องตำแหน่งอัครทูตและสิทธิอำนาจที่ไม่เหมือนใครของเขาใน 1 โครินธ์ 9:1

ในบทถัดไป 2 โครินธ์ 11 เขาจะลงลึกรายละเอียดมาก พิสูจน์ตัวเองว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่งแห่งพวกอัครทูต เปาโลยืนยันว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เขามีเครื่องอาวุธอันทรงฤทธิ์แม้ไม่ใช่อาวุธแห่งเนื้อหนัง (ข้อ 4) อาวุธเหล่านั้นทรงพลังมากที่จะรื้อทำลายฐานที่มั่น ที่จะเหวี่ยงทิ้งความนึกคิดทั้งหลาย “และสิ่งที่สูงทุกอย่างที่ยกตัวเองขึ้นต่อต้านความรู้ของพระเจ้า” พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้นำ “ความคิดทุกประการให้เข้าในการตกเป็นเชลยสู่ความเชื่อฟังแห่งพระคริสต์” ในคริสตจักรนั้น หากจำเป็น และเขามี “ความพร้อมที่จะแก้แค้นความไม่เชื่อฟังทุกอย่าง” เขากล่าว

พวกเขาให้เกียรติมนุษย์คนใดในฐานะเป็นของพระคริสต์และรับใช้เขาหรือ? ฉะนั้นให้พวกเขาให้เกียรติเปาโล เพราะถึงกระนั้นเขาก็เป็นของพระคริสต์ในสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชที่ถูกพิสูจน์แล้ว

แต่เปาโลไม่อยากจะใช้สิทธิอำนาจนี้ อาวุธฝ่ายสวรรค์เหล่านี้ เพื่อการทำลาย แต่อาวุธเหล่านี้มีไว้เพื่อการเสริมสร้างต่างหาก (ข้อ 8)

เราจำได้ว่าเอสิมาสคนใช้เวทมนตร์ถูกทำให้ตาบอดเพราะขัดขวางชาวประเสริฐของเปาโล (กิจการ 13:11) และการที่อานาเนียและสัปปิราถูกสังหารด้วยคำพูดของอัครทูตเปโตร (กิจการ 5:1-11) เราจำได้ถึงคนหนุ่มนั้นที่ถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายที่เมืองโตรอัสในกิจการ 20:9-12 และการรักษาบิดาของบูบลิัสให้หายบนเกาะเมลิตา ในกิจการ 28:7-15 แต่เปาโลไม่ค่อยใช้ฤทธิ์เดชมหัศจรรย์นั้น และปรารถนาที่จะใช้มันเพื่อการเสริมสร้างและทำประโยชน์เท่านั้น มิใช่เพื่อการทำลายหรือการลงโทษ

ข้อ 9-11:

10:9 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ดูเหมือนกับว่าข้าพเจ้า
อยากทำให้พวกท่านหวาดกลัวโดยจดหมายต่าง ๆ
10:10 “เพราะจดหมายต่าง ๆ ของเปาโลนั้น”
พวกเขากล่าวว่า “มีน้ำหนักและมีอำนาจก็จริง แต่
ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่า

เหยียดหยาม”

10:11 จงให้คนเช่นนั้นคำนึงถึงสิ่งนี้ว่า พวกเราเป็น
อย่างไรในคำพูดโดยจดหมายต่าง ๆ เมื่อพวกเราไม่
อยู่ พวกเราก็จะเป็นอย่างนั้นในการกระทำเช่นกัน
เมื่อพวกเราอยู่ด้วย

ความแตกต่างระหว่างพระคัมภีร์ที่ได้รับการดลใจ

ของเปาโลกับคำพูดปกติของเขา

เราต้องจำไว้ว่าจดหมายเหล่านั้นซึ่งเปาโลเขียน- 1 และ 2 โครินธ์และฉบับอื่น ๆ ซึ่งเรามีในภาคพันธสัญญาใหม่-ได้รับการดลใจจากพระเจ้า มีความสมบูรณ์แบบอย่างไม่มีทางผิดพลาดได้ ไขแล้วจดหมายเหล่านั้น “มีน้ำหนักและมีอำนาจ” แต่พวกมันไม่ได้ถูกเขียนในคำพูดปกติของเปาโล เราเข้าใจว่าเปาโลไม่ได้พูดเก่งเหมือนนอปอลโล และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ผู้คนพูดถูกแล้วเมื่อพวกเขากล่าวเกี่ยวกับเปาโลว่า “...ตัวเขาเองดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็น่าเหยียดหยาม” ในการเทศนาของเปาโล พระเจ้าได้ทรงเลือกบรรดาสิ่งที่อ่อนแอเพื่อทำให้ผู้มีกำลังมากอับอาย แต่ในจดหมายฉบับต่าง ๆ ของเขาเรามีพระวาทะของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจด้านถ้อยคำซึ่งไม่มีทางผิดพลาดได้

ถึงกระนั้น เปาโลก็มีสิทธิอำนาจของอัครทูตและสามารถจัดการในฤทธิ์เดชได้ยามจำเป็น ดังนั้นฤทธิ์เดชอัครทูตที่พระเจ้าประทานให้บางครั้งจึงทรงพลังมาก เหมือนอย่างที่เราจะเห็นที่พระคัมภีร์ทรงพลังมาก แม้พรสวรรค์ปกติและความสามารถในการพูดของเขาไม่ได้มากมายก็ตาม

ข้อ 12-18:

10:12 เพราะพวกเราไม่กล้าจัดอันดับตัวเราเอง หรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่พวกเขาที่เอาตัวเองวัดขนาดกันเอง และเปรียบเทียบกันเองในท่ามกลางพวกเขา ก็ไร้ปัญญา

10:13 แต่พวกเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งทั้งหลายที่อยู่เกินขอบเขตของเรา แต่ตามขอบเขตของกฎนั้นซึ่งพระเจ้าทรงจัดไว้ให้แก่พวกเรา คือขอบเขตที่จะมาถึงแม้แต่พวกท่าน

10:14 เพราะพวกเราไม่ได้ล่วงขอบเขตของพวกเรา เหมือนกันว่าพวกเราไม่ได้มาถึงพวกท่าน เพราะพวกเราได้มาจนถึงพวกท่านเช่นกันในการประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์

10:15 โดยไม่ได้โอ้อวดถึงสิ่งทั้งหลายที่เกิน

ขอบเขตของพวกเรา นั่นคือถึงงานหนักต่าง ๆ ของคนอื่น แต่โดยมีความหวังว่า เมื่อความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นแล้ว พวกเราจะถูกขยายขอบเขตนั้นโดยพวกท่านตามกฎหมายของพวกเราอย่างบริบูรณ์

10:16 เพื่อที่จะประกาศข่าวประเสริฐในบรรดาแว่นแคว้นที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน และไม่โอ้อวดในขอบเขตของสิ่งต่าง ๆ ของอีกคนหนึ่งซึ่งถูกเตรียมไว้ให้พร้อมมาสู่มือของพวกเรา

10:17 แต่ผู้ที่อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด

10:18 เพราะไม่ใช่คนที่ยกย่องตัวเองจะได้รับการรับรอง แต่คนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่องต่างหาก

เปาโลเปรียบเทียบตัวเองกับนักเทศน์คนอื่น ๆ

ในที่นี้อัครทูตเปาโลเขียนด้วยความถ่อมใจอยู่บ้างแต่ก็มุ่งมั่นที่พวกเขาจะรับจดหมายฉบับนี้ว่ามาจากพระเจ้าและอาศัยสิทธิอำนาจของเปาโล เมื่อเปาโลอ้างตัวว่าเป็นอัครทูตคนหนึ่งและมีสิทธิอำนาจจากพระเจ้า เขาก็ไม่เหยียดตัวเอง “เกินขนาดของพวกเรา” ในการเดินทางแบบมิชชันนารีอันยิ่งใหญ่ของเขาที่เมืองโครินธ์

และที่อื่นเขาได้พิสูจน์ตัวเองว่าได้รับการทรงเรียกเป็นพิเศษ ถูกเตรียมเป็นพิเศษ และได้รับฤทธิ์เดชเป็นพิเศษเพื่อเผยแผ่ข่าวประเสริฐ และเขาเตือนความจำคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านี้ว่าเขาไม่ได้มาหาพวกเขาเพื่อก่อขึ้นบนรากฐานของอีกคน แต่เขามาหาพวกเขาตอนที่พวกเขายังไม่ได้เชื่อพระเจ้า พวกเขายินยอมให้พวกเขาถูกผูกมัดอยู่กับพระราชบัญญัติด้านพิธีการ เขาไม่ได้ก่อขึ้นบนรากฐานของคนอื่น เขาหวังว่าผู้คนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์จะให้ความรักและความเคารพแก่เขา และการสนับสนุนที่เขาสมควรได้รับและได้มีมาแล้วในฐานะอัครทูตของพระเจ้าและชายผู้หนึ่งที่ได้นำพวกเขามาถึงพระคริสต์ (ข้อ 15)

แต่ข้อ 17 กล่าวว่า “แต่ผู้ที่อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด” เปาโลไม่ยอมให้ผู้คนรับเขาไว้เพราะการรับรองของเขาเอง แต่โดยการรับรองขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงรับรองและพิสูจน์งานรับใช้ของเขาแล้วว่าเป็นของจริง

แต่มีสิทธิอำนาจหนึ่งซึ่งนักเทศน์ทุกคนที่พระเจ้าทรงเรียกและที่พระเจ้าประทานฤทธิ์เดชมิ อัสยาห์ 54:17 กล่าวว่า “ไม่มีอาวุธใดที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อต่อสู้กับเจ้าจะจำเริญได้ และลิ้นทุกลิ้นที่จะลุกขึ้นเพื่อต่อสู้กับเจ้าในการพิพากษา เจ้าจะปรับโทษ นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของพวกเขามาจากเรา” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” เมื่อคริสเตียนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณอีกครั้งหลังจากเพ็นเทคอสต์ ในกิจการ 4:31 เราก็ถูกบอกว่า “และพวกเขากล่าวพระวาทะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ” และพวกเขาได้อธิษฐานขอสิ่งนั้น: “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการขู่ทั้งหลายของพวกเรา และขอโปรดประทานแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวพระวาทะของพระองค์ด้วยใจกล้าหาญทั้งสิ้น โดยทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกเพื่อรักษาให้หาย และเพื่อที่บรรดาหมายสำคัญกับการมหัศจรรย์ทั้งหลายจะถูกกระทำโดยพระนามของพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์”

คนที่มีฤทธิ์เดชของพระเจ้าอยู่บนตัวเขาก็สามารถมีใจกล้าหาญได้ในการเทศนาความจริง และมีอยู่นัยหนึ่งตรงที่ว่าพระเจ้าได้ประทานฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดนี้ไว้ในมือของมนุษย์ และพระองค์ได้ตรัสแก่สาวกทุกคนในห้องชั้นบนนั้นว่า “บาปต่าง ๆ ของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายยกให้ บาปเหล่านั้นก็จะถูกยกเสียให้แก่คนเหล่านั้น และบาปของผู้ใดก็ตามที่ท่านทั้งหลายไม่ยกให้ บาปเหล่านั้นก็ยังอยู่กับผู้นั้น” (ยอห์น 20:23) ถ้าผมได้ประกาศข่าวประเสริฐในฤทธิ์เดชของพระเจ้าอย่างแท้จริง ผมก็มีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่าคนเหล่านั้นที่ยอมรับมันและยอมรับพระคริสต์ที่ผมประกาศก็จะได้รับการยกโทษและชีวิตนิรันดร์ และผมก็มีสิทธิ์ที่จะกล่าวว่าคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐและปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอดอย่างต่อเนื่อง ก็จะพินาศตลอดกาล และชายทั้งหลายที่ได้รับการทรงเรียกและการทรงเจิมจากพระเจ้านั้นก็ควรแน่ใจเช่นนั้นเกี่ยวกับข่าวสารของตนและแน่ใจเช่นนั้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าจนพวกเขาสามารถพูดด้วยความมีใจกล้าของมาร์ติน ลูเธอร์, ของชาวนาโรว์ล่า, ของสเปอร์เจียน, เวสลีย์, มูตีย์, แคม โจนส์, บิลลี ชันเดย์ และผู้พยากรณ์คนอื่น ๆ ของพระเจ้า

แต่เราต้องไม่คิดเอาเองว่าเพราะเปาโลเป็นอัครทูตคนหนึ่งของพระเจ้าหรือเพราะว่าคนอื่น ๆ ประกอบด้วยพระวิญญาณในการเทศนาของพวกเขา พวกเขาก็จะต้องหนีพ้นการถูกข่มเหง ความเจ็บปวด และความยากลำบาก ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถูกตัดศีรษะ สเทเฟนถูกหินขว้างจนตาย มันยังเป็นจริงเหมือนเดิมที่ว่า “ทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) พระเยซูเจ้าได้

สิ้นพระชนม์โดยน้ำมือของเหล่าคนชั่ว และเราถูกเตือนใจว่า “ถ้าโลกเกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อนที่โลกได้เกลียดชังท่านทั้งหลาย...ผู้รับใช้ก็ไม่ใหญ่กว่านายของตน” (ยอห์น 15:18,20) เราทราบว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้ตายภายใต้เฮโรด สเทเฟนถูกหินขว้างตาย ยากอบถูกตัดศีรษะ เปาโลติดคุกนานหลายปีและจากนั้นเป็นมรณะสักขีในกรุงโรม ฤทธิ์เดชมหันต์ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ประทานให้แก่คนทั้งหลายที่ประกอบด้วยพระวิญญาณก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่เข้าสู่การทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์อย่างที่เราควรเข้า

2 โครินธ์ 11

ข้อ 1-3:

11:1 ขอพระเจ้าโปรดให้พวกท่านอดทนกับ
ข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่งในความเขลาของข้าพเจ้า
และแท้จริงจงอดทนกับข้าพเจ้าเถิด
11:2 เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านด้วยความ
หวงแหนตามทางของพระเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าได้
หมั่นพวกท่านไว้กับสามิผู้เดียว เพื่อข้าพเจ้าจะ
ถวายพวกท่านให้เป็นเหมือนหญิงพรหมจารี

บริสุทธิ์คนหนึ่งแต่พระคริสต์
11:3 แต่ข้าพเจ้ากลัวว่าโดยวิธีหนึ่งวิธีใด งุนนั้นได้
หลอกลวงนางเอวาโดยทางอุบายของมันฉันใด
จิตใจทั้งหลายของพวกท่านก็จะถูกทำให้
เสื่อมทรามไปจากความจริงใจซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์
ฉันนั้น

ความห่วงใยอันหวงแหนของเปาโลที่มีต่อคริสตจักรเหล่านั้น

“ข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านด้วยความหวงแหนตามทางของพระเจ้า...” (ข้อ 2) เปาโลกล่าว น้อยคน
สามารถเข้าใจภาระของเปาโลเพื่อคริสเตียนเหล่านั้นแห่งเมืองโครินธ์ ศิษยาภิบาลย่อมมีภาระพิเศษเพื่อฝูงแกะ
ของเขา นั้นเป็นความรับผิดชอบของเขา ครุยอมรับผิดชอบชั้นเรียนของเขา พ่อหรือแม่ก็รับผิดชอบลูก ๆ ของ
ตน พวกเขาจึงแบกภาระหนึ่ง เราถูกบอกว่าพระเจ้า “ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้พยากรณ์
บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์” สำหรับคริสตจักร พระกายของ
พระคริสต์ แต่จำไว้ว่าในสมัยนั้นมีอัครทูตไม่กี่คนและเปาโลเป็นอัครทูตคนเดียวเท่านั้นสำหรับคนต่างชาติ
เปาโลกล่าวว่า “หน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐก็ถูกมอบไว้แก่ข้าพเจ้าแล้ว” (1 คร. 9:17; 1 ทธ. 1:11)

ดังนั้นเปาโลจึงถูกพระเจ้าเลือกให้เขียนหนังสือสิบสามหรือสิบสี่เล่มของภาคพันธสัญญาใหม่ (สิบสี่เล่ม
หากเขาเขียนหนังสือฮีบรู) เขามีภาระเพื่ออุดมการณ์ทั้งหมดนั้น-ที่เมืองโครินธ์, ที่เมืองเอเฟซัส, ที่เมืองโคโลสี,
ที่เมืองฟิลิปปี, ที่เมืองเธสะโลนิกา, เพื่อคริสตจักรเหล่านั้นแห่งแคว้นกาลาเทีย, กระทั่งที่กรุงโรม เช่นเดียวกับ
กรุงเยรูซาเล็ม เขาไม่ได้เป็นเพียงผู้รับใช้แก่คริสตจักรแห่งหนึ่งหรือแก่พื้นที่หนึ่งแต่แก่พระกายทั้งหมดของพระ
คริสต์ เขากล่าวว่า “เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์ ซึ่งก็คือคริสตจักร ซึ่งข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้คน
หนึ่งของคริสตจักร ตามการมอบหมายพันธกิจของพระเจ้าซึ่งได้ทรงมอบให้แก่ข้าพเจ้าเพื่อพวกท่าน เพื่อทำให้
พระวอนของพระเจ้าสำเร็จ” (คส. 1:24,25) อัครทูตเปาโล มากยิ่งกว่าผู้รับใช้คนใดของพระเจ้าในสมัยภาค
พันธสัญญาใหม่ทั้งหมด ได้รับมอบเรื่องการแจกจ่ายข่าวประเสริฐ ความรับผิดชอบในการดูแลอุดมการณ์
ทั้งหมดของพระคริสต์ และด้วยความหวงแหนตามแบบพระเจ้า เขาร้องให้เพราะคนเหล่านั้นแห่งแคว้นกาลา
เทียที่ได้ถูกนำให้หลงไป เขาแก้ไขคำสอนผิดและการรักโลกที่เมืองโครินธ์ และถูกบีบคั้นเจียนตายด้วยภาระ
เกี่ยวกับเรื่องนี้!

เปาโลปรารถนาที่จะ “ถวายพวกท่านให้เป็นเหมือนหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งแต่พระคริสต์” (ข้อ
2) นี่เป็นภาพของงานวิവാห์เมื่อบิดาของหญิงพรหมจารีที่รกรากสงวนตัวและน่ารักคนหนึ่งนำเสนอเธอในฐานะ
เจ้าสาวคนหนึ่งแก่โอรสของกษัตริย์ งานวิวาห์นั้นถูกแสดงภาพในคำอุปมาหนึ่งในมัทธิว 22 แม้กระทั่งตอนนี้
ผู้รับใช้ที่งานวิวาห์หนึ่งอาจกล่าวว่า “ผู้ใดมอบหญิงคนนี้ให้สมรสกับชายผู้นี้?” และบิดาอาจกล่าวว่า “ข้าพเจ้า

เอง” ดังนั้นเปาโลจึงตั้งตาคอยบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เมื่อทุกคนเหล่านั้นที่เขาได้ชนะมาถึงพระคริสต์ ในเมืองโครีนธ์จะปรากฏตัว โอ ขอให้พวกเขาได้พบกับพระคริสต์โดยปราศจากความอับอายและความขายหน้า! เพราะว่าการนับถือรูปเคารพหรือความชั่วร้ายวิญญาณคงจะถูกนับว่าเป็นเหมือนการแพศยาฝ่ายวิญญาณและมันคงจะน่าอับอายจริง ๆ เมื่อพวกเขาได้เผชิญหน้าพระคริสต์

บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ครอบคลุมเนื้อหาหลายส่วนในการได้รับการคล้อยของเปาโล เขาเตือนใจคริสเตียนทั้งปวงว่าพวกเขาต้องเผชิญหน้ามัน (1 คร. 3:10-15; 2 คร. 5:9-11) มีกล่าวถึงมันว่า “โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย...” (2 คร. 5:11) นั่นคือ มันคงเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวจริง ๆ ที่จะพบกับพระคริสต์ด้วยความละอายและความอดสูแม้ว่าผู้นั้นรับความรอดและเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้ว หากการงานของเขาต้องถูกเผาจุดไหม้ หล้าแห้งและฟาง เปาโลตั้งตาคอยบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ในฐานะเป็นวันสวมมงกุฎและวันแห่งความขึ้นบาน โอ การได้เห็นคนเหล่านั้นที่เขาได้ชนะมาเมื่อพวกเขามาอยู่ต่อพระพักตร์พระคริสต์! เขาหวังว่านั่นจะเป็นความขึ้นบานใหญ่ยิ่ง ดังนั้นใน 2 โครินธ์ 1:14 เขาจึงกล่าวว่า “ตามที่พวกท่านรับรู้พวกเราบ้างแล้วเช่นกัน ว่าพวกเราเป็นความปิติยินดีของพวกท่าน คือเหมือนกับที่พวกท่านเป็นความปิติยินดีของพวกเราเช่นกันในวันของพระเยซูเจ้า” และใน 1 เธสะโลนิกา 2:19 เขากล่าวว่า “เพราะอะไรเล่าเป็นความหวัง หรือความปิติยินดี หรือมงกุฎแห่งความปิติยินดีของพวกเรา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราหรือ ในตอนที่พระองค์เสด็จมา” และเขาเรียกชาวฟิลิปปีเป็นผู้เป็นที่รักเหล่านั้นว่า “เป็นที่ปิติยินดีและเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า” (ฟป. 4:1)

เราได้รับพระสัญญาอันเปี่ยมสุขว่า “บรรดาคนที่มีสติปัญญาจะส่องแสงเหมือนความสว่างจ้าแห่งท้องฟ้า และบรรดาผู้ที่หันคนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะเหมือนอย่างดวงดาวทั้งหลายเป็นนิตย์และเป็นนิตย์” (ดนล. 12:3) โอ เมื่อถึงเวลานั้นไม่มีสิ่งอื่นใดจะสำคัญมากนักนอกจากคนเหล่านั้นที่เราได้ชนะมาถึงพระคริสต์และช่วยป้องกันไม่ให้ตกนรก คนเหล่านั้นที่เราได้ชนะมาเพื่อจะรัก วางใจ รับผิดชอบ และดำเนินชีวิตกับพระคริสต์

ข้อ 4-12:

11:4 ด้วยว่าถ้าคนใดที่มานั้นประกาศพระเยซูอีก
องค์หนึ่ง ผู้ซึ่งพวกเราไม่ได้ประกาศ หรือถ้าพวก
ท่านรับอีกวิญญาณหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้รับไว้
แล้ว หรืออีกข่าวประเสริฐหนึ่ง ซึ่งพวกท่านไม่ได้
ยอมรับไว้แล้ว พวกท่านก็อดทนกับคนนั้นดีเสียจริง
11:5 เพราะข้าพเจ้าคาดว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ด้อยกว่า
อัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย
11:6 แต่ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชำนาญในคำพูด แต่ก็
ไม่ใช่ในความรู้ แต่พวกเราได้เป็นที่ปรากฏออกมา

อย่างชัดเจนในท่ามกลางพวกท่านแล้วในสิ่ง
สารพัด
11:7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดในเรื่องใดหรือในการ
ทำให้ตัวข้าพเจ้าเองต่ำลงเพื่อพวกท่านจะได้รับการ
ยกขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของ
พระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่า
11:8 ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่น ๆ โดยเอาค่า
จ้างจากพวกเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน
11:9 และเมื่อข้าพเจ้าเคยอยู่กับพวกท่านและกำลัง

ขาดแคลนนั่น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่ผู้ใด
เพราะว่าสิ่งซึ่งขาดแคลนต่อข้าพเจ้านั้น พวกพี่น้อง
ซึ่งมาจากแคว้นมาซิโดเนียได้จัดหาให้ และในสิ่ง
สารพัดข้าพเจ้าได้ระวังตัวเองไม่ให้เป็นการแก่
พวกท่าน และข้าพเจ้าจะระวังตัวเองอย่างนั้นต่อ
ไป

11:10 ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้า
ฉันใด ไม่มีผู้ใดจะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้รอดสิ่งนี้ใน

เขตแดนทั้งหลายแห่งแคว้นอาคายาฉันนั้น

11:11 เพราะเหตุใดนะหรือ เพราะข้าพเจ้าไม่รัก
พวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบแล้ว

11:12 แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะ
กระทำสิ่งนั้นต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสจาก
คนเหล่านั้นที่ปรารถนาโอกาส เพื่อว่าในสิ่งที่พวก
เขาโอ้อวดนั้น พวกเขาจะถูกพบว่าเหมือนกับพวก
เรา

ใครอีกเล่าจะแสดงให้เห็นหมายสำคัญต่าง ๆ แห่ง

ความเป็นอัครทูตมากไปกว่าเปาโล?

ใครบางคนเทศนา “พระเยซูอีกองค์” หรือ? เปาโลได้เทศนาพระผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวเท่านั้นมิใช่
หรือ? พวกเขาได้รับ “วิญญาณอีกตน” หรือที่สำคัญมากกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งฤทธิ์เดชของพระองค์ได้มา
อยู่บนข่าวสารและงานรับใช้ของเปาโล? จำไว้ว่าเขาได้มา “ในการแสดงออกของพระวิญญาณและของฤทธิ์
เดช” (1 คร. 2:4) และใน 1 โครินธ์ 2:10 เปาโลเตือนใจพวกเขาว่าข่าวสารในพระคัมภีร์ที่เขา กำลังเขียนอยู่นั้น
พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ประทานให้แก่เขา

บางคนนำ “ข่าวประเสริฐอีกข่าว” มา แต่ไม่มีข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดเลยนอกจากข่าวประเสริฐที่
เปาโลเทศนา ถ้าพระเยซูของเปาโล ข่าวประเสริฐของเปาโล พระวิญญาณบริสุทธิ์ของเปาโลเป็นของเปาโล
ทั้งหมด และอีกคนนำของแท้มา “พวกท่านก็อาจอดทนกับคนนั้นได้” การแตกดับแบบได้รับการตลใจนี้
ท่วมท้นจริง ๆ เปาโลเองตอนแรกได้นำข่าวประเสริฐที่ช่วยให้รอดมาให้พวกเขาในฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ ใครอื่นใด
ก็ตามที่มาตอนนี้เพื่อออกความเห็นเกี่ยวกับข่าวประเสริฐนั้นหรือสอนมันเพิ่มเติม ก็คงไม่มีตำแหน่งอัครทูตของ
เปาโล และไม่มีภารกิจและพยานหลักฐานแห่งฤทธิ์เดชและการอวยพรของพระเจ้า

ดังนั้นคำพูดของเปาโลจึงหยาบกระด้างเหมือนที่พวกเขากล่าวไว้ใน 2 โครินธ์ 10:10 แต่เขาก็ไม่ได้
หยาบกระด้างในเรื่องความรู้ และคนอื่น ๆ ที่ประกาศข่าวประเสริฐเดียวกันนี้ก็คงไม่นำผู้ใดออกไปจากความ
เป็นผู้นำของเปาโล ความชั่วบางอย่างอยู่เบื้องหลังคนเหล่านั้นที่ต่อต้านเปาโลและไม่ยอมรับสิทธิอำนาจแบบ
อัครทูตของเขา ในข้อ 13 เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าคนเหล่านั้นเป็น “พวกอัครทูตเทียมเท็จ”

เขาได้ถ่อมตัวลง ทำงานโดยไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากพวกเขา บางทีก็หารายได้จากการทำเต็นท์
(กิจการ 18:3) เขาได้รับความช่วยเหลือจากแคว้นมาซิโดเนียและคริสตจักรอื่น ๆ (1 คร. 8:4,5; พป. 4:10-15)
ที่เมืองโครินธ์ ตอนแรกเปาโลเทศนาทุกวันสะบาโต และเราคิดว่าเขาทำงานในระหว่างสัปดาห์เพื่อหาเลี้ยงตัว
เอง แต่หลังจากที่สilasและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย (กิจการ 18:4,5,9) เราก็คิดว่าพวกเขานำเงินถวายมา
ให้เปาโลและความช่วยเหลือสำหรับต่อนั้น จากนั้นเขาก็ถูกบีบคั้นในพระวิญญาณและเทศนาอย่างร้อนรน
ตลอดเวลาที่เขาทำได้ “การอวด” ของเปาโลเป็นการทำให้ตัวเองพ้นจากข้อกล่าวหาเหล่านั้นที่ว่าเขาอาจ
เทศนาเพื่อเงิน และการรับใช้แบบไม่เห็นแก่ตัวของเขาก็ดำเนิน “พวกผู้พยากรณ์เท็จ” ที่วิจารณ์เขาและอยาก

ชักชวนเหล่าผู้เชื่อใหม่ที่เมืองโครินธ์ให้ออกห่างไปจากความจริงนั้นที่เขาเทศนา

เปาโลกำลังเขียนอย่างขมขื่นเช่นนั้นเพราะเขาไม่รักผู้คนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์หรือ? ไม่ใช่! แต่เขาต้องช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากพวกครูสอนเท็จขณะที่เขาปกป้องความเป็นอัครทูตของเขา

ข้อ 13-15:

11:13 เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ

สว่าง

เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็น
เหล่าอัครทูตของพระคริสต์

11:15 เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้า

บรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดา

11:14 และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะ

ผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวก

ซาตานเองก็ยังแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความ

เขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขາ

เหล่าผู้พยากรณ์ของซาตานปรากฏตัวในฐานะเหล่าทูตสวรรค์แห่งความสว่าง

มันดูแปลกใหม่ที่ซาตานจะปรากฏในแวดวงเทศนา? และในคริสตจักรหลายแห่ง? และเสแสร้งว่าแสดงเส้นทางไปสู่สวรรค์? คำเตือนมากมายในพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าบ่อยครั้งเหล่าผู้รับใช้ของซาตานอยู่บนธรรมาสัน และคนเหล่านั้นที่ปรากฏตัวว่าเป็น “เหล่าอัครทูตของพระคริสต์” (ข้อ 13) และ “บรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม” จริง ๆ แล้วก็เป็น “พวกผู้พยากรณ์เท็จ บรรดาคนงานที่หลอกลวง”

เปาโลจึงเขียนถึงทิตัสว่า:

“เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ถือกระด้าง และพูดไม่เป็นสาระ และบรรดาคนหลอกลวง โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสุหนัต ผู้ซึ่งปากของพวกเขาต้องถูกปิดเสีย ผู้ซึ่งพลิกคว่ำบรรดาครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน คนหนึ่งในพวกเขา คือเป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขาเอง ได้กล่าวว่า “ชาวคริสต์เป็นคนพูดปดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกียจคร้านกินดิบ” คำพยานนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น”- ทิตัส 1:10-13

ในคำอำลาของเขาถึงทิโมธี เปาโลบอกรู้เขาว่า:

“จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวกและไม่สะดวก จงดักเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามด้นหาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คั่น และพวกเขาจะบ่ายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ”- 2 ทธ. 4:2-4

และใน 2 ทิโมธี 3:13 เขากล่าวว่า “แต่บรรดาคนชั่วร้ายและคนล่อลวงจะชั่วร้ายมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยหลอกลวงและถูกหลอก”

พระเยซูเจ้าเองทรงเตือนเราแล้วว่า “จงระวังพวกผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งมาหาพวกท่านในเครื่องนุ่งห่มของแกะ แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่ตะกละตะกลาม ท่านทั้งหลายจะรู้จักพวกเขาได้โดยผลทั้งหลายของพวกเขา” (มธ. 7:15,16) และผู้พยากรณ์เท็จจำนวนมากเหล่านี้อาจหลอกลวงตัวเองด้วยซ้ำ เพราะพระเยซูตรัสต่อ

ไปในบทเดียวกันนั้นว่า:

“ไม่ใช่ทุกคนที่กล่าวแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ เว้นแต่ผู้ที่กระทำตามน้ำพระทัยพระบิดาของเราผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ คนเป็นอันมากจะกล่าวแก่เราในวันนั้นว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ’ และในเวลานั้นเราจะกล่าวตอบรับแก่พวกเขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า’ - ข้อ 21-23

ภัยอันตรายนั้นใหญ่หลวงและมีอยู่เสมอและเร่งด่วน เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดลใจคำเตือนนั้นใน 2 เปโตร 2:1-3:

“แต่มีพวกผู้พยากรณ์เท็จอยู่ท่ามกลางประชากรด้วย เช่นเดียวกับที่จะมีอาจารย์เท็จอยู่ท่ามกลางพวกท่าน ผู้ซึ่งจะแอบนำคำสอนนอกรีตอันถูกสาปแช่งเข้ามา โดยถึงกับปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่พวกเขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง และหลายคนจะติดตามบรรดาทางแห่งการสาปแช่งของพวกเขา ด้วยเหตุคนเหล่านี้ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และเพราะความโลภ พวกเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำกำไรจากพวกท่าน ซึ่งการพิพากษาของพวกเขาเมื่อนานมาแล้ว บัดนี้ไม่เนินช้า และความหายนะของพวกเขาจะไม่หลับไหลไป”

2 ยอห์น ข้อ 7 ถึง 11 เตือนเราในการทำงานเดียวกัน:

“เพราะว่าผู้ล่องลงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว ผู้ซึ่งไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนี้แหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น”

ฉะนั้นอย่าให้ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐคนใดคิดว่าตนเป็นคนสัตย์ซื่อหากเขาไม่ทำเหมือนเปาโล ทำอย่างที่เราเห็นในพระคัมภีร์ได้รับคำบัญชาให้กระทำ-ดำเนินคำสอนผิดใด ๆ อย่างตรง ๆ บาปของผู้พยากรณ์เท็จเหล่านั้นก็เลวร้ายเสียจนในกาลาเทีย 1:8,9 อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า “แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเองหรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้อีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง”

นั่นไม่ได้หมายความว่าคนใดที่มีความเข้าใจผิดเล็กน้อยเกี่ยวกับหลักคำสอนหรือข้อปฏิบัติบางเรื่องที่สำคัญน้อยกว่าต้องเป็นผู้พยากรณ์เท็จ ขอให้เรากล่าวว่า คนเป็นอันมากที่ยำเกรงพระเจ้าและตามทางของ

พระเจ้าเข้าใจผิดในเรื่องของรูปแบบการให้บัพติศมา หรือเรื่องการจัดระเบียบคริสตจักร หรือเรื่องความรอดไม่หลุดหายของผู้เชื่อ หรืออาจเป็นเรื่องการพูดภาษาต่าง ๆ หรือการชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และผู้ที่ตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อแบบคริสเตียนตามประวัติศาสตร์นั้น นั่นคือ เขาเชื่อ “ความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น” (ฟป. 1:27) เราก็จะต้องรักและรับไว้ หากเขา “อ่อนแอในความเชื่อนั้น...แต่มีใจเพื่อการได้เถียงต่าง ๆ ที่เต็มไปด้วยข้อสงสัย” (รม. 14:1) และความเชื่อผิด ๆ ของเขาต้องได้รับการแก้ไข

แต่มีลัทธิเทียมเท็จมากมายที่สอนผิดในเรื่องสำคัญ ๆ เช่น ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, การประสูติจากหญิงพรหมจารี, การไถ่โทษโดยพระโลหิตและการได้รับการตลใจของพระคัมภีร์ และถ้านักเทศน์คนใดเป็นคนสัตย์ซื่อ เขาก็ต้องมีจุดยืนที่ชัดเจนซึ่งต่อต้านคนเหล่านั้นที่มาพร้อมกับศาสนาเทียมเท็จต่าง ๆ อย่างคริสเตียนวิทยาศาสตร์, Herbert Armstrongism, พวักพยานพระยะโฮวา และลัทธิอื่น ๆ ที่สอนผิดเกี่ยวกับตัวตนของพระคริสต์และการสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระองค์ การตลใจและความถูกต้องของพระคัมภีร์ และแผนการแห่งความรอด

เราได้รับคำบัญชาว่า “จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่าวิญญาณเหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือไม่” (1 ยอห์น 4:1) ทุกหลักคำสอนและทุกผู้สอนต้องถูกพิสูจน์อย่างเข้มงวดโดยใช้พระคัมภีร์เอง คริสเตียนทั้งหลายต้องไม่ยอมให้ตัวเองตกอยู่ภายใต้อิทธิพลและคำสอนของคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับข้อสำคัญที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เราจะต้องไม่ขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขาหรือรับพวกเขาเข้ามาในบ้านของเราเกรงว่าเราจะต้องให้การสำหรับกิจการชั่วของพวกเขาด้วย 2 ยอห์น 11 กล่าว

ข้อ 16-27:

11:16 ข้าพเจ้าขอกล่าวอีกว่า อย่าให้ผู้ใดคิดว่า
ข้าพเจ้าเป็นคนเขลา หากคิดว่าเป็น ถึงอย่างนั้นก็
ขอต้อนรับข้าพเจ้าไว้เหมือนอย่างคนเขลาคนหนึ่ง
เกิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รอดตัวเองได้บ้าง
11:17 สิ่งซึ่งข้าพเจ้าพูดนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตาม
อย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เหมือนพูดอย่างโง่เขลา
ในความไว้น้ำใจนี้แห่งการรอด
11:18 โดยเห็นว่าหลายคนรอดตามเนื้อหนัง
ข้าพเจ้าก็จะรอดเช่นกัน
11:19 เพราะว่าพวกท่านทนเหล่าคนเขลาด้วย
ความยินดี โดยเห็นว่าพวกท่านเองมีปัญญา
11:20 เพราะพวกท่านทนเอา ถ้าผู้ใดนำพวกท่าน
เข้าสู่การเป็นทาส ถ้าผู้ใดล้างผลาญพวกท่าน ถ้าผู้
ใดมายึดของของพวกท่านไป ถ้าผู้ใดยกย่องตัวเอง

ถ้าผู้ใดตบหน้าพวกท่าน
11:21 ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับเรื่องการเหยียดหยาม
ราวกับว่าพวกเราเคยอ่อนแอ อย่างไรก็ตาม ใน
แห่งหนใดก็ตามที่ผู้ใดมีใจกล้า (ข้าพเจ้าพูดอย่างโง่
เขลา) ข้าพเจ้าก็มีใจกล้าเช่นกัน
11:22 พวกเขาเป็นชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็น
เหมือนกัน พวกเขาเป็นคนอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็
เป็นเหมือนกัน พวกเขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัม
หรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน
11:23 พวกเขาเป็นผู้รับใช้ทั้งหลายของพระคริสต์
หรือ (ข้าพเจ้าพูดเหมือนคนโง่) ข้าพเจ้าก็เป็น
มากกว่า ในบรรดาการทำงานหนักก็บริบูรณ์
มากกว่า ในบรรดาการอดเยียนก็เกินขนาด ในการถูก
จำคุกก็ถี่กว่า ในการหวาดตายก็บ่อย ๆ

11:24 จากพวกยิวข้าพเจ้าได้รับรอยเยียนห้าครั้ง
ๆ ละสามสิบเก้าที
11:25 ข้าพเจ้าถูกทุบตีด้วยไม้เรียวสามครั้ง
ข้าพเจ้าถูกเอาก้อนหินขว้างครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญ
ภัยเรือแตกสามครั้ง คืบหนึ่งกับวันหนึ่งข้าพเจ้า
ลอยอยู่ในทะเล
11:26 ในการเดินทางบ่อย ๆ ในการเผชิญภัยของ
น้ำทั้งหลาย ในการเผชิญภัยของพวกโจร ในการ
เผชิญภัยด้วยน้ำมือชนชาติของข้าพเจ้าเอง ในการ

เผชิญภัยด้วยน้ำมือพวกคนต่างชาติ ในการเผชิญ
ภัยในนคร ในการเผชิญภัยในถิ่นทุรกันดาร ในการ
เผชิญภัยในทะเล ในการเผชิญภัยท่ามกลางพวกฟิ
น่องเทียมเท็จ
11:27 ในความเหน็ดเหนื่อยและความแสนเจ็บ
ปวด ในการเฝ้าระวังบ่อย ๆ ในความหิวและความ
กระหาย ในการอดอาหารบ่อย ๆ ในความหนาว
เหน็บและความเปลือยเปล่า

เปาโลเย้ยสติปัญญาที่คนเหล่านั้นโอ้อวด

เหล่าผู้เชื่อใหม่ที่เมืองโครินธ์ได้ตั้งตัวว่าเป็นผู้มีปัญญามาก (ข้อ 19) คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ “ผยอง
ขึ้น” (1 คร. 4:18; 5:2) พวกเขาโอ้อวดตัวเองขณะที่ยังอยู่ในบาปต่อไป (1 คร. 5:6) พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นผู้
มั่งมีและได้ครองราชย์ดุจกษัตริย์แล้ว (1 คร. 4:8) พวกเขาถือว่าตัวเองมีปัญญาขณะที่เปาโลถูกรังเกียจและถูก
ทำให้เป็น “เหมือนสิ่งโสโครกแห่งแผ่นดินโลก และเหมือนสิ่งสกปรกของสิ่งสารพัด...” (1 คร. 4:10-13) ใช่แล้ว
เปาโลเป็น “คนโง่เขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์” (1 คร. 4:10)

ฉะนั้นบัดนี้เขาจึงรับส่วนนั้นรวากับว่าเขาเป็นคนโง่ นี่เท่ากับเขากล่าวว่า “ฉะนั้นพวกท่านคิดว่า
ข้าพเจ้าเป็นคนโง่หรือ?” (ข้อ 16) เขาพูดถึงตัวเองในฐานะคนโง่คนหนึ่งข้อ 16,17,19,21,23 ดังนั้นภายใต้
การแฝงของการโอ้อวดแบบคนโง่ เปาโลจึงแสดงให้เห็นจริง ๆ ถึงความมีดบอดของพวกเขาและความชั่วของ
พวกเขาในการถูกนำให้หลงผิดโดยพวกครูสอนเท็จ พวกผู้พยากรณ์เท็จจอยกนำเขาให้ตกเป็นทาสต่อพระราช
บัญญัติด้านพิธีการ เขาคงต้องยืมกรานที่จะได้เงินของพวกเขา เขาคงต้องยกย่องตัวเอง เขาคงต้องตบหน้าพวก
เขา (ข้อ 20) ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวว่าเขาก็จะอวดเช่นกัน หากเขาดูเหมือนเป็นคนโง่เขลา และเขาก็จะมีใจกล้า

“สิ่งซึ่งข้าพเจ้าพูดนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 17) นั่นไม่ได้หมายความว่า
ถ้อยคำในที่นี้ไม่ได้รับการดลใจ แต่หมายความว่าคำแก้ต่างของเปาโลเพื่อตัวเองตรงนี้ไม่ใช่เป็นแบบที่พระเยซู
เจ้าประทานให้ ไม่ได้ตามแบบอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงวางไว้บนแผ่นดินโลก พระเยซูมิได้ทรงตั้งต้นที่จะพิสูจน์
ตัวเอง และเมื่อพวกฟาริสีและคนอื่น ๆ ขอร้องพระองค์ว่า “แสดงหมายสำคัญให้เราดูสิ” นั่นคือ แสดง
หลักฐานเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์และหลักฐานที่มาจากพระเจ้า พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า
“จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่ฉันเลย เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์” เหมือนอย่างที่ยอ
นาห์อยู่ในท้องปลาว่านั่นสามวันและออกมา หลังจากสามวันในใจกลางของแผ่นดินโลกพระองค์ก็จะทรงคืน
พระชนม์ (มธ. 12:39,40; มธ. 16:4) ดุกรณีย์ที่คล้ายกันใน 1 โครินธ์ 7:12 ที่เปาโลได้รับการดลใจให้กล่าวว่า
“แต่สำหรับคนอื่นนั้น ข้าพเจ้าขอกล่าว ไม่ใช่องค์พระผู้เป็นเจ้า...” นั่นคือ พระเยซูเจ้าในงานรับใช้ของ
พระองค์บนแผ่นดินโลกมิได้ประทานคำบัญชาเดียวกันนี้ในพระกิตติคุณสี่เล่มนั้น ถึงแม้ว่ามันได้รับการดลใจ
จากพระเจ้าอย่างชัดเจนในกรณีนั้นก็ตาม เช่นเดียวกับคำกล่าวของเขาตรงนี้ในข้อ 17 การเปิดเผยใหม่ก็ได้รับ

การคลายจากพระเจ้าอย่างแน่นนอนพอ ๆ กับการเปิดเผยนั้นซึ่งพระเยซูอาจตรัสถึงไปแล้วในพระกิตติคุณสี่เล่มนั้น

เราต้องไม่ลืมมาตรฐานนั้นเด็ดขาดซึ่งเปาโลได้รับการคลายให้ประกาศอย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 2:12,13:

“บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ”

ครูสอนเท็จคนใดเหล่านี้มีใจกล้าหรือ? เอาล่ะ เปาโลก็มีใจกล้าเช่นกัน พวกเขาเป็นคนฮีบรูหรือ? เขาก็เป็น เขากล่าวไว้ในฟิลิปปี 3:4-6:

“ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอาจมีความไว้วางใจในเนื้อหนังเช่นกัน ถ้าคนอื่นคิดว่าเขามีเหตุที่จะวางใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่า ได้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด เป็นเชื้อสายของคนอิสราเอล เป็นเผ่าเบนยามิน เป็นชนชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชบัญญัติ ก็ไร้ที่ติ”

คนอื่นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ? เปาโลเป็นยิ่งกว่านั้น โดยมาตรฐานเหล่านั้นที่ตัวเขาเองได้รับการคลายให้เขียนใน 2 โครินธ์ 6:4-10 เขาได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าเป็นผู้รับใช้ที่ดีคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์: “ในการทำงานหนักก็บริบูรณ์มากกว่า และการถูกเย็บเย็บเกินขนาด ติดคุกถี่กว่า ในความตายบ่อย ๆ” ผู้พยากรณ์เท็จคนไหนเล่าอยากที่จะเทียบกับหลักฐานนั้น: ที่ว่าเขาเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ที่ว่าเขาเป็นผู้ได้รับการเจิมของพระเจ้า ไม่เห็นแก่ตัวและเป็นผู้ที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ?

จงระลึกถึงความเป็นสุขนั้น: “บรรดาผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา” (มธ. 5:10) อัครทูตเปาโลสมควรได้รับการฟื้นคืนชีพอันเปี่ยมสง่าราศีแล้ว เราไม่ประหลาดใจกับคำสรรเสริญอันเปี่ยมด้วยชัยชนะนั้นเมื่อเขาเขียนถึงทิโมธีว่า “เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาแห่งการจากไปของข้าพเจ้านั้นใกล้จะถึงแล้ว ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว ต่อจากนี้ มีมงกุฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว” (2 ทธ. 4:6-8)

คงจะดีสำหรับเราทุกคนที่จะอ่านข้อ 23 ถึง 27 ซ้ำแล้วซ้ำอีก และพิจารณาบ่อย ๆ ถึงการดำเนินชีวิตอันสงบสุขของเรา ชีวิตที่ปลอดภัยและแสนสบายของเรา และเปรียบเทียบสิ่งเหล่านี้กับวิธีที่อัครทูตเปาโลรับใช้พระเยซูเจ้า

11:28 นอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว สิ่งซึ่งมายังข้าพเจ้าทุกวัน ๆ คือความห่วงพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง

11:29 ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง ผู้ใดถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อน

11:30 ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดเรื่องสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวกับบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า

11:31 พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์

พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งทรงได้รับการถวายสาธุการเป็นนิรันดร์ ทรงทราบว่า ข้าพเจ้าไม่มูสา

11:32 ในเมืองดามัสกัสผู้ว่าราชการเมืองได้อำนาจของกษัตริย์อาเรทัส ได้เฝ้าเมืองดามัสกัสไว้ด้วยกองทหารรักษาการณ์ โดยปรารถนาที่จะจับตัวข้าพเจ้า

11:33 และข้าพเจ้าถูกหย่อนลงข้างกำแพงในกระบุงใหญ่ออกมาทางหน้าต่าง และได้พ้นจากมือของเขา

ความห่วงพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง

คงจะดีที่คุณจะดูผ่านจดหมายฝากทุกฉบับของเปาโลและเห็นว่า คุณจะอธิษฐานตามรายการอธิษฐานประจำวันของเขาได้หรือไม่ เขาเขียนไปถึงเหล่าวิสุทธิชนในกรุงโรมผู้ซึ่งเขาไม่เคยเห็นหน้าว่า “ข้าพเจ้าได้เอ่ยถึงพวกท่านเสมอในการอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน” (รม. 1:9)

เขากล่าวถึงคริสเตียนชาวโครินธ์เหล่านี้ว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าเสมอเพื่อพวกท่าน” (1 คร. 1:4) และเขาเขียนถึงพวกเขา “จากความทุกข์มากมายและความปวดร้าวแห่งใจ” (2 คร. 2:4) และ “บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พวกท่านจะไม่กระทำความชั่วร้ายใด ๆ เลย” (2 คร. 13:7)

เขาเขียนถึงชาวแคว้นกาลาเทียว่า “ลูกเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ผู้ซึ่งข้าพเจ้าเจ็บปวดในการให้กำเนิดอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในพวกท่าน” (กท. 4:19)

เขาเขียนถึงเหล่าวิสุทธิชนที่เมืองเอเฟซัสว่า “ข้าพเจ้า...ไม่หยุดเลยที่จะขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลาย โดยกล่าวถึงพวกท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า” (อฟ. 1:16)

เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าเพราะชาวฟิลิปปี: “ในทุกคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเพื่อพวกท่านทุกคน ก็ได้ทูลขอด้วยความยินดีเสมอ” (ฟป. 1:4)

เขาเขียนถึงชาวโคโลสีว่าเขาขอบพระคุณพระเจ้า “โดยอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ” (คส. 1:3)

เพื่อชาวเธสะโลนิกาเช่นกัน เขา “ขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านเสมอ โดยกล่าวถึงพวกท่านในบรรดาคำอธิษฐานของพวกเรา” (1 ธส. 1:2)

เขาเขียนถึงทิโมธีว่า “ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานทั้งหลายของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันและกลางคืน” (2 ทธ. 1:3)

และเขาเขียนถึงฟีเลโมนว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยเอ่ยถึงท่านเสมอในคำอธิษฐานต่าง ๆ ของข้าพเจ้า” (ฟม. 4)

คุณเห็นไหมว่าเปาโลหมายความว่าอะไรเมื่อเขากล่าวว่า “ความห่วงพะวงที่มีต่อคริสตจักรทั้งปวง”? เมื่อใดก็ตามที่คริสเตียนคนใดอ่อนแอ เปาโลก็เป็นทุกข์ใจและมีภาระเกี่ยวกับมัน ถ้าผู้ใดสะดุดหรือถูกทำให้ไม่

สบายใจ เขาก็เป็นทุกข์ร้อนในความเดือดดาลอันบริสุทธิ์ต่อการทำผิดนั้น เปาโลมองกลับไปและเล่าย้อนด้วยความชื่นบานถึงเวลานั้นในเมืองตามัสกัสเมื่อเขาแทบหนีเอาชีวิตไม่รอด เขาโอ้อวดในข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงนับว่าเขาคู่ควรที่จะทนทุกข์

ข้อ 1-6:

12:1 แน่แน่นอนว่าไม่เป็นประโยชน์อันใดสำหรับข้าพเจ้าเลยที่จะต้องอวด ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงบรรดานิमितและการเปิดเผยต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

12:2 ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์เมื่อกว่าสิบสี่ปีมาแล้ว (ไม่ว่าในร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ หรือไม่ว่าในอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ) คนเช่นนั้นได้ถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม

12:3 และข้าพเจ้าได้รู้จักชายเช่นนั้น (ไม่ว่าในร่างกายหรือในอกร่างกาย ข้าพเจ้าไม่สามารถบอกได้ พระเจ้าทรงทราบ)

12:4 ว่าเขาได้ถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษมอย่างไร และได้ยินบรรดาถ้อยคำที่ไม่สามารถบรรยายได้ ซึ่งการที่มนุษย์คนใดจะเอ่ยนั้นก็ทรงห้ามไว้

12:5 เกี่ยวกับคนเช่นนั้นข้าพเจ้าจะอวด แต่เกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย แต่ในบรรดาความอ่อนกำลังของข้าพเจ้า

12:6 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะอวด ข้าพเจ้าก็จะเป็นคนเขลา เพราะข้าพเจ้าจะพูดความจริง แต่บัดนี้ข้าพเจ้าระงับไว้ เกรงว่าผู้ใดจะคิดเกี่ยวกับข้าพเจ้าเกินกว่าซึ่งเขาเห็นว่าข้าพเจ้าเป็น หรือที่เขาได้ยินเกี่ยวกับข้าพเจ้า

นิमितและการเปิดเผยแห่งสวรรค์ของเปาโล

พระเจ้าทรงกระทำกิจกับอัครทูตท่านนี้อย่างอัศจรรย์ เมื่อได้รับความรอดบนถนนไปเมืองดามัสกัส (กิจการ 9:1-7) เขาได้เห็นพระเยซูผู้ทรงคืนพระชนม์แล้วดูคน ๆ หนึ่งที่ “คลอดก่อนกำหนด” (1 คร. 15:8) นั่นคือ ก่อนเวลาปกตินั้นเมื่อการเป็นขึ้นจากตายนั้นมาถึงเมื่อเราทุกคนจะเห็นพระคริสต์ แม้กระทั่งตอนนั้นเปาโลก็มีความปรารถนาที่จะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณจนเขาอธิษฐานและอดอาหารนานสามวัน คำอธิษฐานของเขาได้รับคำตอบเมื่ออานาเนียมาวางมือบนเขา “เพื่อท่านจะได้รับการมองเห็นของท่าน และเพื่อจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 9:17) พระเจ้าทรงบอกอานาเนียล่วงหน้าแล้วว่า “จงไปตามทางของเจ้าเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภาชนะที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วสำหรับเรา เพื่อจะนำนามของเราไปต่อหน้าพวกคนต่างชาติ และบรรดาชาติ และลูกหลานของอิสราเอล” (กิจการ 9:15) ดังนั้นมันจึงถูกเจตนาไว้แล้วและเกิดขึ้นจริงที่ว่างานรับใช้ของเปาโลมีขอบเขตกว้างไกลกว่าอัครทูตคนอื่นใด และมันครอบงำเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ตั้งแต่กิจการ 12 เป็นต้นมา ฉะนั้นเราควรคาดหวังการเปิดเผยแสนอัศจรรย์และการทนทุกข์และสิทธิอำนาจที่ประทานให้แก่อัครทูตท่านนี้ “บริบูรณ์ในการทำงานหนัก” มากกว่าคนอื่น ๆ ทุกคน ทนทุกข์มากกว่าไปไกลกว่าและเข้าถึงผู้คนมากกว่าด้วยข่าวประเสริฐนั้น

“ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์” (ข้อ 2,3,4) เขาพูดถึงตัวเองในคำสรรพนามบุรุษที่สามไหม? เราคิดว่าใช่

“เมื่อกว่าสิบสี่ปีมาแล้ว” ลำดับเหตุการณ์ของ Ussher ระบุว่าจดหมายฉบับนี้ถูกเขียนเมื่อประมาณปี ค.ศ. 60 เมื่อกว่า “สิบสี่ปีมาแล้ว” คงจะตรงกับการเดินทางแบบมิชชันนารีรอบแรกของเปาโลกับบาร์นาบัส เมื่อประมาณปี ค.ศ. 45 หรือ 46 น่าจะที่เมืองเคอร์บีหรือเมืองลิสตรา ดูเหมือนเป็นไปได้มาก ๆ ว่านิमितเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงถูกประทานให้เมื่อเปาโลถูกหินขว้างที่เมืองลิสตราและถูกลากออกไปนอกเมืองเพราะคิดว่า

ตายแล้ว เราจึงอนุมานว่าในตอนนั้นจิตวิญญาณของเขาถูกพาไปสวรรค์ชั่วคราวและได้เห็นและได้ยินสิ่งต่าง ๆ ที่มหัศจรรย์และงดงามเหลือเกินจนเขาไม่ได้รับอนุญาตให้บอกเล่าสิ่งเหล่านั้น เราไม่ประหลาดใจที่ในภายหลัง เขามักจะมี “ความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก” (ฟป. 1:23) นั่นอาจอธิบายได้ถึงสิ่งที่เขา “ทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย” (2 คร. 5:11)

ได้เหลือบมองสวรรค์! เป็นครั้งแรกคริสเตียนบางคนก็กล้าตายบอกเล่าถึงสง่าราศีที่เขาหรือเธอเริ่มที่จะมองเห็น บิดาของแม่เลี้ยงของผม ไม่กี่ชั่วโมงก่อนจากโลกนี้ไป ได้ยินและพูดถึงดนตรีที่ไพเราะมากที่สุดโดยไม่หยุด! D. L. Moody กล่าวว่า “สวรรค์เปิดออก โลกถอยไป นี่เป็นวันสวมมงกุฎของฉัน!” ขณะใกล้จะสิ้นลม คุณแม่สุดที่รักของผมให้ทุกคนที่อยู่ใกล้ท่านรับปากว่าพวกเขาจะไปพบกับท่านในสวรรค์ จากนั้นท่านก็ถามลูกพี่ลูกน้องของผมว่า “จอร์เจีย หนูช่วยเล่นดนตรีและร้องเพลงให้ป้าหน่อยได้ไหม?”

“อยากให้หนูร้องเพลงอะไรคะ ป้าเซดี?” หญิงสาวน้ำตานองหน้าถาม

“ร้องเพลง ‘ความเชื่อศรัทธาพระเยซู ตั้งอยู่บนโอวาทพระองค์ ทรงประสาทเป็นรากฐานความศรัทธา!’” และลูกพี่ลูกน้องของผมก็เล่นเพลงนี้โดยใช้เครื่องดนตรีชิ้นเล็กประจำกระท่อมและร้องเพลงด้วยเสียงสั่นเครือ คุณแม่ของผมปรบมือที่ซุบผอมและไร้เรี่ยวแรงของท่าน ขึ้นบานและร้องว่า “ฉันเห็นพระเยซูและลูกน้อยของฉันแล้วตอนนี้!” จากนั้นท่านก็ล่องลับไป ผมรู้ว่าตอนนั้นท่านไม่ได้เพื่อแต่ที่ท่านได้เห็นพระผู้ช่วยให้รอดและลูกน้อยที่จากไปของท่านจริง ๆ

ดังนั้นเปาโลจึงได้เห็นนิมิตแห่งสวรรค์ ได้รับการเปิดเผยต่าง ๆ ที่เตรียมเขาให้พร้อมสำหรับสิทธิอำนาจแบบอัศจรรย์ของเขา การทนทุกข์และความแน่ใจต่าง ๆ ของเขา

ข้อ 7-10:

12:7 และเกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด โดยทางการเปิดเผยอันมากมายนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับหนามอันหนึ่งในเนื้อหนัง เป็นทูตของซาตานเพื่อคอยทุบตีข้าพเจ้า เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด

12:8 เพราะสิ่งนี้ ข้าพเจ้าจึงได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันไปเสียจากข้าพเจ้า

12:9 และพระองค์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของ

เราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า

12:10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น

หนามในเนื้อของเปาโล

คน ๆ หนึ่งอยากเป็นเหมือนพระคริสต์มากเท่าไร เขาก็ต้องทนทุกข์มากเท่านั้น ด้วยว่าเขา “เรียนรู้อยู่ ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งเขาได้ทนเอา” (ฮบ. 5:8) มีพระสัญญาหนึ่งใน 2 ทิโมธี 2:12 ว่า “ถ้าพวกเราทน

ความทุกข์ยาก พวกเราก็จะครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย” และในโรม 8:17 “...ถ้าหากว่าพวกเราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์ พวกเราก็จะได้สืบทอดราชบัลลังก์ด้วยกันกับพระองค์ด้วย”

“เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด...” (ข้อ 7) บ่อยครั้งพระเจ้า ในความรักเมตตา อาจทรงปกป้องเราจากบาปโดยความทุกข์ยากบางอย่าง บุตรน้อยหลงหายผู้นั้นไม่มีทาง “สำนึกตัว” จนกระทั่งความอดอยากและความขัดสนเข้ามา (ลูกา 15:17) พระเจ้าทรงทำให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ผู้เย่อหยิ่งตกต่ำเมื่อเขาหยิ่งผยองจนกระทั่งเขาทราบว่าองค์ผู้สูงสุดทรงปกครองบรรดาประชาชาติและทรงตั้งเหล่าผู้ครอบครองและปลดพวกเขาลง (ดนล. 5:21)

เราได้รับคำบัญชาว่า

“พี่น้องของข้าพเจ้า จงเอาพวกศาสดาพยากรณ์ ผู้ได้กล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นแบบอย่างแห่งการทนทุกข์ความเจ็บปวดและแห่งความอดทน ดูเถิด พวกเราเห็นว่าคนเหล่านั้นที่สู้ทนก็เป็นสุข พวกท่านได้ยืนเกี่ยวกับความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมด้วยความสงสาร และพระเมตตาอ่อนโยนสักเท่าใด”- ยก. 5:10,11

หนามของเปาโลคืออะไร? คำว่าหนามในคำภาษากรีกคือ สคัลลอปส์ ซึ่งเป็นเหมือนสิ่วหรือเสี้ยนขนาดใหญ่มากกว่า มันอยู่ในร่างกายของเขา เราคิดว่ามันเป็นความปวดร้าวฝ้ายร่างกาย น่าจะเป็นการมองเห็นที่แย่ลง เขาเคยถูกทำให้ตาบอดชั่วคราวโดยแสงสว่างจ้าที่มาจากสวรรค์ตอนที่เขาได้รับความรอด (กิจการ 9:8; กิจการ 20:1-6) เขาเตือนใจคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทียว่า

“พวกท่านทราบว่า โดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านในตอนแรก และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า พวกท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธเลย แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า คือเหมือนกับว่าเป็นพระเยซูคริสต์เลยทีเดียว ข้าพเจ้ามีความปลื้มใจที่พวกท่านได้กล่าวถึงฉันอยู่ที่ไหนแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ พวกท่านก็คงจะควักตาของพวกท่านออก และให้ดวงตานั้นแก่ข้าพเจ้าไปแล้ว”- กท. 4:13-15

นั่นบ่งบอกว่า “การทดลองในเนื้อหนัง” ของเขาเกิดขึ้นกับดวงตาของเขา และในกาลาเทีย 6:11 เขากล่าวว่า “พวกท่านก็เห็นตัวอักษรที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงพวกท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใหญ่ขนาดไหน”

แน่นอนว่าเราไม่ทราบว่าหนามในเนื้อหนังคืออะไรและนั่นก็ดีแล้วที่เราไม่รู้ เพราะไม่ว่าเราคนใดจะมีหนามอะไรก็ตาม ความอ่อนแอใดก็ตาม โรคภัยใดก็ตาม การทดลองใดก็ตามในเนื้อหนัง ขอขอบคุณพระเจ้า ที่พระคุณของพระองค์นั้นเพียงพอ และเราทราบได้ว่าพระเจ้าทรงให้เรื่องนี้ถูกบันทึกไว้เพื่อการอบรมสั่งสอน การปลอบประโลมใจ และการหนุนใจของเรา

มันมีอะไรสอนเราตรงที่ว่าพระเจ้าไม่ได้เอาหนามในเนื้อของเปาโลออกไปแน่นอนว่าพระเจ้าเคยรักษาหลายคนให้หายอันเป็นการตอบคำอธิษฐานต่าง ๆ ของเปาโล (กิจการ 20:10; กิจการ 28:8,9) และเปาโลเองก็เป็นขึ้นอีกเมื่อถูกคิดว่าตายไปแล้วที่เมืองลิสตราและถูกรักษาให้หายจากรอยกัดของงูพิษบนเกาะเมลิตา (กิจการ 28:4-6) แต่ใน 2 ทิโมธี 4:20 เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะโตรฟิมัสไว้ที่เมืองมิลเลทัสเมื่อยังป่วยอยู่” เขาเขียนถึงทิโมธีว่า “จงใช้น้ำอุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อเห็นแก่กระเพาะอาหารของท่านและความเจ็บป่วยที่บังเกิดแก่

ท่านบ่อย ๆ” (1 ทธ. 5:23) (แน่นอนว่านั่นเป็นน้ำองุ่นใหม่ นั่นคือ น้ำองุ่นที่ร่างกายเราต้องการสำหรับวิตามิน และข้อดีอื่น ๆ อันเป็นประโยชน์) แต่การรักษาให้หายไม่ได้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเสมอไปสำหรับคริสเตียนทั้งหลาย

การรักษาให้หายอยู่ในการไถ่โทษนั้นแล้วมิใช่หรือ? ใช่แล้ว ในความหมายเชิงเดิสดิฉันไม่ใช่ แต่ร่างกายที่ได้รับสง่าราศีซึ่งเราจะได้รับเมื่อการเป็นขึ้นจากตายมาถึงก็จะมีการรักษาให้หายด้วย แต่เรายังไม่มีร่างกายนั้นตอนนี้ การรักษาให้หายทุกอย่างตอนนี้เป็นเพียงชั่วคราวและไม่สมบูรณ์ คนเหล่านั้นที่ถูกรักษาให้หาย ต่อมาก็กัมปวยและตายไป

เปาโลได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างจริงจังถึงสามหนแล้วที่หนามนี้จะถูกเอาออกไป แต่พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะเอามันออกไป ตรงกันข้าม พระองค์ทรงสอนเปาโลว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” (ข้อ 9) การมีพระเจ้าองค์ใหญ่และเปาโลตัวเล็กก็ดีกว่าเยอะ การที่เปาโลจะพึ่งพาทรงพระผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้นเชิงเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์วันต่อวันก็ดีกว่าคนที่มั่นใจในพลังกำลังตามธรรมชาติของตัวเอง ดังนั้นเปาโลจึงกล่าวอย่างยอมจำนนว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีมากที่สุดที่จะอวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้สถิตอยู่บนข้าพเจ้า” (ข้อ 9)

ผมคิดว่าขณะที่เปาโลกำลังทูลขอให้หนามนั้นถูกเอาออกไปเสีย เขาก็กำลังรอคอยฤทธิ์เดชที่จะมาอยู่บนตัวเขาเพื่อที่จะชนะจิตวิญญาณ ที่จะเทศนาโดยใช้ชีวิตจำกัด ที่จะไปทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน แน่แน่นอนว่าเขามีเจตนาดี แต่เมื่อเปาโลเห็นว่าคำตอบสำหรับคำอธิษฐานของตนดีกว่าในอีกวิธีหนึ่ง เขาก็เปลี่ยนคำอธิษฐานนั้น เหมือนที่เราต้องทำบ่อย ๆ ขณะที่เรารอคอยพระเจ้าและพบว่าพระองค์ทรงมีวิธีที่ดีกว่าสิ่งที่เราได้ทูลขอไป เปาโลจึงกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงปิติยินดีในบรรดาความอ่อนแอ ในการถูกด่าว่าทั้งหลาย ในบรรดาความขัดสน ในการถูกข่มเหงต่าง ๆ ในบรรดาความกังวลใจเพราะเห็นแก่พระคริสต์ เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็แข็งแรงเมื่อนั้น” (ข้อ 10) “พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน” (1 คร. 1:27) พระเจ้าทรงเลือกไม้เท้าอันหนึ่งในมือของโมเสสเพื่อช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากอียิปต์ พระองค์ทรงเลือกหินก้อนหนึ่งและสลิงอันหนึ่งในมือของดาวิดเพื่อฆ่าโกลิอัท และช่วยชนชาติอิสราเอลให้รอดพ้นจากคนฟีลิสเตีย พระองค์ทรงเลือกขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว ซึ่งเป็นมือเที่ยงของเด็กชายคนนั้น เพื่อเลี้ยงคนห้าพันคน โอ พระองค์สามารถใช้สิ่งใดก็ได้ที่เรา มี พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะใช้ผู้อ่อนแอ พระองค์จึงทรงให้เปาโลอ่อนแอต่อไปเพื่อที่พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรตินั้น

คุณจำได้ว่านาดับและอาปีฐ เมื่อถูกบัญชาอย่างเข้มงวดไม่ให้จุดไฟบนแท่นบูชา นั้น ได้ทำบาปต่อพระเจ้าในการก่อไฟและพระเจ้าทรงฆ่าเขาทั้งสองเสีย (ลนต. 10:2) เราอาจเป็นวัวผู้นั้น แต่พระเจ้าต้องประทานไฟนั้น เราอาจเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่ง แต่พระเจ้าต้องประทานฤทธิ์เดชนั้นและได้รับเกียรตินั้น

ครั้งหนึ่งในช่วงเวลาที่ยากลำบากและเป็นการทดสอบ ผมได้พบความชื่นบานใหญ่ยิ่งในหนามในเนื้อของเปาโลและในพระสัญญาของข้อ 9 ที่ว่า “พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าเสมอ เพราะฤทธิ์เดชของเราก็ถูกทำให้สำเร็จครบถ้วนในความอ่อนแอ” และดังนั้นผมจึงได้รู้ว่าพระเจ้าทรงใช้การผมได้ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ที่

อ่อนแอของพระองค์ ที่เพิ่งเริ่มต้นที่จะประกาศข่าวประเสริฐ

ข้อ 11-19:

12:11 ข้าพเจ้ากลายเป็นคนเขลาเสียแล้วในการ
อวด พวกท่านได้บังคับข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้า
ควรได้รับการยกย่องจากพวกท่านแล้ว เหตุว่า
ข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครทูตชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่
ประการใดเลย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่เป็นอะไรเลย
ก็ตาม

12:12 แท้จริงหมายความว่าต่าง ๆ ของอัครทูตก็ได้
ถูกระทำในท่ามกลางพวกท่านแล้ว ในบรรดา
ความอดทน ในหมายสำคัญทั้งหลาย และการ
มหัศจรรย์ต่าง ๆ และบรรดากิจการอันทรงฤทธิ์

12:13 เพราะว่าพวกท่านด้อยกว่าคริสตจักรอื่น ๆ
ในข้อใดเล่า เว้นไว้ที่ข้าพเจ้าเองไม่ได้เป็นภาระแก่
พวกท่าน ขอให้ภัยความผิดนี้แก่ข้าพเจ้าเถิด

12:14 ดูเถิด ข้าพเจ้าพร้อมแล้วที่จะมาหาพวก
ท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่
พวกท่าน ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่แสวงหาสิ่งที่เป็นของ
พวกท่าน แต่แสวงหาตัวพวกท่าน เพราะว่าลูก ๆ
ไม่ควรสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ควรสะสม
ไว้สำหรับลูก ๆ

12:15 และข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอันมากที่จะ

เสียและสละแรงจันทมเพื่อพวกท่าน ถึงแม้ว่า
ข้าพเจ้ายิ่งรักพวกท่านมากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้าก็ยัง
ได้รับความรักน้อยลงเท่านั้น

12:16 ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระ
แก่พวกท่าน แต่อย่างไรก็ตาม โดยเป็นผู้ชาญฉลาด
ข้าพเจ้าได้ดักจับพวกท่านโดยใช้อุบาย

12:17 ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่าน
โดยคนหนึ่งคนใดในพวกเขาที่ข้าพเจ้าได้ส่งไปยัง
พวกท่านหรือ

12:18 ข้าพเจ้าได้ส่งทิตัสไป และพร้อมกับเขา
ข้าพเจ้าได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผล
ประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งหลายมิได้
ดำเนินในจิตวิญญาณเดียวกันหรือ เราทั้งหลายมิได้
เดินตามรอยเดียวกันหรือ

12:19 อีกครั้ง พวกท่านยังคิดว่าพวกเรากำลัง
แก้ตัวต่อพวกท่านหรือ พวกเราพูดต่อพระพักตร์
พระเจ้าในพระคริสต์ แต่พวกเรากระทำสิ่งสารพัด
พวกที่รักอย่างยิ่งเอย เพื่อการเสริมสร้างพวกท่าน
ให้จำเริญขึ้น

หัวใจแบบพ่อของอัครทูตเปาโลที่มีต่อเหล่าผู้เชื่อของเขา

“ข้าพเจ้ากลายเป็นคนเขลาเสียแล้วในการอวด...” (ข้อ 11) นี่เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้ต่างเดียวกันนั้น
ในบทก่อนหน้า และในข้อความตอนนี้เปาโลเรียกตัวเองว่าคนโง่แล้วห้าครั้ง และเขากล่าวว่าเขาพูดอย่างคนโง่
สองครั้ง โดยคำกล่าวนี้นี้เขาแค่หมายความว่ามั่นคงจะไม่จำเป็นเลยที่เขาต้องแก้ต่างให้ตัวเอง เขาไม่ควรต้องจำ
ใจอวดเกี่ยวกับการทนทุกข์ทั้งปวงของเขา เกี่ยวกับการทำงานหนักแบบไม่เห็นแก่ตัวของเขา แต่เขาต้องจำใจ
ทำเช่นนั้น เพื่อที่จะคงไว้ซึ่งสิทธิอำนาจและสถานะนั้นในฐานะอัครทูตคนาหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา
และที่จะทำให้น้ำที่รับผิดชอบของเขาสำเร็จ เขากำลังกล่าวว่าผู้คนเหล่านั้นที่เมืองโครินธ์ แทนที่จะสงสัยสิทธิ
อำนาจของเขาหรือข่าวสารของเขา แทนที่จะเปรียบเทียบเขากับคนอื่น ๆ ควรที่จะยกย่องเขาและทำตามเขา
ด้วยความยินดี เนื่องจากงานของเขาเป็นมาจากพระเจ้าอย่างเห็นได้ชัด เขาเป็นอัครทูตผู้หนึ่งที่ได้รับการเจิม

และฤทธิ์เดชจากพระเจ้า ถูกส่งไปเพื่อหันพวกเขาจากความป่าเถื่อนและจากความมืดมาสู่ความสว่าง

แต่ผู้เชื่อใหม่มักเป็นคนโง่เขลา ไม่มั่นคง และหันไปจากเส้นทางนั้นอย่างรวดเร็ว จึงจำเป็นที่เขาต้องเตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับราคาที่เขาได้จ่ายไปและพระพรมหัศจรรย์ของพระเจ้าที่อยู่บนงานรับใช้ของเขา

ใช่แล้ว “หมายสำคัญต่าง ๆ ของอัครทูตก็ได้ถูกกระทำในท่ามกลาง” พวกเขาแล้ว (ข้อ 12) และพวกเขาช่างโง่เขลาและไม่มั่นคงจริง ๆ ที่ดูมันไม่ออกและไม่ปฏิเสธใครก็ตามที่พยายามก่อกวนความชอบธรรมและความเป็นผู้นำของเปาโล

เปาโลรักพวกเขามากเหลือเกิน พวกเขาเป็นคริสตจักรใหญ่ ไม่ล้าหลังคริสตจักรใดเลยในบรรดาของประทานและพระพรยิ่งใหญ่เหล่านั้น (1 คร. 1:4-7) แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่พวกเขาต้องดีกว่าคริสตจักรอื่น ๆ พวกเขาไม่ได้สนับสนุนการประกาศข่าวประเสริฐอย่างที่เขาควรสนับสนุน และดังนั้นเปาโลจึงอนุญาตให้พวกเขาทำแบบนี้ต่อไป ขณะที่เขาได้รับการสนับสนุนจากคริสตจักรอื่น และเพราะว่าเขาก็ยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดแล้ว เขาก็จะไม่ขอให้พวกเขาสันนิษฐานเขาเมื่อเขามาครั้งที่สาม เขากลับตั้งใจที่จะเสียสละตัวเอง ถึงแม้ว่าในอาการที่มักง่ายแบบเด็ก ๆ ของพวกเขา คริสเตียนใหม่เหล่านี้ไม่ให้ความทุ่มเทและเกียรติแก่เขาซึ่งเป็นสิ่งที่เขาสมควรได้รับก็ตาม

เขาได้สอนเหล่าคริสเตียนที่แคว้นกาลาเทียอย่างชัดเจนแล้วว่า “จงให้คนที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว แจกจ่ายสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนนั้น” (กท. 6:6) คนเหล่านี้ที่เมืองโครินธ์ได้รับการสอน ถูกขนะมา ได้รับการอวยพรมานานกว่าสิบแปดเดือนแล้ว และพวกเขาไม่ได้รับผิดชอบส่วนของตน เปาโลไม่ได้กดดันพวกเขาเกี่ยวกับหน้าที่ ๆ พวกเขามีต่อเขา และเขาไม่ต้องการเช่นนั้นในครั้งถัดไป

และเมื่อเขาส่งทิตัสและพี่น้องอีกคนไป เขาได้ขอร้องพวกเขาให้ระดมเงินเพื่อดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายของทิตัสหรือ? เขาไม่ได้ทำเช่นนั้นเลย ทิตัสได้ปฏิบัติตามแบบอย่างของเปาโล รับผิดชอบต่อไม่เห็นแก่ตัวโดยไม่ได้รับค่าตอบแทน (ข้อ 18)

ข้อ 20,21:

12:20 เพราะว่าข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง
ข้าพเจ้าจะไม่พบพวกท่านเป็นเหมือนอย่าง
ที่
ข้าพเจ้าอยากพบ และข้าพเจ้าจะถูกพบแก่พวก
ท่านเหมือนอย่างที่ท่านไม่อยากพบ เกรงว่าจะ
มีบรรดาการโต้แย้งกัน การริษยากัน การโกรธกัน
การวิวาทกัน การนินทาหลังหลังกัน การชู้ชบกัน
การพองตัวกัน การวุ่นวายกัน

12:21 และเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอีกครั้ง พระเจ้า
ของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในท่ามกลาง
พวกท่าน และข้าพเจ้าจะเศร้าใจเรื่องหลายคนซึ่ง
ได้ทำบาปมาแล้ว และมีได้กลับใจจากการโสโครก
และการผิดประเวณี และการลามก ซึ่งพวกเขาได้
กระทำนั้น

การโต้เถียงและการรักโลกของพวกเขา

จะปะทุในท่ามกลางพวกเขามากไหม?

เหล่าผู้เชื่อใหม่ที่เมืองโครินธ์ยัง “อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ (1 คร. 3:1-4) เปาโลทราบ และ
จึงให้ศิษยาภิบาล อาจารย์ และผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคนที่พระเจ้าทรงเรียกทราบเช่นกัน ว่าเราต้องใช้

“ข้อบังคับต้องซ่อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ่อนข้อบังคับ บรรทัดซ่อนบรรทัด บรรทัดซ่อนบรรทัด ที่นี่นิด และที่นั่นหน่อย” (อิสยาห์ 28:10) การสอนและการเทศนาแบบไม่ลดละเพื่อปลูกคริสเตียนที่ดี บางครั้งเราอัครรรยใจที่อัครทูตสิบสองคนนั้นดูเหมือนจะเติบโตเข้าจริง ๆ ดูเหมือนพวกเขาไม่ค่อยจะเข้าใจคำสั่งสอนแบบไม่ลดละของพระเยซูเจ้าจริง ๆ พวกเขามีความเชื่อน้อย หลังจากประสบการณ์อันยาวนานแห่งพระพรเหล่านั้นกับพระคริสต์และการได้เห็นการอัครรรยเหล่านั้นที่พระองค์ทรงกระทำ

ฉะนั้นขอให้เราระลึกว่าคริสเตียนทั้งหลายเติบโตเข้า และพวกเขาต้องการการดูแล การสั่งสอน การรัก การตักเตือนและการเตือนความจำอยู่เสมอ

และอัครทูตเปาโลคงจะเศร้าใจจริง ๆ หากว่าเมื่อเขามาเมืองโครินธ์เป็นครั้งที่สาม เขาต้องถูกทำให้อ้อมลงและรู้สึกอายหากเขาต้องพบว่าหลายคนได้ล้มลงในบาปและไม่ได้กลับใจจากความมลทินแห่งการล่วงประเวณี ซึ่งเขาได้ตำหนิไปก่อนแล้วแต่ซึ่งอาจไม่ได้ถูกลบออกไปจริง ๆ ในชีวิตของบางคนเหล่านั้น

ข้อ 1-10:

13:1 นี่เป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้าจะมาหาพวกท่าน
'ในปากของพยานสองหรือสามคน ทุกคำจึงจะเป็น
ที่เชื่อถือได้'

13:2 ข้าพเจ้าได้บอกพวกท่านแต่ก่อนแล้ว และ
ข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านล่วงหน้า ราวกับว่า
ข้าพเจ้าอยู่ด้วย เป็นครั้งที่สอง และบัดนี้โดยที่
ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ด้วย ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงเขาเหล่า
นั้นซึ่งได้กระทำบาปมาจนถึงบัดนี้ และถึงคนอื่น
ทุกคนว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่ละเว้นเลย

13:3 เพราะว่าพวกท่านแสวงหาข้อพิสูจน์ของพระ
คริสต์ที่ตรัสในข้าพเจ้า ซึ่งต่อพวกท่านไม่ทรงอ่อน
กำลัง แต่ทรงฤทธิ์มากในพวกท่าน

13:4 เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงถูกตรึงโดย
ความอ่อนกำลัง ถึงอย่างนั้นพระองค์ยังทรง
พระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าพวก
เราเช่นกันก็อ่อนกำลังในพระองค์ แต่พวกเราจะมี
ชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มี
ต่อพวกท่าน

13:5 จงตรวจสอบตัวพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่าน
อยู่ในความเชื่อเช่นนั้นหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวพวกท่านเอง

เถิด พวกท่านไม่รู้จักตัวพวกท่านเองหรือ ว่าพระ
เยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน นอกจากพวก
ท่านเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

13:6 แต่ข้าพเจ้าวางใจว่าพวกท่านจะทราบว่า
พวกเรามีได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

13:7 บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า พวกท่าน
จะไม่กระทำความชั่วร้ายใด ๆ เลย มิใช่ว่าพวกเรา
จะได้ปรากฏว่าเป็นที่ชอบพระทัย แต่เพื่อพวกท่าน
จะได้กระทำการที่ซื่อสัตย์ ถึงแม้ว่าพวกเราดูเหมือน
เป็นผู้ถูกทอดทิ้งก็ตาม

13:8 เพราะว่าพวกเราจะกระทำการสิ่งใดขัดแย้งกับ
ความจริงไม่ได้ แต่กระทำเพื่อความจริง

13:9 เพราะว่าพวกเราก็นิดี เมื่อพวกเราอ่อนแอ
และพวกท่านเข้มแข็ง และพวกเราปรารถนาสิ่งนี้
ด้วย นั่นคือความบริบูรณ์ของพวกท่าน

13:10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนสิ่งเหล่านี้โดยที่
ไม่ได้อยู่ด้วย เกรงว่าเมื่ออยู่ด้วยแล้ว ข้าพเจ้าจะใช้
ความเฉียบขาด ตามอำนาจซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
โปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการเสริมสร้างให้
จำเริญขึ้น และมีใช้เพื่อการทำลายลง

คำเตือนก่อนอำลา

มีการกลับใจใหม่แล้วอย่างแท้จริงในส่วนของชายคนนั้นที่ได้ทำบาปกับภรรยาของบิดาตนและเราคิดว่า
ว่าในส่วนของผู้หลายคนด้วย มีหลักฐานมากมายเกี่ยวกับความพยายามอันแท้จริงที่จะชำระคริสตจักรให้
สะอาดและเอาใจใส่ครุฑทูตเปาโล เขารับรู้รายงานที่น่าพอใจจากทิศเกี่ยวกับความกระวนกระวายใจของพวก
เขาที่จะเอาใจ, ความจริงใจของพวกเข, ความรักของพวกเขที่มีต่อเปาโล แต่เปาโลจำได้ว่าหลายชีวิตได้รับ
ผลกระทบจากบาปทั้งหลายของพวกเข, พวกเขาได้เลิกการร่วมสามัคคีธรรมกับชายหนุ่มคนนั้นที่มีความผิด
มากเป็นพิเศษ เขากลับใจแล้วและบัดนี้ได้กลับมาร่วมสามัคคีธรรมดั้งเดิม แต่ในกรณีเช่นนั้น จะมีญาติสนิทและ
เพื่อนสนิทเสมอ พวกคนที่มิใช่ฝักใฝ่ฝ่ายโลกที่ผูกพยาบาทและอยากนำความแตกแยกและการวิวาทมาให้ ที่
อยากยื่นกรานที่จะโทษคนอื่น ว่าคนอื่นก็มีความผิดพอ ๆ กัน

บาปเป็นสิ่งที่แพร่เชื้อ หลังจากมะเร็งถูกเอาออกไปแล้ว หมอผ่าตัดก็ต้องพยายามทำให้แน่ใจว่านิคมเล็ก
ๆ ของเซลล์มะเร็งได้แพร่ไปสู่ส่วนอื่นของร่างกายหรือไม่ ดังนั้นอัครทูตเปาโลจึงทราบว่าต้องมีความพยายาม

แบบไม่ลดละที่จะชำระสมาชิกคริสตจักรให้สะอาดและแก้ไขหลักปฏิบัติฝ่ายโลกและหลักคำสอนเทียมเท็จทั้งหลาย

คุณคิดหรือว่าคนเหล่านั้นทุกคนที่มีความผิดในเรื่องการใช้ภาษาต่าง ๆ จะยอมถูกแก้ไขและถูกรักษาให้หายในคำเตือนสติและคำอธิบายเดียว ตามที่ถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ บทที่ 14? พวกเขาไม่ยอมแน่ เพราะเปาโลได้ตำหนิพวกเขาที่ไปขึ้นศาลฟ้องร้องกัน จะไม่มีความขมขื่น ไม่มีการคุกคาม ไม่มีความรู้สึกแค้น ๆ ในภายหลังเกี่ยวกับบาปเหล่านั้นในอดีตเลยหรือ? มันน่าจะมีอยู่แล้ว เนื่องจากพวกเขาได้ถูกตำหนิที่ร่วมถือพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างมั่งง่าย ถึงขั้นมากมายที่โตะนั้นเลยด้วยซ้ำ คำตำหนิที่หนักแน่นหนเดียวโดยอัครทูตเปาโลจะแก้ไขบาปอันหนึ่งที่ได้นำคนเป็นอันมากไปสู่ความตายและอีกหลายคนต้องล้มป่วยได้หรือ? เป็นความจริงที่ว่าดูเหมือนมีพยานหลักฐานที่ว่าเหล่าผู้นำคนสำคัญ ๆ และผู้คนส่วนใหญ่ในคริสตจักรนั้นได้ยอมรับคำของเปาโลเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว แต่เปาโลทราบดีว่าการแพร่เชื่อนั้นต้องถูกขจัดออกไป

โอ ในใจมนุษย์ทุกคนมีการแพร่เชื่อของบาปแล้ว ผู้คนไม่จำเป็นต้องลอกเลียนบาปของคนอื่นเพื่อที่จะไปในทางผิดเลย ใจมนุษย์นั้นชั่วเหลือเกิน หลอกลวงเหลือเกิน

ดังนั้นอัครทูตเปาโลจึงเตือนใจผู้คนเหล่านั้นอีกทีในที่นี้เกี่ยวกับความเป็นอัครทูตของตน สิทธิอำนาจที่เขาคาดหวังอย่างชัดเจนว่าจะใช้เมื่อเขามาอยู่ท่ามกลางพวกเขา

และบัดนี้ ขอให้ศิษยาภิบาลทุกคน ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคน ทุกคนที่แสวงหาที่จะนำและเป็นพรแก่ผู้คนของพระเจ้าระลึกว่าต้องมีการประณามบาปด้วยความรักและเปี่ยมด้วยพระวิญญาณแต่หนักแน่น พระเจ้าทรงเรียกร้องในอิสยาห์ 58 แล้วว่า “จงร้องดัง ๆ อย่าอ้อมไวั จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนแตร จงสำแดงแก่ประชากรของเราถึงการละเมิดของพวกเขา และแก่วังสวานของยาโคบถึงบาปทั้งหลายของพวกเขา” (อิสย. 58:1) เปาโลได้บัญชาทิโมธีว่า “คนเหล่านั้นที่กระทำความผิด จงตำหนิต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย” (1 ทธ. 5:20) และในคำอ้ำาลาของเขาที่ส่งถึงทิโมธีเขาได้กล่าวว่า:

“จงประกาศพระวจนะ จงตั้งใจทำตอนที่สะดวและตอนที่ไม่วสะดวก จงตั้งเตือน ว่ากล่าว และเตือนสติด้วยความอดกลั้นทุกอย่างและหลักคำสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามตณหาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คัน และพวกเขาจะบ่ายุของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ” - 2 ทธ. 4:2-4

และทิตัส ซึ่งทำงานภายใต้การชี้นำของเปาโล ได้รับคำสั่งสอนว่า:

“เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง และพูดไม่เป็นสาระ และบรรดาคนหลอกลวง โดยเฉพาะพวกที่ถือการเข้าสุหนัต ผู้ซึ่งปากของพวกเขาต้องถูกปิดเสีย ผู้ซึ่งพลิกคว่ำบรรดาครูไว้เสียไป โดยสอนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน คนหนึ่งในพวกเขา คือเป็นผู้พยากรณ์ของพวกเขาเอง ได้กล่าวว่า “ชาวคริสต์เป็นคนพูดปดเสมอ เป็นสัตว์ร้ายทั้งหลาย เป็นคนเกียจคร้านกินดิบ” คำพยานนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงว่ากล่าวพวกเขาให้แรง ๆ เพื่อพวกเขาจะปกติในความเชื่อนั้น” - ทิตัส 1:10-13

โอ แม้แต่เหล่าคริสเตียนที่ย่ำเกรงพระเจ้าบางครั้งก็ต้องการการแก้ไขจากการเทศนาพระคัมภีร์ที่

ชัดเจน หรือการดำหนิแรง ๆ เหมือนอย่างที่เปาโลได้ดำหนิครุฑบูเทรเพราะการออมขอมของฝ่ายหลังในการนำบารนาบัสและคนอื่น ๆ ให้หลงผิดโดย “การแสวงทำตาม” ของพวกเขา ซึ่งถูกบันทึกไว้ในกาลาเทีย 2:11-14 กระทั่งในไฟร่อนแรงนั้นแห่งการประกาศข่าวประเสริฐและฤทธิ์เดชที่ตามหลังพื้นเทคอสต์ เปโตรก็เห็นถึงความจำเป็นในการดำหนิแรง ๆ ต่ออานาเนียและสัปปิรา และให้พระเจ้าทรงสังหารคนทั้งสองเสีย ซีโมนคนใช้เวทมนตร์ในสะมาเรีย “ก็เชื่อเช่นกัน” ภายใต้การเทศนาของฟิลิป รับบัพติศมา และเราควรที่จะเชื่อว่าเขาน่าจะกลับใจเชื่อแล้วอย่างจริงใจ แต่ชีวิตเก่าและสภาพและนิสัยทั้งหมดของความมมกายแบบเก่าและการทรงเจ้าเข้าผีก็ยังมีพลังมากอยู่ในความคิดของเขา และเมื่อเขาเสนอที่จะซื้อฤทธิ์เดชนั้นเพื่อที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้คน เขาก็ถูกเปโตรดำหนิอย่างรุนแรง “ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าของประทานของพระเจ้านั้นสามารถถูกซื้อด้วยเงินได้ เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า” เขาไม่มีส่วนในกิจจรรยาแห่งการวางมือบนผู้อื่นเพื่อที่คนเหล่านั้นจะได้รับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เลย และแม้หากว่าเขากลับใจเชื่อแล้ว ตามที่เราคิดว่าเขาเชื่อแล้วจริง ๆ ใจของเขาก็ไม่ถูกต้อง

ผมกำลังกล่าวว่าในทุกแห่งหน หลังจากที่ถูกใจเชื่ออย่างถูกต้องแล้ว ทางเก่า ๆ เหล่านั้นต้องถูกไถ ต้องถูกดำหนิ ต้องถูกประหารให้ตาย

“จงตรวจสอบตัวพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่” (ข้อ 5) มีหลักคำสอนที่สำคัญกลุ่มหนึ่งซึ่งถูกเรียกในภาคพันธสัญญาใหม่ “ความเชื่อนั้น” “และดังนั้น คริสตจักรทั้งหลายจึงมั่นคงในความเชื่อนั้น” (กิจการ 16:5)

“คนที่อ่อนแอในความเชื่อนั้น พวกท่านจงรับไว้...” (รม. 14:1) “จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น” (1 คร. 16:13) “...ครอบครัวแห่งความเชื่อ” (กท. 6:10) “...ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความเชื่อนั้น” (อพ. 4:13) “...ใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อนั้น” (1 ทธ. 3:13) บางคน “ได้หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น” (1 ทธ. 6:10,21) “...ใช้ไม่ได้เลยในเรื่องความเชื่อนั้น” (2 ทธ. 3:8) “ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อนั้นไว้แล้ว” (2 ทธ. 4:7) และมีข้อพระคำอื่น ๆ อีกมากมาย

“ความเชื่อนั้น” เป็นตัวแทนของหลักคำสอนที่สำคัญและเป็นรากฐานแห่งศาสนาแบบคริสเตียน และความเชื่อแบบคริสเตียน ในฟิลิปปี 1:27 มันถูกเรียกว่า “ความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ” นั่นหมายถึงหลักคำสอนเหล่านั้นซึ่งตัวพวกท่านเองเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐตามที่ถูกให้ไว้ใน 1 โครินธ์ 15:3,4, “...ว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และพระองค์ได้ทรงถูกฝังไว้ และพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” ดังนั้น สภาพอันบาปหนาและหลงหายของมนุษย์, การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระคริสต์, การคืนพระชนม์ของพระองค์จากพวกคนตาย, และความเป็นพระเจ้าของพระองค์และการประสูติจากหญิงพรหมจารี, และความถูกต้องแบบไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระคัมภีร์, จึงเป็นข้อสำคัญทั้งหลายแห่ง “ความเชื่อนั้น”

ใน 2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 ความเชื่อนี้ รากฐานอันสำคัญยิ่งนี้แห่งศาสนาแบบคริสเตียน ถูกเรียกว่า “หลักคำสอนของพระคริสต์” นั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับพระคริสต์ ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด การ

สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่โทษของพระองค์ การคืนพระชนม์ของพระองค์ การเสนอความรอดของพระองค์ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ ฯลฯ

ในยูดา 3 เราได้รับคำบัญชาให้ “ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อนั้น” เราไม่จำเป็นต้องต่อสู้เกี่ยวกับรายละเอียดเล็กน้อยทั้งหลาย แต่เราต้องเชื่อข้อสำคัญเหล่านี้ตามที่ 2 ยอห์น ข้อ 9 ถึง 11 ได้ว่าไว้ คนที่ไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระคริสต์เอง นั่นคือ “ความเชื่อนั้น” ก็ “ไม่มีพระเจ้า” เขาก็ไม่ได้รับความรอด

บัดนี้เป็นคำบัญชา: “จงตรวจสอบตัวพวกท่านเองเถิดว่า พวกท่านอยู่ในความเชื่อนั้นหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวพวกท่านเองเถิด พวกท่านไม่รู้จักตัวพวกท่านเองหรือ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน นอกจากพวกท่านเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง” (ข้อ 5) นั่นคือ พระคริสต์ทรงอยู่ในพวกเขา พวกเขาบังเกิดใหม่แล้ว นอกเสียจากว่าพวกเขาแสวงว่าเชื่อพระคริสต์โดยที่ไม่ยอมรับความเชื่อนั้น คนที่ไม่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์ประสูติจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว ไม่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าจริง ๆ- คน ๆ นั้นก็ไม่อาจมีความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระคริสต์ได้ เปาโลจึงรีบเร่งพวกเขาอย่างจริงจังว่า “จงพิสูจน์ตัวพวกท่านเองเถิด จงแน่ใจว่าพวกท่านรอดแล้วจริง ๆ!”

คำเตือนนั้นดูเหมือนไม่จำเป็นหรือ? มันจำเป็นสำหรับมาร์ติน ลูเธอร์ พระสงฆ์ที่เคร่งครัดรูปนัยที่กำลังพยายามอย่างหนักที่จะประพาดเพื่อจะได้ความรอด ประเพณีนี้กล่าวว่า ขณะปีนขึ้น “บันไดศักดิ์สิทธิ์” ที่กรุงโรมโดยใช้หัวเข่าของตน เขาระลึกถึงข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่ว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ” หรือได้รับชีวิตด้วยความเชื่อ! แสงสว่างสาดส่องลงบนดวงใจของเขาและเขาวางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

จอห์น เวสลีย์ต้องการคำเตือนสตินี้เพราะว่าเขาซึ่งเป็นชายเคร่งศาสนาคนหนึ่งแห่งเมืองอ็อกซ์ฟอร์ด เกิดและเติบโตในบ้านพักของนิกายอังกลิกัน และถึงขนาดเป็นมิชชันนารีไปยังอเมริกาด้วยซ้ำ ได้ค้นพบด้วยความอนิจจาว่าตนไม่ได้กลับใจเชื่อเลยและไม่ได้รู้จักกับความเชื่อส่วนตัวที่ช่วยให้รอดในพระคริสต์ ผมขอกล่าวว่าผู้คนต้องแน่ใจ

และคนทั้งปวงต้องแน่ใจเช่นกัน ว่าคุณกำลังยอมรับข้อสำคัญที่เป็นรากฐานยิ่งใหญ่เหล่านั้นซึ่งรวมกันเป็น “ความเชื่อนั้นแห่งข่าวประเสริฐ”, “หลักคำสอนของพระคริสต์”, ซึ่งปราศจากมันแล้วไม่มีผู้ใดจะรอดได้เลย

ชาวโครินธ์เหล่านี้สามารถทราบแน่ได้ว่าเปาโลได้ต่อสู้เพื่อความเชื่อนั้นและไม่ได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

ข้อ 11-14:

13:11 สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายเอ๋ย ขอลาก่อน จงเป็นผู้ที่ดีพร้อม จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่อย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน

13:12 จงทักทายปราศรัยกันและกันด้วยการจูบ อันบริสุทธิ์

13:13 วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

13:14 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า และ

ความรักของพระเจ้า และความสนิสนมของพระ

เอเมน

วิญญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด

คำอวยพร

“จงเป็นผู้ที่ดีพร้อม” นั่นคือ เป็นผู้ที่ครบบริบูรณ์ (ข้อ 11) เป็นความจริงที่ว่าไม่มีผู้ใดในชีวิตนี้จะเป็นคนที่สมบูรณ์แบบได้ แต่ในความหมายของพระคัมภีร์ คน ๆ หนึ่งสามารถถวายตัวแด่พระคริสต์แบบสิ้นสุดใจได้ ซ้ำแล้วซ้ำอีก และนอกจากนี้ เมื่อพระเจ้าทรงอยากตั้งมาตรฐานหนึ่ง พระองค์ก็ทรงตั้งมาตรฐานหนึ่งที่สมบูรณ์แบบ ในคำเทศนาบนภูเขาใน พระเยซูทรงบัญชาว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีพร้อม” (มธ. 5:48) และทุกคนควรมีความทะเยอทะยานอันบริสุทธิ์นี้:

“เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตายของพระองค์ และการร่วมสามัคคีธรรมแห่งการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์ โดยถูกทำให้คล้อยตามการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าจะได้ไปถึงการเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตาย มิใช่ราวกับว่าข้าพเจ้าได้ไปถึงแล้ว หรือดีพร้อมแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป ถ้าหากว่าข้าพเจ้าจะคว้าเอาสิ่งนั้นตามอย่างที่ว่าข้าพเจ้าได้ถูกคว้าเอาไว้โดยพระเยซูคริสต์แล้วด้วย พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าตัวข้าพเจ้าเองได้คว้าเอาไว้แล้ว แต่ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้สิ่งเดียว คือสิ่งทั้งหลายที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และเอื้อมออกไปยังสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” - พป.

3:10-14

ไม่เลย เปาโล ผู้ซึ่งได้ตื่นอย่างหนักเหลือเกินที่จะดำเนินชีวิตที่ดีพร้อมและที่เป็นขึ้นจากตายแล้ว ยังไม่ “ได้ไปถึงแล้ว หรือดีพร้อมแล้ว” แต่ว่าเขาตื่นในไฟของการดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์นั้นและตามแบบพระฉายอันดีพร้อมของพระคริสต์นั้นซึ่งเขาปรารถนาที่จะเป็นและจะเป็นเมื่อการฟื้นคืนชีพของเขามาถึง

“จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดี” (ข้อ 11) คริสเตียนทั้งหลายควรมีความสุข “จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่อย่างสันติ” (ข้อ 11) โอ ขอให้พวกเขาเยียวการแตกแยกของพวกเขาและขอให้พวกเขาคงไว้ซึ่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพระวิญญาณ! และถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น “พระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับพวกท่าน”

“การจุอันบริสุทธิ์” (ข้อ 12) มีการให้คำบัญชาเช่นนั้นห้าหนในพระคัมภีร์-ตรึงนี้และใน 1 โครินธ์ 16:20; โรม 16:16; 1 เธสะโลนิกา 5:26; และ 1 เปโตร 5:14 ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ธรรมเนียมปฏิบัติในตอนนั้นเหมือนที่เป็นตอนนีในประเทศอินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลี จีน และประเทศแถบตะวันออกทั้งหลาย ก็คือผู้ชายจะจับแก้มข้างหนึ่งและอีกข้างของอีกฝ่าย มันควรเป็นจุอันบริสุทธิ์ และจำไว้ว่านี่ไม่ใช่ข้ออ้างสำหรับการให้ความสนิสนมแบบไม่ระวังและไม่สมควรของผู้ชายกับผู้หญิง

“วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน” เปาโลกล่าวในข้อ 15 เปาโลน่าจะอยู่ที่เมืองฟิลิปปีและคริสเตียนทั้งหลายที่นั่นฝากความคิดถึงมา และอาจมีคนอื่นด้วยที่เปาโลได้ติดต่อสัมพันธ์

จงหมายเหตุว่าในหนังสือโรม ด้วยความระวังตั้งใจและความรักเปาโลระลึกถึงคริสเตียนทุกคนเหล่า

นั่นที่เรารู้จักผู้ซึ่งอยู่ในกรุงโรมขณะนั้น เราแน่ใจได้ว่าเปาโลระวางเป็นพิเศษที่จะแสดงออกถึงความรักของตน ที่จะฝากความคิดถึงมายังผู้คนด้วยใจยินดี ที่จะทำให้พวกเขาารู้สึกเป็นกันเองยามอยู่ต่อหน้าเขา ความสุภาพและมารยาทอันดีเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งเดียวกันซึ่งถูกบัญชาที่อื่น เราจะต้อง “ร้องให้กับคนทั้งหลายที่ร้องไห้” (รม. 12:15) นั่นเป็นส่วนหนึ่งของความเห็นอกเห็นใจ นั่นคือการรู้สึกกับผู้คนหรือทนทุกข์กับผู้คน

เมื่อผู้คนมาอยู่รวมกันในที่ประชุมท้องถิ่น ควรมีการทักทายและการจับมือกันและการร่วมสวดศีลธรรมแบบมีความสุข ผมคิดว่าการจับมือทักทายกับเพื่อนคนหนึ่ง การขอให้ผู้ที่มาใหม่นั่งข้าง ๆ คุณหรือใช้หนังสือเพลงนมัสการร่วมกัน มีความสำคัญมากกว่าความสงบนิ่งแบบงานศพและความสง่างามแบบเป็นทางการ แนวคิดที่ว่า “ถ้าคุณจะกระชับ ก็จงกระชับคำอธิษฐาน” และคำสอนอื่น ๆ ว่าด้วยความเป็นทางการไม่ได้สนับสนุนความเป็นกันเองหรือการร่วมสวดศีลธรรมด้วยความรักซึ่งเป็นเรื่องปกติสามัญในที่ประชุมทั้งหลายสมัยภาคพันธสัญญาใหม่

และคำอวยพรสุดท้ายก็เป็นคำอธิษฐานหนึ่ง บางครั้งเราควรเลิกที่ประชุมด้วยคำอวยพรเช่นนี้ แต่ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือ เราต้องทำเช่นนี้เพื่อเป็นการแสดงออกถึงความรักจากหัวใจของเราและคำอธิษฐานอันจริงแท้ที่ขอให้พระพรทั้งหลายของพระเจ้ามาสู่พวกเขา